LEKCIJOS
IR
EVANGELIJOS

SKAITOMOS VISŲ METŲ VIEŠPATIES DIENOMIS, ŠVENTADIENIAIS IR ŠIOKIADIENIAIS

TEKSTAS IMTAS IŠ ARKIVYSKUPO
JUOZAPO SKVIRECKO
ŠV. RAŠTO VERTIMO.

II PATAISYTA IR PAPILDYTA LAIDA

ŠV. KAZIMIERO DRAUGIJOS LEIDINYS Nr. 728

KAUNAS 1939 M.

Nr. 198.

IMPRIMATUR

Kaunas, die 24 Ianuarii 1939

† Joseph, Archieppus

Tiražas: 1.200 egz.

Spaudė: „Šviesos“ spaustuvė, Kaune

Didèsnei gar̃bei (ir̃ šlõvei) Visagãlio Viẽšpaties Diẽvo, Švenčiáusioje Trejýbėje víeno, ir̃ mū́sų dvãsinei náudai šventóji mū́sų Mótina Bažnýčia skaĩto N. N. evangèliją, parašýtą šveñtojo N. N-me pérskyrime, kuriõs kaĩp Diẽvo žõdžio atsidė́ję pasiklausýkite.

Leidėjų žodis

Pradėjus plisti mūsų tėvynėje krikščionybei, visų pirma pasireiškė reikalas turėti išverstą į lietuvių kalbą, jei ne visą Šv. Raštą, tai bent tas jo dalis, kurios yra skaitomos šv. mišiose liturgine lotynų kalba ir paskaitomos tikintiesiems, prieš pradedant sakyti pamokslą, aiškinti Dievo Žodį. Tų Šv. Rašto dalių išvertimas buvo gyvai reikalingas kaip pirmiesiems lietuviams pamokslininkams, taip ir svetimtaučiams, šiek tiek pramokusiems lietuvių kalbos. Nenuostabu tat, kad tarp pirmųjų lietuvių kalba spausdintųjų knygų žymiausiąją vietą užima „EVANGELIJOS" ar „LEKCIJOS IR EVANGELIJOS". Tokie „EVANGELIJŲ" dalių rinkiniai, rodosi, yra senesni už Širvydo „Punktai Sakymo" ir Daukšos „Postilę". Jie, tur būt, siekia pačių pirmųjų krikščionybės dienų Lietuvoje.

Ir vėliau, iki pačių paskutinių laikų, tokios „Evangelijos" daug kartų buvo spausdinamos atskirose knygelėse. Net išsivertimas lietuvių kalbon viso Šv. Rašto ir išleidimas atskiru veikalu „Naujojo Testamento" nepašalino „EVANGELIJŲ" reikalo. Tuojau po Didžiojo karo buvo išleista „EVANGELIJOS DALYS". To leidinio jau gana seniai nebegalima gauti, o reikalaujančių vis dar atsiranda.

Naujos tų „EVANGELIJŲ" laidos reikalą labiausiai pajuto Šv. Kazimiero Draugijos Valdyba. Gavusi J. E. Kauno Arkivyskupo ir Metropolito Juozapo Skvirecko pritarimą, ji ryžosi atlikti naujosios „EVANGELIJŲ" laidos išleidime žymiai didesnę darbo dalį. Nenuilstantis ir niekad neužmirštinas Šv. Kazimiero Dr-jos Pirmininkas A. A. Prel. Aleksandras Dambrauskas palaikė sumanymą išleisti naują „EVANGELIJŲ" laidą kirčiuotą. Mat, toks kirčiuotas „EVANGE-

LIJŲ" tekstas šiuo metu ne tik naudingas, bet ir labai reikalingas. Tikintieji turi teisės ir nori girdėti iš sakyklos bendrine kalba skaitomą ir, žinoma, vienodai tariamą Dievo Žodį.

Evangeliją skaitantiems kunigams kirčiuotas tekstas bus taip pat didelis palengvinimas. Be to, dar reikia prisiminti, kad lietuvių kalba Evangelijos yra skaitomos ne tik čia, Lietuvoje, bet ir Amerikos lietuviams, o ten įpratimas vienodai tarti lietuviškus žodžius kuniguose, žinoma, yra žymiai mažesnis negu Lietuvoje.

Šv. Kazimiero Dr-jos Valdyba, palaikydama A. A. Prel. A. Dambrausko, dar prie Jo gyvos galvos pradėtąjį vykdyti, sumanymą ir jį tęsdama Jam mirus, štai pagaliau duoda į skaitytojų rankas naują, žymiai papildytą, ypačiai daugelyje bažnyčių skaitomomis Lekcijomis, sukirčiuotą „LEKCIJŲ IR EVANGELIJŲ" laidą. Knygelės pabaigoje dedami trumpučiai „POTERIAI", nes ir jie neretai, baigus sakyti pamokslą, yra viešai iš sakyklos skaitomi. Toks poterių skaitymas jau Vyskupo Motiejaus Valančiaus buvo rastas naudingas. Be abejo, jis yra naudingas ir dabar.

Telaimina Aukščiausis šį Jo garbei ir tikinčiųjų dvasinei naudai atliktąjį darbą.

Švento Kazimiero Draugija

TURINYS

I

PROPRIUM DE TEMPORE

(Metų sekmadieniai ir šiokiadieniai)

II

PROPRIUM DE SANCTIS

(Atskirų Šventųjų dienomis)

III

COMMUNE SANCTORUM

I

PROPRIUM DE TEMPORE

(Metų sekmadieniai ir šiokiadieniai)

1. Pìrmas Advento sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 13, 11—14)

Bróliai, supràskime laĩką, kàd jaũ mùms mẽtas kéltis iš miẽgo; nès dabar̃ mū́sų išgãnymas arčiaũ, kaĩp kuomèt įtikė́jome. Naktìs praẽjo; o dienà prisiar̃tino. Todė̃l mèskime šaliñ tamsýbės dárbus ir apsivil̃kime šviesõs šarvaĩs! Kaĩp diẽną, el̃gkimės padõriai, nepasiduodamì apsirijìmams ir girtuokliãvimams, paleistuvãvimui ir begėdýstei, bar̃niui ir pavýdui, bèt apsivil̃kite Viẽšpačiu Jė́zumi Krìstumi.

Dėkójame Diẽvui[1].

Evangelija

Lùko 21, 25—33

Didèsnei gar̃bei Visagãlio Viẽšpaties Diẽvo, Švenčiáusioje Trejýbėje víeno, ir̃ mū́sų dvãsinei náudai šventóji mū́sų Mótina Bažnýčia skaĩto p i r m o j è Viẽšpaties dienojè Adventè Evangèliją, parašýtą šveñtojo Lùko 21 pérskyrime, kuriõs kaĩp Diẽvo žõdžio atsidė́ję pasiklausýkite[2].

Anuõ metù Jė́zus kalbė́jo sàvo mókytiniams: Bùs ženklų̃ sáulėje, mėnùlyje ir žvaigždėsè, o žẽmėje dìdelio ìšgąsčio tar̃p

[1] Šie žodžiai sakomi po kiekvieno Skaitymo.

[2] Šie žodžiai sakomi prieš pradedant skaityti kiekvieną Evangeliją, tik pakeitus nurodymą, kada ji skaitoma ir iš kur imama.

tautų̃ dė̃l smarkaũs jū́ros ir bangų̃ ūžìmo; žmónės džiùs iš báimės, belaukdamì to, kàs tùri ateĩti visám pasáuliui; nès dangaũs galýbės bùs pajùdintos. Tuomèt išvỹs žmogaũs Sū́nų, ateĩnantį debesyjè su dìdele galýbe ir didenýbe. Tíems dalỹkams pradė̃jus įvỹkti, pažvel̃gkite augštỹn ir pakélkite sàvo gálvas, nès jū́sų atpirkìmas ar̃tinasi. Jìs pasãkė jíems prilýginimą: Žiūrė́kite į fìgos mẽdį ir į visùs medžiùs: Kaĩ jiẽ jaũ dúoda iš savę̃s vaĩsių, jū̃s žìnote artì ẽsant vãsarą. Taĩgi, pamãtę vìsa taĩ įvỹkstant, taĩp pàt jū̃s žinókite, kad Diẽvo karalỹstė artì. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, nepraeĩs šìtą giminẽ, ìki vìsa taĩ įvỹks. Dangùs ir žẽmė praeĩs, õ màno žõdžiai nepraeĩs.

Tiek yrà žõdžių šiõs dienõs šventõs Evangèlijos[3].

2. Añtras Advento sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 15, 4—13)

Bróliai: vìsa, kàs tìk yrà parašýta, parašýta mùms pamókyti, kàd mẽs kantrumù ir Rãšto pagúoda turė́tumėm viltiẽs. O kantrýbės ir̃ pagúodos Diẽvas teduodiẽ jùms turė́ti vienókius jausmùs kìtas kitám, sẽkant Jė́zumi Krìstumi, kàd vienšir̃džiai víena bùrna gárbintumėte Diẽvą, mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Tė́vą. Todė̃l priim̃kite vienì kitùs, kaĩp ir̃ Krìstus jùs prìėmė Diẽvo gar̃bei. Nès àš sakaũ, jóg Jė́zus Krìstus pasidãrė apipjáustymo tar̃nas dė̃l Diẽvo tiesõs, kàd bū́tų patvìrtinti pažadaĩ tėváms, ir̃ pagónys gárbintų Diẽvą dė̃l gailestingùmo, kaĩp parašýta: *Todė̃l àš išpažìnsiu tavè, Viẽšpatie, tar̃p pagónių ir̃ giedósiu tàvo var̃dui.* Vė̃l Rãštas sãko: *Liñksminkitės, pagónys, draugè sù jõ tautà!* Ir̃ vė̃l: *Gìrkite, visì pagónys, Viẽšpatį ir̃ gárbinkite jį̃, vìsos taũtos!* Vė̃l Izaìjas sãko: *Ateĩs Jėsės šaknìs, tàs, kur̃s kel̃sis viešpatáuti pagónims; jamè pagónys turė̃s viltiẽs.* Viltiẽs Diẽvas tepripìldai jùs visókio džiaũgsmo ir̃ ramýbės tikė́jime, kàd šventõsios Dvãsios galýbe jū̃s gaũsiai turė́tumėte viltiẽs.

[3] Šie žodžiai sakomi po kiekvienos Evangelijos.

Evangelija

Mãto 11, 2—10

Anuõ metù Jõnas, kalė́jime išgir̃dęs apiẽ Krìstaus dárbus, àtsiuntė dù sàvo mókytiniu ir̃ jám sakýdino: Ar̃ tù esì tàs, kur̃s tùri ateĩti, ar̃ mẽs kìto láukiame? Jė́zus, atsakýdamas, jíems tãrė: Eĩkite ir̃ papãsakokite Jõnui, ką̃ ẽsate girdė́ję ir̃ mãtę: Aklíeji rẽgi, raišíeji váikščioja, raupsúotieji pagýdomi, kurtiniaĩ gir̃di, mìrusieji kẽliasi, betur̃čiams skelbiamà Evangèlija. Ir̃ paláimintas, kur̃s manimì nepasipìktins.

Jíems gi nueĩnant, Jė́zus ė̃mė kalbė́ti minióms apiẽ Jõną: Kõ išė̃jote į týrus pažiūrė́ti? ar̃ vė́jo lingúojamos néndrės? Bèt kõ gi išė̃jote pažiūrė́ti? ar̃ švelniaĩs drabùžiais vil̃kinčio žmogaũs? Štaĩ, tiẽ, kuriẽ švelniùs rūbùs dė̃vi, yrà karãlių namuosè. Bèt kõ gi išė̃jote pažiūrė́ti? Ar̃ prãnašo? Taĩp, sakaũ jùms, ir̃ daugiaũ kaĩp prãnašo. Nès jìs yrà tàs, apiẽ kurį̃ parašýta: *Štaĩ, àš siunčiù tàvo akìvaizdoje sàvo ángelą, kur̃s tiẽs tavim̃ taisỹs táu kẽlią.*

3. Trẽčias Advento sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 4, 4—7)

Bróliai: Džiaũgkitės Viẽšpatyje visuomèt; vė̃l sakaũ, džiaũgkitės! Jū́sų kuklùmas tebū̃na žìnomas visíems žmonė́ms; Viẽšpats yrà artì. Nebū́kite niekù bailiaĩ susirū̃pinę, bèt visuosè dalỹkuose jū́sų prãšymai tesidãro žìnomi Diẽvui maldà ir̃ maldãvimu sù dėkójimu; ir̃ visókį išmãnymą pervir̃šijanti Diẽvo ramýbė tesérgi jū́sų širdis ir̃ jū́sų mintìs Krìstuje Jė́zuje.

Evangelija

Jõno 1, 19—28

Anuõ metù žỹdai ìš Jerùzalės siuñtė pàs Jõną kunigų̃ ir̃ levìtų jõ pakláusti: Kàs tù esì? Jìs prisipažìno ir̃ nesigýnė; jìs prisipažìno: Aš neesù Krìstus. Jiẽ vė̃l jį̃ kláusė: Taĩ kàs gi tù? ar̃

tù Elìjas? Jìs tãrė: Neesù. Ar̃ tù esì prãnašas? Jìs atsãkė: Nè. Tuomèt jiẽ jám tãrė: Kàs tù esì, kàd mẽs galė́tumėm dúoti atsãkymą tíems, kuriẽ yrà mùs siuñtę? ką̃ pàts apiẽ savè sakaĩ? Jìs atsãkė: Aš *týruose šaũkiančiojo bal̃sas: Taisýkite Viẽšpaties kẽlią*, kaĩp yrà pasãkęs prãnašas Izaìjas. Atsiųstíeji bùvo iš parisiẽjų. Jiẽ dár jį̃ kláusė ir̃ jám sãkė: Taĩ kám tù krìkštiji, jéi tù ne Krìstus, neĩ Elìjas, neĩ prãnašas? Jõnas atsãkė jíems, tar̃damas: Aš krìkštiju vandenimì; bèt tar̃p jū̃sų stóvi tàs, kuriõ jū̃s nepažį́state. Jìs yrà tàs, kur̃s põ manę̃s ateĩs, kur̃s pirm̃ manę̃s bùvo; jám àš neesù ver̃tas atrìšti jõ kur̃pių diržẽlio. Taĩ atsitìko Betãnijoje, anãpus Jordano, kur̃ Jõnas krìkštijo.

4. Mētų ketvir̃čio trečiãdienis

I Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 2, 2—5)

Anomìs dienomìs: Prãnašas Izaìjas tãrė: paskučiáusiomis dienomìs bùs prìrengtas Viẽšpaties namų̃ kálnas kalnų̃ viršū́nėje; jìs bùs išáugštintas añt kauburių̃, ir̃ į jį̃ plaũks vìsos taũtos. Daũg tautų̃ eĩs ir̃ sakỹs: Ateĩkite ir̃ žeñgkime augštỹn į Viẽšpaties kálną ir̃ į Jokū̃bo Diẽvo namùs; jìs mókys mùs sàvo kelių̃, ir̃ mẽs váikščiosime jõ takaĩs; nès ìš Siòno išeĩs į́stãtymas ir̃ Viẽšpaties žõdis ìš Jerùzalės. Jìs teĩs tautàs ir̃ išbar̃s daũgelį tautų̃; jiẽ nusikal̃s ìš sàvo kalavìjų žãgrių ir̃ ìš sàvo jíečių pjáutuvų; tautà nebekel̃s kalavìjo priẽš taũtą, ir̃ jiẽ nebesilãvins daugiaũ į kõvą. Ateĩkite, Jokū̃bo namaĩ, ir̃ váikščiokime Viẽšpaties, mū́sų Diẽvo, šviesojè.

II Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 7, 10—15)

Anomìs dienomìs: Viẽšpats kalbė́jo Akãzui ir̃ sãkė: Prašýk sáu Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, žénklo ar̃ taĩ gilýbėse apačiojè, ar̃ taĩ augštýbėse viršujè. Akãzas atsãkė: Aš neprašýsiu ir̃ neguñdysiu Viẽšpaties. Tuomèt jìs tãrė: Taĩgi, klausýkitės, Dóvìdo namaĩ. Ar̃gi jùms mãža bū́ti į́kyríems žmonė́ms, kàd jū̃s ẽsate į́kỹrūs ir̃ màno Diẽvui? Todė̃l pàts Viẽšpats dúos jùms žénklą. Štaĩ mergáitė pradė̃s ir̃ pagimdỹs sū́nų, ir̃ jìs bùs vadìnamas vardù Emanuèlis. Jìs válgys svíesto ir̃ medaũs, taĩp kàd mokė̃s atmèsti, kàs pìkta, ir̃ išsiriñkti, kàs gẽra.

Evangelija

Lùko 1, 26—38

Anuõ metù ángelas Gabriẽlis bùvo Diẽvo sių̃stas į Galilie-jos miẽstą, kur̃s vadìnamas Nazarètas, pàs mergáitę, pažadė́tą výrui, vardù Juõzapui, ìš Dóvîdo namų̃; õ mergáitės var̃das bù-vo Marijà. Angelas, atẽjęs pàs ją̃, tãrė: Sveikà, malónės pilnóji, Viẽšpats sù tavimì; pagirtà tù tar̃p móterų. Jì, taĩ išgir̃dusi, nu-sigañdo jõ žõdžių ir̃ mãnė sáu, kóks čià yrà tàs pasvéikinimas. Angelas jái tãrė: Nebijók, Marijà, nès tù radaĩ malónės pàs Diẽ-vą. Štaĩ pradė́si įsčiojè ir̃ pagimdýsi sū́nų ir̃ pramiñsi jį̃ vardù JĖZUS. Jìs bùs dìdis ir̃ bùs vadìnamas Augščiáusiojo Sūnumì. Viẽšpats Diẽvas duõs jám jõ tė́vo Dóvîdo sóstą: jìs karaliaũs Jokū̃bo namuosè pér ámžius, ir̃ jõ karaliãvimui nebùs gãlo. Tuo-mèt Marijà tãrė ángelui: kaĩp taĩ įvỹks, kadángi àš nepažį́stu výro? Angelas atsãkė ir̃ jái tãrė: Šventóji Dvasià nužeñgs añt tavę̃s, ir̃ Augščiáusiojo galýbė apdeñgs tavè sàvo šešėliù; todė̃l ir̃ Šventàsis, kur̃s gim̃s ìš tavę̃s, vadìnsis Diẽvo Sūnumì. Štaĩ tàvo gimináitė Elžbietà, ir̃ jì pradė́jo sū́nų sàvo senãtvėje, ir̃ šìtas mė́nuo yrà šẽštas tai̹, kurì vadìnama nevaisìnga, nès nėrà dalỹko negãlimo Diẽvui. O Marijà tãrė: Štaĩ àš Viẽšpaties tarnáitė, te-būniẽ mán taĩp, kaĩp tù pasakeĩ.

5. Mẽtų ketvir̃čio penktãdienis

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 11, 1—5)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Atžalà išeĩs ìš Jėsės šakniẽs, ir̃ žiẽdas kil̃s ìš jõ šakniẽs. Viẽšpaties Dvasià nusileĩs añt jõ, išmintiẽs ir̃ supratìmo dvasià, patartiẽs ir̃ stiprýbės dvasià, mókslo ir̃ maldin-gùmo dvasià, ir̃ jìs pasidar̃ys pìlnas Viẽšpaties báimės dvãsios. Jìs teĩs nè kaĩp akìms ródosi, ir̃ pasmer̃ks nè kaĩp ausìms gir̃disi, bèt jìs teĩs teisýbe beturčiùs ir̃ lygýbe darỹs nutarìmą šaliẽs nužẽmin-tiems. Jìs užgaũs žẽmę sàvo burnõs lazdà ir̃ sàvo lū́pų kvapù užmùš bediẽvį. Teisýbė bùs jõ strė́nų júosta, ir̃ ištikimýbė jõ ìnkstų susi-juosìmas.

Evangelija

Lùko 1, 39—47

Anuõ metù: Marijà atsikė́lusi išė̃jo skubiaĩ į kálnus, į Jùdo miẽstą. Jì įė̃jo į Zakarìjo namùs ir̃ pasvéikino Elžbiẽtą. Ir̃ atsitiko, kàd, kaĩp tik Elžbietà išgir̃do Marìjos pasvéikinimą, kū̃dikis linksmaĩ šókterėjo jõs įsčioje, ir̃ Elžbietà pasidãrė pilnà šventõsios Dvãsios. Jì sušùko dìdeliu balsù ir̃ tãrė: Pagirtà tù tar̃p móterų ir̃ pagìrtas tàvo įsčios vaĩsius. Ir̃ iš kur̃ mán taĩ, kàd màno Viẽšpaties mótina ateĩna pàs manè? Nès štaĩ, kaĩp tìk tàvo pasvéikinimo bal̃sas pasíekė màno ausìs, šókterėjo ìš džiaũgsmo kū̃dikis màno įsčioje. Paláiminta tù, kurì įtikė́jai, nès taĩ, kàs Viẽšpaties táu pasakýta, įvỹks. O Marijà tãrė:

Màno síela gárbina Viẽšpatį, ir̃ màno dvasià džiaũgiasi Dievujè, màno Išganýtojuje.

6. Mētų ketvir̃čio šeštãdienis

I Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 19, 20—22)

Anomìs dienomìs jiẽ šaũksis į Viẽšpatį nuõ prispaudė́jo, ir̃ jìs jíems siũs gélbėtoją ir̃ gynė́ją, kur̃s juõs išvaduõs. Viẽšpats bùs Egìpto pažìntas, ir̃ egiptiẽčiai pažiñs tą̃ diẽną Viẽšpatį; jiẽ gárbins jį̃ aukomìs ir̃ dovanomìs, darỹs Viẽšpačiui pažadũ ir̃ atitesẽs. Viẽšpats užgaũs Egìptą slogà ir̃ pagýdys jį̃; jiẽ sugrį̃š į Viẽšpatį; jìs bùs jíems malonìngas, ir̃ pagýdys juõs Viẽšpats, mū́sų Diẽvas.

II Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 35, 1—7)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats: Apleistóji ir̃ nepéreinamoji šalìs liñksminsis, týrai džiaũgsis ir̃ žydẽs kaĩp lelijà. Jì žélte žel̃s ir̃ džiaũgsis linksmaĩ, šū́kaudama ir̃ gìrdamosi: jái dúota Libãno garbẽ, Karmèlio ir̃ Sarõno gražùmas; jiẽ matỹs Viẽšpaties gar̃bę ir̃ mū́sų Diẽvo grõžę. Sustìprinkite pail̃susias rankàs ir̃ sutvìrtinkite susilpnė́jusius keliùs. Sakýkite silpnasíeliams: Bū́kite drąsūs ir̃ nebijókite; štaĩ jū́sų Diẽvas darỹs ker̃štą ir̃ atsilýginimą; pàts Diẽvas ateĩs ir̃ išgélbės

jū̃s. Tuomèt atsimeȓks aklų̃jų ãkys iȓ kurtinių̃ aũsys bùs àtkimštos. Tuomèt raĩšas šokinẽs kaĩp bríedis, iȓ nebylių̃ liežùvis bùs paláidas, nès apleistõjoje šalyjè ištrýško vãndens iȓ týruose — ùpių. Sausóji šalìs paviȓs liū̃nu iȓ išdžiū̃vusi — šaltìniais, sãko Visagãlis Viẽšpats.

III Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 40, 9—11)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats: Užžeñgk añt áugšto kálno, tù, kuȓs skélbi gẽrą žìnią Siònui, pakélk galìngai sàvo baĩsą, tù, kuȓs skélbi gẽrą žìnią Jerùzalei; pakélk, nebijók. Sakýk Jùdo miẽstams: Štaĩ jū̃sų Diẽvas. Štaĩ Viẽšpats Diẽvas ateĩna sù jėgà, iȓ jõ petỹs viešpa- táuja; štaĩ jõ ùžmokestis sù juõ, iȓ jõ dárbas tiẽs juõ. Kaĩp piemuõ jìs ganỹs sàvo bañdą; jìs suriñks avinėliùs sàvo rañkomis, pakeĩs į sàvo príeglobstį Viẽšpats, mū́sų Diẽvas.

IV Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 45, 1—8)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats màno pateptájam Kìrui, kurį̃ àš pàėmiau ùž rañkos, kàd paveȓgčiau jám tautàs, atgrę̃žčiau karãlių nùgaras, atidarýčiau tiẽs juõ durìs; iȓ vaȓtai nebùs užrakìnti. Aš eĩsiu piȓm tavę̃s iȓ pažẽminsiu žẽmės garbingúosius; sutrùpinsiu skaistvari- niùs vartùs iȓ suláužysiu geležiniùs ùžkaiščius; dúosiu táu pàslėptus turtùs iȓ slėpỹnių pãslaptis, kàd tù žinótumei, jóg àš Viẽšpats, kuȓs šaukiù tavè vardù, Izraėlio Diẽvas; dė̃l màno taȓno Jokū̃bo iȓ màno išrinktojo Izraėlio àš pàšaukiau tavè tàvo vardù; àš paródžiau tàvo panašùmą, iȓ tù nepažinaĩ manę̃s. Aš Viẽšpats, iȓ nėrà kìto; bè manę̃s nėrà Diẽvo. Aš sujuosiau tavè, iȓ tù nepažinaĩ manę̃s, kàd tiẽ, kuriẽ yrà ìš saulė́tekių iȓ kuriẽ ìš saulė́leidžių, žinótų, jóg bè manę̃s nėrà kìto; àš daraũ šviẽsą iȓ sùtveriu tamsýbę, daraũ taĩką iȓ sùtveriu piktenýbę. Aš Viẽšpats, kuȓs vìsa taĩ daraũ. Rasókite, dañgūs, ìš augštýbių, iȓ teguĩ dẽbesys išlỹja teĩsųjį, teguĩ atsìveria žẽmė iȓ teišžéldo gélbėtoją, iȓ teguĩ draugè atsirañda teisýbė. Aš, Viẽšpats, sùtveriu jį̃.

V Skaitymas

Prãnašo Daniẽlio (Dan 3, 47—51)

Anomìs dienomìs: Viẽšpaties ángelas nùžengė į̃ krósnį draugè sù Azariju iȓ jõ draugaĩs iȓ isstū̃mė ugniẽs liẽpsną ìš krósnies. Jìs

padãrė vidujè krósnies taĩp, lýg kàd bū́tų pū̃tęs rasõs vė́jas. O liepsnà kìlo viršum̃ krósnies kẽturiasdešimt devyniaĩs mãstais iȓ išsiveȓžus sudẽgino kaldiejiečiùs, kuriuõs pasíekė priẽ krósnies, karãliaus tarnùs, kuriẽ ją̃ kūrẽno. O jų̃ ugnìs visái nèlietė, nepàžeidė iȓ nepadãrė jíems jókio nemalonùmo. Tuomèt šìtie trỹs, lýg vienà bùrna, krósnyje gýrė, gárbino iȓ šlóvino Diẽvą.

VI Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tesalonikiẽčiams (2 Tes 2, 1—8)

Bróliai: Mẽs meĩdžiame jùs dė̃l mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus atėjìmo iȓ mū́sų susiviẽnijimo sù juõ: Nesidúokite véikiai nukreĩpti savę̃s nuõ sàvo išmãnymo iȓ nugą̃sdinti neĩ dvãsios apreiškimù, neĩ pasãkymu, neĩ láišku, lýg kàd taĩ eĩtų ìš mū́sų, bū́k Viẽšpaties dienà ẽsanti artì. Teguĩ niẽkas neklaidìna jū́sų jókiu bū̃dù; nès pirmà tùri ateĩti atpuolìmas iȓ bū́ti apréikštas núodėmės žmogùs, prapultiẽs sūnùs, kuȓs yrà príešininkas iȓ kẽliasi añt vìso, kàs vadìnasi Diẽvas, iȓ kàs yrà gárbinama, taĩp kàd jìs sė̃sis Diẽvo bažnýčioje iȓ ródys savè, lýg jìs bū́tų Diẽvas. Aȓ jū̃s neatsìmenate, kàd àš taĩ jùms sakiaũ daȓ pàs jùs bū́damas? Jū̃s žìnote, iȓ kàs dabaȓ jį̃ sulaĩko, kàd apsiréikštų tìk savù laikù. Nès neteisýbės paslaptìs jaũ veĩkia; tiktaĩ kàd tàs, kuȓs dabaȓ laĩko, laikýtų, ìki bùs šaliñ àtimta. Tuomèt apsireĩkš tàs neteisùsis. Viẽšpats Jė́zus užmùš jį̃ sàvo burnõs kvėpimù iȓ sunáikins jį̃ sàvo atėjìmo šviesumù.

Evangelija

Lùko 3, 1—6

Tà patì, ką̃ iȓ IV-mè Advento sekmãdienyje (žr. 9 psl.).

7. Ketviȓtas Advento sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Povìlo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 4, 1—5)

Bróliai: Teguĩ žmónės žiū̃ri į̃ mùs, kaĩp į̃ Krìstaus tarnùs iȓ Diẽvo paslapčių̃ teikė́jus. Todė̃l iȓ reikaláujama ìš teikė́jų, kàd kiekvíenas bū́tų ràstas ìštikimas. Taĩ mán mažiáusis dalỹkas, kàd àš jū́sų aȓ žmonių̃ teĩsmo dienõs esù teĩsiamas; bèt nė̃ àš pàts savę̃s

neteĩsiu. Nórs àš niẽko nenusìjaučiu, tačiaũ nė dė̃l tõ esù nutéisintas. Màno teisė́jas yrà Viẽšpats. Taĩgi, neteĩskite pir̃m laĩko, iki neateĩs Viẽšpats. Jìs taĩ apšviẽs paslėptúosius tamsýbėse dalykùs ir̃ atideñgs širdžių̃ sumãnymus. Tuomèt kiekvienám bùs jõ pagyrìmas ìš Diẽvo.

Evangelija

Lùko 3, 1—6

Penkióliktais ciesoriaus Tibèrijaus viešpatãvimo mẽtais, Pòntijui Pilõtui val̃dant Judiejią, Erodui gi ẽsant Galiliejos tetrárku, jõ bróliui Pilýpui Ituriejos ir Trakonìties krãšto tetrárku, Lizanijui Abilėnės tetràrku, põ vyriáusiais kunigaĩs Annu ir̃ Kajipù, Viẽšpaties žõdis pasigir̃do Zakarìjo sū́nui Jõnui týruose. Taĩgi, jìs atė̃jo ir̃ skélbė visojè Pajordanėje atgailõs krìkštą núodėmėms atléisti, kaĩp parašýta prãnašo Izaijo žõdžių knýgoje: *Týruose šaũkiančiojo bal̃sas! Taisýkite Viẽšpaties kẽlią, darýkite jõ takùs tiesiùs. Kiekviénas slėnỹs tebūniẽ užpìltas, õ kiekvíenas kálnas ir̃ kalnẽlis sužẽmintas; kàs kreĩva, tebūniẽ tiesù; kur̃ nelýgu, tebūniẽ lýgūs keliaĩ. Taĩp kiekvíenas kū́nas išvỹs Diẽvo išgãnymą.*

8. Viẽšpaties Gimìmo vigìlija

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 1, 1—6)

Póvilas, Jė́zaus Krìstaus tar̃nas, pašaukimù apãštalas, — paskìrtas Diẽvo Evangèlijai, kurią̃ jìs pirmà bùvo žadė́jęs per̃ sàvo prãnašus šventuõsiuose Rãštuose apiẽ sàvo Sū́nų, kur̃s kū́nu yrà jám kìlęs ìš Dóvìdo giminė̃s, õ šventùmo dvasià per̃ prisikėlìmą ìš numìrusių̃ bùvo galìngai apréikštas kaĩp Diẽvo Sūnùs, apiẽ Jė́zų Krìstų, mū́sų Viẽšpatį, per̃ kurį̃ gãvome malónę ir̃ apaštalỹstę, kàd dė̃l jõ var̃do padarýtumėm klusniàs tikė́jimui visàs tautàs, kurių̃ tárpe ẽsate ir̃ jū̃s, mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus pašauktíeji.

Evangelija

Mãto 1, 18—21

Jė́zaus mótinai Marìjai, ẽsant pažadė́tai Juõzapui, anksčiaũ nekaĩp juõdu susiẽjo, pasiródė, kàd jì pradė́jusi ìš šventõsios

Dvãsios. Jõs výras Juõzapas, bū́damas teisùs ir̃ nenorė́damas jõs skélbti, norė́jo ją̃ slapčià paléisti. Bèt jám taĩ bemą̃stant, štaĩ, Viẽšpaties ángelas pasiródė jám sapnè ir̃ tãrė: Dóvîdo sūnaũ, Juõzapai, nebijók priim̃ti sàvo žmonõs Marìjos, nès kàs jojè gìmė, yrà ìš šventõsios Dvãsios; jì pagimdỹs sū́nų, õ tù pramìnsi jį̃ vardù JÊZUS, nès jìs išgélbės sàvo taũtą iš jų̃jų núodėmių.

9. Viẽšpaties Gimìmo dienà

Pirmų̃jų mišių̃

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tìtui (Tit 2, 11—15)

Mylimiáusieji: Mū́sų Išganýtojo Diẽvo malónė pasiródė visíems žmonė́ms ir̃ móko mùs, kàd, išsižadė́ję bedievỹstės ir̃ pasaulìnių geidulių̃, gyvéntumėm šiamè pasáulyje blaiviaĩ, teisìngai ir̃ pamaldžiaĩ, laukdamì paláimintosios viltiẽs ir̃ ateĩnant garbė̃s dìdžiojo Diẽvo ir̃ mū́sų Išganýtojo Jė́zaus Krìstaus, kur̃s pàts savè dãvė ùž mùs, kàd mùs išpir̃ktų iš visókios neteisỹbės ir̃ apvalýtų pàts sáu priim̃tiną taũtą, strõpią geríems darbáms. Taĩp kalbė́k ir̃ rãgink Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Lùko 2, 1—14

Anuõ metù: išė̃jo cíesoriaus Augùsto paliepìmas surašýti vìsą pasáulį. Tàs pìrmas surãšymas bùvo padarýtas Sìrijos valdõvo Kirìno. Ir̃ visì ė̃jo įsirašýdinti, kiekvíenas į̃ sàvo miẽstą. Taĩ ir̃ Juõzapas, kadángi jìs bùvo ìš Dóvîdo namų̃ ir̃ giminė̃s, ė̃jo ìš Galilièjos, ìš Nazarèto miẽsto, į Judieja, į Dóvîdo miẽstą, kur̃s vadìnamas Betliẽjus, kàd įsirašýdintų draugè sù pažadė́ta sáu móterimi Marijà, kurì bùvo nė́ščià. Atsitiko, kàd juõdviem tenaĩ ẽsant, atė̃jo jái mẽtas gimdýti; ir̃ jì pagim̃dė pir̃mgimį sàvo sū́nų, suvýstė jį̃ výstyklais ir̃ paguldė jį̃ prãkarte, nès jíems nebùvo viẽtos ùžeigoje.

Tojè pačiojè šalyjè bùvo piemenų̃, kuriẽ budė́jo ir̃ sérgėjo per̃ nãktį sàvo bañdą. Štaĩ Viẽšpaties ángelas atsistójo priẽ jų̃,

iř Diẽvo skaistùmas àpšvietė juõs. Jiẽ labaĩ nusigañdo; bèt ánge⸗las jíems tãrė: Nebijókite! Nès štaĩ àš skélbiu jùms dìdelį džiaũg⸗smą, kuřs bùs vìsai taũtai, kàd šiañdien jùms gìmė Dóvîdo mie⸗stè Išganýtojas, kuřs yrà Krìstus, Viẽšpats. Iř tàs bùs jùms žénklas: ràsite kũdikį suvýstytą vystyklaĩs iř paguldýtą prãkarte. Ũmaĩ atsirãdo priẽ ángelo daugýbė dañgiškosios kariúomenės, kuriẽ gárbino Diẽvą iř sãkė: Garbẽ Diẽvui augštýbėje iř žẽmėje ramýbė gerõs vãlios žmonė́ms!

10. Antrų̃jų mišių̃

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tìtui (Tit 3, 4—7)

Mylimiáusis: Pasiródė mū́sų Išganýtojo Diẽvo maloningùmas iř gerùmas žmonė́ms, jìs mùs išgélbėjo nè dė̃l teisýbės darbų̃, kuriuõs mẽs bū́tumėm bùvę padãrę, bèt pagaĩ sàvo gailestingùmą šventõsios Dvãsios atgim̃dymo iř atnaũjinimo apiplovimù; jõs jìs išlíejo į̃ mùs apsčiaĩ peř mū́sų Išganýtoją Jė́zų Krìstų, kàd mẽs nutéisinti jõ malóne bū́tumėm pagaĩ viltį ámžinojo gyvẽnimo tė́voniai: Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Lùko 2, 15—20

Anuõ metù: Píemenys sãkė víenas kitám: Nueĩkime lìg Bet⸗líejui iř pažiūrė́kime tõ, kàs įvýko, ką̃ Viẽšpats yrà mùms ap⸗skélbęs. Jiẽ atė̃jo skùbindamies iř rãdo Marìją, Juõzapą iř kũdikį paguldýtą prãkarte. Pamãtę gi, jiẽ skélbė taĩ, kàs jíems bùvo pasa⸗kýta apiẽ tą̃ kũdikį. Visì, kuriẽ taĩ girdė́jo, stebė́josi taĩs da⸗lỹkais, kuriẽ bùvo jíems piemenų̃ papãsakoti. Marijà gi dėmė́⸗josi sáu visùs šituõs dalykùs iř svařstė juõs sàvo širdyjè. Píeme⸗nys sugrį̃žo atgaĩ, gárbindami iř šlóvindami Diẽvą dė̃l vìso, ką̃ bùvo girdė́ję iř mãtę, taĩp kaĩp jíems bùvo pasakýta.

II. Trečiųjų mišių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Žýdams (Žyd 1, 1—12)

Diẽvas, daũg sýkių iȓ toleriópu būdù kalbė́jęs kitadõs tėváms, peȓ prãnašus, paskiáusiai, šiomìs dienomìs kalbė́jo mùms peȓ Sū́nų, kurį̃ pastãtė visų̃ dalýkų tė́voniu, peȓ kurį̃ padãrė iȓ pasáulį; kuȓs, bū́damas jõ garbė̃s ãtšvaita iȓ jõ esmė̃s pavéikslas iȓ nèšdamas vìsa sàvo jėgõs žodžiù, apvãlęs mùs núo núodėmių, sė́dosi didenýbės dešinėjè augštýbėse, pasidãręs tíek kilnèsnis ùž ángelus, kíek žymèsnį kaĩp jų̃ jìs pavéldėjo vaȓdą. Nès kuriám kadà nórs ángelui yrà Diẽvas pasãkęs: *Tù màno Sūnùs, àš šiañdien pagimdžiaũ tavè?* Iȓ vė̃l: *Aš bū́siu jám Tė́vas, õ jìs bùs mán Sūnùs?* Iȓ įvèsdamas añtrą kaȓtą Piȓmgimį į̃ pasáulį sãko: *Jį̃ turė̃s pagárbinti visì Diẽvo angelaĩ!* Apiẽ ángelus jìs jùk sãko: *Vė́jus jìs dãro sáu pãsiuntinius iȓ ugniẽs liẽpsną sáu tarnùs;* Sū́nui gi: *Tàvo, õ Diẽve, sóstas peȓ ámžių ámžius; tàvo karaliãvimo lazdà — teisýbės lazdà. Tù mylė́jai teisýbę iȓ nèkentei neteisýbės; todė̃l tàvo Diẽvas pàtepė tavè, õ Diẽve, džiaũgsmo aliẽjumi, labiaũ kaĩp tàvo drauginiñkùs.* Iȓ: *Tù, Viẽšpatie, pradžiojè įkū́rei žẽmę, iȓ dangùs yrà tàvo rañkų dárbas. Jiẽ pražùs, õ tù pasilìksi; jiẽ visì paseñs, kaĩp ãpdaras, iȓ tù pakeĩsi juõs, kaĩp apsiaũstą, iȓ bùs pakeistì. Bèt tù esì tàs pàts, iȓ tàvo mẽtams nebùs gãlo.*

Evangelija

Jõno 1, 1—14

Pradžiojè bùvo Žõdis. Tàs Žõdis bùvo pàs Diẽvą, iȓ Žõdis bùvo Diẽvas. Jìs pradžiojè bùvo pàs Diẽvą. Vìsa peȓ jį̃ padarýta, kàs padarýta, iȓ be jõ nepadarýta niẽko. Jamè bùvo gyvýbė, iȓ tà gyvýbė bùvo žmonių̃ šviesà. Šviesà šviẽčia tamsýbėje, bèt tamsýbė jõs neàpėmė.

Bùvo Diẽvo sių̃stas žmogùs, vardù Jõnas. Jìs atė̃jo dė̃l liùdijimo apiẽ tą̃ šviẽsą liùdyti, kàd visì peȓ jį̃ tikė́tų. Jìs nebùvo šviesà, bèt turė́jo liùdyti apiẽ šviẽsą. Bùvo tikróji šviesà, kurì apšviẽčia kiekvíeną žmõgų, ateĩnantį į̃ šį̃ pasáulį. Jìs bùvo pasáulyje; pasáulis peȓ jį̃ padarýtas, bèt pasáulis jõ nepažìno. Jìs atė̃jo pàs savè, tačiaũ savíeji jõ nepriìmė. O kàs jį̃ prìėmė, tíems jìs dãvė gãlios bū́ti Diẽvo vaikaĩs, bū́tent, tíems, kuriẽ tìki į̃ jõ vaȓdą, kuriẽ yrà gìmę nè ìš kraujų̃, neĩ ìš kū́no vãlios, neĩ ìš

výro vãlios, bèt ìš Diẽvo. Tàs žõdis įsikū́nijo iȓ gyvẽno taȓp mū́sų. Mẽs mãtėme jõ gaȓbę, gaȓbę kaĩp vienatìnio ìš Tė́vo gìmusio Sūnaũs, pìlno malónės iȓ tiesõs.

Trečių̃jų mišių̃ pabaigojè skaĩtoma

Evangelija

Mãto 2, 1—12

(Žr. žem. Trijų̃ Karãlių diẽnai Evangèlija, 18 psl.).

12. Šv. Stẽpono dienà

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 6, 8—10; 7, 54—60)

Anomìs dienomìs: Stẽponas, pìlnas malónės iȓ gãlios, dãrė žmonėsè didelių̃ stebùklų iȓ ženklų̃. Tuomèt kaĩ kuriẽ ìš sinagògos, vadìnamos libertìnų, kireniẽčių, aleksandrijiẽčių, taĩp pàt tų̃, kuriẽ bùvo ìš Kilikìjos iȓ Azijos, kė́lėsi iȓ giñčijosi sù Stẽponu. Jiẽ negalė́jo atsisténgti ìšminčiai iȓ Dvãsiai, kurì kalbė́jo. Taĩ girdė́dami, jiẽ niȓto sàvo širdysè iȓ grìežė priẽš jį̃ dantimìs. Bū́damas pìlnas šventõsios Dvãsios, žiūrė́damas į̃ dañgų, jìs mãtė Diẽvo gaȓbę iȓ Jė́zų, stóvintį Diẽvo dešinėjè, iȓ tãrė: Štaĩ, àš mataũ ãtvirą dañgų ir žmogaũs Sū́nų, stóvintį Dièvo dešinėjè. Bèt jiẽ ė̃mė šaũkti dìdeliu balsù, užsikim̃šo sáu ausìs iȓ visì padurmaĩ púolė jį̃. Išmẽtę jį̃ ìš miẽsto, jiẽ mùšė jį̃ akmenimìs. Liùdytojai pasidė́jo sàvo apsiaustùs priẽ kójų víeno jaunikáičio, kuȓs vadìnosi Sáulius. Taĩp jiẽ mùšė akmenimìs Stẽponą, kuȓs meĩdėsi, sakýdamas: Viẽšpatie Jė́zau, priim̃k màno dvãsią. Atsiklaũpęs, jìs šaũkė dìdeliu balsù, sakýdamas: Viẽšpatie, nepaskaitýk jíems tõs núodėmės. Taĩ pasãkęs, jìs užmìgo Viẽšpatyje.

Evangelija

Mãto 23, 34—39

Anuõ metù Jė́zus sãkė Rãšto žinõvams iȓ parisiẽjams: štai àš siunčiù pàs jùs pranašų̃, išmintìngųjų iȓ Rãšto žinõvų; vienus

jų̃ jū̃s užmùšite iȓ prikálsite añt krỹžiaus, kitùs plàksite sàvo si-nagògose iȓ pérsekiosite nuõ miẽsto ìki miẽstui, kàd añt jū́sų krìstų vìsas nekaltas kraũjas, išlíetas žẽmėje, pradė́jus teĩsiojo Abelio kraujù ìki kraũjui Barakìjo sūnaũs, Zakarìjo, kurį̃ jū̃s ùžmušėte tarp šventỹklos iȓ altõriaus. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, vìsa taĩ ateĩs šìtai kaȓtai.

Jerùzale, Jerùzale, kurì žudaĩ prãnašus iȓ ùžmuši akmenimìs tuõs, kuriẽ į̃ tavè siųstì, kíek kaȓtų àš norė́jau suriñkti tàvo vai-kùs, kaĩp vištà sùrenka sàvo viščiukùs põ sparnaĩs, iȓ tù neno-rė́jai. Štaĩ, jū́sų namaĩ bùs jùms paliktì tuštì. Nès, àš sakaũ jùms, nuõ šiõ laĩko jū̃s manę̃s daugiaũ nebematýsite, kõlei ne-sakýsite: *Pagìrtas, kuȓs ateĩna Viẽšpaties vardù.*

13. Šv. Jõno, Apãštalo iȓ Evangelìsto, dienà

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 15, 1—6)

Kàs bìjo Diẽvo, dãro gẽra, iȓ kàs laĩkosi teisýbės, gaũs ją; jì pasitìks jį̃ lýg gerbiamà mótina iȓ priiml̃s jį̃ kaĩp jaunãvedė mer-gáitė. Jì valgydiñs jį̃ gyvẽnimo iȓ ìšmonės dúona iȓ giȓdys jį̃ išga-nìngosios išmintiẽs vandenimì; jì bùs jáme stiprì, taĩp kàd jìs nepa-sviȓs. Jì laikỹs jį̃, iȓ jìs nebùs sugė́dintas; jì išáugštins jį̃ pàs jõ aȓtimus iȓ atveȓs jõ bùrną susirinkìmo viduryjè, iȓ pripìldys jį̃ iš-mintiẽs iȓ ìšmonės dvãsios iȓ apvilks jį̃ garbė̃s drabužiù. Jì apkraũs jį̃ saldumù iȓ džiaugsmù iȓ duõs jám pavéldėti ámžiną vaȓdą Viẽš-pats, mū́sų Diẽvas.

Evangelija

Jõno 21, 19—24

Anuõ metù Jė́zus tãrė Pẽtrui: sèk manè. Atsigrę̃žęs Pẽtras pamãtė paskuĩ eĩnantį tą̃ mókytinį, kurį̃ Jė́zus mylė́jo, kuȓs iȓ va-kariẽnėje bùvo pasileñkęs añt jõ krūtìnės, iȓ pakláusė: Viẽšpatie, kàs yrà tàs, kuȓs tavè išduõs? Taĩgi, pamãtęs jį̃, Pẽtras tãrė Jė́-zui: Viẽšpatie, kas gi bùs sù šìtuo? Jė́zus jàm atsãkė: Jéi àš nó-riu, kàd jìs pasilìktų, ìki ateĩsiu, kàs táu rū̃pi? Tù sèk manè. Todė̃l šìtas pasãkymas pasklìdo taȓp mókytinių, kàd anàs mó-

kytinis nemir̃siąs. Tačiaũ Jė́zus nesãkė jám: Jìs nemir̃s, bèt: Jéi àš nóriu, kàd jìs pasilìktų, ìki ateĩsiu, kàs táu rū̃pi?

Yrà taĩ tàs mókytinis, kur̃s liùdija apiẽ šiuõs dalykùs ir̃ taĩ parãšė; ir̃ mẽs žìnome, kàd jõ liùdijimas tìkras.

14. Šv. Nekaltų̃jų Kū̃dikių dienà

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo Apreiškìmo knỹgos (Apr 14, 1—5)

Anomìs dienomìs: Aš mačiaũ Siòno kalnè stóvintį Avinẽlį ir̃ sù juo šim̃tą kẽturias dẽšimtis kẽturis tū́ksančius, kuriẽ turė́jo jõ var̃dą ir̃ jõ Tė́vo var̃dą, parašỹtą sàvo kãktose. Aš girdė́jau ìš dangaũs bal̃są, kaĩp daũgelio vandenų̃ bal̃są ir̃ kaĩp dìdelio griaustìnio bal̃są. Tàs bal̃sas, kurį̃ àš girdė́jau, bùvo kaĩp bal̃sas árpininkų, skam̃binančių sàvo árpomis. Jiẽ giedójo tar̃si naũją giẽsmę tiẽs sóstu ir̃ tiẽs keturiaĩs gyvū́nais ir̃ vyresniaĩsiais, ir̃ niẽkas negalė́jo giedóti tõs giesmẽs, kaĩp tìk tiẽ šim̃tas kẽturios dẽšimtys keturì tū́kstančiai, kuriẽ yrà atpirktì ìš žẽmės. Tiẽ yrà, kuriẽ nėrà susitẽpę sù móterimis, nès yrà mergáitės. Tiẽ sẽka Avinẽlį, kur̃ tìk jìs eĩna. Jiẽ yrà atpirktì ìš žmonių̃ pirmonės Diẽvui ir̃ Avinẽliui, ir̃ jų̃ burnojè nèràsta melagỹstės; nès jiẽ yrà bè dėmẽs tiẽs Diẽvo sóstu.

Evangelija

Mãto 2, 13—18

Anuõ metù: Viẽšpaties ángelas pasiródė Juõzapui sapnè ir̃ tãrė: Kélkis, im̃k vaikẽlį ir̃ jõ mótiną, bė́gk į Egìptą ir̃ bū́k tenaĩ, kõl táu pasakýsiu; nès Erodas ieškõs vaikẽlio nužudýti. Jisaĩ atsikẽlęs pasìėmė vaikẽlį ir̃ jõ mótiną nakčià, iškeliãvo į Egìptą ir̃ bùvo tenaĩ ìki Erodas mìrė, kàd įvỹktų, kàs Viẽšpaties pasakýta per̃ Prãnašą šiaĩs žõdžiais: *Iš Egìpto àš pàšaukiau sàvo sū́nų.* Tuomèt Erodas, matýdamas, kàd jìs Išmiñčių apvìltas, labaĩ įpỹko ir̃ nusiuñtęs išžùdė visùs bùvusius Betliejuje ir̃ visosè jõ apýlinkėse vaikùs, dvejų̃ mẽtų ir̃ jaunesniùs, žiūrė́damas laĩko, kurį̃ jìs bùvo iškvõtęs ìš Išmiñčių. Tuomèt įvỹko, kàs pasakýta šiaĩs prãnašo Jeremìjo žõdžiais: *Girdė́ta bal̃sas Ramoje, daũg ver̃ksmo ir̃ klỹksmo; taĩ Rakèlė, ver̃kianti sàvo sūnų̃, ir̃ jì nenóri nusiramìnti, nès jų̃ nebėrà.*

15. Sekmãdienis põ Viẽšpaties Gimìmo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Galãtams (Gal 4, 1—7)

Bróliai: Kõlei tė́vonis yrà nepilnamẽtis, jìs niekù nesìskiria nuõ tar̃no, nórs yrà visakõ valdõvas. Jìs yrà põ globė́jais ir̃ ùžveizdais ìki tė́vo paskirtám laĩkui. Taĩp ir̃ mẽs, kõlei bùvome nepilnamẽčiai, tarnãvome põ pasáulio pradmenimìs. Bèt atẽjus laiko pilnýbei, Diẽvas siuñtė sàvo Sū́nų, padarýtą ìš moterìškės, pastatýtą põ įstãtymu, atpir̃kti tų̃, kuriẽ bùvo põ įstãtymu, kàd mẽs gáutumėm įsūnýstę. Kadángi jū̃s ẽsate sū́nūs, Diẽvas siuñtė sàvo Sūnaũs Dvãsią į jū́sų širdìs, kurì šaũkia: Abba, Tė́ve! Taĩgi, yrà jaũ nè tar̃nas, bèt sūnùs. O jéi sūnùs, taĩ ir̃ tė́vonis per̃ Diẽvą.

Evangelija

Lùko 2, 33—40

Anuõ metù: Juõzapas ir̃ Jė́zaus mótina Marijà stebė́josi taĩs dalýkais, kuriẽ bùvo apiẽ jį̃ sãkomi. O Simeònas paláimino juõs ir̃ tãrė jõ mótinai Marìjai: Štaĩ, šìtas pastatýtas nupuolìmui ir̃ atsikėlìmui daũgelio Izraėlyje ir̃ kaĩp žénklas, kuriám bùs prieštaráujama. Ir̃ tàvo pačiõs síelą pérvers kalavìjas, kàd bū́tų atìdengtos daũgelio širdžių̃ miñtys. Bùvo teñ taĩp pàt prãnašė Onà, Panuėlio duktė̃, iš Asèro giminė̃s; jì bùvo labaĩ pasẽnusi; põ sàvo mergýstės jì bùvo gyvẽnusi septýnerius metùs sù sàvo výru, õ dabar̃ bùvo našlė̃ aštuonių̃ dešimtų̃ ketverių̃ mẽtų. Jì neatsitráukdavo nuõ šventýklos ir̃ tarnáudavo Diẽvui nãktį ir̃ diẽną pãsninkais ir̃ maldomìs. Ir̃ jì atẽjo tą̃ pãčią vãlandą, gárbino Viẽšpatį ir̃ kalbė́jo apiẽ jį̃ visiéms, kuriẽ láukė Izraėlio atpirkìmo. Padãrę vìsa, kaĩp reikalãvo Viẽšpaties įstãtymas, jiẽ sugrį̃žo į Galilieją, į sàvo miẽstą Nazarètą. Vaikẽlis áugo ir̃ ẽjo stiprỹn, pìlnas išmintiẽs, ir̃ Diẽvo malónė bùvo jamè.

16. Viẽšpaties Apipjáustymas ir̃ Gimìmo oktavà

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tìtui (Tit 2, 11—15)

Tàs pàts, ką̃ ir̃ Viẽšpaties Gimìmo diẽną pirmosè mišiosè (žr. aug. 10 psl.).

Evangelija

Lùko 2, 21

Anuõ metù: Praslìñkus aštuonióms dienóms, kadà reikė́jo apipjáustyti vaikẽlis, pràminta jìs vardù Jė́zus, taĩp kaĩp jìs bùvo ángelo pavadìntas anksčiaũ, negù bùvo pradė́tas įsčioje.

17. Sekmãdienis tar̃p Apipjáustymo ir̃ Trijų̃ Karãlių, arbà, jéi tókio sekmãdienio nebū́tų, añtrą saũsio diẽną

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 4, 8—12)

Anomìs dienomìs: Šventõsios Dvãsios pìlnas Pẽtras tãrė: Tautõs vir̃šininkai ir̃ vyresníeji, klausýkite! Jéi mẽs šiañdien tar̃domi dė̃l geradarỹstės ligóniui, kurià jìs pagýdytas, tebūniẽ žìnoma jùms visíems ir̃ vìsai Izraẽlio taũtai, kàd vardù mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Nazarė́no, kurį̃ jū̃s prìkalėte añt krỹžiaus ir̃ kurį̃ Diẽvas prikė́lė ìš numìrusiųjų, tuõ vardù šìtas stóvi jū́sų akìvaizdoje sveĩkas. Jìs yrà tàs *akmuõ, kurį̃ àtmetėte jū̃s, statýtojai, ìš kuriõ pasidãrė kertìnis akmuõ.* Per̃ niẽką kìtą nėrà išgãnymo. Nės nedúota žmonė́ms kìto var̃do põ dangumì, per̃ kurį̃ mẽs turė́tumėm bū́ti išgélbėti.

Evangelija

Lùko 2, 21

Anuõ metù: Praslìñkus aštuonióms dienóms, kadà reikė́jo apipjáustyti vaikẽlis, pràminta jìs vardù Jė́zus, taĩp kaĩp jìs bùvo ángelo pavadìntas anksčiaũ, negù bùvo pradė́tas įsčioje.

18. Trijų̃ Karãlių dienà

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 60, 1—6)

Kélkis, nušvìsk, Jerùzale; nès tàvo šviesà ateĩna, ir̃ Viẽšpaties garbė̃ añt tavę̃s tẽka. Nès štaĩ tamsà deñgia žẽmę ir̃ tamsýbė tautàs, õ añt tavę̃s tẽka Viẽšpats, ir̃ jõ garbė̃ pasiródo tavyjè. Taũtos váikščios tàvo šviesojè, ir̃ karãliai táu užtekė́jusiame skaistumè. Pažvel̃gk apliñkui sàvo akimìs ir̃ žiūrė́k: visì šìtie reñkasi, táu ateĩna, tàvo sū́nūs ateĩna ìš tólo, ir̃ tàvo dùkterys kẽliasi ìš visų̃ pùsių. Tuomèt tù matýsi ir̃ turė́si apsčiaĩ; tàvo širdìs stebė̃sis ir̃ išsiplė̃s, kaĩ jū́ros pilnýbė grę̃šis į̃ tavè, ir̃ táu ateĩs tautų̃ stiprýbė. Kupranugãrių pótvynis apdeñgs tavè, Madijãno ir̃ Efos kùpriai; visì ateĩs ìš Sãbos, nešdamì áuksą ir̃ smil̃kalą ir̃ skelbdamì gýrių Viẽšpačiui.

Evangelija

Mãto 2, 1—12

Jė́zui gìmus Jùdo Betlíejuje karãliaus Erodo dienosè, štaĩ, Išmiñčiai ìš rytų̃ atė̃jo į̃ Jerùzalę ir̃ sãkė: Kur̃ yrà gìmusis Žýdų karãlius? nès mẽs mãtėme jõ žvaĩgždę rytuosè ir̃ atė̃jome jõ pagárbinti. Taĩ išgir̃dęs, karãlius Erodas nusigañdo, õ draugè sù juõ ir̃ visà Jerùzalė. Jìs suriñko visùs tautõs vyriáusius kùnigus ir̃ Rãšto žinovùs ir̃ teirãvosi jų̃, kur̃ Krìstus turė́jęs gim̃ti. Jiẽ jám atsãkė: Jùdo Betlíejuje, nès taĩp prãnašo parašýta: *Ir̃ tù, Betlíejau, Jùdo žẽme, niekù būdù neesì mažiáusi tar̃p pirmų̃jų Jùdo viẽtų; nès ìš tavę̃s kil̃s vãdas, kur̃s valdỹs màno taũtą, Izraėlį̃.* Tuomèt Erodas slapčià pasikviẽtęs pàs savè Išminčiùs, rūpestíngai ìškvotė ìš jų̃ tõs jíems pasiródžiusios žvaigždė̃s mẽtą ir̃ siųsdamas juõs į̃ Betlíejų, tãrė: Eĩkite ir̃ rūpestìngai kláuskitės apiẽ vaikẽlį; õ rãdę, dúokite žìnią mán, kàd ir̃ àš nuė̃jęs pagárbinčiau jį̃. Jiẽ, ìsklaũsę karãlių, iškeliãvo. Ir̃ štaĩ žvaigždė̃, kurią̃ bùvo mãtę rytuosè, ė̃jo pirm̃ jų̃, ìki atė̃jus sustójo viršujè viẽtos, kur̃ bùvo vaikẽlis. Pamãtę žvaĩgždę, jiẽ džiaũgėsi labaĩ dìdeliu džiaugsmù. Į̃ėję į̃ namùs, jiẽ rãdo vaikẽlį sù jõ mótina Marijà ir̃ parpúolę pagárbino jį̃. Paskuĩ jiẽ atìdengė sàvo turtùs ir̃ dãvė jám dovanų̃: áukso, smilkalų̃ ir̃ mìros. Gãvę gi sapnè pérspėjimą nebeĩti atgaĩ pàs Erodą, jiẽ kitu keliù sugrį̃žo į̃ sàvo šãlį

19. Šventõsios Šeimýnos, Jėzaus, Marìjos, Juõzapo, dienà.

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Kolosiẽčiams (Kol 3, 12—17)

Bróliai: apsivil̃kite jū̃s, kaĩp Diẽvo išrinktíeji, šventíeji ir̃ mylimíeji, širdìngu gailestingumù, maloningumù, nuolankumù, kuklumù ir̃ kantrumù; pakę̃skite vienì kitùs ir̃ víenas kitám atléiskite, jéi kàs tùri priẽš ką̃ nórs skuñdą. Kaĩp Viẽšpats atléido jùms, taĩp ir̃ jū̃s. Bèt visų̃ pirmà turė́kite méilę, kurì yrà tobulùmo ryšỹs. Krìstaus ramýbė, į kurią̃ jū̃s ẽsate pašauktì, kaĩp víenas kū́nas, teviešpatáuja jū́sų širdysè. Bū́kite dėkìngi. Krìstaus žõdis tegyvẽna jumysè apsčiaĩ; visókia išmintimì mókykite víeni kitùs ir̃ drą́sinkite psálmėmis, ìmnais ir̃ dvãsinėmis giesmėmìs, giedódami, malónei pãdedant, Diẽvui sàvo širdysè. Vìsa, ką̃ jū̃s dãrote žodžiù ar̃ dárbu, vìsa darýkite Viẽšpaties Jėzaus Krìstaus vardù, dėkódami per̃ jį̃ Diẽvui ir̃ Tė́vui.

Evangelija

Lùko 2, 42—52

Kaĩ Jėzui bùvo jaũ dvýlika mẽtų, jiẽ atẽjo, kaĩp bùvo šveñtės paprotỹs, į Jerùzalę. Kadà gi, šveñtės dienóms pasibaĩgus, jiẽ grį̃žo,vaĩkas Jėzus pasilìko Jerùzalėje; bèt jõ gimdýtojai tõ nežinójo. Manýdami jį̃ ẽsant draugè keliáujančiųjų tárpe, jiẽ ẽjo vìsą diẽną ir̃ jieškójo jõ tar̃p genčių̃ ir̃ pažį́stamų. Nesurãdę sugrį̃žo jõ bejieškódami į Jerùzalę. Ir̃ atsitìko, kàd põ trijų̃ dienų̃ jiẽ rãdo jį̃ šventỹkloje, sė́dintį mókytojų tárpe, besiklaũsantį jų̃ ir̃ juõs beklausinė́jantį. O visì, kuriẽ girdė́jo jį̃, stebė́josi jõ išmãnymu ir̃ atsãkymais. Pamãtę jį̃, jiẽ nustẽbo, ir̃ jõ mótina jám tãrė: Sūnaũ, kám mùms taĩp padareĩ? Štaĩ, tàvo tė́vas ir̃ àš sù skausmù jieškójova tavę̃s. Jìs jiéms tãrė: Kám manę̃s jieškójote? Ar̃gi jū̃s nežinójote, kàd mán reĩkia bū́ti tuosè dalỹkuose, kuriẽ yrà màno Tė́vo? Bèt jiẽ nesuprãto, ką̃ jìs jiems bùvo pasãkęs. Ir̃ jìs iškeliãvo sù jaĩs, atẽjo į Nazarė̀tą ir̃ bùvo jiems klusnùs Jõ mótina laĩkė visùs šìtuos dalykùs sàvo širdyjè. Jė́zus áugo išmintimì, mẽtais ir̃ malóne pàs Diẽvą ir̃ pàs žmónes.

20. Pirmàsis sekmãdienis põ Trijų̃ Karãlių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Roménams (Rom 12, 1—5)

Bróliai: àš maldáuju jùs dė̃l Diẽvo gailestingùmo, paródykite sàvo kū́nus kaĩp gývą, šveñtą, Diẽvui tiñkamą aũką; taĩ bùs jū́sų dvasìnis tarnãvimas Diẽvui. Nesitáikinkite priẽ šiõ pasáulio, bèt pãtys savè pérdirbkite sàvo dvãsios atnaũjinimu, kàd ištìrtumėte, kàs yrà Diẽvo valià, kàs gẽra, kàs į́tiñka iȓ kàs tóbula! Àš sakaũ mán duotą́ja malóne visíems jū́sų tárpe, kàd neturė́tumėte apiẽ savè gerèsnės núomonės, kaĩp prìdera, bèt kàd manýtumėte apiẽ savè teisìngai iȓ kiekvíenas, žiūrė́damas tikė́jimo saĩko, kaĩp jám Diẽvas yrà paskýręs. Nès, kaĩp vienamè kū̃ne tùrime daũg sąnarių̃, visì gi sąnariaĩ tùri nè tą̃ pãtį veikìmą, taĩp mẽs daũgelis ẽsame víenas kū́nas Krìstuje, ýpačiai gi ẽsame kìts kìto sąnariaĩ Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Lùko 2, 42—52

(žr. aug. 19 psl.)

21. Antràsis sekmãdienis põ Trijų̃ Karãlių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Roménams (Rom 12, 6—16)

Bróliai: Mẽs tùrime dovanų̃, kuriõs, žiū̃rint mùms duotõsios malónės, yrà į̃vairios. Jéi taĩ pranašỹstės dovanà, tebū̃niẽ jì vartó=jama, prisilaĩkant tikė́jimo taisỹklių; jéi kàs turi tarnãvimo dóvaną, tàs tesilaĩkai tarnãvimo; kàs móko, tepasiliẽka priẽ mókslo; kàs dúoda į̃spėjìmų, tebū̃niẽ priẽ į̃spėjìmų; kas dalìna, tedaliniẽ nekla=stìngai; kàs yrà vyresnỹsis, tebū̃niẽ uolùs; kàs dãro gailestingùmo dárbus, tedãrai sù džiaugsmù. Méilė tebū̃niẽ bè veidmainỹstės. Ne=kę̃skite pìkto, laikýkitės tõ, kàs gẽra. Mylė́kite víenas kìtą brólių méile. Pagerbimù víenas kìtą praleñkite. Uolumù nebū́kite tinginiaĩ; bū́kite karštì dvasià; tarnáukite Viẽšpačiui. Džiaũgkitės viltyjè; bū=kite kañtrūs suspaudimè, ištvermìngi maldojè. Dalyváukite šventų̃jų reikaluosè, rū́pinkitės svetingumù. Láiminkite tuõs, kuriẽ jùs pér=sekioja, láiminkite iȓ nekéikite. Džiaũgkitės sù linksmaĩsiais, veȓkite sù veȓkiančiais. Turė́kite kìtas kitám vienókių jausmų̃; nejieškókite augštų̃ dalỹkų, bèt nusiléiskite priẽ tõ, kàs žẽma.

Evangelija

Jõno 2, 1—11

Anuõ metù: bùvo Galilíejos Kãnoje vestùvės. Tenaĩ bùvo Jė́zaus mótina. Bùvo taĩp pàt pàkviestas į̃ vestuvės Jė́zus sù sàvo mókytiniais. Netẽkus vỹno, Jė́zaus mótina jám tãrė: Jiẽ nebetùri vỹno. Jė́zus jái atsãkė: Kàs mán ir̃ táu dárbo, moterìške? màno va= landà dár neatė́jo. Jõ mótina tãrė tarnáms: Darýkite, ką̃ tik jìs jùms pasakỹs. Bùvo teñ pastatýta šešì akmenìniai iñdai papras= tiéms žỹdų apsiplovìmams, kurių̃ kiekvienañ tilpo dù ar̃ trỹs ki= bìrai. Jė́zus jíems pasãkė: Pripìlkite indùs vandeñs. Jiẽ pripýlė juõs sklìdinus. Tuomèt Jė́zus jíems tãrė: Dabar̃ sémkite ir̃ nèš= kite vestùvių ùžvaizdui. Jiẽ nùnešė. Kaĩp tik vestùvių ùžvaiz= das paragãvo ìš vandeñs padarýto vỹno, nežinódamas, ìš kur̃ jìs, nórs tarnaĩ, kuriẽ sė́mė vándenį, žinójo, pasìšaukė jaunìkį ir̃ jám tãrė: Kiekvíenas žmogùs pirmà stãto gẽro vỹno, õ kuomèt įgeria, tuomèt tõ, kur̃s menkèsnis; tù gi palaikeĩ gẽrąjį vỹną ìki dabar̃. Tą̃ stebùklų prãdžią Jė́zus padãrė Galiliéjos Kãnoje; taĩp jìs ap= réiškė sàvo gar̃bę, ir̃ jõ mókytiniai tikė́jo į̃ jį̃.

22. Trečiàsis sekmãdienis põ Trijų̃ Karãlių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 12, 16—21)

Bróliai: Nelaikýkite pãtys savę̃s išmintìngais. Niẽkam piktumù ùž pìkta neatsimokė́kite; *rūpinkitės tuõ, kàs gẽra, nè tìk Diẽvo akì= vaizdoje, bèt ir̃ visų̃ žmonių̃.* Jéi gãli bū́ti, kíek nuõ jū́sų pareĩna, bū́kite taikojè sù visaĩs žmonėmìs. Nekeř̃šykite pãtys, mylimiáusieji! bèt dúokite viẽtos rūstýbei; nès yrà parašýta: *Màno ker̃štas; àš atsi= lýginsiu, sãko Viẽšpats.* Taĩgi, *jéi tàvo nẽprietelis al̃ksta, papenė̃k jį̃; jéi jìs trókšta, dúok jám atsigérti. Nès taĩ darýdamas, tù kráusi žarijàs añt jõ galvõs.* Nesidúok nugalė́ti savę̃s piktùmui, bèt nugalė̃k pìkta gerumù.

Evangelija

Mãto 8, 1—13

Anuõ metù: Kaĩ Jė́zus nùžengė nuõ kálno, jį̃ sẽkė daũg miniũ̧. Ir̃ štaĩ viéenas raupsúotas priẽjo, pagárbino jį̃ ir̃ tãrė: Viẽšpatie, jéi nóri, tù galì padarýti manè nesùteptą. Jė́zus, ištiẽsęs rañką, pàlietė jį̃ ir̃ tãrė: Nóriu, bū́k nesùteptas. Ir̃ tuojaũ jìs pagìjo ìš sàvo raupsũ̧. Jė́zus gi jám tãrė: Žiūrė́k, kàd niẽkam nesakýtumei, bet eĩk, *pasiródyk kùnigui*, ir̃ atidúok dóvaną, kurią̃ yrà įsãkęs Mozė, jíems paliùdyti. Kaĩ jìs įẽjo į̃ Kaparnãumą, priẽ jõ prisiar̃tino šim̃tininkas ir̃ mel̃dė jį̃, sakýdamas: Viẽšpatie, mànо tar̃nas gùli namiẽ stãbo ìštiktas ir̃ skaudžiaĩ kankìnasi. Jė́zus jám tãrė: Aš ateĩsiu ir̃ jį̃ pagýdysiu. Bèt šim̃tininkas atsakýdamas kalbė́jo: Viẽšpatie, àš never̃tas, kàd tù įeĩtumei põ màno stógu, bèt tárk tiktaĩ žõdį, ir̃ màno tar̃nas pasveĩks. Nès ir̃ ãš esù žmogùs põ valdžià pastatýtas ir̃ turiù põ savim̃ kareĩvių; àš sakaũ šìtam: Eĩk, ir̃ jìs eĩna; kitám: Ateĩk, ir̃ jìs ateĩna, ir̃ sàvo tar̃nui: Taĩ darýk, ir̃ jìs dãro. Girdė́damas taĩ, Jė́zus stebė́josi ir̃ ẽjusiems paskuĩ savè tãrė: Iš tikrũ̧jų, sakaũ jùms, àš neradaũ taĩp dìdelio tikė́jimo Izraèlyje. Taĩgi, àš sakaũ jùms, daũgelis iš rytũ̧ ir̃ vakarũ̧ ateĩs ir̃ sė̃sis priẽ stãlo dangaũs karalỹstėje sù Abraomù, Izaokù ir̃ Jokūbù; õ karalỹstės vaikaĩ bùs išmestì laukañ į̃ tamsýbes; teñ bùs ver̃ksmo ir̃ dantũ̧ griežìmo. Šim̃tininkui gi Jė́zus tãrė: Eĩk, ir̃ tebūniẽ táu, kaĩp įtikė́jai. Ir̃ tą̃ pãčią vãlandą tar̃nas pagìjo.

23. Ketvirtàsis sekmãdienis põ Trijũ̧ Karãlių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 13, 8—10)

Bróliai: Niẽkam niẽko kìta nebū́kite skolìngi, kaĩp tìk kàd víenas kìtą mylė́tumėte; nès kàs ar̃timą mýli, tàs įvỹkdo įstãtymą. Nès įsãkymai: *Nesvetmoteriáuk, neužmùšk, nevõgk, neliùdyk melagìngai, negeĩsk* ir̃ kiekvíenas kìtas įsãkymas yrà ãpimtas šiuõ pasãkymu: *Mylė́k sàvo ar̃timą, kaĩp pàts savè.* Méilė nedãro niẽko pìkta ar̃timui. Taĩgi, įstãtymo įvỹkdymas yrà méilė.

Evangelija

Mãto 8, 23—27

Anuõ metù: Jė́zus į̃žengė į̃ laivẽlį, ir̃ jõ mókytiniai sẽkė jį̃. Bèt štaĩ jū̃roje pakìlo taĩp dìdelė audrà, jóg laivẽlis bùvo bangų̃ apipìltas; jìs gi miegójo. Jõ mókytiniai priẽjo priẽ jõ ir̃ pažãdino jį̃, sakýdami: Viẽšpatie, gélbėk mùs, žū̃name. Jė́zus jiéms tãrė: Kodė̃l ẽsate baĩlūs jū̃s, žmónės mer̃ko tikė́jimo? Põ tõ atsikė́lęs jìs sùdraudė vė́jus ir̃ jū̃rą, ir̃ pasidãrė dìdelė tylà, õ žmónės stebė́josi ir̃ sãkė: Kàs gi jìs yrà, kàd vė́jai ir̃ jū̃ra jõ klaũso?

24. Penktàsis sekmãdienis põ Trijų̃ Karãlių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Kolosiẽčiams (Kolos 3, 12—17)

Bróliai: Apsivil̃kite jū̃s, kaĩp Diẽvo išrinktíeji, šventíeji ir̃ mylimíeji, širdìngu gailestingumù, maloningumù, nuolankumù, kuklumù ir̃ kantrumù; pakę̃skite víeni kitùs, ir̃ víenas kitám atléiskite, jéi kàs tùri priẽš ką̃ nórs skuñdą. Kaĩp Viẽšpats atléido jùms, taĩp ir̃ jū̃s. Bèt visų̃ pirmà turė́kite méilę, kurì yrà tobulùmo ryšỹs. Krìstaus ramýbė, į̃ kurią̃ jū̃s ẽsate pašauktì, kaĩp víenas kū̃nas, teviešpatáuja jū́sų širdysè. Bū́kite dėkìngi. Krìstaus žõdis tegyvẽna jumysè apsčiaĩ; visókia išmintimì mókykite víeni kitùs ir̃ drą̃sinkite psálmėmis, ìmnais ir̃ dvasinėmìs giesmėmìs, giedódami, malónei pàdedant, Diẽvui sàvo širdysè. Vìsa, ką̃ jū̃s dãrote žodžiù ar̃ dárbu, vìsa darýkite Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus vardù, dėkódami per̃ jį̃ Diẽvui ir̃ Tė́vui, per̃ Jė́zų Krìstų, mū́sų Viẽšpatį.

Evangelija

Mãto 13, 24—30

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė minióms šìtą prilýginimą: Dangaũs karalỹstė panašì į̃ žmõgų, kur̃s pasė́jo sàvo dirvojè gerõs sė́klos. Bèt žmonė́ms bemiẽgant, atė̃jo jõ nẽprietelis, pasė́jo kviečiuosè ráugių ir̃ nuė̃jo sáu. Kaĩ želmuõ paáugo ir̃ ùžmezgė vaĩsių, tuomèt pasiródė ir̃ ráugės. Šeiminiñko tarnaĩ atė̃jo ir̃ jám tãrė: Viẽšpatie, ar̃gi nè gẽrą sė́klą pasė́jai sàvo dirvojè? Ìš kur̃ gi atsirãdo

ráugių? Jìs jíems atsãkė: Taĩ padãrė žmogùs nẽprietelis. Tarnaĩ jám sãkė: Jéi nóri, mès eĩsime ir̃ išriñksime jàs? Jìs atsãkė: Ne, kàd kar̃tais, rinkdamì ráuges, neišráutumėte draũg sù jomìs ir̃ kviečių̃. Palikite víenus ir̃ kitàs áugti ìki pjū̃čiai; pjūtiẽs metù àš pasakýsiu pjovė́jams: Pirmà išriñkite ráuges ir̃ surìškite jàs į̃ pėdeliùs sudẽginti, õ kviečiùs sukráukite į̃ màno klúoną.

25. Šeštàsis sekmãdienis põ Trijų̃ Karãlių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tesalonikiẽčiams (1 Tes 1, 2—10)

Bróliai: Mẽs visuomèt dėkójame Diẽvui ùž jùs visùs, atsimindamì jùs sàvo maldosè. Mẽs nuõlat atsìmename Diẽvo ir̃ mū́sų Tė́vo akìvaizdoje jū́sų tikė́jimo dárbą, var̃gą, méilę ir̃ ìštvermę viltyjè mū́sų Viẽšpačiu Jė́zumi Krìstumi, žinódami, Diẽvo mylimíeji bróliai, jū́sų išrinkìmą, nès mū́sų Evangèlija atė̃jo pàs jùs nè tìk žõdžiais, bèt ir̃ sù jėgà, sù šventą́ja Dvasià ir̃ pìlnu įsitìkinimu. Jū̃s jùk žìnote, kokiẽ mẽs bùvome jū́sų tárpe dė̃l jū́sų. Jū̃s pasidãrėte mū́sų ir̃ Viẽšpaties sekė́jai, priimdamì žõdį dideliamè síelvarte šventõsios Dvãsios džiaugsmù. Taĩp jū̃s pasidãrėte pavyzdỹs visíems tìkintiems Makedònijoje ir̃ Akãjoje. Nès, prãdedant nuõ jū́sų, Viẽšpaties žõdis pagarsė́jo nè tìk Makedònijoje ir̃ Akãjoje, bèt jū́sų tikė́jimas į̃ Diẽvą pasidãrė žìnomas ir̃ visur̃, taĩp kàd mùms nėrà reĩkalo ką̃ nórs apiẽ taĩ kalbė́ti. Nès jiẽ pãtys pãsakoja apiẽ mùs, kóks bùvo mū́sų pàs jùs atėjìmas ir̃ kaĩp jū̃s grę̃žėtės nuõ stabų̃ į̃ Diẽvą, kàd tarnáutumėte gyvájam ir̃ tikrájam Diẽvui ir̃ láuktumėte ìš dangaũs jõ Sūnaũs Jė́zaus (kurį̃ jìs prikė́lė ìš numìrusiųjų), kur̃s mùs išgélbėjo nuõ ateĩnančios rūstýbės.

Evangelija

Mãto 13, 31—35

Anuõ metù Jė́zus pasãkė minióms šìtą prilýginimą: Dangaũs karalỹstė panašì į̃ garstýčios grū́dą, kurį̃ žmogùs ẽmė ir̃ pasė́jo sàvo dirvojè. Jìs, tiesà, mažiáusis tar̃p visų̃ sė́klų, bèt užáugęs, didèsnis ùž visàs daržóves, ir̃ ìš jõ dãrosi mẽdis, taĩp kàd *dangaũs paũkščiai àtskrenda ir̃ gyvẽna jõ šakosè.* Jìs pasãkė jíems kìtą prilýginimą: Dangaũs karalỹstė panašì į̃ ráugą, kurį̃ moterìškė

ė́mė ir̃ įmaĩšė trijuosè saikẽliuose mìltų, kõlei vìsa įrū́go. Vìsa taĩ Jė́zus kalbė́jo minióms prilýginimais, ir̃ bè prilýginimų jìs jíems nekalbė́jo, kàd įvỹktų, kàs prãnašo pasakýta šiaĩs žõdžiais: *Àš pravérsiu sàvo bùrną prilýginimais, išpãsakosiu nuõ pàt pasáulio įkūrìmo pàslėptus dalykùs.*

26. Sekmãdienis, kur̃s vadìnamas Septuagesima, arbà Senõsiomis Užgavė̃nėmis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 9, 24—27; 10, 1—5)

Bróliai: Ar̃ jū̃s nežìnote, kàd tiẽ, kuriẽ bė́ga lenktỹnėse, visì, tiesà, bė́ga; bèt tìk víenas tegáuna laimìkį? Taĩp bė́gkite, kàd jū̃s gáutumėte. Kiekvíenas, kur̃s eĩna imtỹnėmis, nuõ vìso susilaĩko. Jiẽ jùk taĩ dãro, kàd gáutų pragaĩštantį vainìką, õ mẽs nepragaĩštantį. Taĩgi, àš taĩp bė́gu, ne kaĩp į nė̃žinias; taĩp káujuos, ne kaĩp órą plàkdamas. Àš baudžiù sàvo kū̃ną ir̃ sténgiuos paver̃gti, kàd kar̃tais, kitíems skélbęs, pàts nepasidarýčiau peĩktinas. Àš nenóriu, kàd jū̃s, bróliai, nežinótumėte, jóg mū́sų tėvaĩ visì bùvo põ debesimì, visì pérėjo jū́rą, visì bùvo pakrìkštyti į Mòzę debesyjè ir̃ jū́roje, visì válgė tą̃ pãtį dvasìnį val̃gį, ir̃ visì gė́rė tą̃ pãtį dvasìnį gė́rimą, (gė́rė gi ìš sẽkančios paskuĩ juõs dvasìnės uolõs, õ uolà bùvo Krìstus). Bèt daũg jų̃ nepatìko Diẽvui.

Evangelija

Mãto 20, 1—16

Anuõ metù Jė́zus pasãkė sàvo mókytiniams šį̃ prilýginimą: Dangaũs karalỹstė panašì į žmõgų šeiminiñką, kur̃s ankstì rýtą išė̃jo samdýtis darbiniñkų sàvo vynuogýnui. Susiderė́jęs sù darbiniñkais põ denãrą diẽnai, jìs nùsiuntė juõs į sàvo vynuogýną. Išė̃jęs apiẽ trẽčią vãlandą, jìs pamãtė kitùs stóvinčius bè dárbo prekývietėje, ir̃ jíems tãrė: Eĩkite ir̃ jū̃s į màno vynuogýną ir̃, kàs bùs teisìnga, àš jùms dúosiu. Jiẽ nuė̃jo. Jìs vė̃l išė̃jo apiẽ šẽštą ir̃ deviñtą vãlandą ir̃ taĩp pàt padãrė. Ir̃ apiẽ vienúoliktą vãlandą jìs dár išė̃jo ir̃ rãdo kitùs stóvinčius ir̃ jíems tãrė: Kõ čià stóvite vìsą diẽną dykinė́dami. Jiẽ jám sãko: Kàd niẽkas mū́sų

nepasam̃dė. Jìs jíems tãrė: Eĩkite ir̃ jũs į màno vynuogýną. Atẽjus gi vãkarui, vynuogýno saviniñkas tãrė sàvo ùžvaizdui: Pašaũk darbininkùs ir̃ atidúok jíems ùždarbį, pradė́damas nuõ paskutiniųjų ìki pirmų̃jų. Prisiar̃tinę tàt tiẽ, kuriẽ bùvo atẽję apiẽ vienúoliktą vãlandą, gãvo kiekvíenas põ denãrą. Atẽję paskuĩ pirmíeji tãrėsi daugiaũ gáusią, bèt ir̃ jiẽ gãvo kiekvíenas põ denãrą. Imdamì gi jiẽ murmė́jo priẽš šeiminiñką ir̃ sãkė: Šìtie paskutiníeji víeną vãlandą tedìrbo, ir̃ tù padareĩ juõs lýgius mùms, kuriẽ nẽšėme dienõs ir̃ kaitrõs nãštą. Bèt jìs, atsakýdamas vienám jų̃, tãrė: Príeteliau, àš táu nedaraũ skriaudõs; ar̃gi ne ùž denãrą susiderė́jai sù manim̃? Im̃k, kàs tàvo, ir̃ eĩk sáu; àš nóriu ir̃ šìtam paskutiniájam dúoti, kíek ir̃ táu. Arbà, ar̃ mán nèdera darýti, kõ nóriu? ar̃ tàvo akìs todė̃l netìkusi, kàd àš gẽras? Taĩp paskutiníeji bùs pirmiéji ir̃ pirmiéji — paskutìniai, nès daũg pašauktų̃, bèt mãža išrinktų̃.

27. Sekmãdienis, kur̃s vadìnamas Sexagesima, arbà pìrm Užgavėnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 11, 19—33; 12, 1—9)

Bróliai: Jũs míelu nóru pakeñčiate paikúosius, pãtys bū́damì išmintìngi. Jũs jùk pakeñčiate, jéi kàs jùs paver̃gia neláisvėn, jéi kàs jùs rỹja, jéi kàs jū́sų lõbį ìma, jéi kàs didžiúojasi, jéi kàs mùša jùs į véidą. Aš sakaũ sàvo sugė́dinimui, lýg kàd mẽs bū̃tumėm bùvę silpnì tamè dalykè. Kuõ kàs nórs drį̃sta gìrtis, (paikýbėje sakaũ), drį̃stu ir̃ àš. Jiẽ yrà žỹdai, ir̃ àš; yrà izraelìtai, ir̃ àš; yrà Abraomo ainiaĩ, ir̃ àš. Jiẽ yrà Krìstaus tarnaĩ, (kaĩp neprotìngas sakaũ), àš daugiaũ; daugiaũ pakė́liau darbų̃, daugiaũ kalė́jimų, kir̃čių bè gãlo, buvaũ dažnaĩ mirtiẽs pavõjuose. Nuõ žỹdų gavaũ penkìs kartùs põ kẽturiasdẽšimtis kir̃čių bè víeno; trìs kartùs buvaũ rýkštėmis plãktas, kar̃tą akmenimìs mùštas, trìs kartùs nukentė́jau laĩvo sudužìmą, nãktį ir̃ diẽną buvaũ jū̃ros gilumojè, dažnaĩ keliõnėse, pavõjuose ùpių, pavõjuose galvažudžių̃, pavõjuose nuõ vientaũčių, pavõjuose nuõ pagónių, pavõjuose miẽstuose, pavõjuose týruose, pavõjuose jū̃roje, pavõjuose tar̃p netikrų̃ brólių; vargè ir̃ skurdè, daũgelyje budė́jimų, al̃kyje ir̃ troškimè, daũgelyje pasninkų̃, šal̃tyje ir̃ nuogumè: bè to, kàs kitaĩp atsitiñka, kasdienìnis veržìmasis priẽ manę̃s, rū̃pestis visomìs bažnýčiomis. Kàs yrà sil̃pnas, ir̃ àš nesidaraũ sil̃pnas? Kàs yrà pìktinamas, ir̃ àš nèdegu? Jéi reĩkia gìrtis, àš gìrsiuos sàvo silp-

numù. Diẽvas ir̃ Tė́vas mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus paláimin-tasis per̃ ámžius žìno, kàd àš nemelúoju. Damaskè karãliaus Arèto šaliẽs vir̃šininkas sérgėjo damaskiẽčių miẽstą, kàd manè sugáutų: ir̃ àš prõ lángą pintìnėje buvaũ nuléistas per̃ síeną ir̃ taĩp ištrūkaũ ìš jõ rañkų. Jéi reĩkia gìrtis (tiesà, neprìdera), àš eĩsiu priẽ Viẽšpaties regė́jimų ir̃ apreiškìmų. Aš žinaũ žmõgų Krìstuje, kur̃s pir̃m ketu-riólikos mẽtų, — ar̃ kū́ne, nežinaũ, ar̃ bè kū́no, nežinaũ, Diẽvas žìno, — bùvo pàimtas nèt į trẽčiąjį dañgų. Ir̃ žinaũ, kàd tàs žmogùs, — ar̃ kū́ne, ar̃ bè kū́no, nežinaũ, Diẽvas žìno, — bùvo pagáutas į rõjų ir̃ girdė́jo slaptìngus žodžiùs, kurių̃ nė vienám žmõgui nevalià sakýti. Tókiuo àš gìrsiuos, õ savimì nẽ kíek nesigìrsiu, tiktaĩ sàvo silpnýbėmis. Nès jéi ir̃ norė́čiau gìrtis, àš nebū́siu neprotìngas, nès sakýčiau tiẽsą; bèt susilaikaũ, kàd kàs nemanýtų apiẽ manè daugiaũ, kaĩp manyjè mãto ar̃ gir̃di ìš manęs̃. O kàd àš dėl̃ apreiškìmų didùmo nesikélčiau puikýbėn, mán dúotas ãkstinas į màno kū́ną, šetõno ángelas, kur̃s manè mùštų veidañ. Todė̃l àš trìs kartùs meldžiaũ Viẽšpatį, kàd taĩ atstótų nuõ manęs̃; bèt jìs mán tãrė: Ganà táu màno malónės, nès jėgà įgỹja tobulùmo silpnýbėje. Taĩgi, àš míelu nóru gìrsiuos màno silpnýbėmis, kàd Krìstaus jėgà gyvéntų manyjè.

Evangelija

Lùko 8, 4—15

Anuõ metù: Susiriñkus gaũsiai mìniai ir̃ besiskùbinant pàs jį̃ ìš miẽstų, jìs kalbė́jo prilýginimu: Sėjė́jas išė̃jo sàvo sė́klos sė́tų. Jám sė̃jant, dalìs krìto pakelė̃j, bùvo sumìndžiota, ir̃ dangaũs paũkščiai ją̃ sùlesė. Kità dalìs krìto añt uolõs ir̃ išdýgus pa-džiū́vo, nès neturė́jo drėgmė̃s. Kità krìto tar̃p erškė̃čių ir̃ draugè išdýgę erškė̃čiai nùsmelkė ją̃. Kità dalìs krìto į gẽrą žẽmę ir̃ iš-dýgusi dãvė šimteriópą vaĩsių. Taĩ sakýdamas jìs šaũkė: Kàs tùri ausìs klausýti, tàs teklaũsai. Jõ mókytiniai kláusė jį̃, ką̃ tàs prilýginimas réiškiąs. Jìs jiéms tãrė: Jùms dúota pažìnti Diẽvo karalỹstės pãslaptį, õ kitíems skélbiama prilýginimais, kàd re-gė́dami nematýtų ir̃ girdė́dami nesupràstų. Tàs prilýginimas štaĩ ką̃ réiškia: Sė́kla — Diẽvo žõdis. Pakelėjè taĩ tiẽ, kuriẽ klaũso; paskuĩ ateĩna vélnias ir̃ ãtima žõdį ìš jų̃ širdiẽs, kàd jiẽ netikė́tų ir̃ nebū́tų išgélbėti. Añt uolõs tiẽ, kuriẽ išgir̃dę sù džiaugsmù prì-ima žõdį; bèt jiẽ netùri šaknų̃; jiẽ tìki ìki laĩkui ir̃ pagùndos me-tù jiẽ atsitráukia. Kàs krìto tar̃p erškė̃čių, taĩ tiẽ, kuriẽ kàd ir̃ klaũso, bèt šaliñ eidamì, rū̃pesčių, turtų̃ ir̃ gyvẽnimo džiaugsmų̃

nutroškìnami ir̃ nedúoda vaĩsiaus. O kàs krìto į gẽrą žẽmę, taĩ tiẽ, kuriẽ klaũso žõdžio, jį̃ palaĩko tikraĩ gerojè širdyjè ir̃ dúoda vaĩsiaus kantrumè.

28. Sekmãdienis, kur̃s vadìnamas Quinquagesima arbà Užgavėnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 13, 1—13)

Bróliai: Jéi àš kalbė́čiau žmonių̃ ir̃ angelų̃ kalbomìs, bèt netu=rė́čiau méilės, àš bū́čiau kaĩp žvañgantis vãris ir̃ skam̃bantis kimbòlas. Jéi turė́čiau pranašỹstės dóvaną, žinóčiau visàs pãslaptis ir̃ visókį mókslą; jéi turė́čiau vìsą tikė́jimą, taĩp kàd galė́čiau kálnus pérkelti, õ neturė́čiau méilės, àš esù niẽkas. Jéi išdalìnčiau vìsą màno lõbį betur̃čiams valgydìnti ir̃ jéi išdúočiau sàvo kū́ną sudẽginti, bèt netu=rė́čiau méilės, niẽko mán nepàdeda. Méilė yrà kantrì, malonìnga. Méilė nepavýdi, nesielgia sauvalìngai, nesìpučia. Jì yrà nesididžiúo=janti, nejíeško sàvo naudõs, nesusiérzina, neįtaria piktumè, nesi=džiaũgia neteisýbe, õ džiaũgiasi tiesà; vìsa nukeñčia, vìsa tìki, visakõ vìliasi, vìsa pàkelia. Méilė niekuomèt nepaliáuja, nórs pranašỹstės paliaũs bùvusios, nórs kalbų̃ nebebùs, nórs žinójimas niekù pavir̃s. Nès mẽs žìnome dalimìs ir̃ dalimìs pranašáujame. O kaĩ ateĩs, kàs yrà tóbula, paliaũs bùvę, kàs yrà dalimìs. Kuomèt àš buvaũ kū̃di=kis, kalbė́jau kaĩp kū̃dikis, išmaniaũ kaĩp kū̃dikis, galvójau kaĩp kū̃=dikis; õ kadà pasidariaũ výras, nusikračiaũ, kàs bùvo kū̃dikio. Da=bar̃ mẽs mãtome ãtspindyje lýg mį̃slę, tuomèt gi véidu į véidą. Da=bar̃ àš pažį́stų dalimì, tuomèt pažìnsiu, kaĩp ir̃ esù pažìntas. Taĩgi, dabar̃ pasiliẽka tiẽ trỹs dalỹkai, tikė́jimas, viltìs, méilė; tačiaũ di=džiáusis tar̃p jų̃ yrà méilė.

Evangelija

Lùko 18, 31—43

Anuõ metù: Jė́zus pasìėmė dvýliką ir̃ jíems tãrė: Štaĩ mẽs eĩname į Jerùzalę, ir̃ įvỹks vìsa, kàs pranašų̃ parašýta apiẽ žmo=gaũs Sū́nų: Jìs bùs padúotas pagónims, ìš jõ týčiosis, bùs plàktas ir̃ apspjáudytas; nuplãkę jiẽ užmùš jį̃, bèt trẽčiąją diẽną jìs pri=sikeĩs. Jiẽ niẽko ìš tõ nesuprãto. Tàs dalỹkas bùvo jíems pà=slėptas, ir̃ jiẽ nesuprãto, apiẽ ką̃ bùvo sãkoma. Kaĩp jìs ar̃tinosi į Jerìką, atsitìko, kàd viénas ãklas sėdė́jo priẽ kẽlio elgetáudamas.

Išgir̃dęs praeĩnančią mìnią, jìs paklá̇usė, kàs taĩ bū́tų. Jám pa-sakýta, kàd praeĩnąs Jė́zus Nazarė́nas. Tuomèt jìs sušùko, tar̃-damas: Dóvîdo sūnaũ, Jė́zau, pasigailė́k manę̃s. Ėjusieji prieša-kyjè draũdė jį̃, kàd tylė́tų; bèt jìs daũg labiaũ šaũkė: Dóvîdo sū-naũ, pasigailė́k manę̃s. Jė́zus sustójęs liẽpė atvèsti jį̃ pàs savè. Kaĩ jìs bùvo prisiar̃tinęs, pakláusė jį̃, tar̃damas: Kõ nóri, kàd táu padarýčiau? Jìs atsãkė: Viẽšpatie, kàd regė́čiau. Jė́zus jám tãrė: Regė́k, tàvo tikė́jimas išgélbėjo tavè. Jìs tuojaũ regė́jo ir̃ sẽkė jį̃, gárbindamas Diẽvą. Ir̃ visì žmónės, taĩ matýdami, dãvė gar̃bę Diẽvui.

29. Pelenų̃ trečiãdienis

Skaitymas

Prãnašo Joèlio (Joėl 2, 12—19)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats: Grę̃žkitės į̃ manè visà sàvo širdimì, pãsninku, verksmù ir̃ raudójimu. Pérplėškite sàvo širdis, nè sàvo drabužiùs, ir̃ grę̃žkitės į̃ Viẽšpatį, jū́sų Diẽvą, nès jìs malonìngas ir̃ gailestìngas, kantrùs ir̃ pìlnas pasigailė́jimo, ir̃ gãli gailė́tis, léidęs šią̃ neláimę. Kàs žìno, gál jìs vė̃l dovanõs ir̃ palìks põ savę̃s paláiminimą, duonìnę ir̃ líejamąją aũką Viẽšpačiui, jū́sų Diẽvui? Trimi-túokite trimitù, Siòne, skélbkite šveñtą pãsninką, šaũkite sùeigą, su-riñkite taũtą, pašvéntinkite susirìnkimą, suriñkite mažutėliùs ir̃ tuõs, kuriẽ tebežiñda krūtìs; teišeĩna jaunìkis ìš sàvo guõlio ir̃ jaunóji ìš sàvo pãtalo. Tar̃p príeangio ir̃ altõriaus tever̃kia kunigaĩ, Viẽšpaties tarnaĩ, ir̃ tesãko: Pasigailė́k, Viẽšpatie, pasigailė́k sàvo tautõs ir̃ ne-dúok sàvo tėvonỹstės paniẽkinti, kàd jái viešpatáutų taũtos. Kám turė́tų sakýti tautosè: kur̃ yrà jų̃ Diẽvas? Viẽšpats paródė uolùmo dė̃l sàvo šaliẽs ir̃ pasigailė́jo sàvo tautõs. Viẽšpats atsìliepė ir̃ tãrė sàvo taũtai: Štaĩ àš siųsiu jùms javų̃, vỹno ir̃ aliẽjaus, ir̃ jū́s bū́site jų̃ pilnì; àš nebedúosiu jū́sų paniẽkinti tautosè, sàko Viẽšpats Vi-sagãlis.

Evangelija

Mãto 6, 16—21

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Pãsninkaudami nebū́kite paniùrę, kaĩp veidmainiaĩ: nès jiẽ pérkreipia sàvo véi-dus, kàd pasiródytų žmonė́ms pãsninkaują. Iš tikrų̃jų, sakaũ

jùms, jiẽ atsìėmė sàvo ùžmokestį. Tù gi, kadà pãsninkauji, pasitèpk sáu gálvą ir̃ nusipraũsk sàvo véidą, kàd ne žmonė́ms ródytumeis pãsninkaująs, bèt sàvo Tė́vui, kur̃s yrà slaptojè; ir̃ tàvo Tė́vas, kur̃s mãto slaptojè, atsilýgins táu. Nekráukite sáu turtų̃ žẽmėje, kur̃ rūdys ir̃ kañdys gadìna, ir̃ kur̃ vãgys ìškasa ir̃ vãgia; bèt kráukite sáu turtùs danguje, kur̃ neĩ rūdys, neĩ kañdys negadìna ir̃ kur̃ vãgys neìškasa ir̃ nepàvagia. Nès kur̃ tàvo tur̃tas, teñ ir̃ tàvo širdìs.

30. Ketvirtãdienis põ Pelẽnės

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 38, 1—6)

Anuõ metù karãlius Ezekìjas susir̃go mirtinaĩ. Pàs jį̃ atė̃jo prãnašas, Amoso sūnùs, Izaìjas, ir̃ jám tãrė: Štaĩ ką Viẽšpats sãko: Sutvarkýk sàvo namùs, nès tù mir̃si ir̃ neišlìksi gývas. Ezekìjas gi nùgręžė sàvo véidą į sieną ir̃ meĩdėsi Viẽšpačiui, sakýdamas: Aš maldáuju, Viẽšpatie, atsimiñk, kaĩp váikščiojau tàvo akìvaizdoje, tiesojè ir̃ tóbula širdimì, ir̃ dariaũ, kàs gẽra tàvo akysè. Ir̃ Ezekìjas ver̃kė labaĩ graudžiaĩ. Tuomèt bùvo sùteiktas Viẽšpaties žõdis Izaìjui ir̃ pasakýta: Eĩk ir̃ kalbė́k Ezekìjui: Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats, tàvo tė́vo Dóvìdo Diẽvas: Aš girdė́jau tàvo maĩdą ir̃ mačiaũ tàvo ãšaras; štaĩ àš pridė́siu priẽ tàvo dienų̃ dar̃ penkiólika mẽtų, išgélbėsiu ìš asiriẽčių karãliaus rañkų tavè ir̃ šìtą miẽstą ir̃ jį̃ gìnsiu, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Mãto 8, 5—13

Anuõ metù: Kaĩ Jė́zus įė̃jo į Kaparnãumą, priẽ jõ prisiar̃tino šim̃tininkas ir̃ meĩdė jį̃, sakýdamas: Viẽšpatie, màno tar̃nas gùli namiẽ stãbo ìštiktas ir̃ skaudžiaĩ kankìnasi. Jė́zus jám tãrė: Aš ateĩsiu ir̃ jį̃ pagýdysiu. Bèt šim̃tininkas atsakýdamas kalbė́jo: Viẽšpatie, àš never̃tas, kàd tù įeĩtumei põ màno stógu, bèt tar̃k tiktaĩ žõdį, ir̃ màno tar̃nas pasveĩks. Nès ir̃ àš esù žmogùs põ valdžià pastatýtas ir̃ turiù põ savim̃ kareĩvių; àš sakaũ šìtam: Eĩk, ir̃ jìs eĩna; kitám: Ateĩk, ir̃ jìs ateĩna, ir̃ sàvo tar̃nui: Taĩ da-

rýk, ir̃ jìs dãro. Girdė́damas taĩ, Jė́zus stebė́josi ir̃ ẽjusiems paskuĩ savè tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, àš neradaũ taĩp dìdelio tikė́jimo Izraėlyje. Taĩgi, àš sakaũ jùms, daũgelis ìš rytų̃ ir̃ vakarų̃ ateĩs ir̃ sė̃sis priẽ stãlo dangaũs karalỹstėje sù Abraomù, Izaokù ir̃ Jokūbù; õ karalỹstės vaikaĩ bùs išmestì laukañ į̃ tamsýbes; teñ bùs veĩksmo ir̃ dantų̃ griežìmo. Šim̃tininkui gi Jė́zus tãrė: Eĩk, ir̃ tebūniẽ táu, kaĩp įtikė́jai. Ir̃ tą̃ pãčią vãlandą tar̃nas pagìjo.

31. Penktãdienis põ Pelẽnės

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 58, 1—9)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Šaũk, nesiliáuk, pakélk, kaĩp trimìtas, sàvo bal̃są ir̃ skélbk màno taũtai jų̃ kaltýbės ir̃ Jokũbo namáms jų̃ núodėmes. Nès jiẽ jíeško manę̃s dienà ìš dienõs ir̃ nóri žinóti màno keliùs, lýg tautà, kurì dãrė teisýbę ir̃ kurì nepàmetė sàvo Diẽvo teisėtùmo; jiẽ meĩdžia manè teisýbės nutarìmų, nóri prisiar̃tinti į̃ Diẽvą. Kám mẽs pãsninkavome ir̃ tù nepàžvelgei, žẽminome sàvo síelas ir̃ tù nežinójai? Štaĩ jū̃sų pãsninko diẽną rañdasi jū̃sų pačių̃ valià, ir̃ jū̃s slẽgiate visùs sàvo skolininkùs. Štaĩ jū̃s pãsninkaujate bylóms ir̃ vaidáms ir̃ bediẽviškai mùšate kùmščia. Nebepãsninkaukite, kaĩp ìki šiái diẽnai, kàd jū̃sų šaũksmas bū́tų ìšgirstas augštýbėje. Ar̃gi taĩ tóks pãsninkas, kókį àš pasirinkaũ, kàd žmogùs várgintų sàvo síelą per̃ diẽną, nuleñktų sàvo gálvą, kaĩp lañką, ir̃ klótų põ savìm maĩšą ir̃ pẽlenus? Ar̃gi taĩ tù vadìnsi pãsninku ir̃ patiñkančia Viẽšpačiui dienà? Ar̃gi pãsninkas, kurį̃ àš pasirinkaũ, ne tóks: Atrìšk bedievỹstės mazgùs, atrìšk prispaudìmo raiščiùs, paléisk laisvùs tuõs, kuriẽ prislėgtì, ir̃ nuplė̃šk kiekvíeną nãštą, láužk álkstančiam tàvo dúoną ir̃ įsivèsk į̃ sàvo namùs beturčiùs ir̃ klajūnùs; pamãtęs núogą, apdeñgk jį̃ ir̃ nepaniẽkink sàvo kū́no. Tuomèt tàvo šviesà ištrìkš, kaĩp aušrà, ir̃ tàvo sveikatà greičiaũ užtekė̃s; tàvo teisýbė eĩs tàvo véido priešakyjè, ir̃ Viẽšpaties garbė̃ suriñks tavè. Tuomèt tù šaũksies, ir̃ Viẽšpats išklausỹs; šū́kausi, ir̃ jìs tar̃s: Štaĩ àš čià. Nès àš Viẽšpats, tàvo Diẽvas, esù gailestìngas.

Evangelija

Mãto 5, 43—6, 4

Anuõ metù: Jė́zus kalbė́jo sàvo mókytiniams: Jū̃s girdė́jote, kàd bùvo sakýta: *Mylė́si sàvo ar̃timą ir̃ nekę̃si sàvo nẽprietelio.*

Aš gi jùms sakaũ: Mylė́kite sàvo nẽprietelius, gẽra darýkite tiéms, kuriẽ jū́sų nekeñčia, iȓ meȋskitės ùž pérsekiojančius iȓ šmeĩžiančius jùs, kàd bū́tumėte vaikaĩ jū́sų Tė́vo, ẽsančio dangujè, kuȓs léidžia sàvo sáulei tekė́ti añt gerų̃jų iȓ piktų̃jų, iȓ lýdina añt teisių̃jų iȓ neteisių̃jų. Nès jéi jū̃s mýlite tuõs, kuriẽ jùs mýli, kókį turė́site ùžmokestį? Aȓgi iȓ muĩtininkai taĩ nedãro? Iȓ jéi jū̃s svéikinate tik sàvo brólius, ką̃ jū̃s viršaũs dãrote? Aȓgi iȓ pagónys taĩ nedãro? *Bū́kite tàt tóbuli*, kaĩp iȓ jū́sų dañgiškasis Tė́vas tóbulas. Žiūrė́kite, kàd sàvo teisýbės nedarýtumėte žmonių̃ akìvaizdoje, idañt jų̃ bū́tumėte mãtomi; kitaĩp jū̃s neturė́site ùžmokesčio pàs sàvo Tė́vą, kuȓs yrà dangujè. Taĩgi, dúodamas ìšmaldos, netrimitúok tiẽs savim̃ trimitù, kaĩp kàd veidmainiaĩ dãro sinagògose iȓ gãtvėse, kàd bū́tų žmonių̃ gerbiamì. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jiẽ atsìėmė sàvo ùžmokestį. Táu gi dúodant ìšmaldos, teguȋ tàvo kairióji nežìno, ką̃ tàvo dešinióji dãro, kàd tàvo ìšmalda bū́tų slaptojè, iȓ tàvo Tė́vas, kuȓs mãto slaptojè, táu atsilýgins.

32. Šeštãdienis põ Pelẽnės

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 58, 9—14)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Jéi atim̃si ìš sàvo tárpo grandìnę, jéi liáusiesi tiẽsęs piȓštą iȓ kalbė́jęs, kàs nenaudìnga, jéi atvérsi álkstančiam sàvo gailestingùmą iȓ pasótinsi prìslėgtą sielą, tàvo šviesà užtekė̃s tamsýbėje, iȓ tàvo tamsýbė bùs kaĩp vidùdienis. Viẽšpats táu duõs visuomèt póilsio, padarỹs tàvo sielą pìlną spindė́jimų iȓ išláisvins tàvo káulus; tù bū̃si kaĩp paláistytas sõdas iȓ kaĩp vandeñs šaltìnis, kuriõ vanduõ neišseñka. Bùs atstatýta tavyjè, kàs nuõ ámžių bùvo pàversta týrais, tù dė́si pãmatus kaȓtai iȓ kaȓtai, bū̃si vadìnamas tvorų̃ statýtoju, takų̃ taisýtoju ramýbei. Jéi tù nukreĩpsi sàvo kóją nuõ subatõs, kàd nedarýtumei màno šveñtą diẽną, kõ tù nóri, jéi vadìnsi sùbatą pasigėrė́jimu, šventà iȓ garbìnga Viẽšpaties dienà, jéi laikýsi ją̃ pagarbojè, neĩdamas sàvo keliaĩs iȓ nevỹkdydamas sàvo vãlios, kàd kalbė́tumei tùščią šnẽką, tuomèt tù gėrė́sies Viẽšpačiu; àš pakélsiu tavè augščiaũ ùž žẽmės augštýbes iȓ valgydìnsiu tavè tàvo tė́vo Jokū̃bo tėvonystè; nès Viẽšpaties burnà kalbė́jo.

Evangelija

Mõrkaus 6, 47—56

Anuõ metù: Vėlaĩ vakarė laĩvas bùvo jū̃ros viduryjė, ir̃ jìs pàts víenas krantė. Matýdamas, kaĩp jiẽ var̃gsta besiirdamì (nės vė́jas bùvo jiéms priẽšingas), apiẽ ketvir̃tą naktiẽs sargýbą jìs atė̃jo pàs juõs, eĩdamas jū̃ros pavir̃šiumi, ir̃ norė́jo prõ juõs pra=eĩti. Jiẽ, kaĩp tìk pamãtė jį̃ eĩnantį jū̃ros pavir̃šiumi, mãnė, kàd šmė́kla, ir̃ sušùko: Nės visì jį̃ mãtė ir̃ nusigañdo. Jìs tuojaũ kalbė́josi sù jaĩs ir̃ jíems tãrė: Pasitikė́kite, taĩ àš, nebijókite. Jìs įsė́do pàs juõs į̃ laĩvą; vė́jas lióvėsi. Jiẽ dar̃ labiaũ stebė́josi tar̃p savę̃s. Jiẽ nesuprãto stebùklo sù dúona, nės jų̃ širdìs bùvo apã=kusi. Pérplaukę į̃ anã pùsę, jiẽ atvỹko į̃ Genezarėto šãlį ir̃ pri=siýrė priẽ krañto. Jíems išė̃jus ìš laĩvo, žmónės tuojaũ jį̃ pažìno, bėgiójo põ vìsą anã šalį ir̃ ẽmė nėšti guõliuose ligónis teñ, kur̃ girdė́jo jį̃ ẽsant. Kur̃ tìk jìs įeĩdavo į̃ káimus, ar̃ kiemùs, ar̃ mie=stùs, jiẽ guldýdavo ligónis áikštėse ir̃ maldáudavo jį̃ léisti jíems prisiliẽsti nórs jõ drabùžio kùto, ir̃ visì, kuriẽ tìk prisiliẽsdavo, pagýdavo.

33. Pirmàsis Gavẽnios sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 6, 1—10)

Bróliai: Mẽs jùs rãginame neim̃ti Diẽvo malónės véltui. Nės jìs sãko: *Aš išklausiaũ tavė malónės metù ir̃ išgãnymo diẽną táu pa=dė́jau.* Štaĩ dabar̃ malónės mẽtas, štaĩ dabar̃ išgãnymo dienà! Ne=dúokime nė vienám jókio papìktinimo, kàd mū́sų tarnỹstė nebū́tų peikiamà, bėt visamė paródykime savė, kaĩp Diẽvo tarnùs, dìdele kantrýbe síelvartuose, varguosė, suspaudìmuose, smū̃giuose, kalė́ji=muose, maištuosė, darbuosė, budỹnėse, pãsninkuose, nekaltýbe, iš=mintimì, romumù, meilumù, šventą́ja Dvasià ir̃ neveidmainìnga méi=le, tiesõs žodžiù, Diẽvo jėgà, teisýbės giñklais dešinėjė ir̃ kairėjė, garbėjė ir̃ negarbėjė, kuomėt piktaĩ ar̃ geraĩ apiẽ mùs kalba, kaĩ laĩ=komi suvedžiótojais, tačiaũ tiesakal̃biai, nepažį̃stamais, tačiaũ žìnomi; laĩkomi mìrštančiais, nórs mẽs dár ẽsame gyvì; kaĩp nuplaktì, tačiaũ neužmuštì; kaĩp nuliū̃dusieji, tačiaũ visuomėt linksmì; kaĩp betur̃=čiai, bėt kuriẽ daũgelį dãro turtìngus; kaĩp niẽko netùrintieji, tačiaũ vìsa tùrintieji.

Evangelija

Mãto 4, 1—11

Anuõ metù: Jė́zus bùvo Dvãsios nùvestas į týrus, kàd bū́tų vélnio gùndytas. Išpãsninkavęs kẽturias dẽšimtis dienų̃ ir̃ kẽturias dẽšimtis naktų̃, bùvo álkanas. Tuomèt gùndytojas, prisiar̃tinęs, jám tãrė: Jéi tù Diẽvo Sūnùs, sakýk, kàd ìš šitų̃ akmenų̃ pasidarýtų dúonos. Jìs, atsakýdamas, tãrė: Parašýta: *Žmogùs yrà gývas nè víena dúona, bèt kiekvíenu žodžiù, kur̃s išeĩna ìš Diẽvo burnõs.* Tuomèt vélnias pàėmė jį̃ į šveñtąjį miẽstą, pastãtė jį̃ añt šventýklos viršaũs ir̃ jám tãrė: Jéi tù Diẽvo Sūnùs, pul̃k žemỹn; nès parašýta: *Jìs sàvo angeláms pàliepė apiẽ tavè, ir̃ jiẽ nèš tavè añt rañkų, kàd kar̃tais neužsigáutumei sáu kójos į ãkmenį.* Jė́zus jám tãrė: Taĩp pàt parašýta: *Negùndysi Viẽšpaties, sàvo Diẽvo.* Vélnias vė̃l pàėmė jį̃ į labaĩ áugštą kálną, paródė jám visàs pasáulio karalystès ir̃ jų̃ garbingùmą ir̃ jám tãrė: Aš vìsa taĩ táu dúosiu, jéi parpúolęs pagárbinsi manè. Tuomèt Jė́zus jám tãrė: Eik šaliñ, šetõne! nès parašýta: *Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, tegárbinsi ir̃ jám vienám tetarnáusi.* Põ tõ vélnias paliko jį̃; štaĩ, prisiar̃tino angelaĩ ir̃ tarnãvo jám.

34. Pirmãdienis põ pìrmojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Ezekiė̃lio (Ez 34, 11—16)

Viẽšpats Diẽvas sãko taĩp: Štaĩ àš pàts ieškósiu sàvo avių̃ ir̃ lankýsiu jàs. Kaĩp ganýtojas lañko sàvo bañdą tą̃ diẽną, kaĩ jìs bū̃na sàvo išsklaidýtųjų avių̃ viduryjè, taĩp àš lankýsiu sàvo avìs ir̃ išgélbėsiu jàs ìš visų̃ viẽtų, kuriosè jõs bùvo išsklaidýtos debesiẽs ir̃ ū̃kanos diẽną. Aš išvèsiu jàs ìš tautų̃, suriñksiu jàs ìš šalių̃ ir̃ įvèsiu jàs į jų̃jų šãlį; àš ganýsiu jàs Izraėlio kalnuosè, upẽliuose ir̃ visosè gyvẽnamose šaliẽs viẽtose. Derlingiáusiose ganỹklose àš ganýsiu jàs, ir̃ jų̃ ganyklà bùs augštuosè Izraėlio kalnuosè; teñ jõs ilsẽsis žaliúojančioje žolėjè ir̃ ganỹsis riebiosè ganỹklose Izraėlio kalnuosè. Aš ganýsiu sàvo avìs, ir̃ àš jàs suguldýsiu, sãko Viẽšpats Diẽvas. Kàs bùvo diñgę, àš sujieškósiu; kàs bùvo išsklaidýta, àš atvèsiu atgaĩ, kàs suláužyta, àš surìšiu, ir̃ kàs bùvo sil̃pna, àš sustìprinsiu, ir̃ kàs riebù beĩ stiprù, àš sáugosiu ir̃ ganýsiu jàs teisìngai, sàko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Mãto 25, 31—46

Anuõ metù: Jė́zus kalbė́jo sàvo mókytiniams: Kaĩ žmogaũs Sūnùs ateĩs sàvo didenýbėje ir̃ *draũg sù juõ visì angelaĩ*, tuomèt jìs atsisė̃s sàvo didenýbės sóste. Vìsos taũtos bùs sùrinktos tiẽs juõ, ir̃ jìs atskir̃s juõs víenus nuõ kitų̃, kaĩp piemuõ àtskiria avìs nuõ ožių̃. Avìs pastatỹs sàvo dešinėjè, óžius gi kairėjè. Tuomèt karãlius tar̃s tíems, kuriẽ bùs jõ dešinėjè: Eĩkite, màno Tė́vo paláimintieji, pavéldėkite jùms nuõ pasáulio įkūrìmo prìrengtą karalỹstę. Nès àš buvaũ išálkęs, ir̃ jū̃s manè pavalgydìnote; buvaũ ištróškęs, ir̃ jū̃s manè pagìrdėte; buvaũ svẽčias, ir̃ jū̃s manè prìėmėte; buvaũ núogas, ir̃ jū̃s manè prìdengėte; ligónis, ir̃ jū̃s manè aplañkėte; buvaũ kalė́jime, ir̃ jū̃s atė́jote pàs manè. Tuomèt teisíeji jám atsakỹs ir̃ tar̃s: Viẽšpatie, kadà mẽs tavè mãtėme álkaną ir̃ tavè valgydìnome, trókštantį ir̃ tavè gìrdėme? Kadà mẽs tavè mãtėme svẽčią ir̃ tavè prìėmėm, ar̃ núogą ir̃ tavè prìdengėme? Arbà kadà mẽs tavè mãtėme ligónį ar̃ kalė́jime, ir̃ atẽjome pas tavè? Ir̃ atsakýdamas karãlius jíems tar̃s: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, kiék kar̃tų jū̃s taĩ padãrėte vienám šitų̃ màno mažiáusiųjų brólių, mán padãrėte. Tuomèt jìs sakỹs ir̃ tíems, kuriẽ bùs kairėjè: Eĩkite šaliñ nuõ manę̃s, prakeiktiéji, į ámžinąją ùgnį, kurì prirengtà vélniui ir̃ jõ angeláms. Nès àš buvaũ išálkęs, ir̃ jū̃s manę̃s nepavalgydìnote; buvaũ ištróškęs, ir̃ jū̃s manę̃s nepagìrdėte; buvaũ svẽčias, ir̃ jū̃s manę̃s neprìėmėte; núogas, ir̃ neprìdengėte manę̃s. Tuomèt ir̃ jiẽ jám atsakỹs, tardamì: Viẽšpatie, kadà mẽs tavè mãtėme álkaną, ar̃ trókštantį, ar̃ svẽčią, ar̃ núogą, ar̃ ligónį, ar̃ kalė́jime, ir̃ táu netarnãvome? Tuomèt jìs jíems atsakỹs, tar̃damas: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, kíek kar̃tų taĩ nepadãrėte vienám iš šitų mažiáusiųjų, nė mán nepadãrėte. Ir̃ eĩs *šìtie į ámžinąją* kañčią, õ teisíeji *į ámžinąjį gyvẽnimą*.

35. Antrãdienis põ pìrmojo Gavễnios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 55, 6—11)

Anuõ metù: prãnašas Izaìjas kalbė́jo ir̃ sãkė: Ieškókite Viẽšpaties, kõlei jìs gãlima ràsti, šaũkitės į jį̃, kõlei jìs artì. Tegul bediẽ-

vis pàmeta sàvo kẽlią iř neteisùsis sàvo mintìs iř tegrįžta į Viẽšpatį, õ jìs jõ pasigailẽs, iř į mū́sų Diẽvą, nès jìs labaĩ pasirýžęs dovanóti. Nès màno miñtys — ne jū́sų miñtys, iř màno keliaĩ — ne jū́sų ke⸗liaĩ, sãko Viẽšpats. Nès kaĩp dangùs augštaĩ nuõ žẽmės, taĩp aug⸗štesnì màno keliaĩ ùž jū́sų keliùs, iř màno miñtys ùž jū́sų mintìs. Iř kaĩp lietùs iř sniẽgas nusiléidžia ìš dangaũs iř teñ daugiaũ nebegrįžta, bèt gìrdo žẽmę, vìlgo ją̃ iř dãro ją̃ derlìngą, dúoda sė́klos sė́jančiam iř dúonos válgančiam, taĩp bùs màno žõdis, kuřs išeĩna ìš màno bur⸗nõs; jìs negrį̃š į manè tùščias, bèt padarỹs, kõ tìk àš norė́jau, iř bùs sėkmìngas tuosè dalỹkuose, kuríems àš jį̃ siunčiù, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Mãto 21, 10—17

Anuõ metù: Jė́zui įė̃jus į Jerùzalę, sujùdo vìsas miẽstas iř sãkė: Kàs yrà šìtas? Mìnios gi sãkė: Taĩ Jė́zus, prãnašas ìš Na⸗zareto Galilíejoje. Jė́zus įė̃jo į Diẽvo šventỹklą iř išvarinė́jo vi⸗sùs pardúodančius iř peřkančius šventỹkloje iř pargrióvė pinigų̃ maininiñkų stalùs iř karvẽlių pardavė́jų súolus. Jìs jíems sãkė: Parašýta: *Màno namaĩ vadiñsis maldõs namaĩ;* õ jū̃s padãrėte ìš jų̃ *galvažudžių̃ õlą.* Tuomèt priẽ jõ prisiařtino šventỹkloje aklì iř raišì, iř jìs juõs pagýdė. Vyriáusieji kunigaì iř Rãšto žinõvai, matýdami stebuklùs, kuriuõs jìs bùvo padãręs, iř vaikùs, šaũ⸗kiančius šventỹkloje iř sãkančius: Osanna Dóvìdo sū́nui, už⸗sìdegė pykčiù iř jám tãrė: Ař girdì, ką̃ tiẽ sãko? Jė́zus jíems tãrė: Taĩp. Ař niekuomèt neskaĩtėte: *Iš vaikų̃ iř žìndančių burnõs prì⸗rengei tóbulą gỹrių?* Iř juõs palìkęs, jìs išė̃jo laukañ ìš miẽsto į Betãniją iř tenaĩ pasilìko.

36. Mẽtų ketviřčio trečiãdienis Gavẽnioje

I Skaitymas

Išėjìmo Knỹgos (Iš 24, 12—18)

Anuõ metù: Viẽšpats tãrė Mozei: Užžeñgk pàs manè añt kálno iř bū́k tenaĩ; àš táu dúosiu akmeninės plókštis, iř įstãtymą beĩ pa⸗liepimùs, kuriuõs parašiaũ, kàd pamókytumei Izraèlio vaikùs. Tuo⸗

mèt pakìlo Mozė ir̃ jõ tar̃nas Jozuė; õ Mozė, eĩdamas į Diẽvo kálną, tãrė vyresniesiems: láukite čià, kõlei pàs jùs nesugrį̃šiva. Tùrite draugè sù jumìs Aaròną ir̃ Hùrą; jéi iškils kóks kláusimas, kreĩpki⸗tės į juõdu. Ir̃, Mozei užžeñgus, dẽbesys àpdengė kálną. Viẽšpa⸗ties šlovė̃ pasilìko añt Sinãjaus, pridengdamà jį̃ debesimì per̃ šešiàs dienàs, õ septiñtąją diẽną Diẽvas ìš tárpo tamsýbės pàšaukė Mozę. Viẽšpaties gi šlovė̃s ìšvaizda bùvo kaĩp dẽganti ugnìs kálno viršū̃⸗nėje, matomà Izraėlio sūnùms. Mozė, įė̃jęs į debesiẽs vìdurį, užė̃jo añt kálno ir̃ bùvo tenaĩ kẽturias dẽšimtis dienų̃ ir̃ kẽturias dẽšimtis naktų̃.

II Skaitymas

Karãlių Knỹgos (3 Kar 19, 3—8)

Anuõ metù: Elìjas atvỹko į Jùdo Bersabėją ir̃ palìko tenaĩ sàvo tar̃ną, õ pàts ė̃jo toliaũ į týrus vienõs dienõs žỹgį. Atė̃jęs ir̃ sėdė́⸗damas põ víenu kãdugiu, jìs prãšė sáu mirtiẽs ir̃ tãrė: Ganà mán, Viẽšpatie! atim̃k màno gyvýbę, nès àš ne gerèsnis ùž sàvo tė́vus. Põ tõ jìs atsìgulė ir̃ užmìgo põ kãdugiu; ir̃ štaĩ Viẽšpaties Angelas pri⸗sìlietė jõ ir̃ jám tãrė: Kélkis ir̃ válgyk. Jìs pàžvelgė, ir̃ štaĩ priẽ jõ galvõs bùvo dúonos paplótis ir̃ iñdas vandeñs; taĩgi, jìs válgė ir̃ gė́rė ir̃ vė̃l užmìgo. O Viẽšpaties Angelas sugrį̃žo añtrą sỹkį ir̃ prisìlietė jõ ir̃ jám tãrė: Kélkis, válgyk, nès táu liẽka dár tólimas kẽlias. Jìs atsikė́lęs válgė ir̃ gė́rė ir̃ ė̃jo tuõ maistù pastìprintas kẽturias dẽšim⸗tis dienų̃ ir̃ kẽturias dẽšimtis naktų̃ iki Diẽvo kálnui Orèbui.

Evangelija

Mãto 12, 38—50

Anuõ metù: Kaĩ kuriẽ Rãšto žinõvai ir̃ parisiẽjai atsìliepė ir̃ Jė́zui sãkė: Mókytojau, mẽs nórime matýti ìš tavę̃s žénklą. Jìs jíems atsakýdamas, tãrė: Piktà ir̃ svetmoteriáujanti kartà rei⸗kaláuja žénklo, ir̃ jái nebùs dúota kìto žénklo, kaĩp tìk prãnašo Jònos žénklas. Nès kaĩp *Jòna bùvo trìs dienàs ir̃ trìs naktìs bañginio pilvè,* taĩp žmogaũs Sūnùs bùs trìs dienàs ir̃ trìs naktìs žẽmės širdyjè. Niniviẽčiai kel̃sis teismè sù šìta kartà ir̃ ją̃ pa⸗smer̃ks, nès jiẽ dãrė ãtgailą, sãkant pamókslus Jònai, õ štaĩ čià daugiaũ kaĩp Jòna. Pietų̃ karalíenė kel̃sis teismè sù šìta kartà ir̃ ją̃ pasmer̃ks, nès jì ė̃jo nuõ žẽmės pakraščių̃ klausýtis Saliamono išmintiẽs, õ štaĩ čià daugiaũ kaĩp Saliamonas. Kaĩ nešvarióji dva⸗

sià išeĩna ìš žmogaũs, jì váikščioja sausosè viẽtose, jieškódama póilsio, ir̃ nerañda. Tuomèt jì sãko: Grį̃šiu į̃ sàvo namùs, ìš kur̃ išė́jaũ. Ir̃ atė̃jus rañda juõs tuščiùs, iššlúotus ir̃ pàpuoštus. Tuomèt jì eĩna, pasìima sù savim̃ septýnias kitàs dvasiàs, pik-tesnès ùž savè, ir̃ į̃ė̃jusios jõs tenaĩ gyvẽna; ir̃ paskesníeji tõ žmo-gaũs dalỹkai dãrosi blogesnì ùž pirmúosius. Taĩp bùs ir̃ šìtai nedoriáusiai kar̃tai. Dár jám tebèkalbant minióms, štaĩ jõ mótina ir̃ bróliai stovė́jo laukè ir̃ jieškójo kalbė́tis sù juõ. Kažiñ kàs jám tãrė: Štaĩ tàvo mótina ir̃ tàvo bróliai stóvi laukè ir̃ tavę̃s jíeško. Jė́zus, atsakýdamas tám, kur̃s jám kalbė́jo, tãrė: Kàs màno mó-tina ir̃ kàs màno bróliai? Ir̃, ištiẽsęs rañką į̃ sàvo mókytinius, sãkė: Štaĩ màno mótina ir̃ màno bróliai. Nès kàs tìk dãro vãlią màno Tė́vo, ẽsančio dangujè, tàs màno brólis, ir̃ sesuõ, ir̃ mótina.

37. Ketvirtãdienis põ pìrmojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Ezekièlio (Ez. 18, 1—9)

Anuõ metù: Mán bùvo sùteiktas Viẽšpaties žõdis ir̃ pasakýta: Kàs yrà, kàd jū̃s sàvo tárpe Izraèlio šalyjè prilýginimą pavẽrčiate šià pãtarle ir̃ sãkote: Tėvaĩ válgė rūgščių̃ vỹnuogių, õ vaikáms dañtys atšìpo? Kaĩp àš gývas, sãko Viẽšpats Diẽvas, šìtas prilýginimas ne-bebùs jùms daugiaũ patarlė̃ Izraèlyje. Štaĩ vìsos síelos yrà màno; kaĩp tė́vo síela, taĩp ir̃ sūnaũs síela yrà màno; síela, kurì nusidė̃s, patì turė̃s mir̃ti. Taĩgi, jéi žmogùs yrà teisùs, jìs laĩkosi téisės ir̃ teisýbės, neválgo kalnuosè ir̃ nèkelia sàvo akių̃ į̃ Izraèlio namų̃ stabùs, neap-gė́dina sàvo ar̃timo žmonõs, neeĩna priẽ mėnesinė ligà ser̃gančios mo-ters, nė víeno nenuliũdina, grąžìna skoliniñkui ùžstatą, niẽko príe-varta neìšplėšia, dúoda sàvo dúonos álkstančiam ir̃ apdeñgia plìką drabužiù, neskõlina dė̃l palūkanų ir̃ nèima daugiaũ, kaĩp bùvo dã-vęs, sulaĩko sàvo rañką nuõ neteisýbės, dãro teisìngą teĩsmą tar̃p víeno ir̃ kìto žmogaũs, váikščioja màno įsãkymais, sérgi màno téises, kàd el̃gtųsi pagaĩ tiẽsą, toksaĩ yrà teisùs; jìs tikraĩ bùs gývas, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Mãto 15, 21—28

Anuõ metù: Iš teñ išẽjęs Jė́zus pasitráukė į Tìro iř Sidòno šãlį. Iř štaĩ moterìškė kananiẽtė, išẽjus ìš anų̃ ribų̃, šaũkė, jám tardamà: Pasigailė́k manę̃s, Viẽšpaties, Dóvìdo sūnaũ! màno duktė̃ skaudžiaĩ vélnio kankìnama. Bèt jìs jái neatsãkė nė žõdžio. Taĩgi, jõ mókytiniai prisiañtinę meĩdė jį̃, sakýdami: Paléisk ją̃, nès šaũkia paskuĩ mùs. Jìs atsakýdamas tãrė: Aš esù sių̃stas tìk pàs pražùvusias Izraèlio namų̃ avìs. Bèt jì atẽjo iř pagárbino jį̃, sakýdama: Viẽšpatie, padė́k mán. Jìs atsakýdamas tãrė: Negẽra im̃ti vaikų̃ dúoną iř mèsti šunìms. Jì tãrė: Taĩp, Viẽšpatie! bèt iř šunýčiai ė́da trùpinius, kuriẽ kriñta nuõ jų̃ valdõvų stãlo. Tuomèt Jė́zus atsakýdamas jái tãrė: O, moterìške, tàvo tikė́jimas dìdelis; tebūniẽ táu, kaĩp nóri. Iř tą̃ pãčią vãlandą jõs duktė̃ pasveĩko.

38. Mẽtų ketviřčio penktãdienis Gavẽnioje

Skaitymas

Prãnašo Ezekièlio (Ez 18, 20—28)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Síela, kurì nusìdeda, tà tùri miřti. Sūnùs nenèš sàvo tė́vo neteisýbės, iř tė́vas nenèš sàvo sūnaũs neteisýbės; teĩsiojo teisýbė bùs añt jõ, iř bediẽvio bedievỹstė bùs añt jõjo. Bèt jéi bediẽvis darỹs ãtgailą dė̃l visų̃ sàvo núodėmių, kuriàs jìs yrà padãręs, iř sérgės visùs màno įsãkymus, laikỹsis téisės iř teisýbės, jìs tikraĩ bùs gývas iř nemiřs. Aš nebeatsimiñsiu visų̃ jõ neteisýbių, kuriàs jìs padãrė; dė̃l sàvo teisýbės, kurią̃ dãrė, jìs bùs gývas. Ařgi taĩ, kõ àš nóriu, yrà bediẽvio mirtìs? sãko Viẽšpats Diẽvas; ař ne kàd jìs grę̃žtųsi nuõ sàvo kelių̃ iř bū̃tų gývas? O jéi teisùsis nusigręš nuõ sàvo teisýbės iř darỹs neteisýbę, visíems pasibjaurė́tiniems darbáms, kuriuõs, paprastaĩ, dãro bediẽvis, nejaũgi jìs bùs gývas? Nebùs atsìminta vìsos jõ teisýbės, kuriàs bùvo dãręs; dė̃l neištikimýbės, kurià nusikaĩto, iř dė̃l sàvo núodėmės, kurià nusidė́jo, dèl šitų̃ jìs miřs. Jū̃s sãkote: Viẽšpaties kẽlias neteisùs. Tačiaũ paklausýkite, Izraèlio namaĩ: Ařgi màno kẽlias nėrà teisùs iř ař ne jū̃sų keliaĩ yrà iš tikrų̃jų nedorì? Nès kaĩ teisùsis nukrỹps nuõ sàvo teisýbės iř darỹs neteisýbę, jìs miřs dė̃l jõs; jìs miřs dė̃l neteisýbės, kurią̃ dãrė. Bèt kaĩ bediẽvis nusigrę̃š nuõ sàvo bedievỹstės, kurią̃

dārė, iȓ vỹkdys téisę iȓ teisýbę, jìs laimẽs sàvo síelai gyvýbę. Nès jéi jìs susiprañta iȓ nusìgręžia nuõ visũ sàvo neteisýbių, kuriàs dārė, taĩ jìs bùs tikraĩ gývas iȓ nemiȓs, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Jõno 5, 1—15

Anuõ metù: bùvo žỹdų šventė, iȓ Jė́zus nuė̃jo į Jerùzalę. Jerùzalėje priẽ Aviũ vaȓtų yrà tvenkinỹs, ebrãjiškai vadìnamas Betsàjida, tùrįs penkìs príeangius. Juosè gulė́jo dìdelė daugýbė seȓgančių, aklũ, raišũ, džiū̃stančių, kuriẽ láukė vandeñs pasijù⸗dinimo. Nès Viẽšpaties ángelas kaȓtais nužeñgdavo į tveñkinį, iȓ vanduõ pasijùdindavo. Kàs tìk, vándeniui pasijùdinus, pìr⸗mas įeĩdavo į tveñkinį, pasveĩkdavo, vìs tíek, kókia ligà jìs siȓgo. Bùvo tenaĩ víenas žmogùs, kuȓs siȓgo sàvo ligà trìs dẽšimtis aš⸗túonerius metùs. Pamãtęs jį̃ gùlintį iȓ patýręs, kàd jìs seȓga jaũ daũg laĩko, Jė́zus jį̃ pakláusė: Aȓ nóri bū́ti sveĩkas? Ligónis jám atsãkė: Viẽšpatie, àš neturiù žmogaũs, kuȓs, vándeniui pasijù⸗dinus, įkeĩtų manè į tveñkinį, õ kõlei àš pàts nueinù, kìtas įžeñ⸗gia piȓm manę̃s. Jė́zus jám tãrė: Kélkis, im̃k sàvo guõlį iȓ váikš⸗čiok. Tàs žmogùs tuojaũ pasveĩko, pasìėmė sàvo guõlį iȓ váikš⸗čiojo. Tą̃ diẽną bùvo subatà. Todė̃l žỹdai sãkė pagýdytajam: Šiañdien subatà, táu nèdera nèštis sàvo guõlo. Jìs jíems at⸗sãkė: Tàs, kuȓs manè pagýdė, mán tãrė: Im̃k sàvo guõlį iȓ váikš⸗čiok. Jiẽ jį̃ pakláusė: Kàs yrà tàs žmogùs, kuȓs táu tãrė: Im̃k sàvo guõlį iȓ váikščiok? Bèt pagýdytasis nežinójo, kàs jìs, nès Jė́zus bùvo pasitráukęs nuõ susiriñkusios tojè viẽtoje miniõs. Paskuĩ Jė́zus sutìko jį̃ šventỹkloje iȓ jám tãrė: Štaĩ tù pasveikaĩ, jaũ nebenusidė̃k, kàd táu neatsitìktų kàs nórs piktèsnio. Tàs žmogùs nuė̃jo iȓ pasãkė žỹdams, kàd taĩ bùvo Jė́zus, kuȓs jį̃ pa⸗gýdė.

39. Mētų ketviȓčio šeštãdienis Gavē̃nioje

I Skaitymas

Pakartóto įstãtymo (5 Moz 26, 12—19)

Anuõ metù: Mozė kalbė́jo taũtai, sakýdamas: Kaĩ bū́si atidãvęs visũ sàvo vaĩsių dešimtìnę, tù kalbė́si Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, akì⸗

vaizdoje: Aš pàėmiau, kàs pàšvęsta, ìš màno namų̃ ir̃ taĩ daviaũ le=vìtui, ateĩviui, našláičiui ir̃ nãšlei, kaĩp esì mán įsãkęs; nepéržengiau tàvo įsãkymų ir̃ neužmiršaũ tàvo paliepìmo. Neválgiau jų̃ màno nu=liūdimè ir̃ jų̃ neatskýriau, bū́damas kuõ nórs sùteptas, ir̃ niẽko ìš jų̃ nevartójau pakasýnose. Buvaũ klusnùs Viẽšpaties, màno Diẽvo, bal̃sui ir̃ vìsa padariaũ, kaĩp mán įsakeĩ. Pažvel̃gk ìš sàvo šventýklos ir̃ ìš augštõsios dangaũs buveĩnės ir̃ paláimink sàvo taũtą, Izraėlį, ir̃ tą̃ žẽmę, kurią̃ mùms daveĩ, kaĩp esì prisíekęs mū́sų tėváms, žẽmę, plū́stančią píenu ir̃ medumì. Šiañdien Viẽšpats, tàvo Diẽvas, táu įsãkė výkdyti šìtuos paliepimùs ir̃ nutarimùs, laikýti ir̃ výkdyti vìsa tàvo širdimì ir̃ visà tàvo síela. Šiañdien pasirinkaĩ Viẽšpatį, kàd jìs táu bū́tų Diẽvas, kàd váikščiotumei jõ keliaĩs ir̃ laikýtumei jõ įstatus, paliepimùs ir̃ nutarimùs ir̃ bū́tumei klusnùs jõ vãliai. Ir̃ Viẽšpats šiañdien pasiriñko tavè, kàd jám bū́tumei visái nuosavì tautà, kaĩp jìs yrà táu kalbė́jęs, ir̃ kàd laikýtumei visùs jõ įsãkymus, kàd jìs pa=darýtų tavè kilnėsnę ùž visàs tautàs, kuriàs yrà sutvė́ręs sàvo šlõvei, var̃dui ir̃ gar̃bei, kàd bū́tumei tautà pàšvęsta Viẽšpačiui, tàvo Diẽ=vui, kaĩp jìs yrà kalbė́jęs.

II Skaitymas

Pakartóto įstãtymo (5 Moz 11, 22—25)

Anuõ metù: Mozė tãrė Izraėlio sūnùms: Jéi laikýsite paliepimùs, kuriuõs àš dúodu, ir̃ výkdysite juõs, taĩp kàd jū̃s mylė́site Viẽšpatį, jū́sų Diẽvą, ir̃ váikščiosite visaĩs jõ keliaĩs, jõjo laikýdamies. Viẽšpats išsklaidỹs visàs šìtas tautàs priẽš jū́sų véidą, ir̃ jū̃s nugalė́site tàs, kuriõs ùž jùs didėsnės ir̃ stiprėsnės. Kiekvienà vietà, kurią̃ užmiñs jū́sų kója, bùs jū́sų. Nuõ týrų ir̃ nuõ Libãno, nuõ didžiõs Euprãto ùpės ìki Vakãrei jū́rai tę̃sis jū́sų síenos. Nė víenas neišstovė̃s priẽš jùs: Viẽšpats, jū́sų Diẽvas, sių̃s báimę ir̃ ìšgąstį į vìsą žẽmę, kuriojè jū̃s turė́site atsistóti, kaĩp yrà jùms kalbė́jęs Viẽšpats, jū́sų Diẽvas.

III Skaitymas

Makabiẽjų knýgos (2 Mak 1, 23—26. 27)

Anuõ metù: Kõlei aukà dẽgė, visì kunigaĩ meĩdėsi, Jonãtui prà=dedant, õ kitíems atsakinė́jant. Neemìjo gi maldà bùvo tokì: Viẽšpa=tie, Diẽve, visų̃ Sutvėrė́jau! baisùsis ir̃ galìngasis, teisùsis ir̃ gailestìn=gasis, tù, kur̃s víenas esì gẽras karãlius, víenas duosnùs, víenas teisìn=gas, visagãlis ir̃ ámžinas, kur̃s išvadúoji Izraėlį ìš vìso pìkto, kur̃s išrinkaĩ mū́sų tė́vus ir̃ juõs pašvéntinai, priiñk aũką ùž vìsą sàvo Izraėlio taũtą, sérgėk sàvo dãlią ir̃ pašvéntink, kàd taũtos žinótų, jóg tù mū́sų Diẽvas.

IV Skaitymas

Išmintiēs knỹgos (Ekli 36, 1—10)

Visų̃ Diēve, pasigailė́k mū́sų, pažvel̃gk į mùs ir̃ paródyk mùms sàvo pasigailė́jimų šviẽsą, sių̃sk sàvo báimės tautóms, kuriõs tavę̃s nejíeško, kàd pažiñtų, jóg nėrà kìto Diēvo, kaĩp tìk tù, ir̃ pãsakotų didžiùs tàvo veĩkalus. Pakélk sàvo rañką priẽš svẽtimas tautàs, kàd jõs pamatýtų tàvo galýbę. Nès kaĩp jų̃ akìvaizdoje tù esì pàšvęstas mumysè, taĩp mū́sų akìvaizdoje tù esì áugštinamas josè, kàd jõs pa- žìntų tavè, kaĩp ir̃ mẽs pažìnome, jóg nėrà kìto Diēvo be tavę̃s, Viẽš- patie. Atnaũjink ženklus ir̃ pakartók stebuklùs. Dúok garbẽs sàvo rañkai ir̃ dešiniám pẽčiui. Pažãdink sàvo nar̃są ir̃ išpìlk rūstýbę. Sunáikink príešininką ir̃ plàk nẽprietelį. Pagreĩtink laĩką ir̃ atsi- miñk gãlą, kàd jiẽ skélbtų tàvo stebuklùs, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

V Skaitymas

Prãnašo Danièlio (Dan 3, 47—51)

Anomìs dienomìs: Viẽšpaties Angelas nùžengė į krósnį draugè sù Azarijù ir̃ jõ draugaĩs ir̃ išstū̃mė ugniẽs liẽpsną ìš krósnies. Jìs padãrė vidujè krósnies taĩp, lýg kàd bū́tų pū̃tęs rasõs vė́jas. O liepsnà kìlo viršum̃ krósnies keturiasdẽšimt devyniaĩs mãstais ir̃ iš- siver̃žus sudẽgino kaldiejiečiùs, kuriuõs pàsiekė priẽ krósnies, karã- liaus tarnùs, kuriẽ ją̃ kūrẽno. O jų̃ ugnìs visái nèlietė, nepàžeidė ir̃ nepadãrė jíems jókio nemalonùmo. Tuomèt šìtie trỹs lýg vienà burnà krósnyje gýrė, gárbino ir̃ šlõvino Diẽvą.

VI Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tesalonikiẽčiams (1 Tes 5, 14—23)

Bróliai: Meĩdžiame jùs, sudraũskite neramiúosius, pagúoskite silpnašìrdžius, palaikýkite silpnúosius, bū́kite visíems kañtrūs. Žiū- rė́kite, kàd nė víenas neatsilýgintų niẽkam piktù ùž pìktą, bèt steñgki- tės visuomèt darýti, kàs gẽra víenas kitám ir̃ visíems. Visuomèt džiaũgkitės. Nuõlat meĩskitės. Dėkókite visaĩs ãtvejais; nès tà yrà jùms visíems Diẽvo valià Jė́zuje Krìstuje. Negesýkite Dvãsios. Ne- niẽkinkite pranašýsčių. Vìsa gi ištìrkite; kàs yrà gẽra, laikýkite. Veñgkite vìsa, kàs tùri piktùmo ìšvaizdą. Pàts ramýbės Diẽvas te- pašveñtina jùs visaĩs ãtžvilgiais, kàd jū́sų dvasià, síela ir̃ kū́nas bū́tų išlaikýti visái nepeiktinì mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus atėjìmui.

Evangelija

Mãto 17, 1—9

Tà patì, kã iř antrãjame Gavẽnios sekmãdienyje (žr. čia pat žem.).

40. Antràsis Gavẽnios sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tesalonikiẽčiams (1 Tes 4, 1—7)

Bróliai: Mẽs prãšome jùs iř maldáujame Viẽšpatyje Jézuje taĩp elgtis, kaĩp išmókote ìš mū́sų, kaĩp jùms reĩkia elgtis iř patìkti Diẽvui, kàd darýtumėte daugiaũ pažangõs. Nès jū̃s žìnote, kokiuõs į̃sãkymus àš jùms daviaũ Viẽšpaties Jézaus vardù. Nès tà yrà Diẽvo valià, kàd jū̃s bū́tumėte šventì, kàd susilaikýtumėte nuõ paleistuvỹstės, kàd kiekvíenas mokė́tų laikýti sàvo iñdą šventumè iř pagarbojè, nepasidúodamas gašliám geĩduliui, kaĩp pagónys, kuriẽ nepažį̃sta Diẽvo, iř kàd nė víenas neskriaũstų iř neapgaudinė́tų sàvo brólio reikalè; nès Viẽšpats yrà visų̃ tų̃ dalỹkų keřšytojas, taĩp kaĩp mẽs jaũ sãkėme iř liùdijome. Nès Diẽvas nepàšaukė mū́sų į̃ susitepìmą, bèt į̃ šventùmą, Krìstuje Jézuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Mãto 17, 1—9

Anuõ metù: Jézus pasìėmė sù savim̃ Pẽtrą, Jokū̃bą iř jõ brólį Jõną iř užsìvedė juõs nuošaliaĩ į̃ áugštą kálną. Tenaĩ jìs atsimaĩnė jų̃ akìvaizdoje: jõ véidas sužìbo kaĩp sáulė, õ jõ drabùžiai pasidãrė baltì kaĩp sniẽgas. Iř štaĩ jíems pasiródė Mozė iř Elìjas, kuriuõdu kalbė́josi sù juõ. Atsiliẽpdamas Pẽtras tãrė Jézui: Viẽšpatie, mùms čià gẽra bū́ti; jéi nóri, padarýkime čià trìs padangtès, víeną táu, víeną Mozei iř víeną Elìjui. Dár jám tebèkalbant, štaĩ šviesùs debesìs àpsiautė juõs, iř štaĩ balsas ìš debesiẽs sãkė: *Šìtas màno mylimàsis Sūnùs, kurį̃ àš sáu labaĩ pamė́gau; jõ klausýkite.* Taĩ išgiřdę, mókytiniai parpúolė añt sàvo véido iř labaĩ bijójo. Bèt Jézus priẽjo, juõs pàlietė iř jíems tãrė: Kélkitės iř nebijókite. Pakė́lę sàvo akìs, jiẽ niẽko daugiaũ nebe-

mãtė, kaĩp tìk víeną Jė́zų. Nužeñgiant jíems nuõ kálno, Jė́zus jíems įsãkė, tar̃damas: Niẽkam nesakýkite apiẽ tą̃ regė́jimą, kõlei žmogaũs Sūnùs neprisikel̃s ìš numìrusių̃jų.

41. Pirmãdienis põ añtrojo Gavėnios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Danièlio (Dan 9, 15—19)

Anuõ metù: Danièlis maldãvo Viẽšpatį, sakýdamas: Viẽšpatie, mū́sų Diẽve, kur̃s galìnga rankà ìšvedei sàvo taũtą ìš Egìpto žẽmės ir̃ padareĩ sáu var̃dą, kaĩp ródo šìta dienà; mẽs nusidė́jome, dãrėme neteisýbę, õ Viẽšpatie, priẽš vìsą tàvo teisýbę; àš maldáuju, tenusìgręžia tàvo rūstýbė ir̃ tàvo nar̃sas nuõ tàvo miẽsto Jerùzalės ir̃ nuõ tàvo šveñtojo kálno. Nès dėl̃ mū́sų núodėmių ir̃ dėl̃ mū́sų tėvų̃ neteisýbių Jerùzalė ir̃ tàvo tautà yrà pãnieka visíems apliñk mùs ẽsantiems. Taĩgi, dabar̃, mū́sų Diẽve, išklausýk sàvo tar̃no mal̃dą ir̃ jõ prãšymą, ir̃ pàts dėl̃ savę̃s paródyk sàvo véidą añt sàvo šventỹklos, kurì apleistà. Paleñk, màno Diẽve, sàvo aũsį ir̃ išgir̃sk, atmer̃k sàvo akìs ir̃ matýk mū́sų sunáikinimą ir̃ miẽstą, añt kuriõ šaũkiamas tàvo var̃das; nès ne sàvo teisýbe pasitikė́dami mẽs sùdedame maldàs tiẽs tàvo véidu, bèt dėl daũgelio tàvo pasigailė́jimų. Išklausýk, Viẽšpatie, pasigailė́k, Viẽšpatie! stebė́k ir̃ darýk! Pàts dėl̃ savę̃s negaĩšk, mū́sų Diẽve, nès tàvo var̃das yrà šaũkiamas añt miẽsto ir̃ añt tàvo tautõs, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

Evangelija

Jõno 8, 21—29

Anuõ metù: Jė́zus vė̃l kalbė́jo žỹdų minióms: Àš einù sáu, õ jū̃s ieškósite manę̃s ir̃ mir̃site sàvo núodėmėje. Kur̃ àš einù, jū̃s negãlite prieĩti. Tuomèt žỹdai tãrė: Jùk jìs neužmùš pàts savę̃s, nès pasãkė: Kur̃ àš einù, jū̃s negãlite prieĩti? Jìs jíems atsãkė: Jū̃s ẽsate ìš žemýbės, àš esù ìš augštýbės. Jū̃s ẽsate ìš šiõ pasáulio, àš neesù ìš šiõ pasáulio. Todė̃l àš jùms pasakiaũ, kàd jū̃s mir̃site sàvo núodėmėse, nès, jéi netikė́site, kàd taĩ àš esù, jū̃s mir̃site sàvo núodėmėje. Tuomèt jiẽ jį̃ pakláusė: Kàs gì tù esì? Jė́zus jíems tãrė: Kám čià àš jùms ir̃ bèkalbu? Daũg

àš turė́čiau apiẽ jùs sakýti iȓ teĩsti. Bèt tàs, kuȓs yrà manè siuñtęs, tiesakal̃bis; iȓ àš kalbù pasáuliui taĩ, ką̃ esù ìš jõ girdė́jęs. Jiẽ nesuprãto, kàd jìs jíems kalbė́jo apiẽ sàvo Tė́vą, Diẽvą. Taĩgi Jė́zus jíems tãrė: Kaĩ jū̃s augštỹn pakélsite žmogaũs Sū́nų, tuomèt pažìnsite, kàd taĩ àš esù, iȓ kàd pàts ìš savę̃s àš niẽko nedaraũ, bèt taĩp kalbù, kaĩp pamókė manè Tė́vas. Kuȓs manè siuñtė, yrà sù manim̃; jìs nepalìko manę̃s víeno, nès àš visuomèt taĩ daraũ, kàs jám patiñka.

42. Antrãdienis põ añtrojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Karãlių knỹgos (3 Kar 17, 8—16)

Anuõ metù: Viẽšpaties žõdis bùvo sùteiktas Tesbiẽčiui Elìjui iȓ pasakýta: Kélkis iȓ eĩk į̃ Sidoniẽčių Sarèptą iȓ pasilìksi tenaĩ; nès tenaĩ àš įsakiaũ víenai moterìškei nãšlei maitìnti tavè. Jìs kė́lėsi iȓ nuẽjo Sarèpton. O atẽjęs priẽ miẽsto vaȓtų, jìs pamãtė moterìškę nãšlę, reñkančią málkas, pàšaukė ją̃ iȓ jái tãrė: Dúok mán trùputį vandeñs indè atsigérti. Kaĩ jì ẽjo atnèšti, jìs sušùko paskuĩ ją̃ iȓ tãrė: Atnèšk mán, meldžiamóji, iȓ dúonos kąsnẽlį sàvo rañkoje. Jì atsãkė: Kaĩp Viẽšpats, tàvo Diẽvas, gývas, àš neturiù dúonos, õ tìk mìltų kibirė̀, kíek sáuja gãlima pasémti, iȓ trùputį aliẽjaus puodẽlyje; štaĩ renkúos šíek tíek málkų, kàd sugrį̃žus prireñgčiau sáu iȓ sàvo sū́nui válgyti, iȓ kàd paskuĩ miȓtumėva. Elìjas jái tãrė: Nesibijók, bèt eĩk iȓ darýk, kaĩp sakeĩ; tačiaũ ìš tõ trùpučio mìltų pirmà padarýk mán mãžą paplótį iȓ atnèšk pàs manè; sáu gi iȓ sàvo sū́nui padarýsi paskuĩ. O Viẽšpats, Izraèlio Diẽvas, štaĩ ką̃ sãko: Mìltų kibirė̀ nepristìgs iȓ aliẽjaus puodẽlyje nebùs mažiaũ ìki tái díenai, kuriojè Viẽšpats duõs lietaũs añt žẽmės paviȓšiaus. Jì nuẽjo iȓ padãrė, kaĩp Elìjas bùvo sãkęs; iȓ válgė jìs iȓ jì, iȓ jõs namaĩ; õ nuõ anõs dienõs mìltų púode nepritrū̃ko iȓ aliẽjaus ąsõtyje nepasidãrė mažiaũ pagal̃ Viẽšpaties žõdį, kurį̃ jìs bùvo kalbė́jęs peȓ Elìją.

Evangelija

Mãto 23,1—12

Anuõ metù: Jė́zus kalbė́jo minióms iȓ sàvo mókytiniams, taȓdamas: Rãšto žinõvai iȓ parisiẽjai atsisė́do Mozės krãsėje. Taĩ

gi, vìsa, ką̃ tìk jiẽ jùms sãko, laikýkite ir̃ darýkite; bèt nesiel̃gkite taĩp, kaĩp jiẽ el̃giasi; nès jiẽ sãko ir̃ nedãro. Nès jiẽ rìša sunkiàs ir̃ nepàkeliamas naštàs ir̃ dẽda žmonė́ms añt pečių̃, õ sàvo pirštù jiẽ nenóri jų̃ pajùdinti. Visùs sàvo dárbus jiẽ dãro, kàd juõs žmó-nės matýtų; todė̃l jiẽ dãro sàvo atsiminìmo žénklus platesniùs ir̃ dìdina kutùs. Jiẽ mė́gsta pirmą́sias vietàs pókyliuose, ir̃ pir-mą́sias krasès sinagògose, ir̃ pasvéikinimus prekývietėje, ir̃ bū́ti žmonių̃ vadìnami ràbbi. Jū̃s gi nesivadìnkite ràbbi, nès víenas jū́sų mókytojas, õ visì jū̃s bróliai. Ir̃ nė víeno nevadìnkite sáu žẽmėje tė́vu, nès víenas jū́sų Tė́vas, kur̃s yrà dangujè. Nesiva-dìnkite mókytojais, nès jū́sų mókytojas víenas, Krìstus. Kàs ìš jū́sų didèsnis, bùs jū́sų tar̃nas. Kàs savè áugština, bùs pažẽmin-tas, õ kàs savè žẽmina, bùs išáugštintas.

43. Trečiãdienis põ añtrojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Estèros knỹgos (Ester 13, 8—11; 15—17)

Anuõ metù: meĩdėsi Mardokãjis Viẽšpačiui, sakýdamas: Viẽš-patie, Viẽšpatie, Visagãlis karãliau, nès vìsa pasiliẽka tàvo valdžiojè ir̃ nėrà, kàs galė́tų pasipríešinti tàvo vãliai, jéi tù nùtarei išgélbėti Izraė̃lį. Tù padareĩ dañgų ir̃ žẽmę ir̃ vìsa, kàs yrà dangaũs plóte. Tù esì visų̃ Viẽšpats, ir̃ nėrà, kàs príešintųsi tàvo didenýbei. O dabar̃, Viẽšpatie, Karãliau, Abraomo Diẽve, pasigailė́k sàvo tautõs, nès mū́sų nẽprieteliai nóri pražudýti mùs ir̃ išnáikinti tàvo tėvonýstę. Nepaniẽ-kink sàvo daliõs, kurią̃ atpirkaĩ sáu ìš Egìpto. Išklausýk màno maldã-vimą ir̃ bū́k malonùs sàvo dãliai ir̃ lìktienai ir̃ paver̃sk mū́sų liū̃desį džiaugsmù, kàd lìkę gyvì šlõvintume tàvo var̃dą, Viẽšpatie; ir̃ neuž-čiaũpk burnõs tų̃, kuriẽ tavè šlõvina, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

Evangelija

Mãto 20, 17—28

Anuõ metù: Eĩdamas į̃ Jerùzalę, Jė́zus ė̃mė skỹrium dvýli-ką mókytinių ir̃ jíems tãrė: Štaĩ mẽs eĩname į̃ Jerùzalę, žmogaũs Sūnùs bùs išdúotas vyriáusiems kunigáms ir̃ Rãšto žinõvams; jiẽ pasmer̃ks jį̃ mir̃ti ir̃ padúos jį̃ pagónims týčiotis, plàkti ir̃

prikálti añt krỹžiaus; iȓ trẽčiąją diẽną jìs prisikeȉs ìš numìrusiųjų. Tuomèt priẽ jõ prisiaȓtino Zebediẽjaus sūnų̃ mótina draũg sù sàvo sūnumìs iȓ parpúolė, kažiñ kõ ìš jõ melsdamà. Jìs jái tãrė: Kõ nóri? Jì jám sãko: Taȓk, kàd šituõdu màno sū́nu tàvo karalỹstėje sėdė́tų víenas tàvo dešinėjè, kìtas tàvo kairėjè. Atsakýdamas Jė́zus tãrė: Nežìnote, kõ prãšote. Aȓ gãlite gérti taũrę, kurią̃ àš gérsiu? Jiẽ sãko: Gãlime. Jìs jíems tãrė: Màno taũrę, tiesà, jū̃s gérsite, õ sėdė́ti màno dešinėjè, aȓ màno kairėjè—ne màno dalỹkas dúoti jùms, bèt tíems, kuríems màno Tė́vo prìrengta. Iȓ dešimtìs išgiȓdę užsìdegė pykčiù priẽš dù bróliu. Jė́zus gi pasivadìno juõs pàs savè iȓ tãrė: Jū̃s žìnote, kàd pagónių kunigáikščiai viešpatáuja jíems, iȓ kuriẽ didesnì, vaȉdžią jíems tùri. Ne taĩp bùs taȓp jū́sų; bèt kàs tìk taȓp jū́sų nóri bū́ti didèsnis, tebūniẽ jū́sų taȓnas, iȓ kàs taȓp jū́sų nóri bū́ti pìrmas, bùs jū́sų veȓgas; taĩp pàt kaĩp žmogaũs Sūnùs atẽjo, ne kàd jám tarnáutų, bèt pàts tarnáuti iȓ atidúoti sàvo gyvýbės daũgeliui atvadúoti.

44. Ketvirtãdienis põ añtrojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Jeremìjo (Jer 17, 5—10)

Štaĩ ką̃ Viẽšpats Diẽvas sãko: Prakéiktas žmogùs, kuȓs pasìtiki žmogumì iȓ ìš kū́no dãro sáu pẽtį, iȓ kuriõ širdìs tráukiasi nuõ Viẽšpaties. Nès jìs bùs kaĩp tamarìskas týruose iȓ nematỹs ateĩnant gerùmo, bèt gyveñs sausumojè, týruose, drùskos iȓ negyvẽnamoje šalyjè. Paláimintas žmogùs, kuȓs pasìtiki Viẽšpačiu iȓ kuriõ pasitikė́jimas yrà Viẽšpats. Jìs bùs kaĩp mẽdis, kuȓs pérsodintas priẽ vandeñs, kuȓs išléidžia sàvo šaknìs į̃ drẽgmę iȓ nebìjo, kaĩ ateĩna kaȓštis. Jõ lãpai bùs žalì, saũsmečiu jìs neturė̃s rūpesčio iȓ niekuomèt nesiliaũs nẽšęs vaĩsių. Širdìs ùž vìsa nedorèsnė iȓ neištiriamà; kàs ją̃ pažiñs? Aš, Viẽšpats, kuȓs tyrinė́ju šìrdį iȓ mėginù ìnkstus, kuȓs dúodu kiekvienám, kõ vertì jõ kẽlias iȓ jõ pastangų̃ vaĩsiai, sãko Viẽšpats, Visagãlis.

Evangelija

Lùko 16, 19—31

Anuõ metù: Jė́zus tãrė parisiẽjams: Bùvo víenas turtìngas žmogùs, kuȓs vilkė́davo pùrpuru iȓ ploniáusia dróbe iȓ kasdiẽn

puĩkiai pokyliãvo. Bùvo taĩp pàt víenas el̃geta, vardù Lõzorius, kur̃s gulė́jo pàs anõ durìs, pìlnas vočių̃, ir̃ geĩdė pasisótinti krin̄tančiais nuõ turtuõlio stãlo trupiniaĩs, bèt niẽkas jám nedúodavo. Šùnys ateĩdavo ir̃ laižýdavo jõ votìs. Atsitìko, kàd el̃geta mìrė ir̃ bùvo angelų̃ nùneštas į̃ Abraomo príeglobstį. Mìrė taĩp pàt ir̃ turtìngasis ir̃ bùvo paláidotas pragarè. Bū̃damas kančiosè, jìs pakė́lė sàvo akìs ir̃ pamãtė ìš tólo Abraomą ir̃ jõ príeglobstyje Lõzorių. Tuomèt jìs sušùko: Tė́ve Abraome, pasigailė́k manę̃s ir̃ sių̃sk Lõzorių sàvo pir̃što gãlo pamirkýti vandenyjè, kàd atgaivìntų màno liežùvį, nès kenčiù kančiàs šìtoje liepsnojè. Abraomas jám atsãkė: Sūnaũ, atsimin̄k, kàd tù gavaĩ gėrýbių sàvo gyvẽnime, õ Lõzorius gãvo neláimių; dabar̃ jìs tùri pagúodos, õ tù kankìnamas. Be vìsa tõ tar̃p mū́sų ir̃ jū́sų stipriaĩ padarýta dìdelė gelmẽ, taĩp kàd tiẽ, kuriẽ norė́tų, negãli ìš čià nueĩti pàs jùs, neĩ ìš teñ čià ateĩti. Jìs tãrė: Taĩ meldžiù tavè, tė́ve, sių̃sti jį̃ į̃ màno tė́vo namùs, nès àš turiù penkìs brólius, — juõs jìs tepérspėja, kàd ir̃ jiẽ neateĩtų į̃ šìtą kančių̃ viẽtą. Abraomas jám atsãkė: Jiẽ tùri Mozę̃ ir̃ prãnašus; tegul̃ jų̃ klaũso. Anàs gi sãkė: Ne, tė́ve Abraome, bèt jéi kàs ìš mìrusiųjų ateĩtų pàs juõs, jiẽ darỹs ãtgailą. Jìs tačiaũ jám tãrė: Jéi jiẽ neklaũso Mozės ir̃ pranašų̃, jiẽ netikė̃s, jéi ir̃ ìš numìrusiųjų kàs prisikė́ltų.

45. Penktãdienis põ antrojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Pradžiõs knỹgos (1 Moz 37, 6—22)

Anuõ metù: Juõzapas tãrė sàvo bróliams: Pasiklausýkite màno sãpno, kurį̃ sapnavaũ: Mán ródėsi, kàd mẽs rìšame laukè pė́dus, ir̃ màno pė́das tar̃si atsikė́lė ir̃ stovė́jo, õ jū́sų pėdaĩ aplin̄k stovė́dami nusìlenkė màno pė́dui. Jõ brõliai atsãkė: Benè bū́si mū́sų karãlius? arbà, ràsi, mẽs bū́sime padúoti tàvo valdžiõn? Tiẽ tàt sapnaĩ ir̃ šnẽkos dár labiaũ pakùrstė pavýdą ir̃ neapýkantą. Jìs sapnãvo dár kìtą sãpną, kurį̃ pãsakodamas bróliams tãrė: Mačiaũ sapnè lýg sáulę ir̃ mėnùlį ir̃ vienúoliką žvaigždžių̃ nusilen̄kiant mán. O kadà taĩ papãsakojo sàvo tė́vui ir̃ bróliams, bãrė jį̃ jõ tė́vas ir̃ tãrė: Ką̃ réiškia tàs sãpnas, kurį̃ sapnavaĩ? ar̃gi àš, ir̃ tàvo mótina, ir̃ tàvo bróliai nusilen̄ksime táu ìki žẽmei? Taĩgi, jõ bróliai jám pavydė́jo; õ tė́vas tylomìs svar̃stė tą̃ dalỹką. Kadà jõ bróliai, ganýdami tė́vo bandàs, bù-

vo priẽ Sikèmo, Izraẽlis jám tãrė: Tàvo bróliai gãno avìs Sikèmo ša=lyjè; eĩkš, àš tavè siũsiu pàs juõs. Jám atsãkius: Štaĩ àš, tãrė jám: Eĩk ir̃ pažiūrẽk, ar̃ vìsa laimìnga tàvo bróliams ir̃ galvìjams, ir̃ mán pranèšk, kàs dãrosi. Išsiųstas ìš Ebròno slẽnio, jìs nuẽjo Sikèman. Tenaĩ víenas výras jį̃ rãdo kláidžiojantį põ laũką ir̃ pakláusė, kõ jíešką s. O jìs atsãkė: Jíeškau sàvo brólių; pasakýk mán, kur̃ jiẽ gãno bandàs. Ir̃ výras jám tãrė: Jiẽ pasitráukė ìš šìtos viẽtos; girdė́jau juõs sãkant: Eĩkime į̃ Dotainą. Juõzapas tàt nuẽjo paskuĩ sàvo bró=lius ir̃ rãdo juõs Dotaine. Jiẽ pamãtę jį̃ ìš tólo, pirmà, negù priẽ jų̃ prisiar̃tino, mãnė jį̃ užmùšti ir̃ kalbė́josi tar̃p savę̃s: Štaĩ ateĩna sap=núotojas. Eĩkite, užmùškime jį̃ ir̃ įmèskime į̃ sẽną šùlinį, ir̃ saký=sime: laukìnis žvėrìs jį̃ prarìjo, ir̃ tuomèt pasiródys, ką̃ jám padė̃s jõ sapnaĩ. O taĩ išgir̃dęs Rubènas sténgėsi jį̃ išláisvinti ìš jų̃ rañkų ir̃ sãkė: Neužmùškite jõ ir̃ neišlíekime kraũjo; bèt įmèskite jį̃ į̃ šìtą šù=linį, kur̃s yrà týruose, ir̃ išlaikýkite sàvo rankàs nesùteptas; taĩ kal=bė́jo, norė́damas jį̃ atim̃ti ìš jų̃ rañkų ir̃ sugrąžìnti tė́vui.

Evangelija

Mãto 21, 33—46

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė žýdų minióms ir̃ vyriáusiems kuni=gáms šìtą prilýginimą: Bùvo žmogùs šeiminiñkas, kur̃s įsìveisė *vynuogýną, aptvė́rė jį̃ tvóra, ìškasė jamè spaustùvą, pastãtė bõkštą,* išnúomojo jį̃ vỹnininkams ir̃ iškeliãvo į̃ svẽtimą šãlį. Atė̃=jus vaĩsių mẽtui, jìs siuñtė sàvo tarnùs pàs vỹnininkus atsiìmti jõ vaĩsių. Bèt vỹnininkai, nutvė́rę jõ tarnùs, víeną prìmušė, kìtą nužùdė, õ kìtą ùžmušė akmenimìs. Jìs vė̃l siuñtė kitùs tarnùs, daugiaũ kaĩp pirmų̃jų; ir̃ sù taĩs jiẽ taĩp pàt padãrė. Pagaliaũ jìs siuñtė pàs juõs sàvo sū́nų, tar̃damas: Jiẽ drovė̃sis màno sūnaũs. Bèt vỹnininkai, pamãtę sū́nų, kalbė́josi tar̃p savę̃s: Tàs tė́vonis; eĩkite, užmùškime jį̃ ir̃ turė́sime jõ tėvonỹstę. Ir̃ nutvė́rę jiẽ ìš=metė jį̃ ìš vynuogýno ir̃ ùžmušė. Taĩgi, ką̃ atė̃jęs vynuogýno viẽš=pats padarỹs aníems vỹnininkams? Jiẽ jám tãrė: Jìs piktaĩ nu=žudỹs piktúosius ir̃ išnúomos sàvo vynuogýną kitíems vỹninin=kams, kuriẽ jám atiduõs vaĩsių sàvo metù. Jė́zus jiems tãrė: Ar̃ jū̃s niekuomèt neskaĩtėte Rãštuose: *Tàs akmuõ, kurį̃ statýtojai átmetė, pasidãrė kertìnis akmuõ; taĩ Viẽšpaties padarýta ir̃ ste=bė́tina mū́sų akysè?* Todė̃l àš sakaũ jùms, kàd Diẽvo karalỹstė bùs ìš jū́sų atimtà ir̃ atidúota taũtai, kurì dúoda jõs vaisiùs. Ir̃

kàs kriñta añt tõ akmeñs, tàs sudùš; ir̃ añt kõ jìs kriñta, tą̃ su=triùškins. Vyriáusieji kunìgai ir̃ parisiẽjai, išgir̃dę jõ prilýgini=mus, suprãto, kàd jìs apiẽ juõs kal̃ba. Ir̃ ieškódami jõ sugáuti, jiẽ bijójo minių̃, nès jõs laĩkė jį̃ prãnašu.

46. Šeštãdienis põ añtrojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Pradžiõs knỹgos (1 Moz 27, 6—40)

Anuõ metù: Rebẽka tãrė sàvo sū́nui Jokū̃bui: Girdė́jau tàvo tė́vą kal̃bant sù tàvo bróliu Izaoku ir̃ jám sãkant: Atnèšk mán ìš sàvo medžiõklės ir̃ padarýk mán val̃gių, kàd válgyčiau ir̃ kàd tavè paláiminčiau Viẽšpaties akivaizdoje, pirmà negù numir̃siu. Dabar̃ tàt, màno sūnaũ, paklausýk màno patarìmų, ir̃, nuė̃jęs pàs kaĩmenę, atnèšk mán dù geriáusiu ožiukù, kàd ìš jų̃ padarýčiau tàvo tė́vui val̃gių, kokių̃ jìs mė̃gsta válgyti. Kadà tù juõs įnèši, ir̃ jìs paválgys, tepaláimina tavè, pirmà negù numir̃s. Jokū̃bas jái atsãkė: Žinaĩ, kàd màno brólis Ezãvas žmogùs gaurúotas, o àš plìkas; jéi màno tė́vas manè pačiupinė̃s ir̃ pajùs, bijaũ, kàd nemanýtų, bū́k àš norė́jęs ìš jõ pasitýčioti, ir̃ àš užtráukčiau añt savę̃s prakeikìmą viẽtoje paláimi=nimo. O mótina jám tãrė: Tàs prakeikìmas, màno sūnaũ, tekriñta añt manę̃s; tìk paklausýk màno bal̃so ir̃ nuė̃jęs atnèšk, ką̃ sakiaũ. Jìs nuė̃jo, àtnešė ir̃ atìdavė mótinai. Jì pataĩsė val̃gių, kaĩp žinójo mė̃gstant jõ tė́vą; paskuĩ apvil̃ko Jokū̃bą geriáusiais Ezãvo rū̃bais, kuriuõs turė́jo pàs savè namiẽ, ir̃ ožiùkų káiliais apvyniójo jõ ran=kàs ir̃ àpdengė kãklo nuogùmą; ir̃ pàdavė jám valgiùs ir̃ dúoną, kurią̃ bùvo iškẽpusi. Jìs taĩ atnẽšęs tãrė: Màno tė́ve! Tasaĩ gi atsãkė: Girdžiù. Kàs tù esì, màno sūnaũ? Jokū̃bas tãrė: Aš tàvo pir̃mgimis Ezãvas; padariaũ, kaĩp mán įsakeĩ; kélkis, sė́skis ir̃ válgyk ìš màno medžiõklės, kàd tàvo síela manè paláimintų. Izaokas vė̃l tãrė sàvo sū́nui: Kaĩpgi, màno sūnaũ, galė́jai taĩp greĩtai ràsti? Jìs atsãkė: Diẽvo valià bùvo, kàd mán pasitáikytų veĩkiai, kõ norė́jau. Ir̃ Izaokas tãrė: Eĩk čià, kàd prisiliẽsčiau priẽ tavę̃s, màno sūnaũ, ir̃ įsitìkrinčiau, ar̃ tù esì màno sūnùs Ezãvas, ar̃ nè. Jìs priė̃jo priẽ tė́vo; õ jį̃ apčiu=pinė́jęs Izaokas tãrė: Bal̃sas, tiesà, yrà Jokū̃bo bal̃sas, bèt rañkos yrà Ezãvo rañkos. Ir̃ jìs jõ nepažìno, nès gaurúotos rañkos bùvo jį̃ pa=dãriusios panãšų į̃ vyrèsnįjį. Láimindamas tàt jį̃, tãrė: Tù esì màno sūnùs Ezãvas? Jìs atsãkė: Aš esù. O Izaõkas tãrė: Nèšk, màno sūnaũ, valgiùs ìš sàvo medžiõklės, kàd màno síela tavè paláimintų. O kadà padúotuosius suválgė, dãvė jám taĩp pàt vỹno, kuriõ atsigė̃ręs, jám tãrė: Prisiártink priẽ manęs ir̃ pabučiúok manè, màno sūnaũ!

Jìs priẽjo iř jį̃ pabučiãvo. Iř tuojaũ, kaĩp tìk pajùto jõ rū̃bų kvãpą, jį̃ láimindamas tãrė: Štaĩ, màno sūnaũs kvãpas, kaĩp kvãpas pìlno laũko, kurį̃ Viẽšpats paláimino. Diẽvas táu teduodiẽ ìš dangaũs ra≈sõs iř ìš žẽmės riebùmo javų̃ iř vỹno apstýbę. Iř táu tetarnáuja taũ≈tos iř tenusileñkia priẽš tavè gìminės; bū́k sàvo brólių põnas, iř tàvo mótinos sū́nūs tepasileñkia priẽš tavè; kàs tavè kéiktų, pàts teesiẽ prakéiktas; iř kàs tavè láimintų, teprisipìldai paláiminimų. Võs tìk Izaõkas bùvo pabaĩgęs sàvo žodžiùs, iř Jokū̃bui išė̃jus laukañ, atė̃jo Ezãvas iř àtnešė tė́vui išvìrtus ìš sàvo medžiõklės valgiùs, sakýdamas: Kélkis, màno tė́ve, iř válgyk ìš tàvo sūnaũs medžiõklės, kàd tàvo síela manè paláimintų. Iř Izaõkas jám tãrė: Kàs gi tù tàt esì? Jìs atsãkė: Aš tàvo piřmgimis sūnùs Ezãvas. Izaõkas nusigañdo smar≈kiáusiu ìšgąsčiu iř, nustė̃bęs labiaũ negù tikė́tina, tãrė: Taĩ kàs gi yrà anàs, kuřs jáu pirmà mán àtnešė ìš tõ, ką̃ bùvo sumedžiójęs, iř àš válgiau ìš vìso, pirmà negù tù atėjaĩ? Iř àš jį̃ láiminau, iř jìs bùs paláimintas. Ezãvas, išgiřdęs tė́vo žodžiùs, surìko didžiù balsù iř labaĩ nusimìnęs sãkė: Paláimink taĩp pàt iř manè, màno tė́ve! Jìs tãrė: Tàvo brólis atė̃jo apgaulìngai iř pàėmė tàvo paláiminimą. O anàs pridū́rė: Teisìngai pramiñta jį̃ vardù Jokū̃bas; nès štaĩ jìs añtrą sỹkį manè apgãvo; pirmà jìs àtėmė màno pirmgimỹstę, õ dabař vỹ≈liumi išgãvo taĩp pàt màno paláiminimą. Iř dár sãkė tė́vui: Nejaũgi pàs tavè nebelìko iř mán paláiminimo? Izaõkas atsãkė: Aš jį̃ pasta≈čiaũ tàvo ponù iř jám pàvergiau visùs jõ brólius; àš jį̃ patvìrtinau ja≈vaĩs iř vynù; iř põ tõ, màno sūnaũ, ką̃ àš galė́čiau dár táu padarýti? Ezãvas jám tãrė: Ařgi tìk víeną teturì, tė́ve, paláiminimą? maldáuju paláiminti taĩp pàt iř manè. Iř kàd jìs balsiai raudójo, sugraudéntas Izaõkas tãrė: Žẽmės riebumè iř dangaũs rasojè ìš augštýbių bùs tàvo paláiminimas.

Evangelija

Lùko 15, 11—32

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė parisiejams iř Rãšto žinõvams šį̃ prilýginimą: Víenas žmogùs turė́jo dù sūnù. Jaunesnỹsis ìš jų̃≈dviejų tãrė tė́vui: Tė́ve, dúok màn lõbio dãlį, kurì mán teñka. Jìs padalìno juõdviem lõbį. Nè põ daũg dienų̃ jaunesnỹsis sū≈nùs vìsa susiriñkęs iškeliãvo į̃ tólimą šãlį, išeikvójo tenaĩ sàvo lõbį, palaidaĩ gyvéndamas. Jám vìsa išeikvójus, kìlo anojè šalyjè smarkùs bãdas, iř jìs pradė́jo stokóti. Taĩgi, jìs nuė̃jo iř pristójo pàs víeną anõs šaliẽs gyvéntoją; tàs jį̃ nùsiuntė į̃ sàvo ū́kį kiaũ≈lių ganýti. Jìs geĩdė prisipìldyti pil̃vą kiaũlių ėdamų̃ žliaũgčių,

bèt niẽkas jám jų̃ nèdavė. Apsimą̃stęs pàts sáu víenas, jìs tãrė: Kíek taĩ samdinių̃ màno tė́vo namuosè tùri apsčiaĩ dúonos, õ àš čià badù mìrštu! Kélsiuosi, eĩsiu pàs sàvo tė́vą ir̃ jám sakýsiu: Tė́ve, àš nusidė́jau dañgui ir̃ táu; jaũ nebeesù ver̃tas vadìntis tàvo sūnumì; laikýk manè kaĩp víeną sàvo samdinių̃. Taĩgi, jìs kė́lėsi ir̃ grį̃žo pàs sàvo tė́vą. Bèt jám dár tolì tebẽsant, jõ tė́vas pamãtė jį̃ ir̃ bùvo gailestingùmo sujùdintas; pribė́gęs jìs, púolė jám añt kãklo ir̃ jį̃ pabučiãvo. Sūnùs jám tãrė: Tė́ve, nusidė́jau dañgui ir̃ táu: jaũ nebeesù ver̃tas vadìntis tàvo sūnumì. Tačiaũ tė́vas tãrė sàvo tarnáms: Greĩtai išnèškite gražiáusį drabùžį ir̃ apvil̃kite jį̃; dúokite jám žíedą añt rañkos ir̃ kurpès añt jõ kójų; atvèskite taĩp pàt penė́tą ver̃šį ir̃ papjáukite; válgykime ir̃ pokyliáukime, nès šìtas màno sūnùs bùvo mìręs ir̃ atgìjo, bùvo pražùvęs ir̃ atsirãdo. Taĩgi, jiẽ pradė́jo pokyliáuti. Vyresnỹsis jõ sūnùs bùvo tuõ tárpu laukè; pareĩdamas ir̃ ar̃tindamasis į̃ namùs, jìs išgir̃do mùziką ir̃ šokiùs. Jìs pasìšaukė víeną tar̃ną ir̃ pasikláusė, kàs čià yrà. Tás jám pasãkė: Tàvo brólis parẽjo, taĩ tàvo tė́vas papjóvė penė́tą ver̃šį, kàd jį̃ sveĩką suláukęs. Tuomèt jìs papỹko ir̃ nenorė́jo eĩti į̃ vìdų. Taĩgi, jõ tė́vas išẽjęs pradė́jo jį̃ prašýti. Bèt jìs atsakýdamas tãrė sàvo tė́vui: Štaĩ, tíek mẽtų àš táu tarnáuju ir̃ niekuomèt nepéržengiau tàvo į̃sãkymo, tačiaũ tù niekuomèt mán nèdavei nė ožiùko pasilìnksminti sù sàvo príeteliais; bèt kaĩp tìk parẽjo šìtas tàvo sūnùs, prarìjęs sàvo lõbį sù kẽkšėmis, tù jám penė́tą ver̃šį papjóvei. Tuomèt jìs jám tãrė: Sūnaũ, tù visuomèt esì sù manimì, ir̃ vìsa kàs màno, taĩ ir̃ tàvo. Reikė́jo gi pokyliáuti ir̃ džiaũgtis, nès šìtas tàvo brólis bùvo mìręs ir̃ vė̃l atgìjo, bùvo prapúolęs ir̃ vė̃l atsirãdo.

47. Trečiàsis Gavẽnios sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 5, 1—9)

Bróliai: Bū́kite Diẽvo sekiótojai, kaĩp mylimiáusieji vaikaĩ, ir̃ el̃gkitės méilėje, kaĩp ir̃ Krìstus mùs mylė́jo, ir̃ pàts savè dãvė ùž mùs *Diẽvui ãtnašą ir̃ aũką meiliám kvãpui.* Paleistuvỹstė ir̃ bet kóks susitepìmas ar̃ godulỹstė tenebū́niẽ nė minimà jū́sų tárpe, kaĩp pritiñka šventíesiems; neĩ begėdỹstė, neĩ paĩkos šnẽkos, neĩ juokãvimai, kàs

nepritiñka, bèt verčiaũ dėkójimas. Nès žinókite iř supràskite, kàd nė víenas paleistùvis, ař sùteptas, ař gõbšas, — jùk taĩ yrà stabmeldỹstė, — netùri Krìstaus iř Diẽvo karalỹstėje tėvonỹstės. Niẽkam nesi⸗dúokite suvedžiójami tuščiaĩs žõdžiais, nès dė̃l tų̃ dalỹkų Diẽvo rū̃s⸗týbė ateĩna añt netikė̃jimo vaikų̃. Nebū̃kite jų̃ daliniñkai. Kitadõs jū̃s bùvote tamsýbė, dabař ẽsate šviesà Viẽšpatyje. Eĩgkitės kaĩp švie⸗sõs vaikaĩ. Nès šviesõs vaĩsiai apsiréiškia visókiu gerumù, teisýbe iř tiesà.

Evangelija

Lùko 11, 14—28

Anuõ metù: Jė̃zus išvãrė vélnią, kuřs bùvo nebylỹs. Jám išvãrius vélnią, nebylỹs kalbė̃jo, iř mìnios stebė̃josi. Kaĩ kuriẽ jų̃ tãrė: Jìs išvãro vélnius peř Beelzebùbą, velnių̃ vyriáusįjį. Kitì gùndydami reikalãvo ìš jõ žénklo ìš dangaũs. Jìs, matýdamas jų̃ mintìs, jíems tãrė: kiekvienà karalỹstė, savyjè suskìlusi, bùs su⸗náikinta, iř namaĩ griùs añt namų̃. Jéigu iř šetõnas pàts sù sa⸗vimì nesutiñka, kaĩpgi išlìks jõ karalỹstė? kadángi jū̃s sãkote manè išvãrant vélnius peř Beelzebùbą. Jéi àš išvaraũ vélnius peř Beelzebùbą, peř ką̃ išvãro jū́sų vaikaĩ? Todė̃l jiẽ bùs jū́sų tei⸗sė̃jai. Bèt jéi àš išvaraũ vélnius Diẽvo pirštù, taĩ Diẽvo karalỹstė tikraĩ pàs jùs atė̃jo. Kadà galiū̃nas apsiginklãvęs sérgi sàvo kiẽ⸗mą, ramýbėje liẽka vìsa, ką̃ jìs tùri. Bèt jéi stiprèsnis ùž jį̃ užė̃jęs nùgali jį̃, tàs àtima visùs jõ šárvus, kuriaĩs pasitikė̃jo, iř išdalìna jõ grõbį. Kàs nė sù manimì, tàs priẽš manè; iř kàs nèrenka sù manimì, tàs bařsto. Nešvarióji dvasià, išė̃jus ìš žmogaũs, váikš⸗čioja sausosè viẽtose, jieškódama ãtilsio; nerãdus jì sãko: Grį̃šiu į̃ sàvo namùs, ìš kuř išė́jaũ. Atė̃jus jì rañda juõs iššlúotus iř pà⸗puoštus. Tuomèt jì eĩna, pasìima sù savim̃ septýnias kitàs dva⸗siàs, piktesnès ùž savè, iř įė̃jusios jõs gyvẽna tenaĩ. Iř taĩp paskuĩ dãrosi tám žmõgui blogiaũ, nekaĩp pirmà. Taĩ jám sãkant, atsi⸗tìko, kàd vienà moterìškė ìš miniõs, pakeldamà baĩsą, jám tãrė: Paláiminta į́sčia, kurì tavè nešiójo, iř krū̃tys, kuriàs žìndai. Jìs atsãkė: Bejè, paláiminti, kuriẽ klaũso Diẽvo žõdžio iř laĩkosi jõ

48. Pirmãdienis põ trēčiojo Gavēnios sekmãdienio

Skaitymas

Karãlių knỹgos (4 Kar 5, 1—15)

Anuõ metù: Sìrijos karãliaus kariúomenės viršininkas Naamãnas bùvo výras galìngas pàs sàvo põną ir̃ didžiaĩ ger̃biamas, nès per̃ jį̃ Viẽšpats bùvo išgélbėjęs Sìriją; jìs bùvo drąsùs ir̃ turtìngas výras, bèt raupsúotas. Bùvo gi išė̃ję ìš Sìrijos galvažudžiaĩ ir̃ nusivẽdę ìš Izraėlio žẽmės neláisvėn mãžą mergáitę; jì tarnãvo Naamãno žmónai ir̃ tãrė sàvo põniai: Kàdgi màno põnas bū́tų bùvęs pàs prãnašą, kur̃s yrà Samarìjoje, jìs tikraĩ bū́tų išgýdęs jį̃ nuõ raupsų̃, kuriuõs tùri. Taĩgi, Naamãnas nuė̃jo pàs sàvo põną ir̃ jám paskélbė, sakýdamas: Taĩp ir̃ taĩp kalbė́jo mergáitė ìš Izraėlio žẽmės. O Sìrijos karãlius jám tãrė: Eĩk tenaĩ, õ àš nusių̃siu Izraėlio karãliui láišką. Jìs iškeliãvo, pasiẽmęs sù savimì dẽšimtį talen̄tų sidãbro, šešìs tū́kstančius auksìnių ir̃ dẽšimtį išeigìnių drabùžių ir̃ nùnešė pàs Izraėlio karãlių láišką, kuriamè bùvo parašýta: Gãvęs šìtą láišką, žinók, jóg siunčiù pàs tavè sàvo tar̃ną Naamãną, kàd išgýdytumei jį̃ nuõ raupsų̃. Izraėlio karãlius, pérskaitęs láišką, pérplėšė sàvo drabužiùs ir̃ tãrė: Ar̃gi àš Diẽvas, kàd galė́čiau užmùšti ir̃ atgaivìnti, jóg tasaĩ siun̄čia pàs manè, idan̄t išgýdyčiau žmõgų nuõ raupsų̃? Stebė́kite ir̃ matýkite, jóg jìs jíeško priẽš manè príekabių. Išgir̃dęs apiẽ taĩ Diẽvo žmogùs Elisíejus, bū́tent, kàd Izraėlio karãlius pérplėšęs sàvo rūbùs, siun̄tė pàs jį̃ ir̃ sakýdino: Kám pérplėšei sàvo rūbùs? Teateĩna jìs pàs manè ir̃ težìno, jóg yrà Izraėlyje prãnašas. Taĩgi, Naamãnas atė̃jo sù arkliaĩs ir̃ vežìmais ir̃ sustójo priẽ Elisíejaus namų̃ angõs. O Elisíejus siun̄tė pàs jį̃ pãsiuntinį ir̃ sakýdino: Eĩk ir̃ apsipláuk septýnis kartùs Jordanè, ir̃ tàvo kū́nas pasidar̃ys sveĩkas, ir̃ bū́si àpkuoptas. Naamãnas supỹko ir̃ ė̃jo šalìn, sakýdamas: Aš maniaũ, kàd jìs išeĩs priẽ manę̃s, atsistójęs šaũks Viẽšpaties, sàvo Diẽvo var̃dą, prisiliẽs sàvo rankà raupsų̃ viẽtos ir̃ išgýdys manè. Nejaũgi Damãsko ùpės Abana ir̃ Parparas nè gerèsnės ùž visùs Izraėlio vándenis, kàd àš juosè mazgóčiaus ir̃ bū́čiau àpkuoptas? Taĩgi, kaĩ jìs apsigrį̃žo ir̃ ė̃jo šalìn apmaudìngas, jõ tarnaĩ prisiar̃tino priẽ jõ ir̃ jám kalbė́jo: Tė́ve, jéi prãnašas bū́tų táu pasãkęs ir̃ dìdelį dalỹką, tikraĩ bū́tumei turė́jęs darýti, kaĩp gi labiaũ, kadà jìs dabar̃ táu pasãkė: Apsipláuk ir̃ bū́si àpkuoptas. Taĩgi, jìs nusiléido ir̃ apsiplóvė Jordanè septýnis sykiùs, kaĩp Diẽvo žmogùs bùvo kalbė́jęs, ir̃ jõ kū́nas atsitaĩsė, kaĩp mãžo vaĩko kū́nas, ir̃ jìs lìko àpkuoptas. Sugrį̃žęs pàs Diẽvo žmõgų sù visaĩs sàvo palydõvais, jìs atė̃jo, stójosi jõ akìvaizdoje ir̃ tãrė: Aš žinaũ tikraĩ, kàd nėrà kìto Diẽvo visojè žẽmėje, kaĩp tiktaĩ Izraėlyje.

Evangelija

Lùko 4, 23—30

Anuõ metù: Jė́zus tãrė parisiẽjams: Jū̃s berõds pasakýsite mán tą̃ pãtarlę: Gýdytojau, gýdyk pàts savè: Didelių̃ dalỹkų, kurių̃ mẽs girdė́jome padarýtų Kaparnãume, padarýk ir̃ čià sàvo tė́viškėje! Ir̃ jìs pridū́rė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, nė víenas prãnašas geraĩ nepriìmamas sàvo tėvỹnėje. Sakaũ jùms tiẽsą: Bùvo daũg našlių̃ Izraėlyje Elìjo dienomìs, kadà dangùs bùvo uždarýtas trejùs metùs ir̃ šešìs mė́nesius ir̃ bùvo dìdelis bãdas visojè šalyjè. Bèt nė pàs víeną ìš jų̃ nebùvo sių̃stas Elìjas, tìk pàs nãšlę Sidónijos Sarèptoje. Taĩp pàt daũg bùvo raupsúotų prãnašo Elisiejaus laikù, ir̃ nė víenas ìš jų̃ nebùvo pagýdytas, tìk sìras Naamãnas. Visì sinagògoje, taĩ girdė́dami, pasidãrė pilnì rūstýbės. Jiẽ atsikė́lė, išvãrė jį̃ ìš miẽsto ir̃ nùvedė jį̃ ìki viršū́nei kálno, añt kuriõ bùvo pastatýtas jų̃ miẽstas, kàd jį̃ žemỹn nustùmtų. Bèt jìs, praẽjęs tar̃p jų̃, nuẽjo šaliñ.

49. Antrãdienis põ trẽčiojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Karãlių knỹgos (4 Kar 4, 1—7)

Anuõ metù: Vienà moterìškė šaũkė prãnašui Elisíejui ir̃ sãkė: Tàvo tar̃nas, màno výras, mìrė, ir̃ tù žinaĩ, kàd tàvo tar̃nas bìjo Viẽšpaties; õ štaĩ dabar̃ ateĩna skõlintojas paim̃ti dviejų̃ màno sūnų̃, kàd juõdu jám vergáutų. Elisiejus jái tãrė: Kõ nóri, kàd táu padarýčiau? Pasakýk mán, ką̃ turì sàvo namuosè? O jì atsãkė: Aš, tàvo tarnáitė, neturiù sàvo namuosè niẽko kìta, kaĩp tìk trùputį aliẽjaus pasitèpti. Jìs jái tãrė: Eĩk, pasiskõlink ìš visų̃ sàvo kaimýnų nemãža tuščių̃ iñdų; paskuĩ įeĩk ir̃ užsirakìnk sàvo durìs, kaĩ tù ir̃ tàvo sū́nūs bū́site vidujè, ir̃ pìlk ìš anõ į̃ visùs šìtuos indùs, õ kaĩ bùs pilnì, atim̃si šaliñ. Taĩgi, moterìškė ẽjo ir̃ užsirakìno paskuĩ savè ir̃ sàvo sūnùs durìs; jiẽ padavinė́jo indùs, õ jì pýlė. Kuomèt gi iñdai bùvo pilnì, jì tãrė sàvo sū́nui: Atnèšk mán dár iñdą. Bèt jìs atsãkė. Nebeturiù. Ir̃ aliẽjus sustójo. Tuomèt jì atẽjo ir̃ pasãkė Diẽvo žmõgui; õ jìs tãrė: Eĩk, pardúok aliẽjų ir̃ atsilýgink sàvo skõlintojui; tù gi ir̃ tàvo sū́nūs gyvénkite ìš tõ, kàs lìks.

Evangelija

Mãto 18, 15—22

Anuõ metù: Jẽzus tãrė sàvo mókytiniams: Jéi tàvo brólis táu nusidė́jo, eĩk ir̃ bárk jį̃ sàvo tárpe ir̃ jį̃ víeną. Jéi jìs tavę̃s paklausỹs, tù laimė́jai sàvo brólį. Jéigu jìs tavę̃s nepa=klausýtų, im̃k sù savim̃ dár víeną, ar̃ dù, *kàd kiekvíenas da=lỹkas bū́tų patvìrtintas dviejų̃ ar̃ trijų̃ liùdytojų pasãkymu.* Jéi jìs ir̃ jų̃ nepaklausýtų, pasakýk Bažnýčiai; õ jéi jìs nepaklausýtų Bažnýčios, tebūniẽ jìs táu, kaĩp pagonìs ir̃ muĩtininkas. Iš tikrų̃=jų, sakaũ jùms, ką̃ tìk jū̃s surìšite žẽmėje, bùs sùrišta ir̃ dangujè, ir̃ ką̃ tìk atrìšite žẽmėje, bùs àtrišta ir̃ dangujè. Aš dár jùms sakaũ: Jéi dù ìš jū́sų susitar̃s žẽmėje kuriõ nórs da=lỹko meĩsti, bùs juõdviem padarýta màno Tė́vo, kur̃s yrà dan=gujè. Nès kamè dù ar̃ trỹs susiriñkę màno vardù, teñ àš esù jų̃ tárpe. Tuomèt priẽjęs jį̃, Pẽtras tãrė: Viẽšpatie, kíek sỹkių àš turiù atléisti sàvo bróliui, kaĩ jìs mán nusìdeda? Ar̃ ìki septy=nių̃? Jẽzus jám tãrė: Aš nesakaũ táu ìki septynių̃, bèt ìki sep=týnias dẽšimtis kar̃tų septynių̃ kar̃tų.

50. Trečiãdienis põ trẽčiojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Išėjìmo knỹgos (2 Moz 20, 12—24)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Ger̃bk sàvo tė́vą ir̃ sàvo mótiną, kàd bū́tum ilgaãmžis žẽmėje, kurią̃ Viẽšpats, tàvo Diẽvas, táu duõs. Neužmùši. Nesvetmoteriáusi. Nevõgsi. Nesakýsi priẽš sàvo ar̃timą neteisaũs liùdijimo. Negeĩsi sàvo ar̃timo namų̃, ir̃ netrókši jõ žmo=nõs, neĩ tar̃no, neĩ tarnáitės, neĩ jáučio, neĩ ãsilo, neĩ jókių dalỹkų, kuriẽ jõ yrà. Visà gi tautà girdė́jo griausmùs ir̃ trimìto skar̃dą ir̃ mãtė žaibùs ir̃ smil̃kstantį kálną, õ nusigañdę ir̃ báimės apimtì stovė́jo ìš tólo, sakýdami Mozei: Tù mùms kalbė́k ir̃ klausýsime; tenèkalba mùms Viẽšpats, kàd kar̃tais nenumir̃tumėm. Ir̃ Mozė tãrė taũtai: Nebijókite, nès Diẽvas atẽjo, kàd jùs ištìrtų ir̃ kàd jõ báimė bū́tų jumysè ir̃ kàd nenusidė́tumėte. O tautà stovė́jo ìš tólo. Mozė gi prisiar̃tino priẽ tamsaũs debesiẽs, kuriamè bùvo Diẽvas. Bè tõ, Viẽšpats dár kalbė́jo Mozei: Taĩ sakýsi Izraėlio sūnùms: Jū̃s mãtėte, kàd àš jùms kalbė́jau ìš dangaũs. Nedarýsite sáu sidabrìnių dievų̃,

iř auksìnių dievų̃ sáu nedìrbsite. Padarýsite mán altõrių ìš žẽmės, iř añt jõ aukósite jū́sų deginamą́sias aukàs iř dėkójimo ãtnašas, jū́sų avìs iř jáučius kiekvienojè viẽtoje, kuriojè bùs màno vařdo atsiminìmas.

Evangelija

Mãto 15, 1—20

Anuõ metù: priẽ Jḗzaus priẽjo Rãšto žinõvai iř parisiẽjai iš Jerùzalės iř sãkė: Kodẽl tàvo mókytiniai péržengia vyresnių̃jų padavìmą? Nès jiẽ nesimazgója sáu rañkų, kaĩ válgo dúonos. Jìs gi, atsakýdamas, jíems tãrė: Kodẽl iř jū̃s péržengiate Diẽvo paliepìmą dẽl sàvo padavìmo? Jùk Diẽvas yrà pasãkęs: *Geřbk tė́vą iř mótiną;* iř: *Kàs kéiktų tė́vą ař mótiną, mirtè tenumirštiẽ.* Jū̃s gi sãkote: Kàs tìk sakýtų tė́vui ař mótinai: Dovanà tebūniẽ, kàs táu ìš manę̃s bū́tų naudìnga, jìs galẽs negeřbti sàvo tė́vo iř sàvo mótinos. Taĩp jū̃s niekù pàvertėte Diẽvo paliepìmą dẽl sàvo padavìmo. Veidmainiaĩ, geraĩ apiẽ jùs pranašãvo Izaìjas, sakýdamas: *Šìta tautà geřbia manè lū́pomis, õ jų̃ širdìs tolì nuõ manę̃s. Bèt jiẽ véltui gárbina manè, mókydami žmonių̃ mókslų iř įsãkymų.* Po tõ, suvadìnęs pàs savè miniàs, jìs jíems tãrė: Klausýkite iř supràskite. Nè kàs prõ bùrną įeina, sùtepa žmõgų, bèt kàs išeĩna iš burnõs, taĩ sùtepa žmõgų. Tuomèt, priẽję jõ mókytiniai, jám tãrė: Ař žinaĩ, kàd parisíejai, išgiřdę šìtą žõdį, pasipìktino? Bèt jìs atsakýdamas tãrė: Kiekvíenas áugalas, kuriõ màno dañgiškasis Tė́vas neįveisė, bùs išráutas. Palìkite juõs; jiẽ aklì iř aklų̃ vadõvai; õ jéigu ãklas vẽda ãklą, abùdu įpúola į duõbę. Atsiliẽpdamas Pẽtras jám tãrė: Išáiškink mùms šìtą prilýginimą. Jḗzus atsãkė: Ař dár iř jū̃s bè ìšmonės? Ař jū̃s nesuprañtate, kàd vìsa, kàs įeĩna prõ bùrną, eĩna į pil̃vą iř ìšmetama laukañ? Kàs gi išeĩna ìš burnõs, taĩ eĩna ìš širdiẽs, iř taĩ sùtepa žmõgų. Nès ìš širdiẽs išeĩna pìktos miñtys, žmogžudỹstės, svetmoterỹstės, paleistuvỹstės, vagỹstės, neteisìngi liùdijimai, piktžodžiãvimai. Tiẽ taĩ dalỹkai sùtepa žmõgų; õ válgyti nemazgótomis rañkomis nesùtepa žmogaũs.

51. Ketvirtãdienis põ trẽčiojo Gavė̃nios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Jeremìjo (Jer 7, 1—7)

Anuõ metù: Mán bùvo sùteikta Viẽšpaties žõdis iȓ pasakýta: Atsistók Viẽšpaties namų̃ vaȓtuose, iȓ skélbk tenaĩ šìtą žõdį iȓ sakýk: Išgiȓskite Viẽšpaties žõdį, visì Jùdo gyvéntojai, kuriẽ įeĩnate prõ šìtuos vartùs Viẽšpaties gárbinti. Štaĩ ką̃ sãko kareivìjų Viẽšpats, Izraėlio Diẽvas: Darýkite gerùs sàvo keliùs iȓ sàvo pãstangas, iȓ àš gyvénsiu sù jumìs šìtoje viẽtoje. Nepasitikė́kite mẽlo žõdžiais, sakýdami: Taĩ Viẽšpaties šventyklà, Viẽšpaties šventyklà! Nès jéi geraĩ vèsite sàvo keliùs iȓ sàvo pãstangas, jéi darýsite teisýbę taȓp žmogaũs iȓ jõ aȓtimo, ateĩviui, našláičiui iȓ nãšlei nedarýsite skriaudõs, neišlíesite šìtoje viẽtoje nekaĨto kraũjo iȓ neváikščiosite sàvo neláimei paskuĩ svẽtimus dievùs, àš gyvénsiu sù jumìs šìtoje viẽtoje, žẽmėje, kurią̃ daviaũ jū́sų tėváms, nuõ ámžių iȓ peȓ ámžius, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Lùko 4, 38—44

Anuõ metù: Atsikė̃lęs ìš sinagògos Jė́zus įẽjo į̃ Sìmono namùs. Sìmono úošvė bùvo labaĩ drùgio krečiamà; taĩ jiẽ jį̃ prãšė ùž ją̃. Atsistójęs priẽ jõs, jìs sùdraudė drùgį, iȓ tàs ją̃ pàmetė. Jì, tuojaũ atsikė́lus, jíems tarnãvo. Sáulei nusiléidus, visì, kuriẽ turė́jo seȓgančių visokiomìs ligomìs, vẽdė juõs pàs jį̃. Jìs gi, padė́damas añt kiekvíeno rañką, gýdė juõs. Taĩp pàt velniaĩ išeĩdavo ìš daũgelio, šaukdamì iȓ sakýdami: Tù Diẽvo Sūnùs. Sudraũsdamas juõs, jìs neléido jíems kalbė́ti, nès jiẽ žinójo jį̃ ẽsant Krìstų. Išaũšus jìs išė̃jo iȓ ẽjo į̃ tùščią viẽtą. Bèt mìnios jieškójo jõ iȓ atė̃jo pàs jį̃; jõs laĩkė jį̃, kàd jìs nuõ jų̃ nepasišãlintų. O jìs jóms tãrė: Iȓ kitíems miẽstams àš turiù skélbti Diẽvo karalỹstės Evangèliją, nès tám àš sių̃stas. Taĩgi, jìs sãkė pamókslus Galiliejos sinagògose.

52. Penktãdienis põ trẽčiojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Skaĩčių knỹgos (4 Moz 20, 2. 3. 6—13)

Anuõ metù: Izraèlio sū́nūs susiriñko priẽš Mozę ir̃ Aarõną ir̃, padãrę sumišìmą, tãrė: Dúok mùms vandeñs atsigérti. O Mòzė ir̃ Aarõnas, palìkę daugýbę, įẽjo į sándoros padañgtę, parpúolė kniū́bstì añt žẽmės, šaũkėsi į Viẽšpatį ir̃ tãrė: Viẽšpatie Diẽve! Išgir̃sk šitõs tautõs šaũksmą ir̃ atvérk jíems sàvo ìždą, gývojo vandeñs šaltìnį, kàd, jíems pasisótinus, liáutųsi jų̃ murmė́jimas. Ir̃ añt jųdviejų̃ pasi-ródė Viẽšpaties šlovė̃. O Viẽšpats kalbė́jo Mòzei tar̃damas: Im̃k lãzdą ir̃ suriñk taũtą tù ir̃ tàvo brólis Aarõnas, ir̃ jų̃ akysè kalbė́kite uõlai, ir̃ jì duõs vandeñs, atsiger̃s visà daugýbė ir̃ jų̃ galvìjai. Taĩgi, Mòzė ė̃mė Viẽšpaties akìvaizdoje bùvusią lãzdą, kaĩp jám bùvo įsãkęs, ir̃ suriñkęs daugýbę tiẽs uolà, jíems tãrė: Klausýkite, maĩštininkai ir̃ netìkėliai: Ar̃gi mùdu galė́sime ìš šìtos uolõs išgáuti jùms vandeñs? Ir̃ kuomèt Mòzė pakė́lė rañką, ištìkdamas lazdà dù kartù uõlą, ištrìško vandeñs labaĩ apsčiaĩ, taĩp kàd bùvo kõ gérti taũtai ir̃ galvìjams. Bèt Viẽšpats tãrė Mòzei ir̃ Aarõnui: Kadángi mán netikė́jote ir̃ ne-paródėte màno šventùmo Izraèlio sū́nų̃ akìvaizdoje, jùdu neįvèsite šitõs tautõs į žẽmę, kurią̃ jíems dúosiu. Tasaĩ yrà Prieštarãvimo vanduõ, kur̃ Izraèlio sū́nūs murmė́jo priẽš Viẽšpatį, ir̃ jìs paródė jų̃ tárpe sàvo šventùmą.

Evangelija

Jõno 4, 5—42

Anuõ metù: Jė́zus atė̃jo į Samãrijos miẽstą, vadìnamą Sikarù, artì laũko, kurį̃ Jokū̃bas bùvo dãvęs sàvo sū́nui Juõzapui. Tenaĩ bùvo Jokū̃bo šulinỹs. Nuvar̃gęs ìš keliõnės Jė́zus atsisė́do, taĩp kaĩp bùvo, priẽ šùlinio. Bùvo apiẽ šẽštą vãlandą. Vienà mote-rìškė samariẽtė atė̃jo sémtis vandeñs. Jė́zus jái tãrė: Dúok mán gérti. Nès jõ mókytiniai bùvo nuė̃ję į miẽstą nusipir̃kti válgyti. Tà moterìškė samariẽtė jám sãkė: Kaĩp gi tù, bū́damas žỹdas, prašaĩ gérti manè, moterìškę samariẽtę? Nès žỹdai nebendráuja sù samariẽčiais. Atsakýdamas Jė́zus jái tãrė: Jéi tù pažìntumei Diẽvo dóvaną ir̃ kàs yrà tàs, kur̃s táu sãko: Dúok mán gérti, tù tikraĩ bū́tumei jį̃ prãšiusi, ir̃ jìs dúotų táu gývojo vandeñs. Mo-terìškė jám sãkė: Viẽšpatie, tù jùk neturì kuõ pasisémti, õ šuli-

nỹs gilùs; taĩ ìš kur̃ tù turì gývojo vandeñs? Ar̃gi tù didèsnis ùž mū́sų tė́vą Jokū̃bą, kur̃s mùms dãvė tą̃ šùlinį, pàts ìš jõ gė́rė, taĩp pàt jõ vaikaĩ ir̃ jõ gyvuliaĩ? Atsakýdamas Jė́zus jái tãrė: Kiekvíenas, kur̃s gẽria šìtą vándenį, vė̃l trõkš, õ kàs ger̃s vandeñs, kurį̃ àš jám dúosiu, tàs nebetrõkš per̃ ámžius; vanduõ, kurį̃ àš jám dúosiu, bùs jamè šaltìnis vandeñs, trỹkštančio į̃ ámžinąjį gyvẽnimą. Moterìškė jám sãko: Viẽšpatie, dúok mán tõ vandeñs, kàd nebetrókščiau ir̃ nebeváikščiočiau čià sémtis. Jė́zus jái tãrė: Eĩk, pavadìnk sàvo výrą ir̃ ateĩk čià. Moterìškė atsãkė: Àš neturiù výro. Jė́zus jái tãrė: Geraĩ pasakeĩ: àš neturiù výro. Nès tù turė́jai penkìs výrus ir̃ tàs, kurį̃ dabar̃ turì, taĩ ne tàvo výras; čià tù tiẽsą pasakeĩ. Moterìškė jám tãrė: Viẽšpatie, mataũ, kàd tù prãnašas. Mū́sų tėvaĩ gárbindavo šitamè kalnè, jū̃s gi sãkote Jerùzalėje ẽsanti vietà, kur̃ reĩkia gárbinti. Jė́zus jái tãrė: Moterìške, tikė́k manim̃, ateĩna valandà, kuomèt jū̃s neĩ šitamè kalnè, neĩ Jerùzalėje negárbinsite Tė́vo. Jū̃s gárbinate, kõ nežìnote, mẽs gárbiname, ką̃ žìnome, nès išgãnymas ateĩna ìš žỹdų. Bèt ateĩna valandà ir̃ dabar̃ jaũ yrà, kaĩ tikrì gárbintojai gárbins Tė́vą dvasià ir̃ tiesà; nès ir̃ Tė́vas jiẽško tokių̃ gárbintojų. Diẽvas yrà dvasià, ir̃ jõ gárbintojams reĩkia gárbinti dvasià ir̃ tiesà. Moterìškė jám tãrė: Àš žinaũ, kàd ateĩs Mesìjas (taĩ yrà Krìstus); taĩgi, atė̃jęs jìs vìsa mùms paskel̃bs. Jė́zus jái tãrė: Àš esù, kur̃s sù tavim̃ kalbù. Tuõ tárpu atė̃jo jõ mókytiniai ir̃ stebė́josi, kàd jìs kal̃basi sù moterìškė. Tačiaũ nė víenas nesãkė: Kõ kláusiesi, ar̃: apiẽ ką̃ sù jà kalbì? Moterìškė gi palìko sàvo ąsõtį, nuė̃jo į̃ miẽstą ir̃ sãkė žmonė́ms: Ateĩkite ir̃ išvýskite žmõgų, kur̃s mán pasãkė vìsa, ką̃ tìk esù padãriusi; ar̃ ne jìs Mesìjas? Jiẽ išė̃jo ìš miẽsto ir̃ ė̃jo pàs jį̃. Tuõ tárpu mókytiniai prãšė jį̃, sakýdami: Rabbi, válgyk! Jìs jíems atsãkė: Àš turiù válgyti maĩsto, kuriõ jū̃s nežìnote. Tuomèt mókytiniai kalbė́josi tar̃p savę̃s: Ar̃ neàtnešė jám kàs nórs válgyti? Jė́zus jíems tãrė: Màno val̃gis yrà darýti vãlią tõ, kur̃s manè siuñtė, kàd ištesė́čiau jõ dárbą. Ar̃ jū̃s nesãkote: Yrà dár keturì mė́nesiai, ir̃ ateĩna pjūtìs? Štaĩ, sakaũ jùms: Pakélkite sàvo akìs ir̃ pasižiūrė́kite į̃ laukùs, kàd jiẽ jáu pabãlę pjū̃čiai. Pjovė́jas gáuna ùžmokestį ir̃ reñka vaisiùs ámžinajam gyvẽnimui, kàd draugè džiaũgtųsi ir̃ sėjė́jas ir̃ pjovė́jas. Nès čià pasiródo ẽsąs tìkras tàs pósakis: Kàs

kìtas sė́ja, ir̃ kàs kìtas pjáuna. Aš siunčiaũ jùs pjáuti taĩ, dė̃l kõ jū̃s nevar̃gote; kitì var̃go, ir̃ jū̃s įstójote į̃ jų̃ dárbus. Daũg ìš anõ miẽsto samariẽčių įtikė́jo į̃ jį̃ dė̃l moterìškės žõdžių, kurì liù-dijo: Jìs mán pasãkė vìsa, ką̃ tìk esù padãriusi. Atė̃ję pàs jį̃ samariẽčiai prãšė jį̃ pasilìkti pàs juõs, ir̃ jìs pasilìko tenaĩ dvì dienì. Daũg daugiaũ įtikė́jo į̃ jį̃ dė̃l jõ pamókslo. O moterìškei jiẽ sãkė: Tìkime jaũ nebè dė̃l tàvo šnekõs; mẽs pãtys girdė́jome ir̃ žìnome, kàd šìtas tikraĩ pasáulio Gélbėtojas.

53. Šeštãdienis põ trẽčiojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Danièlio (Dan 13, 1—9. 15—17. 19—30. 33—62)

Anuõ metù: Babilòne gyvẽno víenas výras, vardù Joakìmas. Jìs bùvo vẽdęs žmóną, vardù Susãną, Helkìjo dùkterį, labaĩ grãžią ir̃ Diẽvo bìjančią, nès jõs gimdýtojai, būdamì teĩsūs, bùvo išáuklėję sàvo dùkterį pagal̃ Mòzės įstãtymą. Joakìmas bùvo labaĩ turtìngas ir̃ turė́jo sõdą šaliã sàvo namų̃; pàs jį̃ susieĩdavo žýdai, nès jìs bùvo visų̃ garbingiáusis. Anaĩs mẽtais bùvo pastatýta dù sẽniai ìš tautõs teisė́jais, kaĩp aniẽ, apiẽ kuriuõs Viẽšpats yrà pasãkęs: Neteisýbė Babilòne išė̃jo ìš vyresnių̃jų, ìš teisė́jų, kuriẽ ródėsi val̃dą. Šìtie lankýdavosi Joakìmo namuosè, õ pàs juõs ateĩdavo visì, kuriẽ turė́-davo bylų̃. Kaĩ žmónės apiẽ vidùdienį išeĩdavo, Susanà įeĩdavo ir̃ váikščiodavo sàvo výro sodè. Sẽniai mãtė ją̃ kasdiẽn įeĩnančią ir̃ váikščiojančią, ir̃ užsìdegė geĩsti jõs; jiẽ iškraĩpė sàvo jausmùs ir̃ nùkreipė sàvo akìs, kàd nebematýtų dangaũs ir̃ nebeatsimiñtų tei-sìngų teismų̃. Jíems láukiant tinkamõs dienõs, atsitìko, kad Susanà, sàvo įpročiu, įė̃jo tìk sù dviẽm mergáitėm ir̃ norė́jo išsimáudyti sodè, nès bùvo káršta. Daugiaũ teñ nebùvo niẽko bè dviejų̃ sẽnių, kuriẽ bùvo pasislė̃pę ir̃ žiūrė́jo į̃ ją̃. Jì tãrė mergáitėms: Atnèškite mán aliẽjaus ir̃ kvepalų̃ ir̃ užrakìnkite sõdo vartùs, kàd àš galė́čiau išsi-máudyti. Mergáitėms išė̃jus, abùdu sẽniai atsikė́lė, pribė́go priẽ jõs ir̃ tãrė: Štaĩ sõdo var̃tai užrakìnti, niẽkas mū́sų nemãto, õ mẽs labaĩ geĩdžiame tavę̃s; todė̃l pasidúok mùms ir̃ turė́k sù mumìs kū́nišką sántykių. O jéi tù nesutìksi, mẽs paliùdysime priẽš tavè, kàd sù tavim̃ bùvo jaunikáitis, ir̃ todė̃l tù ìšsiuntei nuõ savę̃s mergáites. Tuomèt Susanà sudejãvo ir̃ tãrė: Esù suspaustà ìš visų̃ pùsių, nès jéi àš taĩ padarýsiu, taĩ bùs mán mirtìs, ir̃ jéi nepadarýsiu, àš neiš-trū́ksiu ìš jū́sų rañkų. Bèt geriaũ mán bè tókio dárbo įpùlti į̃ jū́sų rankàs, kaĩp nusidė́ti Viẽšpaties akìvaizdoje. Ir̃ tuojaũ Susanà su-

šùko dìdeliu balsù, bèt taĩp pàt sẽniai pradė́jo šaũkti priẽš ją̃. Víenas gi pribė́go priẽ sõdo vartų̃ ir̃ atidãrė. Namų̃ tarnaĩ, išgir̃dę šaũksmą sodè, įpúolė prõ užpakalinès durìs, kàd pamatýtų, kàs čià dãrosi. Sẽniams gi pradė́jus kalbė́ti, tarnaĩ smar̃kiai paraũdo, nès panašių̃ žõdžių niekuomèt nebùvo ìštarta apiẽ Susãną. Taĩp atẽjo kità dienà. Kaĩ žmónės atẽjo pàs jõs výrą Joakìmą, atẽjo ir̃ abùdu vyresníeji, pilnì nedorų̃ minčių̃ priẽš Susãną, kàd ją̃ nužudýtų. Jiẽ tãrė žmonių̃ akysè: Sių̃skite pašaũkti Joakìmo žmonõs, Helkìjo dukter̃s, Susãnos. Jiẽ tuojaũ pàsiuntė. Tuomèt jì atẽjo sù sàvo tėvaĩs, vaikaĩs ir̃ sù visaĩs giminėmìs. Savìškiai ir̃ visì, kuriẽ ją̃ pažìno, ver̃kė. Dabar̃ dù vyresníeji, atsikė́lę žmonių̃ viduryjè, padė́jo rankàs añt jõsios galvõs, tuõ tárpu kàd jì verkdamà pàžvelgė į̃ dañgų, nès jõs širdìs pasitikė́jo Viẽšpačiu. Vyresníeji kalbė́jo: Mùms vieníems váikščiojant sodè, įė̃jo šìta sù dviẽm tarnáitėm, užrakìno sõdo vartùs ir̃ paléido nuõ savę̃s tarnáites. Tuomèt atẽjo priẽ jõs jaunikáitis, kur̃s bùvo pasislė̃pęs, ir̃ paleistuvãvo sù jà. Mẽs, būdamì sõdo kampè ir̃ pamãtę begėdỹstę, bė́gome priẽ jų̃ ir̃ mãtėme, kaĩp juõdu paleistuvãvo. Anõ, tiesà, mẽs neįsténgėme nutvérti, nès jìs bùvo stiprèsnis ùž mùdu ir̃ atsidãręs vartùs paspRùko; nutvė́rę gi šìtą, mẽs kláusėme, kàs bùvo jaunikáitis, bèt jì nenorė́jo mùms pasakýti. Tõ dalỹko mẽs ẽsame liùdytojai. Susirinkìmas įtikė́jo jíems kaĩp vyresníesiems ir̃ tautõs teisė́jams ir̃ pàsmerkė ją̃ mir̃ti. Susanà gì sušùko dìdeliu balsù ir̃ tãrė: Amžinàsis Diẽve! Tù, kur̃s žinaĩ pasléptúosius dalykùs, kur̃s žinaĩ vìsa pirmà, negù įvỹksta, tù žinaĩ, kàd jiẽ liùdijo priẽš manè melagìngai. Štaĩ àš mirštù, nórs àš niẽko tókio nepadariaũ, ką̃ šìtie piktaĩ prasimãnė priẽš manè. Viẽšpats išklaũsė jõs bal̃są, ir̃ kaĩ jì bùvo vedamà mir̃ti, Viẽšpats pažãdino šveñtąją Dvãsią víeno jáuno vaikìno, kur̃s bùvo vardù Daniẽlis. Tàs sušùko dìdeliu balsù: Aš nesùteptas šitõs kraujù. Atsigrę̃žus į̃ jį̃ visà minià tãrė: Ką̃ réiškia tiẽ žõdžiai, kuriuõs tù pasakeĩ? Jìs, atsistójęs jų̃ viduryjè, tãrė: Ar̃ jū̃s ẽstate taĩp paikì, Izraèlio sū́nūs, kàd jū̃s neištýrę ir̃ nepažìnę, kàs tiesà, pàsmerkėte Izraèlio dùkterį? Grį̃žkite į̃ teĩsmo viẽtą, nès tiẽ paliùdijo melagìngai priẽš ją̃. Tuomèt minià skubiaĩ sugrį̃žo, õ vyresníeji jám tãrė: Eĩkš, sė́skis mū́sų tárpe ir̃ pasakýk mùms, nès Diẽvas táu dãvė senãtvės pãgarbą. Daniẽlis jíems tãrė: Atskìrkite juõs tolì víeną nuõ kìto, õ àš iškvõsiu juõs. Kaĩ jiẽ bùvo atskirti víenas nuõ kìto, jìs pàšaukė jų̃dviejų víeną ir̃ jám tãrė: Pasẽnęs piktãdari, dabar̃ išė̃jo aikštėñ tàvo núodėmės, kuriàs tù anksčiaũ dareĩ, teĩsdamas neteisìngai, pasmer̃kdamas nekaltùs ir̃ paléisdamas kaltùs, nórs Viẽšpats sãkė: Nekal̃to ir̃ teisaũs neužmùši. Taĩgi, dabar, jéi tù tikraĩ mateĩ ją̃, pasakýk, põ kokiuõ medžiù mateĩ juõs tar̃p savę̃s besìkalbant. Tàs atsãkė: Põ mastìkso medžiù. Daniẽlis gi tãrė: Tiñkamai pamelavaĩ priẽš sàvo gálvą: štaĩ Diẽvo ángelas, gãvęs ìš jõ nutarìmą, pérskels tavè pusiáu. Pašãlinus šìtą, jìs liẽpė ateĩti kitám ir̃ jám tãrė: Kanaãno áini, nè Jùdo; gražì ìšvaizda apsvai-

gìno tavè, iȓ geidulỹs iškraĩpė tàvo šìrdį. Taĩp jũs darýdavote Izraėlio dukterìms, iȓ jõs bijódamos pritaȓdavo jùms, bèt Jùdo duktė̃ nepàkentė jũsų nedorùmo. Taĩgi, dabaȓ pasakýk mán, põ kokiuõ medžiù sugavaĩ juõs besìkalbant taȓp savę̃s. Tàs atsãkė: Põ kietą̃žuoliu. Tuomèt Danièlis jám tãrė: Iȓ tù tiñkamai pamelavaĩ priẽš sàvo gálvą; nès Viẽšpaties ángelas láukia laikýdamas kalavìją, kàd pérkirstų tavè pusiaũ iȓ užmùštų jùdu. Tuomèt vìsas susirinkìmas sušùko dìdeliu balsù iȓ šlóvino Diẽvą, kuȓs gélbi pasìtikinčius juõ. Jiẽ pakìlo priẽš dù vyresniúosius (nès Danièlis bùvo įródęs jų̃ pačių̃ burnà, kàd jíe bùvo paliùdiję melagìngai), iȓ padãrė jíems, kaĩp jiẽ bùvo dãrę pìkta priẽš aȓtimą, kàd pasielgtų pagaĩ Mòzės įstãtymą iȓ ùžmušė juõs. Taĩp tą̃ diẽną bùvo išgélbėtas nekaĩtas kraũjas.

Evangelija

Jõno 8, 1—11

Anuõ metù: Jėzus išė̃jo į Alỹvų kálną, õ aũštant jìs vė̃l atė̃jo į šventỹklą, iȓ visì žmónės susirìñko priẽ jõ; jìs atsisė́do iȓ juõs mókė. Tuõ tárpu Rãšto žinõvai iȓ parisiẽjai àtvedė pàs jį̃ moterìškę, sugáutą svetmoteriáujant. Jiẽ pastãtė ją̃ į vìdurį iȓ jám tãrė: Mókytojau, šìta moterìškė ką̃ tìk sugautà svetmoteriáujant. Įstãtyme Mozė liẽpė mùms tókią užmùšti akmenimìs. O tù ką̃ pasakýsi? Jiẽ taĩ sãkė, gùndydami jį̃, kàd galė́tų jį̃ káltinti. Bèt Jė́zus, žemỹn pasileñkęs, rãšė pirštù žẽmėje. Kadángi jiẽ nesilióvė jį̃ kláusę, jìs atsìtiesė iȓ jíems tãrė: Kàs iš jũsų bè núodėmės, teguĩ pìrmas mẽta į ją̃ ãkmenį. Iȓ vė̃l pasileñkęs jìs rãšė žẽmėje. Taĩ išgiȓdę, jiẽ víenas põ kìto ė̃jo šaliñ, pràdedant nuõ vyresnių̃jų. Pasilìko víenas Jė́zus iȓ moterìškė, stovė́jusi viduryjè. Vė̃l atsitiẽsęs Jė́zus jái tãrė: Moterìške, kuȓ tiẽ, kuriẽ tavè káltino? niẽkas tavę̃s nepàsmerkė? Jì atsãkė: Niẽkas, Viẽšpatie. Tuomèt Jė́zus jái tãrė: Nė àš tavę̃s nepasmeȓksiu; eĩk iȓ daugiaũ nebenusidė́k.

54. Ketvirtàsis Gavẽnios sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Galãtams (Gal 4, 22—31)

Bróliai: Jùk yrà parašýta: Abraõmas turė́jo dù sūnu, víeną ìš tarnáitės iȓ víeną ìš laisvõs. Bèt tàs, kuȓs bùvo ìš tarnáitės, gìmė

kū̃no keliù, õ kur̃s ìš laisvõs, rẽmiantis pãžadu. Taĩ pasakýta palýgintinai. Nès taĩ yrà dvì sándori: vienà Sinãjaus kalnè, gim̃danti tarnãvimui; tà yrà Agãra; nès Sinãjaus kálnas yrà Arãbijoje, tùrįs sąryšį sù dabartinè Jerùzale, kurì draugè sù sàvo vaikaĩs tarnáuja. Anà gi Jerùzalė, kurì yrà augštýbėse, yrà laisvà, jì yrà mū́sų mótina. Nès yrà parašýta: *Liñksminkis, nevaisìngoji, kurì negim̃dai; džiaũgkis ir̃ šū́kauk, kurì neturì gim̃dymo skausmų̃; nès daũg yrà apleistõsios vaikų̃, daugiaũ kaĩp tõs, kurì tùri výrą.* Mès, bróliai, ẽsame kaĩp Izaõkas pãžado vaikaĩ. Bèt kaĩp tuomèt gìmusis kū̃no keliù pérsekiojo gìmusįjį dvãsiškai, taĩp ir̃ dabar̃. O ką̃ sãko Rãštas? *Ìšmèsk tarnáitę ir̃ jõs sū́nų; nès tarnáitės sūnùs nebùs tė́vonis kartù sù laisvõsios sūnumì.* Taĩgi, bróliai, mẽs neẽsame tarnáitės vaikaĩ. bèt laisvõsios tà láisve, kurià mùs išláisvino Krìstus.

Evangelija

Jõno 6, 1—15

Anuõ metũ: Jė́zus nuvỹko į̃ anàpus Galiliejos, taĩ yrà, Tiberijãdos jū́ros. Jį̃ sẽkė dìdelė žmonių̃ daugýbė, nès jiẽ mãtė stebuklùs, kuriuõs jìs dàrė ligóniuose. Jė́zus užė̃jo į̃ kálną ir̃ tenaĩ atsisė́do sù sàvo mókytiniais. Bùvo artì žỹdų šveñtė, Velýkos. Jė́zus, pakė́lęs akìs ir̃ pamãtęs, kàd pàs jį̃ ateĩna didžiáusi minià, tãrė Pilỹpui: Iš kur̃ pir̃ksime dúonos, kàd šìtie galė́tų paválgyti? Sãkė gi jìs taĩ, mėgìndamas jį̃, nès pàts žinójo, ką̃ darýsiąs. Pilỹpas jám atsãkė: Dúonos ùž dù šimtù denãrų jíems nebùs ganà, kàd kiekvíenas gáutų kókį trùputį. Tuomèt víenas jõ mókytinių, Sìmono Pẽtro brólis Andriẽjus, jám pasãkė: Čià yrà víenas vaĩkas, kur̃s tùri penkìs miežíenės dúonos kẽpalus ir̃ dvì žuvì; bèt kàs taĩ tókiai daugýbei? Jė́zus tačiaũ tãrė: Susodìnkite žmónes. Tojè viẽtoje bùvo daũg žolė̃s. Taĩgi, jiẽ susė́do, vìso apiẽ penkìs tū́kstančius výrų. Jė́zus ẽmė dúoną ir̃ padėkójęs padalìno sėdė́jusiems; taĩp pàt ir̃ žuvų̃, kíek kàs norė́jo. Jíems paválgius, jìs tãrė sàvo mókytiniams: Suriñkite kàs lìko trupinių̃, kàd nepražū́tų. Taĩgi, jiẽ suriñko ir̃ ìš penkių̃ miežíenės dúonos kepalų̃ pripýlė dvýliką pintìnių trupinių̃, kuriẽ bùvo lìkę paválgius. Tiẽ žmónės, pamãtę, kàd Jė́zus bùvo padãręs stebùklą, sãkė: Jìs tikraĩ tàs prãnašas, kur̃s tùri ateĩti į̃ pasáulį. Bèt Jė́zus, žinódamas, kàd jiẽ nóri ateĩti jõ sugáuti ir̃ paskélbti jõ karãliumi, vė̃l pasitráukė pàts víenas į̃ kálną.

55. Pirmãdienis põ ketviřtojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Karãlių knỹgos (3 Kar 3, 16—28)

Anuõ metù: Atẽjo pàs karãlių Saliãmoną dvì moterìškės pa=leistùvės iř stójo jõ akìvaizdon. Vienà jų̃dviejų tãrė: Meldžiamàsis, màno põne; àš iř šìta moterìškė gyvẽnome vienuosè namuosè, iř àš pagimdžiaũ pàs ją̃ kambaryjè kū̃dikį; trẽčią diẽną põ tõ, kaĩp àš pagimdžiaũ, pagim̃dė iř jì iř bùvome draugè iř niẽko kìto nebùvo draugè sù mumìs namuosè, išskýrus mùdvi. Šìtos moterìškės sūnùs mìrė nakčià, nès miegódama nùgulė jį̃. Iř atsikė̃lus vidurnakčio tylojè, ė̃mė màno sū́nų ìš tàvo miẽgančios tarnáitės pašónės iř pa=dė̃jo sàvo príeglobstin; õ sàvo sū́nų, kuřs bùvo mìręs, padė̃jo màno príeglobstin. Kuomèt atsikė̃liau rýtmetį sàvo sūnaũs žìndyti, pa=siródė, kàd jìs bùvo mìręs; apžiūrė̃jus jį̃ rūpestingiaũ dienõs švie=sojè, pažinaũ, kàd taĩ ne manàsis, kurį̃ buvaũ pagim̃džiusi. Kità gi moterìškė atsãkė: Ne taĩp yrà, kaĩp sakaĩ, bèt tàvo sūnùs mìrė, õ manàsis gývas. Bèt anà príešingai kalbė̃jo: Tù melúoji, nès manàsis gývas, õ tàvo sūnùs mìrė. Taĩp jiẽdvi giñčijosi karãliaus akìvaizdoje. Tuomèt karãlius tãrė: Šìta sãko: Màno sūnùs gývas, õ tàvo sūnùs mìrė; õ šìta atsãko: Nè, tàvo sūnùs mìrė, õ manàsis gývas. Taĩgi, karãlius tãrė: Atnèškite mán kalavìją. Kaĩ kalavìjas bùvo àtneštas pàs karãlių, jìs tãrė: Padalìnkite gývąjį vaĩką į̃ dvì pusì iř dúokite víeną pùsę víenai, õ kìtą pùsę kìtai. Tuomèt moterìškė, kuriõs sūnùs bùvo gývas, tãrė karãliui, (nès jõs širdyjè pakìlo gaĩlestis dė̃liai jõsios sūnaũs): Meldžiamàsis põne, dúokite jái kū̃dikį gývą iř jõ neužmùškite. O anà príešingai sãkė: Tenebūniẽ neĩ mán, neĩ táu, bèt tebūniẽ padalìntas. Tuomèt karãlius atsìliepė iř tãrė: Dúokite šìtai kū̃dikį gývą iř tenebūniẽ ùžmuštas, nès jì jõ mótina. Taĩgi, vìsas Izraẽlis išgiřdo nutarìmą, kurį̃ bùvo padãręs karãlius, iř bijójo karãliaus, matýdami Diẽvo ìšmintį ẽsant jamè teĩsmui darýti.

Evangelija

Jõno 2, 13—25

Anuõ metù: Bùvo artì žýdų Velýkos, iř Jė̃zus nuẽjo į̃ Jerù=zalę. Jìs rãdo šventỹkloje pardúodančių jáučius, avìs iř karve=liùs iř sė̃dinčių pinigų̃ maininiñkų. Pasidãręs tar̃si rìmbą ìš vir=vẽlių, jìs išvãrė visùs ìš šventỹklos, taĩp pàt avìs iř jáučius, iš=bar̃stė maininiñkų pìnigus iř par̃vertė stalùs. O karveliùs parda=

vinė́jusiems jìs tãrė: Atsiim̃kite juõs ìš čià ir̃ nedarýkite ìš màno Tė́vo namų̃ prekýbos namų̃. Jõ mókytiniai atsìminė, kàd yrà parašýta: *Uolùmas dė̃l tàvo namų̃ griáužia manè.* Bèt žỹdai atsìliepė ir̃ jám sãkė: Kókį žénklą tù galì mùms paródyti, kàd taĩ daraĩ? Jė́zus atsãkė ir̃ jíems tãrė: Sugriáukite šìtą šventỹklą, õ àš per̃ trìs dienàs ją̃ pastatýsiu. Tuomèt žỹdai sãkė: Šìta šventyklà statýta kẽturias dẽšimtis šẽšerius metùs, õ tù nóri per̃ trìs dienàs ją̃ pastatỹti? Bèt jìs kalbė́jo apiẽ sàvo kū̃no šventỹklą. Tìk paskuĩ, jám prisikė́lus ìš numìrusiųjų, jõ mókytiniai atsìminė, kàd jìs taĩ bùvo sãkęs, ir̃ tikė́jo Rãštui ir̃ Jė́zaus pasakýtiems žõdžiams. Jám ẽsant Jerùzalėje Velýkų šveñtėje, daũgelis įtikė́jo į̃ jõ var̃dą, nès mãtė jõ dãromus stebuklùs. Bèt pàts Jė́zus jaĩs neįsitikė́jo, nès jìs visùs pažìno; jám nereikė́jo, kàd kàs liùdytų apiẽ žmõgų, nès jìs pàts žinójo, kàs yrà žmogujè.

56. Antrãdienis põ ketviřtojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Išėjìmo knỹgos (2 Moz 32, 7—14)

Anuõ metù: Viẽšpats kalbė́jo Mozei ir̃ tãrė: Eĩk, nužeñgk; tàvo tautà, kurią̃ ìšvedei ìš Egìpto žẽmės, nusidė́jo. Véikiai atstójo nuõ kẽlio, kurį̃ jíems paródei. Jiẽ pasidãrė sáu lietìnį veřšį ir̃ gárbino ir̃, aukódami jám aukàs, tãrė: Šìtie yrà tàvo dievaĩ, Izraèli, kuriẽ ìšvedė tavè ìš Egìpto žẽmės. Ir̃ Viẽšpats dár sãkė Mozei: Mataũ, kàd šìta tautà kíeto sprándo; léisk mán, kàd màno rūstýbė užsidègtų priẽš juõs, ir̃ kàd juõs išnáikinčiau, ir̃ padarýčiau ìš tavę̃s dìdelę taũtą. O Mozė maldãvo Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, tar̃damas: Kodė̃l, Viẽšpatie, tàvo rūstýbė sukìlsta priẽš tàvo taũtą, kurią̃ ìšvedei ìš Egìpto žẽmės su didžià galýbe ir̃ stiprià rankà? Meldžiù, kàd nesakýtų egiptiẽčiai: Išvedė juõs apgaulìngai, idañt užmùštų kalnuosè ir̃ išnáikintų nuõ žẽmės; teatsiléidžia tàvo rūstýbė ir̃ dúokis permaldáujamas dė̃l tàvo tautõs nedorýbės. Atsimiñk sàvo tarnùs: Abraõmą, Izaõką ir̃ Izraèlį, kuríems pàts per̃ savè prisíekei, tar̃damas: Padáuginsiu jū̃sų ainìją kaĩp dangaũs žvaigždès ir̃ vìsą šìtą žẽmę, apiẽ kurią̃ kalbė́jau, dúosiu jū̃sų ainìjai, ir̃ valdýsite ją̃ visuomèt. Ir̃ Viẽšpats dãvėsi permaldáujamas, kàd nedarýtų pìkta, kurį̃ norė́jo darýti sàvo taũtai.

Evangelija

Jõno 7, 14—31

Anuõ metù: jaũ šveñčių pùsėje Jė́zus atẽjo į šventỹklą iȓ mókė. Žỹdai stebė́josi iȓ sãkė: Kaĩp jìs gãli žinóti Rãštą, kàd jìs nesimókė? Jíems atsakýdamas Jė́zus tãrė: Màno mókslas nè màno, bèt tõ, kuȓs yrà manè siuñtęs. Jéi kàs norė̃s vỹkdyti jõ vãlią, tàs pažiñs, aȓ tàs mókslas ìš Diẽvo, arbà aȓ àš pàts ìš savę̃s kalbù. Kàs pàts ìš savę̃s kal̃ba, tàs jíeško savõs garbė̃s, õ kàs jíeško garbė̃s tõ, kuȓs yrà jį̃ siuñtęs, tàs tiesakal̃bis, iȓ jamè nėrà neteisýbės. Aȓgi ne Mozė dãvė jùms įstãtymą? tačiaũ nė víenas ìš jū́sų nesilaĩko įstãtymo. Kodė̃l jū̃s jíeškote manę̃s užmùšti? Minià atsakýdama tãrė: Tù vélnio apsė́stas, kàs tavę̃s jíeško už-mùšti? Atsakýdamas Jė́zus jíems tãrė: Aš padariaũ víeną dárbą, iȓ jū̃s visì stẽbitės. Jùk Mozė dãvė jùms apipjáustymą (ne kàd jìs bū́tų ìš Mozės, bèt ìš tėvų̃), iȓ jū̃s apipjáustote žmõgų suba-tojè. Jéi žmõgui dãromas apipjáustymas subatojè, kàd nepér-žengus Mozės įstãtymo, taĩ kám jū̃s pỹkstate añt manę̃s, kàd àš vìsą žmõgų pagýdžiau subatojè? Neteĩskite pagal̃ ìšvaizdą, bèt darýkite teisìngą teĩsmą. Kaĩ kuriẽ jeruzaliẽčiai sãkė: Aȓgi taĩ nè tàs, kuriõ jíeško užmùšti? Štaĩ jìs viešaĩ kal̃ba, iȓ niẽkas jám niẽko nesãko. Aȓgi jaũ vyresníeji tikraĩ pažìno, kàd jìs Krìstus? Bèt apiẽ šìtą mẽs žìnome, ìš kuȓ jìs; atẽjus gi Krìstui, niẽkas nežinõs, ìš kuȓ jìs. Taĩgi, Jė́zus, mókydamas šven-tỹkloje, gaȓsiai šaũkė: Iȓ manè jū̃s pažį̃state iȓ žìnote, ìš kuȓ àš. Tačiaũ àš neatėjaũ pàts savaime, bèt tikė́tinas yrà tàs, kuȓs manè siuñtė, kuriõ jū̃s nepažį̃state. Aš jį̃ pažį̃stu, nès ìš jõ esù, iȓ jìs yrà manè siuñtęs. Taĩgi, jiẽ jieškójo sugáuti jį̃, bèt niẽkas neìš-tiesė priẽš jį̃ rañkos, nès jõ valandà dár nebùvo atẽjusi. Daũ-gelis ìš miniõs įtikė́jo į jį̃ iȓ sãkė: Kadà Krìstus ateĩs, aȓ jìs darỹs daugiaũ stebùklų, kaĩp kàd šìtas dãro?

57. Trečiãdienis põ ketviȓtojo Gavẽnios sekmãdienio

I Skaitymas

Prãnašo Ezekièlio (Ez 36, 23—28)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Aš pašvéntinsiu sàvo dìdį vaȓdą, sùteptą taȓp pagónių, kurį̃ jū̃s sùtepėte jū̃jų tárpe, kàd pagónys

žinótų, jóg àš Viẽšpats, kaĩ àš bū́siu pašvéntintas jumysè jų̃ akì-vaizdoje. Nès àš atim̃siu jùs ìš pagónių, surin̄ksiu jùs ìš visų̃ šalių̃ iȓ parvèsiu jùs į̃ jū́sų šãlį. Aš išlíesiu an̄t jū́sų týro vanden̄s, iȓ jū̃s bū́site apipláuti nuõ visų̃ jū́sų susitepìmų, iȓ àš apvalýsiu jùs nuõ visų̃ jū́sų stabų̃. Aš dúosiu jùms naũją šìrdį iȓ įvèsiu į̃ jū́sų vìdų naũją dvãsią; àš atim̃siu ìš jū́sų kū́no akmenìnę šìrdį iȓ dúosiu jùms kū́ninę šìrdį. Aš dúosiu į̃ jū́sų vìdų màno dvãsią iȓ padarýsiu, kàd jū̃s váikščiotumėte màno įsãkymais, sérgėtumėte màno téises iȓ jàs vỹkdytumėte. Jū̃s gyvénsite šalyjè, kurią̃ àš esù dãvęs jū́sų tėváms; jū̃s bū́site màno tautà, iȓ àš bū́siu jùms Diẽvas, sãko Viẽš-pats Visagãlis.

II Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 1, 16—19)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Apsimazgókite, bū́kite nesuteptì, atim̃kite savo minčių̃ piktýbę ìš põ màno akių̃, liáukitės piktaĩ dãrę, mókykitės gẽra darýti, jieškókite taĩ, kàs teisìnga, padė́kite prislėg-tám, darýkite teisýbę našláičiui, gìnkite nãšlę. Tuomèt ateĩkite iȓ bylinė́kitės sù manimì, sãko Viẽšpats. Jéi jū́sų núodėmės bū́tų kaĩp škarlãtas, bùs išbáltintos kaĩp sniẽgas, iȓ jéi jõs bū́tų raudónos kaĩp puȓpuras, bùs báltos kaĩp vìlna. Jéi jū̃s norė́site iȓ manę̃s klausý-site, jū̃s válgysite žẽmės gėrýbių, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Jõno 9, 1—38

Anuõ metù: Praeĩdamas Jė́zus pamãtė žmõgų ãklą gìmusį. Jõ mókytiniai pakláusė jį̃: Rabbi, kàs nusidė́jo, šìtas, aȓ jõ gim-dýtojai, kàd jìs gìmė ãklas? Jė́zus atsãkė: Neĩ šìs nusidė́jo, neĩ jõ gimdýtojai, bèt — kàd apsiréikštų jamè Diẽvo darbaĩ. Mán reĩkia darýti darbaĩ tõ, kuȓs manè siun̄tė, kõlei yrà dienà; ateĩna naktìs, kadà niẽkas nebegalė̃s niẽko darýti. Kõlei àš tebesù pa-sáulyje, àš esù pasáulio šviesà. Taĩ pasãkęs, jìs spjóvė žẽmėn, padãrė ìš séilių puȓvo, pàtepė purvù jõ akìs iȓ jám tãrė: Eĩk, nu-sipraũsk Siloès tvenkinyjè (išveȓtus taĩ réiškia Siųstàsis). Jìs nuė̃jo, nusìprausė iȓ parė̃jo regį̃s. Kaimýnai iȓ kuriẽ bùvo jį̃ mãtę anksčiaũ, nès jìs bùvo élgeta, kláusė: Aȓ taĩ nè tàs pàts, kuȓs sėdė́davo iȓ elgetáudavo? Kitì sãkė: Taĩ jìs. Kitì vė̃l:

Visái nè, tìk į anã panašùs. O jìs pàts sãkėsi: Taĩ àš. Tuomèt jiẽ jį kláusė: Kaĩp táu atsivė́rė ãkys? Jìs atsãkė: Tàs žmogùs, kuȓs vadìnasi Jė́zus, padãrė puȓvo, pàtepė màno akìs iȓ mán tãrė: Eĩk į Siloės tvénkinį iȓ nusipraũsk. Aš nuėjaũ, nusìprausiau iȓ regiù. Jiẽ jį pakláusė: Kuȓ jìs? Jìs atsãkė: Nežinaũ. Jiẽ nù⸗vedė bùvusįjį ãkląjį pàs parisiẽjus. Bùvo gi subatà, kadà Jė́zus padãrė puȓvo iȓ atvė́rė jõ akìs. Taĩgi, parisiẽjai vẽl jį kláusė, kaĩp jìs praregė́jęs. Jìs jíems atsãkė: Jìs padė́jo mán añt màno akių̃ puȓvo, àš nusìprausiau iȓ regiù. Tuomèt kaĩ kuriẽ parisiejai sãkė: Tàs žmogùs nè ìš Diẽvo, nès nelaĩko subatõs. Kitì kal⸗bė́jo: Kaĩp galė́tų žmogùs nusidė́jėlis darýti tokių̃ stebùklų? Taĩp kìlo taȓp jų̃ nesutarìmas. Jiẽ vẽl kláusė ãkląjį: Ką̃ tù sakaĩ apiẽ tą̃, kuȓs atvė́rė táu akìs? Jìs atsãkė: Taĩ prãnašas. Tačiaũ žỹ⸗dai nenorė́jo tikė́ti, kàd jìs bū́tų bùvęs ãklas iȓ praregė́jęs, ìki ne⸗pasìšaukė praregė́jusio gimdýtojų. Jiẽ juõs kláusė, sakýdami: Aȓ šìtas jū́sų sūnùs, apiẽ kurį̃ jū̃s sãkote, kàd jìs gìmęs ãklas? Taĩ kaĩpgi jìs dabaȓ rẽgi? Jõ gimdýtojai jíems atsãkė iȓ tãrė: Mẽs žìnome, kàd šìtas mū́sų sūnùs iȓ kàd jìs yrà gìmęs ãklas; kaĩpgi jìs dabaȓ rẽgi, mẽs nežìnome; nežìnome taĩp pàt, kàs at⸗vė́rė jõ akìs; kláuskite jį̃ pãtį; jìs užáugęs, tegù kaĩba pàts ùž savè. Jõ gimdýtojai taĩp sãkė, nès bijójo žỹdų; nès žỹdai jaũ bùvo susitãrę tą̃, kàs išpažìntų jį̃ ẽsant Krìstų, išmèsti ìš sina⸗gògos. Todė̃l jõ gimdýtojai pasãkė: Jìs jaũ užáugęs, kláuskite jį̃ pãtį. Dabaȓ jiẽ vẽl pasìšaukė žmõgų, kuȓs bùvo bùvęs ãklas, iȓ jám tãrė: Dúok Diẽvui gaȓbę. Mẽs žìnome, kàd tàs žmogùs nusidė́⸗jėlis. Bèt jìs jíems atsãkė: Aȓ jìs nusidė́jėlis, àš nežinaũ; víena žinaũ, kàd àš buvaũ ãklas, õ dabaȓ regiù. Tuomèt jiẽ vẽl jį kláu⸗sė: Ką̃ jìs táu padãrė? kaĩp táu atvė́rė akìs? Jìs atsãkė: Sakiaũ jaũ jùms iȓ girdė́jote; kám vẽl nórite išgiȓsti? Aȓ iȓ jū̃s nórite bū́ti jõ mókytiniais? Bèt jiẽ ẽmė kéikti jį̃ iȓ sãkė: Tù bū́k jõ mó⸗kytinis, õ mẽs ẽsame Mozės mókytiniai. Mẽs žìnome, kàd Mo⸗zei yrà kalbė́jęs Diẽvas; õ ìš kuȓ šìtas, mẽs nežìnome. Atsiliẽp⸗damas žmogùs jíems tãrė: Taĩ iȓ stebė́tina, kàd jū̃s nežìnote, ìš kuȓ jìs; õ jùk jìs atvė́rė mán akìs. Tačiaũ mẽs žìnome, kàd Diẽ⸗vas nusidė́jėlių neišklaũso; bèt jéi kàs yrà Diẽvo gárbintojas iȓ dãro jõ vãlią, tą̃ išklaũso. Nuõ ámžių negirdė́ta, kàd kàs bū́tų atvė́ręs ãklo gìmusiojo akìs. Jéi jìs nebū́tų ìš Diẽvo, niẽko ne⸗

būtų galė́jęs padarýti. Atsakýdami jiẽ jám tãrė: Tù vìsas esì gìmęs núodėmėse iȓ nóri mùs mókyti; iȓ ìšmetė jį̃ laukañ. Jė́zus išgiȓdo, kàd jiẽ bùvo išmẽtę jį̃ laukañ, iȓ sutìkęs jį̃ pakláusė: Aȓ tù tikì į̃ Diẽvo Sū́nų? Atsakýdamas jìs tãrė: Kàs jìs, Viẽšpatie, kàd àš į̃ jį̃ tikė́čiau? Jė́zus jám tãrė: Tù jį̃ mataĩ; kursaĩ kalba sù tavim̃, taĩ tàs. Jìs tãrė: Tikiù, Viẽšpatie, iȓ parpúolęs pagárbino jį̃.

58. Ketvirtãdienis põ ketviȓtojo Gavėnios sekmãdienio

Skaitymas

Karãlių knýgos (4 Kar 4, 25—38)

Anuõ metù: Moterìškė Sunamiẽtė atvýko pàs Elisiejų į̃ Karmėlio kálną. Pamãtęs ją̃ ìš tólo, Diẽvo žmogùs tãrė tarnui Gièziui: Štaĩ tà Sunamiẽtė. Eĩk tàt jái priẽšais iȓ sakýk jái: Aȓ vìskas geraĩ dẽdasi sù tavim̃, sù tàvo výru iȓ sù tàvo sūnumì? Jì atsãkė: Geraĩ. O atẽjus į̃ kálną pàs Diẽvo žmõgų, apkabìno jõ kójas; Gièzis priẽjo jõs atitráukti, bèt Diẽvo žmogùs tãrė: Palìk ją̃, nès jõs síela apkaȓtusi, õ Viẽšpats pàslėpė nuõ manę̃s iȓ mán neapréiškė. Jì jám tãrė: Aȓgi àš prašiaũ ìš màno põno sūnaũs? Aȓgi àš táu nesakiaũ: neklaidìnk manę̃s? O jìs tãrė Gièziui: Apsijúosk sàvo kùlšis, im̃k màno lãzdą sàvo rañkon iȓ eĩk. Jéi sutìktų tavè žmogùs, nesisvéikink sù juõ, iȓ jéi kàs sù tavimì svéikintųsi, neatsakýk jám; iȓ padė́si màno lãzdą añt vaĩko véido. Bèt vaĩko mótina tãrė: Kaĩp Viẽšpats gývas iȓ gyvà tàvo síela, àš neatstósiu nuõ tavę̃s. Taĩgi, jìs atsikė́lė iȓ ẽjo paskuĩ ją̃. Gièzis gi atẽjo piȓm jųdviejų iȓ padė́jo lãzdą vaĩkui añt véido; tačiaũ nebùvo neĩ žãdo, neĩ jautìmo. Tuomèt jìs sugrį̃žo jám priẽšais iȓ jám paskélbė, sakýdamas: Vaĩkas neprisikė́lė. Taĩgi, Elisiejus ẽjo į̃ namùs, iȓ štaĩ numìręs vaĩkas gulė́jo sàvo patalè. Įẽjęs, jìs užsirakìno durìs paskuĩ savè iȓ paskuĩ vaĩką iȓ meĩdėsi Viẽšpačiui. Paskuĩ jìs užkópo iȓ atsìgulė añt vaĩko; jìs padė́jo sàvo bùrną añt jõ burnõs, iȓ sàvo akìs añt jõ akių̃, iȓ sàvo rankàs añt jõ rañkų, iȓ pasìlenkė añt jõ, iȓ vaĩko kū́nas sušìlo. Põ tõ jìs atsikė́lė, ẽjo namuosè víeną sýkį šeñ iȓ teñ; paskuĩ vė̃l užkópo iȓ išsìtiesė añt jõ, õ vaĩkas sužiovavo septýnis kartùs iȓ atmérkė akìs. Tuomèt jìs pàšaukė Gièzį iȓ jám tãrė: Pavadìnk tą̃ Sunamiẽtę. Pavadìnta jì įẽjo pàs jį̃. Jìs gi tãrė: Pasiim̃k sàvo sū́nų. Jì priėjo, púolė jám põ kójų iȓ nusìlenkė ìki žẽmei; põ tõ pasìėmė sàvo sū́nų iȓ išė̃jo, õ Elisiejus sugrį̃žo į̃ Galgãlą.

Evangelija

Lùko 7, 11—16

Anuõ metù: Jḗzus į̃ėjo į̃ miẽstą, kuȓs vadìnamas Najìmas; draugè sù juõ ẽjo jõ mókytiniai iȓ gausì minià. Prisiaȓtinant jám priẽ miẽsto vaȓtų, štaĩ nẽšė numìrėlį, vienãtinį sū̃nų mótinos, õ tà bùvo našlė̃; draugè sù jà ẽjo dìdelė miẽsto minià. Pamãtęs ją̃ Viẽšpats, gailestingùmo sujùdintas dė̃l jõs, jái tãrė: Neveȓk, Iȓ jìs prisiaȓtino iȓ prisìlietė neštùvų. (Tiẽ gì, kuriẽ nẽšė, sustójo.) Tuomèt jìs tãrė: Jaunikáiti, sakaũ táu, kélkis. Numìrėlis atsisė́do iȓ ė̃mė kalbė́ti. O jìs atìdavė jį̃ jõ mótinai. Visùs àpėmė báimė, iȓ jiẽ gárbino Diẽvą, sakýdami: Dìdis prãnašas kìlo mū́sų tárpe, iȓ Diẽvas aplañkė sàvo taũtą.

59. Penktãdienis põ ketviȓtojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Karãlių knỹgos (3 Kar 17, 17—24)

Anuõ metù: Siȓgo moterìškės šeiminiñkės sūnùs, iȓ jõ ligà bùvo smarkiáusi, taĩp kàd jamè nebeliko kvėpãvimo. Taĩgi, jì tãrė Elìjui: Kàs táu dárbo sù manim̃, Diẽvo žmogaũ? Aȓgi tám atėjaĩ pàs manè, kàd bū́tų prìmintos màno neteisýbės iȓ kàd užmùštumei màno sū́nų? O Elìjas jái tãrė: Dúok mán sàvo sū́nų. Iȓ ė̃męs jį̃ ìš jõs príeglobsčio, jìs užsìnešė į̃ viršutìnį kam̃barį, kuȓ pàts turė́jo buveĩnę, iȓ padė́jo į̃ sàvo pãtalą. Paskuĩ jìs šaũkėsi į̃ Viẽšpatį iȓ tãrė: Viẽšpatie, màno Diẽve, aȓgi iȓ nãšlę, pàs kurią̃ àš šiaĩp taĩp išlaĩkomas, nùbaudei, kàd numarinaĩ jõs sū́nų? Põ tõ jìs išsìtiesė añt vaĩko išilgaĩ trìs kartùs, iȓ šaũkė į̃ Viẽšpatį iȓ tãrė: Viẽšpatie, màno Diẽve, maldáuju, tesugrį̃žta šìto vaĩko síela į̃ jõ kū́ną! O Viẽšpats išklaũsė Elìjo balsą, iȓ vaĩko síela sugrį̃žo į̃ jį̃, iȓ jìs atgìjo. Tuomèt Elìjas ė̃mė vaĩką iȓ nukė́lė jį̃ nuõ áugšto į̃ apatìnį bùtą, atìdavė jõ mótinai iȓ tãrė: Štaĩ, tàvo sūnùs gývas. O moterìškė tãrė Elìjui: Dabaȓ, ìš šìto atsitikìmo àš pažį́stu, kàd tù esì Diẽvo žmogùs, iȓ kàd Viẽšpaties žõdis tàvo burnojè yrà tìkras.

Evangelija

Jõno 11, 1—45

Anuõ metù: Bùvo víenas ligónis Lõzorius ìš Marìjos iȓ jõs seseȓs Mõrtos kiẽmo, Betãnijos. (Marijà gi bùvo tà patì, kurì pàtepė Viẽšpatį tẽpalu iȓ nušlúostė jõ kójas sàvo plaukaĩs; jõs taĩ brólis Lõzorius siȓgo). Taĩgi, jõ sẽserys siuñtė pàs jį̃ iȓ sakýdino: Viẽšpatie! Štaĩ tàs, kurį̃ tù mýli, seȓga. Išgiȓdęs Jė́zus jíems tãrė: Tà ligà nè miȓčiai, bèt Diẽvo gaȓbei, kàd peȓ ją̃ bū́tų pašlóvintas žmogaũs Sūnùs. Jė́zus mylė́jo Mõrtą, jõs sẽserį Marìją iȓ Lõzorių. Išgiȓdęs jį̃ seȓgant, jìs tuõ tárpu pasilìko dvì dienì tojè pačiojè viẽtoje; jóms prasliñkus, jìs tãrė sàvo mókytiniams: Eĩkime vė̃l į̃ Judiẽją. Mókytiniai jám sãkė: Mókytojau, žýdai ką̃ tìk jieškójo tavę̃s užmùšti akmenimìs, iȓ tù vė̃l tenaĩ einì? Jė́zus atsãkė: Aȓ nè dvýliką valandų̃ tùri dienà? Jéi kàs váikščioja diẽną, nesuklum̃pa, nès mãto šiõ pasáulio šviẽsą; bèt jéi váikščioja nãktį, suklum̃pa, nès nėrà jamè šviesõs. Taĩp jìs pasãkė iȓ põ tõ jíems tãrė: Mū́sų príetelis Lõzorius miẽga, bèt àš einù jõ pažãdinti ìš miẽgo. Tuomèt jõ mókytiniai jám tãrė: Viẽšpatie, jéi miẽga, bùs sveĩkas. Jė́zus kalbė́jo apiẽ jõ miȓtį, õ jiẽ mãnė apiẽ užmigìmą pàprastu miegù. Tuomèt Jė́zus jaũ áiškiai jíems pasãkė: Lõzorius mìrė, iȓ dė̃l jū́sų, — kàd tikė́tumėte, — àš džiaugiúos, jóg nebuvaũ tenaĩ. Bèt eĩkime pàs jį̃. Tuomèt Tomas, vadìnamas Dvýnas, tãrė kitíems mókytiniams: Eĩkime iȓ mẽs miȓti sù juõ. Atė̃jęs Jė́zus rãdo jį̃ jaũ kẽturias dienàs gùlintį kapè. (Betãnija bùvo artì Jerùzalės, apiẽ penkiólįką vaȓsnų atstù nuõ jõs). Daũg žýdų bùvo atė̃ję pàs Mõrtą iȓ Marìją jų̃dviejų pagúosti dė̃l jų̃ brólio. Mortà, kaĩp tìk išgiȓdo, kàd Jė́zus ateĩna, išė̃jo jõ pasitìkti, õ Marijà pasilìko namiẽ. Mortà tãrė Jė́zui: Viẽšpatie, kàd bū́tum čià bùvęs, màno brólis nebū́tų mìręs. Bèt iȓ dabaȓ àš žinaũ, kàd Diẽvas táu duõs, kõ tìk tù Diẽvą paprašýsi. Jė́zus jái tãrė: Tàvo brólis atsikeĨs. Mortà jám atsãkė: Žinaũ, kàd jìs atsikeĨs prisikėlimè, paskutìnę diẽną. Jė́zus jái tãrė: Aš prisikėlìmas iȓ gyvýbė; kàs tìki į̃ manè, nórs iȓ bū́tų mìręs, bùs gývas, iȓ kiekvíenas, kuȓs gývas iȓ į̃ manè tìki, nemiȓs peȓ ámžius. Aȓ taĩ tikì? Jì jám atsãkė: Taĩp, Viẽšpatie, àš tikiù, kàd tù Krìstus, gývojo Diẽvo Sūnùs, kuȓs atė́jaĩ

į šį pasáulį. Taĩ pasākius, jì nuẽjo iř pàšaukė sàvo sẽserį Ma-rìją, tylomìs sakýdama: Mókytojas čià iř tavė šaũkia. Kaĩp tìk jì išgiřdo, greĩtai atsikė́lė iř ẽjo pàs jį̃. Nès Jė́zus dár nebùvo įė̃jęs į kiẽmą; jìs dár tebebùvo tojè pačiojè viẽtoje, kuř jį̃ bùvo pasitìkus Mortà. Žýdai, kuriẽ bùvo sù jà namuosè iř ramìno ją̃, pamãtę, kàd Marijà greĩtai atsikė́lė iř išẽjo, sẽkė ją̃, sakýdami: jì eĩna pàs kãpą veřkti tenaĩ. Kaĩp tìk Marijà atẽjo, kuř bùvo Jė́zus, iř jį̃ pamãtė, púolė jám põ kójų iř jám tãrė: Viẽšpatie, kàd bū́tumei čià bùvęs, màno brólis nebū́tų mìręs. Tuomèt Jė́zus, pamãtęs ją̃ veřkiančią iř atẽjusius sù jà žydùs veřkiančius, susi-griaudìno dvãsioje iř pàts savė sujáudino. Jìs tãrė: Kuř jį̃ pa-dė́jote? Jiẽ jám atsãkė: Viẽšpatie, eĩk iř pasižiūrė́k. Jė́zus ap-siãšarojo. Todė̃l žýdai kalbė́jo: Štaĩ, kaĩp jìs jį̃ mylė́jo. O kaĩ kuriẽ ìš jų̃ sãkė: Ař tàs, kuřs atvė́rė akìs aklám gìmusiam, ne-galė́jo padarýti, kàd šìtas nebū́tų mìręs? Jė́zus, vė̃l susigriau-dìnęs pàts savyjè, priẽjo priẽ kãpo. Bùvo taĩ olà, uždarýta ak-menimì. Jė́zus tãrė: Atim̃kite ãkmenį. Mìrusiojo sesuõ Mortà jám atsãkė: Viẽšpatie, jaũ dvõkia, nès jaũ kẽturias dienàs gùli. Jė́zus jái tãrė: Ar̃gi àš táu nesakiaũ, kàd, jéi tikė́si, išvýsi Diẽvo gar̃bę. Atrìtus ãkmenį, Jė́zus pakė́lė augštỹn akìs iř tãrė: Tė́ve, dėkóju táu, kàd manė išklauseĩ. Aš, tiesà, žinójau, kàd tù vi-suomèt manė išklausaĩ; bèt taĩ pasakiaũ, dė̃l čià apliñkui stó-vinčių žmonių̃, kàd jiẽ tikė́tų, jóg tù esì manė siuñtęs. Taĩ pa-sãkęs, jìs sušùko garsiù balsù: Lõzoriau, išeĩk laukañ. Numì-rėlis tuojaũ išẽjo surištomìs raĩščiais kójomis iř rañkomis, iř jõ véidas bùvo àprištas skẽpeta. Jė́zus jíems tãrė: Atráišiokite jį̃ iř léiskite eĩti. Daũgelis žýdų, kuriẽ bùvo atẽję pàs Marìją iř Mõrtą iř bùvo mãtę, ką̃ Jė́zus padãrė, įtikė́jo į jį̃.

60. Šeštãdienis põ ketviřtojo Gavẽnios sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 49, 8—15)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats: Malónės metù àš išklausiaũ tavė iř išgél-bėjimo diẽną àš táu padė́jau; àš išlaikiaũ tavė iř paskýriau tavė tautõs sándora, kàd pažãdintumei šãlį iř pavéldėtumei sunáikintąsias

tėvonystės, kàd sakýtumei tíems, kuriẽ yrà pánčiuose: Išeĩkite; iñ tíems, kuriẽ tamsýbėse: Eĩkite aikštẽn. Jiẽ ganỹsis añt keliũ iñ visosè lygumosè bùs jũ ganỹklos. Jiẽ neal̃ks iñ netrõkš; jũ neištiks kar̃štis iñ sáulė, nės tàs, kur̃s jũ pasigaĩli, juõs vẽda iñ gìrdo juõs priẽ vandeñs šaltìnių. Aš paver̃siu visùs sàvo kálnus keliaĩs, iñ màno takaĩ bùs paáugštinti. Štaĩ šìtie ateĩna ìš tólo, štaĩ tiẽ ìš šiáurės iñ nuõ jū̃ros, õ tiẽ ìš pietũ šaliẽs. Gárbinkite, dañgūs; džiaũgkis, žẽme; kalnaĩ, linksmaĩ skélbkite gỹrių, nės Viẽšpats paguõs sàvo taũtą iñ pasigailė̃s sàvo betur̃čių. Sionas tãrė: Viẽšpats apléido manè, iñ Viẽšpats užmir̃šo manè. Ar̃gi gãli moterìškė užmir̃šti sàvo kū̃dikį, kàd nepasigailė́tų sàvo įsčios sūnaũs? Bèt jéi jì užmir̃štų, àš tačiaũ neužmir̃šiu tavę̃s, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Jõno 8, 12—20

Anuõ metù: Jė́zus vė̃l kalbė́jo žỹdų mìniai, sakýdamas: Aš pasáulio šviesà. Kàs manè sẽka, neváikščioja tamsýbėje; jìs turẽs gyvẽnimo šviesõs. Bèt parisiejai jám tãrė: Tù liùdiji pàts apiẽ savè; tàvo liùdijimas netìkras. Jė́zus atsãkė iñ jíems tãrė: Nórs àš iñ pàts apiẽ savè liùdiju, tačiaũ màno liùdijimas yrà tìkras; nės àš žinaũ, ìš kur̃ atė́jaũ iñ kur̃ einù; õ jū̃s nežìnote, ìš kur̃ ateinù iñ kur̃ einù. Jū̃s teĩsiate, žiūrė́dami kū́no, àš niẽko neteĩsiu; bèt jéi àš teĩsiu, màno teĩsmas tìkras, nės àš nè víenas; sù manim̃ yrà, kur̃s manè siuñtė, Tė́vas. Iñ jū́sų įstãtyme parašýta, kàd dviejũ žmonių̃ liùdijimas tìkras. Aš esù, kur̃s pàts apiẽ savè liùdiju, iñ liùdija apiẽ manẽ Tė́vas, kur̃s yrà manè siuñtęs. Tuomèt jiẽ pakláusė jį̃: Kur̃ tàvo Tė́vas? Jė́zus atsãkė: Jū̃s nepažį̃state neĩ manę̃s, neĩ màno Tė́vo; jéi pažìntumėte manè, pažìntumėte jùk iñ màno Tė́vą. Tuõs žodžiùs Jė́zus pasãkė priẽ iždýno, mókydamas šventỹkloje; iñ niẽkas jõ nesùėmė, nės jõ valandà dár nebùvo atẽjusi.

61. Viẽšpaties Kančiõs sekmãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Žỹdams (Žyd 9, 11—15)

Bróliai: Krìstus, atė̃jęs kaĩp vyriáusis būsimų̃jų gėrýbių kùnigas, per̃ didèsnę iñ tobulèsnę padañgtę, ne rañkomis padìrbtą, taĩ

yrà, ne šìto sutvėrìmo, ir̃ ne ožių̃ ar̃ ver̃šių kraujù, bèt savo kraujù įė̃jo víeną kar̃tą ùž visùs į šventỹklą, rãdęs ámžiną atpirkìmą. Nès jéi ožių̃ ir̃ jáučių kráujas ir̃ kárvės pelenaĩ, šlãkstant, pašvéntina su-teptúosius, apvalýdamas kū̃ną, kaĩpgi daũg labiaũ kraũjas Krìstaus, kur̃s per̃ šveñtąją Dvãsią aukójo pàts savè nesùteptą Diẽvui, apvalỹs mū̃sų sąžinę nuõ mìrusių darbų̃, kàd mẽs tarnáutumėm gyvájam Diẽvui. Ir̃ todė̃l jìs yrà naujõs sándoros tarpiniñkas, kàd, įvỹkus mir̃čiai, atpir̃kti nuõ padarýtųjų põ pirmąja sándora pérženginių, pašauktíeji gáutų amžinõsios tėvonỹstės pãžadą, Krìstuje Jė́zuje, mū̃sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Jõno 8, 46—59

Anuõ metù: Jė́zus kalbė́jo žỹdų miníoms: Kàs ìš jū̃sų gãli įródyti manyjè núodėmę? Kuomèt àš sakaũ jùms tiẽsą, kodė̃l jū̃s manim̃ nètikite? Kàs yrà ìš Diẽvo, tàs klaũso Diẽvo žõdžių. Jū̃s todė̃l neklaũsote, kàd neẽsate ìš Diẽvo. Žỹdai atsãkė ir̃ jám tãrė: Ar̃gi ne teisìngai mẽs sãkome, kàd tù samariẽtis ir̃ vélnio apsė́stas? Jė́zus atsãkė: Aš neesù vélnio apsė́stas, àš gerbiù savo Tė́vą, õ jū̃s dãrote mán negar̃bę. Aš nejíeškau sàvo gar-bė̃s; yrà kàs jõs jíeško ir̃ teĩsia. Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi kàs laikỹs màno žodžiùs, tàs nematỹs mirtiẽs per̃ ám-žius. Tuomèt žỹdai tãrė: Dabar̃ mẽs žìnome, kàd tù vélnio ap-sė́stas. Mìrė Abraõmas ir̃ pranašaĩ, õ tù sakaĩ: Jéi kàs laikỹs màno žodžiùs, tàs neragaũs mirtiẽs per̃ ámžius. Ar̃gi tù didèsnis ùž mū̃sų tė́vą Abraõmą, kur̃s mìrė? Ir̃ pranašaĩ taĩp pàt mìrė. Kuõ tù dedíesi? Jė́zus atsãkė: Jéi àš pàts savè gárbinu, màno garbė̃ niekaĩ. Yrà màno Tė́vas, kur̃s manè gárbina, apiẽ kurį̃ jū̃s sãkote, kàd jìs ẽsąs jū̃sų Diẽvas. Bèt jū̃s jõ nepažį́state, õ àš pažį́stu jį̃; ir̃ jéi sakýčiau, kàd àš jõ nepažį́stąs, bū̃čiau lýgus jùms melãgis. Bèt àš jį̃ pažį́stu ir̃ laikaũ jõ žodžiùs. Jū̃sų tė́vas Abraõmas džiaũgėsi, kàd jìs turė́jo matýti màno diẽną; jìs ją̃ mãtė ir̃ džiaũgėsi. Tuomèt žỹdai jám tãrė: Dár nė penkių̃ de-šimtų̃ mẽtų nesuláukei ir̃ mateĩ Abraõmą? Jė́zus jiems atsãkė: Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, anksčiaũ, nekaĩp bùvo Abraõ-mas, àš esù. Taĩgi, jiẽ ė̃mė akmenų̃, kàd į jį̃ mèstų, bèt Jė́zus pasìslėpė ir̃ išė̃jo ìš šventỹklos.

62. Pirmãdienis põ Viẽšpaties Kančiõs sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Jõnos (Jõnos 3, 1—10)

Anuõ metù: Bùvo sùteiktas Viẽšpaties žõdis prãnašui Jõnai añtrą kar̃tą ir̃ pasakýta: Kélkis ir̃ eĩk į dìdelį Ninìvės miẽstą ir̃ skélbk jamè žìnią, kurią àš táu teikiù. Jõna atsikė́lė ir̃ išė̃jo į Ninìvę, kaĩp Viẽšpats bùvo sãkęs. Ninìvė gi bùvo dìdelis miẽstas, per̃ trìs dienàs apeĩnamas. Jõna pradė́jo eĩti į miẽsto vìdų, atlìkdamas vienõs dienõs keliõnę; jìs šaũkė ir̃ sãkė: Dár kẽturios dẽšimtys dienų̃, ir̃ Ninìvė bùs sugriautà. Tuomèt Ninìvės žmónės įtikė́jo Diẽvui, pa-skélbė pãsninką ir̃ apsivil̃ko ašutìnėmis nuõ dìdelio ìki mažám. Žinià pasíekė Ninìvės karãlių; jìs atsikė́lė ìš sàvo sósto, nùmetė nuõ savę̃s sàvo drabužiùs, apsivil̃ko ašutinè ir̃ atsisė́do į pẽlenus. Jìs liẽpė šaũkti ir̃ paskélbti karãliaus ir̃ kunigáikščių vardù tókį įsãkymą: Žmó-nės ir̃ gyvuliaĩ, jáučiai ir̃ ãvys tegul̃ niẽko neragáuja; tenebū̃na gã-nomi ir̃ tenègeria vandeñs. Žmónės ir̃ gyvuliaĩ tebū̃na apsuptì ašutì-nėmis ir̃ tegul̃ galìngai šaũkiasi Viẽšpaties; tegul̃ kiekvíenas grę̃žiasi nuõ sàvo pìkto kẽlio ir̃ nuõ neteisýbės, kurì yrà jų̃ rañkose. Ràsi Diẽvas apsigrę̃š ir̃ dovanõs, ràsi grę̃šis nuõ sàvo rūstýbės užside-gìmo, ir̃ mẽs nežū̃sime? Tuomèt Diẽvas mãtė jų̃ dárbus, kàd jiẽ nusìgręžė nuõ sàvo pìkto kẽlio, ir̃ pasigailė́jo sàvo tautõs Viẽšpats, mū́sų Diẽvas.

Evangelija

Jõno 7, 32—39

Anuõ metù: vyriáusieji kunigaĩ ir̃ parisiẽjai siuñtė tarnų̃ jõ sugáuti. Bèt Jė́zus jíems sãkė: Dár trum̃pą laìką àš esù sù ju-mìs; paskuĩ eĩsiu pàs tą̃, kur̃s yrà manè siuñtęs. Jū̃s negãlite prieĩti. Tuomèt žỹdai kalbė́josi tar̃p savę̃s: Kur̃ jìs žãda eĩti, kàd mẽs jõ neràsime? Ar̃gi jìs eĩs pàs išsiskìrsčiusius tar̃p pa-gónių ir̃ mókys pagónis? Ką̃ réiškia tiẽ žõdžiai, kuriuõs jìs pa-sãkė: Jū̃s ieškósite manę̃s ir̃ neràsite, ir̃: Kur̃ àš esù, teñ jū̃s ne-gãlite prieĩti? Paskutìnę dìdžiąją šveñčių diẽną Jė́zus stovė́jo ir̃ šaũkė, sakýdamas: Jéi kàs trókšta, teateiniẽ pàs manè ir̃ tegul̃ gẽria. Kàs tìki į manè, kaĩp sãko Rãštas, ìš tõ vidaũs tekẽs gý-vojo vandeñs ùpės. Sãkė gì jìs taĩ apiẽ Dvãsią, kurią turė́jo gáuti tìkintieji į jį̃.

63. Antrãdienis põ Viẽšpaties Kančiõs sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Danièlio (Dan 14, 28—42)

Anuõ metù: Babiloniẽčiai susiriñko pàs karãlių ir̃ jám tãrė: Išdúok mùms Danièlį, kur̃s sunáikino Bėlį ir̃ ùžmušė slìbiną, nès kitaĩp, mẽs užmùšime tavè ir̃ tàvo namùs. Karãlius, matýdamas, kàd jiẽ smar̃kiai jį̃ púolė, reĩkalo ver̃čiamas atìdavė jíems Danièlį. Jiẽ gi į̃metė jį̃ į̃ liū̃tų duõbę, kuriojè jìs pasiliko šešiàs dienàs. Tojè duobėjè bùvo septynì liū̃tai, kuríems kasdiẽn bùvo dúodama dù la⸗vónu ir̃ dvì ãvys; bèt tuõ metù nedúota jíems niẽko, kàd prarýtų Danièlį. Judiejoje tuõ metù gyvẽno prãnašas Abakùkas. Jìs bùvo išsivìręs tỹrės, prisitrùpinęs dúonos lovẽlyje ir̃ ė̃jo į̃ laũką nunèšti pjovė́jams. Tuomèt Viẽšpaties ángelas tãrė Abakùkui: Nunèšk val̃gį, kurį̃ turì, į̃ Babilõną Danièliui; jìs yrà liū̃tų duobėjè. Abakùkas atsãkė: Viẽšpatie, Babilõno neesù mãtęs ir̃ duobė̃s nežinaũ. Tuomèt Viẽšpaties ángelas nutvė́rė jį̃ ùž viršùgalvio, nẽšė jį̃ ùž jõ galvõs plaukū̃ ir̃ pastãtė jį̃ sàvo dvãsios greitumù Babilonè añt duobė̃s. Abakùkas gi šaũkė, sakýdamas: Diẽvo tar̃ne, Danièli, im̃k val̃gį, kurį̃ àtsiuntė táu Diẽvas. O Danièlis tãrė: Tù atsìminei manè, Diẽve, ir̃ nepalikaĩ tū̃, kuriẽ mýli tavè. Põ tõ Danièlis atsikė́lė ir̃ válgė, õ Viẽšpaties ángelas tuojaũ sugrąžìno Abakùką į̃ jõ viẽtą. Septiñtą diẽną karãlius atė̃jo apraudóti Danièlio; priė̃jo priẽ jõ duobė̃s ir̃ pàžvelgė į̃ vìdų; ir̃ štaĩ Danièlis sėdė́jo liū̃tų tárpe. Tuomèt karãlius sušùko dìdeliu balsù sakýdamas: Dìdis esì, Viẽšpatie, Danièlio Diẽve, ir̃ jìs liẽpė ištráukti jį̃ ìš liū̃tų duobė̃s. Tuõs gi, kuriẽ norė́jo pra⸗žudýti Danièlį, jìs liẽpė į̃mèsti į̃ duõbę, ir̃ jiẽ bùvo tuojaũ surýti jõ akysè. Tuomèt karãlius tãrė: Tegul̃ visì visõs žẽmės gyvéntojai bìjo Danièlio Diẽvo, nès jìs yrà Gélbėtojas ir̃ stebùklų darýtojas žẽmėje, jìs, kur̃s išgélbėjo Danièlį ìš liū̃tų duobė̃s.

Evangelija

Jõno 7, 1—13

Anuõ metù: Jė́zus váikščiojo Galiliejoje; jìs nenorė́jo pasi⸗likti Judiejoje, nès žỹdai ieškójo jõ užmùšti. Bùvo artì žỹdų Padañgčių šveñtė. Tuomèt jõ bróliai jám sãkė: Eĩk ìš čià ir̃ keliáuk į̃ Judieją, kàd ir̃ tàvo mókytiniai matýtų tàvo dárbus, kuriuõs daraĩ. Nès niẽkas nedãro niẽko slapčià, jéi pàts nóri būti žìnomas. Jéi tù taĩ daraĩ, taĩ dúokis pažìnti savè pasáuliui.

Nès nèt jõ bróliai netikė́jo į jį̃. Jė́zus jíems atsãkė: Màno laĩkas dár neatė̃jo, õ jùms laĩkas visuomèt patogùs. Pasáulis negãli laikýti jū́sų neapýkantoje, manę̃s gi jìs nekeñčia, nès àš apiẽ jį̃ liùdiju, kàd jõ darbaĩ piktì. Jū̃s eĩkite į tą̃ šveñtę, õ àš į tą̃ šveñtę neeĩsiu, nès màno laĩkas dár nepìlnas. Taĩ pasãkęs, jìs pasilìko Galiliejoje. Jõ bróliams išė̃jus, iř jìs nuė̃jo į šveñtę, nè viešaĩ, bèt lýg slapčià. Šveñtės diẽną žỹdai ieškójo jõ iř klausinė́jo: Kuř jìs? Miniojè bùvo apiẽ jį̃ daũg šnekų̃. Vienì tvìrtino: Jìs gẽras, õ kitì sãkė: Nè, jìs suvedžiója žmónes. Tačiaũ niẽkas nekalbė́jo apiẽ jį̃ atviraĩ, nès bijójo žỹdų.

64. Trečiãdienis põ Viẽšpaties Kančiõs sekmãdienio

Skaitymas

Kunigų̃ knỹgos (3 Moz 19, 1. 2. 11—19. 25)

Anuõ metù: Viẽšpats kalbė́jo Mozei iř tãrė: Kalbė́k visám Izraėlio sūnų̃ susirinkìmui iř jíems sakýk: Aš, Viẽšpats, jū́sų Diẽvas. Nevõgsite. Nemelúosite iř nė víenas neapgaudinė̃s sàvo aŕtimo. Neprisíeksi melagìngai màno vardù iř nesutèpsi tàvo Diẽvo vaŕdo. Aš Viẽšpats. Nekáltinsi neteisìngai sàvo aŕtimo iř príevarta jõ neapiplė́ši. Tàvo samdinio algà nepasilìks pàs tavè lìgi rýtui. Nekéiksi kuŕtinio iř nedė́si kliūtiẽs priẽš ãklą; bèt bijósi Viẽšpaties, tàvo Diẽvo, nès àš Viẽšpats. Nedarýsi, kàs neteisìnga, iř neteĩsi neteisìngai. Nežiūrė́si betuŕčio asmeñs, neĩ galiū̃no véido šlovė̃s. Darýk teisìngą teĩsmą sàvo aŕtimui. Nebū́si sàvo tautojè apmelúotojas, neĩ slapčià neapkalbinė́si. Netýkosi sàvo aŕtimo kraũjo. Aš Viẽšpats. Nelaikýsi sàvo širdyjè neapýkantos priẽš tàvo brólį, bèt bárk jį̃ viešaĩ, kàd pàts neturė́tumei dė̃l jõ núodėmės. Nejieškók keřšto iř neatsimiñk sàvo kaimýnų neteisýbės. Mylė́si tàvo priẽtelį, kaĩp pàts savè. Aš Viẽšpats. Užlaikýsite màno įstatus, nès àš esù Viẽšpats, jū́sų Diẽvas.

Evangelija

Jõno 10, 22—38

Anuõ metù: Jerùzalėje bùvo bažnýčios pašventìmo šveñtė. Bùvo žiemà. Jė́zus váikščiojo šventỹkloje, Saliãmono príeangyjè. Tenaĩ žỹdai apstójo jį̃ iř jám sãkė: Iki kõlei tù laikýsi mùs

netikrýbėje? Jéi tù Krìstus, pasisakýk mùms atviraĩ. Jė́zus jíems atsãkė: Aš jùms sakiaũ, tìk jũs nètikite. Darbaĩ, kuriuõs àš daraũ sàvo Tė́vo vardù, tiẽ liùdija apiẽ manè. Bèt jũs nètikite, nès neẽsate ìš màno avių̃ tárpo. Màno ãvys klaũso màno balso; àš jàs pažį́stu, ir̃ jõs sẽka manè. Aš jóms dúodu ámžinąjį gyvẽ=nimą, ir̃ jõs nepražùs per̃ ámžius; niẽkas neišplė̃š jų̃ ìš màno rañkos. Ką̃ mán dãvė màno Tė́vas, taĩ ùž vìską didèsnis da=lýkas, ir̃ tõ niẽkas negãli išplė́šti ìš màno Tė́vo rañkos. Aš ir̃ Tė́vas ẽsame víenas. Tuomèt žýdai pasìėmė akmenų̃, kàd jį už=mùštų. Jė́zus jíems atsãkė: Aš jùms paródžiau daũg gerų̃ darbų̃ ìš sàvo Tė́vo; ùž kurį̃ ìš jų̃ jũs nórite užmùšti manè akmenimìs? Žýdai jám atsãkė: Nè ùž gẽrą dárbą mẽs tavè mùšame, bèt ùž piktžodžiãvimą, ir̃ kàd tù, bū́damas žmogùs, pàts dedíesi Dievù. Jė́zus jíems atsãkė: Ar̃gi neparašýta jū́sų įstãtyme: Aš tariaũ: jũs dievaĩ. Jéi jìs pavadìno dievaĩs tuõs, kuríems bùvo sùteiktas Diẽvo žõdis, — Rãštas gi negãli bū́ti panaikìntas, — taĩ ar̃ dẽra jùms sakýti tám, kurį̃ Tė́vas pašvéntino ir̃ siuñtė į̃ pasáulį: Tù piktžodžiáuji, dė̃l tõ kàd àš pasakiaũ: Aš Diẽvo Sūnùs? Jéi àš nedaraũ sàvo Tė́vo darbų̃, netikė́kite manim̃. Bèt jéi àš daraũ ir̃ jéi nenórite manim̃ tikė́ti, taĩ tikė́kite darbáms, kàd pažìntu=mėte ir̃ įsitìkintumėte, kàd Tė́vas yrà manyjè ir̃ àš Tėvujè.

65. Ketvirtãdienis põ Viẽšpaties Kančiõs sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Danièlio (Dan 3, 25. 34—45)

Anuõ metù: Azarìjas meldėsi Viẽšpačiui tar̃damas: Viẽšpatie, mū́sų Diẽve, mẽs tavè maldáujame, dė̃l sàvo var̃do neišsižadė́k mū́sų amžinaĩ ir̃ nepanáikink sàvo sándoros. Neatitráuk nuõ mū́sų sàvo gailestingùmo dė̃l sàvo mýlimojo Abraõmo, sàvo tar̃no Izaõko ir̃ sàvo šveñtojo Izraèlio, kuríems tù esì kalbė̃jęs, žadė́damas padáu=ginti jų̃ ainìją kaĩp dangaũs žvaigždės ir̃ kaĩp smìltis jū́ros krantè. Nès, Viẽšpatie, mẽs sumažė̃jome labiaũ kaĩp vìsos taũtos ir̃ ẽsame šiañdien pažẽminti visojè žẽmėje dė̃l mū́sų núodėmių. Šituõ metù mẽs netùrime kunigáikščio, vãdo, ar̃ prãnašo, neĩ dẽginamosios, neĩ pjáunamosios, neĩ dúoninės, neĩ smilkalų̃ aukõs, neĩ viẽtos pìrmo=nėms aukóti tàvo akìvaizdoje, kàd galė́tumėm ràsti pàs tavè pasi=gailė́jimo. O kàd mẽs bū́tumėm priimtì sù sugraudénta širdimì ir̃

sù nuolankià dvasià! Kaĩp aukójant ãvinus ir̃ jáučius, taĩp pàt tū́kstančius riebių̃ avinė̃lių, taĩp tebū̃na šiañdien mū́sų aukà tàvo akìvaizdoje, kàd táu įtìktų; nès nėrà sugė́dinimo tíems, kuriẽ pasìtiki tavimì. Dabar̃ mẽs eĩname paskuĩ tavè visà širdimì, bìjome tavę̃s ir̃ jíeškome tàvo véido. Nesugė́dink mū́sų, bèt pasielgk sù mumìs, žiūrė́damas sàvo romùmo ir̃ sàvo gailestingùmo daugýbės. Išgélbėk mùs sàvo stebùklais ir̃ suteĩk garbė̃s sàvo var̃dui, õ Viẽšpatie! Tebū̃na sugė́dinti visì, kuriẽ ródo tàvo tarnáms pìkta, tebū̃na jiẽ visõs tàvo galýbės sugė́dinti ir̃ tebū̃na sutrintà jų̃ stiprýbė. Tegul jiẽ žìno, kàd tù esì Viẽšpats, víenas Diẽvas ir̃ garbìngas visamè žẽmės skritulyjè, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

Evangelija

Lùko 7, 36—50

Anuõ metù: Víenas parisiẽjus prãšė Jė́zų pàs savè válgyti. Taĩgi, įẽję̄s į̃ parisiẽjaus namùs, jìs atsisė́do priẽ stãlo. Štaĩ moterìškė, kurì bùvo žìnoma miestè nusidė́jėlė, kaĩp tìk patýrė jį̃ ẽsant priẽ stãlo parisiejaus namuosè, atsìnešė alebastrìnį iñdą tẽpalo ir̃, atsistójusi ùžpakalyje priẽ jõ kójų, ẽmė láistyti jõ kójas ãšaromis, šlúostė sàvo galvõs plaukaĩs, bučiãvo jõ kójas ir̃ tẽpė tẽpalu. Matýdamas taĩ parisiejus, kur̃s bùvo jį̃ pakviẽtę̄s, kalbė́jo pàts sáu víenas: Jéi šìtas bū́tų prãnašas, jùk žinótų, kàs ir̃ kokì yrà moterìškė, kurì prisiliẽčia jõ, nès jì nusidė́jėlė. Atsiliẽpdamas Jė́zus jám tãrė: Sìmonai, turiù táu šį̃ tą̃ pasakýti. Jìs tãrė: Sakýk, mókytojau. Víenas skõlintojas turė́jo dù skõlininku: víenas bùvo jám skolìngas penkìs šimtùs denãrų, kìtas penkiàs dẽšimtis. Netùrint juõdviem ìš kõ atidúoti, jìs dovanójo abíem. Katràs tàt labiaũ jį̃ mýli? Sìmonas atsãkė ir̃ tãrė: Manaũ, kàd tàs, kuriám daugiaũ dovanójo. Jìs jám sãkė: Nùtarei teisìngai. Ir̃ atsigrę̃žę̄s į̃ moterìškę tãrė Sìmonui: Mataĩ šìtą moterìškę? Aš įėjaũ į̃ tàvo namùs; tù nèdavei vandeñs màno kójoms, õ šìta láistė màno kójas sàvo ãšaromis ir̃ šlúostė sàvo plaukaĩs. Tù manę̃s nepabučiavaĩ; šìta gi, kaĩp tìk įė̃jo, nesilióvė bučiãvusi màno kójų. Nepàtepei aliẽjumi màno galvõs, õ šìta pàtepė tẽpalu màno kójas. Todė̃l sakaũ táu: atléidžiama jái daũg núodėmių, nès jì daũg mylė́jo. Kám mažiaũ atléidžiama, tàs mažiaũ mýli. O jái jìs tãrė: Táu atléidžiamos núodėmės. Sėdė́jusieji

draugè priẽ stãlo ė̃mė sakýti pãtys sáu: Kàs yrà tàs, kur̃s ir̃ núodėmes atléidžia? Jìs tãrė moterìškei: Tàvo tikė́jimas išgél-bė́jo tavè; eĩk sáu ramì.

66. Penktãdienis põ Viẽšpaties Kančiõs sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Jeremìjo (Jer 17, 13—18)

Anuõ metù: tãrė Jeremìjas: Viẽšpatie, visì, kuriẽ tavè pàmeta, bùs sugė́dinti; atstójantieji nuõ tavę̃s bùs parašýti žẽmėje; nès jiẽ paliko gývojo vandeñs gýslą, Viẽšpatį. Gýdyk manè, Viẽšpatie, ir̃ pagýsiu; gélbėk manè, ir̃ bū́siu išgélbėtas, nès tù màno gỹrius. Štaĩ jiẽ mán sãko: Kur̃ Viẽšpaties žõdis? Teateiniẽ. Bèt àš nenusigan-daũ, eĩdamas paskuĩ tavè, màno ganýtoją, ir̃ netróškau žmogaũs dienõs; tù žinaĩ. Kàs išė̃jo ìš màno lū́pų, bùvo teisù tàvo akìvaizdoje. Nebū́k mán baidỹklė tù, màno viltiẽ, suspaudìmo diẽną. Tebūniẽ sugė́dinti, kuriẽ manè pérsekioja, ir̃ tegul̃ àš nebū́siu sugė́dintas: tegul̃ jiẽ išsigą̃sta, ir̃ tegul̃ àš nebijósiu; užvèsk añt jų̃ suspaudìmo diẽną ir̃ sutrìnk juõs dvìgubu sutrynimù, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

Evangelija

Jõno 11, 47—54

Anuõ metù: Vyriáusieji kunigaĩ ir̃ parisiẽjai suriñko tarýbą ir̃ kalbė́jo: Ką̃ darýsime, kadángi tàs žmogùs dãro daũg ste-bùklų? Jéi palìksime jį̃ taĩp, visì įtikė̃s į̃ jį̃; ateĩs romė́nai ir̃ atim̃s mū́sų krãštą ir̃ taũtą. Víenas ìš jų̃, vardù Kajìpas, bū́-damas taĩs mẽtais vyriáusiuoju kùnigu, jíems tãrė: Jū̃s niẽko nežìnote ir̃ neapsvar̃stote, kàd jùms geriaũ, jéi víenas žmogùs mir̃s ùž taũtą, kaĩp kàd visà tautà pražū́tų. Taĩ jìs pasãkė nè pàts savàime, tìk, bū́damas taĩs mẽtais vyriáusiuoju kùnigu, pra-našãvo, kàd Jė́zus turė́jo mir̃ti ùž taũtą ir̃ nè tìk ùž taũtą, bèt ir̃ kàd suriñktų draugẽn išsklaidýtuosius Diẽvo vaikùs. Nuõ tõs dienõs jiẽ bùvo nusistãtę jį̃ užmùšti. Todė̃l Jė́zus nebeváikščiojo viešaĩ tar̃p žỹdų, bèt išė̃jo į̃ šãlį artì týrų, į̃ miẽstą, kur̃s bùvo vadìnamas Efrèmas. Tenaĩ jìs pasilìko sù sàvo mókytiniais.

67. Šeštãdienis põ Viẽšpaties Kančiõs sekmãdienio

Skaitymas

Prãnašo Jeremìjo (Jer 18, 18—23)

Anuõ metù: Bediẽviai žỹdai sãkė vienì kitíems: Ateĩkite ir̃ pasitárkime apiẽ Jeremìją, nès kùnigas negãli netèkti įstãtymo, neĩ išmintìngasis patartiẽs, neĩ prãnašas žõdžio; ateĩkite, užgáukime jį̃ liežuviù ir̃ nežiūrė́kime visų̃ jõ šnekų̃. Pažvelk̃, Viẽšpatie, į̃ manè ir̃ išgir̃sk màno príešų bal̃są. Ar̃gi atsilýginama ùž gẽra piktù, kàd jiẽ ìškasė màno gyvýbei duõbę? Atsimiñk, kàd àš stovė́jau tàvo akìvaizdoje, kàd juõs užtar̃čiau ir̃ nukreĩpčiau nuõ jų̃ tàvo užsidegìmą. Todė̃l dúok jų̃ vaikáms bãdą kę̃sti ir̃ atidúok juõs į̃ kalavìjo val̃džią; tebūniẽ jų̃ žmónos bè vaikų̃ ir̃ nãšlės, ir̃ jų̃ výrai tebūniẽ mirtiẽs ištiktì, jų̃ jaunikáičiai tebūniẽ nudurtì kalavijù kovojè! Tepasigir̃sta šaũksmas ìš jų̃ namų̃; nès tù ūmaĩ atvèsi añt jų̃ galvãžudį, nès jiẽ ìškasė duõbę, kàd sugáutų manè ir̃ pàslėpė žabángus màno kójoms. Tù gi, Viẽšpatie, žinaĩ visùs jų̃ mirtiẽs sumãnymus priẽš manè; nedovanók jų̃ neteisýbės, ir̃ jų̃ núodėmė teneišdìlsta tàvo akìvaizdoje, teguĩ jiẽ sukniuñba tàvo akìvaizdoje, sàvo nar̃so metù pasiel̃gk sù jaĩs kietaĩ, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

Evangelija

Jõno 12, 10—36

Auõ metù: Vyriáusieji kunigaĩ nùtarė užmùšti Lõzorių, nès dė̃l jõ daũg žỹdų ẽjo ir̃ tikė́jo į̃ Jė́zų. Kìtą diẽną dìdelė minià, kurì bùvo atẽjusi į̃ šventès, išgir̃dusi Jė́zų ateĩnant į̃ Jerùzalę, pasìėmė pálmių šakų̃, išẽjo jám priẽšais ir̃ šaũkė: *Osanna, paláimintas, kur̃s ateĩna Viẽšpaties vardù,* Izraèlio karãlius! Jė́zus, rãdęs asiláitį, sė́dosi añt jõ, kaĩp parašýta: *Nebijók, Siòno dùkter; štaĩ tàvo karãlius ateĩna, sėdė́damas añt asiláičio.* Jõ mókytiniai pradžiojè taĩ nesuprãto, bèt kaĩ Jė́zus bùvo pašlóvintas, jiẽ atsìminė, kàd taĩ bùvo apiẽ jį̃ parašýta, ir̃ jiẽ bùvo jám taĩ padãrę. Taĩp tàt liùdijo apiẽ jį̃ minià, kurì bùvo sù juõ, kuomèt jìs pàšaukė ìš kãpo Lõzorių ir̃ prikė́lė jį̃ ìš numìrusių̨jų. Todė̃l taĩp pàt minià išẽjo jõ pasitìkti, nès jiẽ bùvo girdė́ję jį̃ padãrius tą̃ stebùklą. O parisiẽjai kalbė́josi tar̃p savę̃s: Mãtote, kàd mẽs niẽko negãlime padarýti; štaĩ visì žmónės eĩna paskuĩ jį̃. Tar̃p tų̃, kuriẽ bùvo atẽję pagárbinti šveñtėse, bùvo kaĩ kuriẽ pagónys.

Jiẽ priẽjo Pilỹpą, kuñs bùvo ìš Betsãjidos Galiliejoje, iñ prãšė jį̃, sakýdami: Támsta, mẽs norė́tumėm pamatýti Jė́zų. Pilỹpas atẽjo iñ pasãkė Andriẽjui, Andriẽjus gi iñ Pilỹpas pasãkė taĩ Jė́zui. Jė́zus atsãkė jíems, tañdamas: Atẽjo valandà, kàd žmogaũs Sūnùs bū́tų pagárbintas. Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi kviečių̃ grū̃das nekrìs į̃ žẽmę iñ nebùs apmìręs, jìs pasiliẽka víenas, õ jéigu jìs bùs apmìręs, jìs nẽša daũg vaĩsiaus. Kàs mýli sàvo gyvýbę, tàs praràs ją̃, iñ kàs nekeñčia sàvo gyvýbės šiamè pasáulyje, išlaikỹs ją̃ amžinájam gyvẽnimui. Jéi kàs nóri mán tarnáuti, tàs tesekiẽ manè; kamè àš esù, teñ bùs iñ màno tañnas. Jéi kàs mán tarnaũs, màno tė́vas pageñbs jį̃. Dabañ màno síela neramì. Iñ ką̃ àš turiù sakýti? Tė́ve, gélbėk manè ìš šiõs valandõs! Bèt jùk tám àš atėjaũ į̃ šią̃ vãlandą. Tė́ve, pašlóvink sàvo vañdą! Tuomèt pasigiñdo balsas ìš dangaũs: Iñ pašlóvinau iñ vẽl pašlóvinsiu. Taĩ išgiñdus stovė́jusi tenaĩ minià sãkė, kàd griaustìnis sugriáudęs; õ kitì sãkė: Angelas jám kalbė́jo. Atsakýdamas Jė́zus tãrė: Nè dė̃l manę̃s pasigiñdo tàs balsas, bèt dė̃l jū́sų. Dabañ įvỹksta teĩsmas pasáuliui; dabañ šiõ pasáulio kunigáikštis bùs ìšmestas laukañ. O àš, kaĩ bū́siu pakéltas augštỹn nuõ žẽmės, vìsa patráuksiu priẽ savę̃s. Jìs taĩ sãkė, nuródydamas, kokià mirtimì turė́jo miñti. Minià jám atsãkė: Mẽs girdė́jome ìš įstãtymo, kàd Krìstus pasiliẽka peñ ámžius, kaĩpgi tù sakaĩ: Reĩkia, kàd žmogaũs Sūnùs bū́tų pakéltas augštỹn? Kàs tàs žmogaũs Sūnùs? Jė́zus jíems tãrė: Dár truñpą laĩką šviesà yrà jū́sų tárpe. Váikščiokite, kõlei tùrite šviesõs, kàd tamsýbė jū́sų neužklùptų. Kàs váikščioja tamsýbėje, nežìno, kuñ jìs eĩna. Kõlei tùrite šviẽsą, tikė́kite į̃ šviẽsą, kàd bū́tumėte šviesõs vaikaĩ. Taĩ pasãkęs, Jė́zus nuẽjo iñ pasìslėpė nuõ jų̃.

68. Pálmių sekmãdienis

Pálmes švéntinant

Skaitymas

Išėjìmo knỹgos (2 Moz 15, 27; 16, 1—7)

Anuõ metù Izraėlio sū́nūs atẽjo į̃ Elìmą, kuñ bùvo dvýlika vandeñs šaltìnių iñ septýnios dẽšimtys pálmių, iñ sustãtė sàvo stovyklàs priẽ vandeñs. Iš Elìmo jiẽ ẽjo toliaũ, iñ vìsa Izraėlio sūnų̃ daugýbė

atẽjo į Sìno týrus, ẽsančius tarp Elìmo ir Sinãjaus, penkióliktąją añtrojo mė́nesio diẽną, põ tõ, kaĩ bùvo išẽję ìš Egìpto žẽmės. Ir vìsas Izraėlio sūnų̃ susirinkìmas murmė́jo priẽš Mozę ir Aarõną týruose. Izraėlio sū́nūs juõdviem sãkė: Verčiaũ bū́tumėm numìrę per Viẽšpaties rañką Egìpto žẽmėje, kaĩ sėdė́jome priẽ púodų sù mėsà ir válgėme dúonos lìg sóčiai. Kám jùdu mùs ìšdavėte į šìtuos týrus, idañt numariñtumėte vìsą daugýbę badù? O Viẽšpats tãrė Mozei: Štaĩ, àš jùms lýdinsiu dúona ìš dangaũs; žmónės teeiniẽ ir teguĩ kasdiẽn reñkasi, kíek pakañka víenai diẽnai, kàd juõs išbandýčiau, ar jiẽ elgiasi pagaĩ màno įstãtymą, ar nè. O šẽštą diẽną teguĩ prireñgia, ką̃ atsinèš; ir tebūniẽ dùsyk tíek, kíek paprastaĩ riñkdavosi kasdiẽną. Tuomèt Mozė ir Aarõnas tãrė visíems Izraėlio sūnùms: Šį̃ vãkarą žinósite, kàd Viẽšpats jùs ìšvedė ìš Egìpto žẽmės, õ rytój rýtą matýsite Viẽšpaties šlóvę.

Evangelija

Mãto 21, 1—9

Anuõ metù: Kaĩ Jė́zus prisiartìno priẽ Jerùzalės ir atẽjo į Betpãgę, priẽ Alývų kálno, tuomèt jìs siuñtė dù mókytiniu, juõdviem sakýdamas: Eĩkite į miestẽlį, kurs tiẽs jùdviem, ir tuojaũ ràsite prìrištą ãsilę ir sù jà asiláitį; atrìškite ir mán atvèskite; ir jéi kàs jùdviem ką̃ nórs tartų, sakýkite, kàd jų̃ reĩkia Viẽšpačiui, ir tuojaũ juõs paleĩs. Vìsa gi taĩ atsitìko, kàd įvýktų, kàs prãnašo pasakýta šiaĩs žõdžiais: *Sakýkite Siòno dùkteriai: Štaĩ tàvo karãlius táu ateĩna romùs, sėdė́damas añt ãsilės ir añt pajùngiamosios asiláičio.* Nuẽjusiu dù mókytiniu padãrė, kaĩp Jė́zus juõdviem buvo įsãkęs. Jiẽ àtvedė ãsilę ir asiláitį, uždė́jo añt jų̃ sàvo drabužiùs ir užsodìno jį̃ añt viršaũs. Labaĩ dìdelė minià tiẽsė sàvo drabužiùs añt kẽlio, õ kitì kirto mẽdžių šakàs ir klójo añt kẽlio. Ė́jusios priešakyjè ir paskuĩ sẽkusios mìnios šaũkė, sakýdamos: *Osanna* Dóvìdo sū́nui! *Pagìrtas teesiẽ, kurs ateĩna Viẽšpaties vardu! Osanna* augštýbėse!

Mišiosė

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 2, 5—11)

Bróliai: Turė́kite savyjè tokiuõs jausmùs, kokiuõs turė́jo Krìstus Jė́zus. Jìs, esmè bū́damas Diẽvas, nelaĩkė pasisãvinimu bū́ti lygiám

sù Dievù; bèt jìs pàts savè sunáikino, prisiim̃damas tar̃no pavìdalą, pasidãręs panašùs į žmónes ir̃ viršujinè ìšvaizda ràstas kaĩp žmogùs. Jìs pàts savè pasižẽmino, pasidãręs klusnùs ìki mir̃čiai, mir̃čiai gi krỹžiaus. Todė̃l ir̃ Diẽvas išáugštino jį̃ ir̃ dovanójo jám var̃dą, vir-šèsnį ùž visùs vardùs, kàd Jė́zaus vardù *priklaũptų visóks kẽlias* danguje, žẽmėje ir̃ põ žemè, ir̃ kàd *kiekvíenas liežùvis išpažìntų*, jóg Viẽšpats Jė́zus Krìstus yrà Diẽvo Tė́vo gar̃bei.

Mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus kančià

Mãto 26 ir 27 persk.

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jū̃s žìnote, kàd põ dviejų̃ dienų̃ bùs Velýkos, ir̃ žmogaũs Sūnùs bùs išdúotas prikálti añt krỹžiaus. Tuomèt vyriáusieji kunigaĩ ir̃ tautõs vy-resníeji susiriñko į kiẽmą vyriáusiojo kùnigo, kur̃s vadìnosi Ka-jìpas, ir̃ tãrėsi sugáuti Jė́zų klastà ir̃ užmùšti. Bèt jiẽ sãkė: Nè šveñtą diẽną, kàd kar̃tais nekil̃tų žmonėsè maĩšto. Esant Jė́zui Betãnijoje, Sìmono Raupsúotojo namuosè, priẽ jõ priẽjo mote-rìškė sù alebastriniù indù brangaũs tẽpalo ir̃ išpýlė añt galvõs, jám sė́dint ùž stãlo. Taĩ matýdami mókytiniai bùvo nepaténkinti ir̃ sãkė: Kám tàs eikvójimas? Nès taĩ bùvo gãlima brángiai par-dúoti ir̃ dúoti betur̃čiams. Taĩ žinódamas, Jė́zus jíems tãrė: Kám ẽsate įkỹrūs šìtai moterìškei? Jì jùk padãrė mán gẽrą dárbą. Nès betur̃čių jū̃s visuomèt tùrite sù savim̃, õ manè nevisuomèt tùrite. Nès išpildamà šìtą tẽpalą añt màno kū́no, jì taĩ padãrė màno láidotuvėms. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, kur̃ tik visamè pa-sáulyje bùs skelbiamà šìta Evangèlija, bùs sãkoma jõs atsimi-nìmui ir̃ ką̃ jì yrà padãriusi. Tuomèt víenas iš dvýlikos, kur̃s vadìnosi Jùdas Iskarijòtas, nuė̃jo pàs vyriáusius kùnigus ir̃ jíems tãrė: Ką̃ nórite mán dúoti, ir̃ àš jį̃ jùms išdúosiu? Jiẽ gi jám *paskýrė trìs dẽšimtis sidabrìnių*. Ir̃ nuõ tõ mẽto jìs jieškójo prógos jį̃ išdúoti. Pìrmą neraugìntos dúonos diẽną mókytiniai atė̃jo pàs Jė́zų ir̃ sãkė: Kur̃ nóri, kàd mẽs táu prireñgtumėm válgyti Velýkų avinė̃lį? Jė́zus tãrė: Eĩkite į miẽstą pàs víeną žmõgų ir̃ jám tárkite: Mókytojas sãko: Màno mẽtas arti; pàs tavè àš daraũ Velýkas draũg sù sàvo mókytiniais. Mókytiniai padãrė, kaĩp Jė́zus jíems įsãkė, ir̃ prìrengė Velýkas. Atė̃jus vã-

karui, jìs atsisė́do ùž stãlo draũg sù dvýlika sàvo mókytinių ir̃, jíems válgant, tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, víenas ìš jū́sų manè išduõs. Labaĩ nuliū̃dę jiẽ ẽmė kiekvíenas klausinė́ti: Ar̃gi àš, Viẽšpatie? O jis atsakýdamas tãrė: Kur̃s dãžo draũg sù manim̃ rañką į iñdą, tàs manè išduõs. Žmogaũs Sūnùs, tiesà, eina, kaĩp apiẽ jį̃ parašýta, bet var̃gas tám žmõgui, kuriõ žmogaũs Sūnùs bùs išdúotas. Geriaũ bū́tų tám žmõgui, jéi jìs nebū́tų gìmęs. Atsiliẽpdamas Jùdas, kur̃s jį̃ ìšdavė, tãrė: Ar̃gi àš, Mókytojau? Jìs jám tãrė: Tù taĩ pasakeĩ. Jíems válgant vakariẽnę, Jė́zus ẽmė dúoną, paláimino ją̃ ir̃ láužė, dãvė sàvo mókytiniams ir̃ tãrė: Im̃kite ir̃ válgykite, taĩ yrà màno kū́nas. Jìs ẽmė ir̃ taũrę, dė́⸗kójo ir̃ jíems dãvė, sakýdamas: Gérkite ìš jõs visì, nès taĩ yrà màno *kraũjas* naujõsios *sándoros*, kur̃s bùs išlíetas ùž daũgelį núodėmėms atléisti. Sakaũ gì jùms, nuõ šiõ laĩko àš daugiaũ nebe⸗gérsiu šìto vỹnmedžio vaĩsiaus ìki tái diẽnai, kadà gérsiu jį̃ naũją draũg sù jumìs màno Tė́vo karalỹstėje. Ir̃ pakalbė́ję giẽsmę, jiẽ išė̃jo į Alỹvų kálną. Tuomèt Jė́zus jíems tãrė: Visì jū̃s šią̃ nãktį manimì pasipìktinsite. Nès parašýta: *Àš užgáusiu píemenį, ir̃ bandõs ãvys bùs išskìrstytos.* O kaĩ bū́siu prisikė́lęs ìš numi⸗rusiųjų, àš nueĩsiu pirm̃ jū́sų į Galilieją. Atsiliẽpdamas Pẽtras jám tãrė: Jéi ir̃ visì tavimì pasipìktintų, àš niekuomèt nepasi⸗pìktinsiu. Jė́zus jám tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ táu, šią̃ nãktį pirmà, negù gaidỹs pragỹs, tù trìs kartùs manę̃s išsigìnsi. Pẽtras jám tãrė: Nórs mán reĩktų ir̃ mir̃ti draũg sù tavimì, àš tavę̃s neišsi⸗gìnsiu. Taĩp pàt ir̃ visì mókytiniai kalbė́jo. Tuomèt Jė́zus atė̃jo draũg sù jaĩs į ū́kį, vadìnamą Getsemane, ir̃ tãrė sàvo mókyti⸗niams: Pasėdė́kite čià, kõlei àš teñ nueĩsiu ir̃ meĩsiuos. Ir̃ pa⸗siẽmęs sù savim̃ Pẽtrą ir̃ dù Zebediẽjaus sū́nu, jìs pradė́jo liū̃⸗dė́ti ir̃ sielvartáuti. Tuomèt jìs jíems tãrė: *Màno síela nuliū̃dusi* ìki mir̃čiai; pasilìkite čià ir̃ budė́kite draugè sù manimì. Ir̃ pa⸗ėjė́ję trùputį tolỹn, jìs parpúolė kniū́bsčias, meĩsdamos ir̃ sakỹ⸗damas: Màno Tė́ve, jéi gãlima, teguĩ tà taurė̃ praeĩna prõ manè; tačiaũ ne kaĩp àš nóriu, bèt kaĩp tù. Po tõ jìs atė̃jo pàs sàvo mókytinius, rãdo juõs miẽgančius ir̃ tãrė Pẽtrui: Taĩp jū̃s nega⸗lė́jote budė́ti sù manim̃ nė vienõs valandõs? Budė́kite ir̃ meĩski⸗tės, kàd neįpùltumėte į pagùndą. Dvasià, tiesà, stropì, bèt kū̃⸗nas silpnas. Jìs vė̃l añtrą kar̃tą nuė̃jo ir̃ meĩdėsi sakýdamas:

Màno Tė́ve, jéi tà taurė̃ negãli praeĩti, màno negertà, tebūniẽ tàvo valià. Jìs vė̃l atė̃jo iř rãdo juõs miẽgančius; nès jų̃ ãkys bùvo miegùistos. Palìkęs juõs, jìs vė̃l nuė̃jo iř trẽčią kar̃tą mel⸗dėsi, sakýdamas tuõs pačiùs žodžiùs. Tuomèt jìs atė̃jo pàs sàvo mókytinius iř jíems tãrė: Miegókite jaũ iř ilsė́kitės; štaĩ, valandà prisiar̃tino, iř žmogaũs Sūnùs bùs išdúotas į̃ nusidė́jėlių rankàs. Kélkitės, eĩkime; štaĩ, prisiar̃tino tàs, kur̃s manè išduõs.

Dár jám tebèkalbant, štaĩ, atė̃jo víenas ìš dvýlikos, Jùdas, iř draũg sù juõ dìdelė minià sù kalavìjais iř sù vė̃zdais, atsiųstà vyriáusiųjų kunigų̃ iř tautõs vyresnių̃jų. O jõ išdavė́jas bùvo jíems dãvęs žénklą, sakýdamas: Kurį̃ àš pabučiúosiu, taĩ jìs; suim̃kite jį̃. Iř tuojaũ priė̃jęs priẽ Jė́zaus, jìs tãrė: Sveĩkas, Mó⸗kytojau. Iř jìs jį̃ pabučiãvo. O Jė́zus jám tãrė: Priẽteli, kõ atė⸗jaĩ? Tuomèt jiẽ prisiar̃tino, pakė́lė priẽš Jė́zų rankàs iř jį̃ sùėmė. Iř štaĩ, víenas bùvusiųjų sù Jė́zumi, ištiẽsdamas rañką, išsitráukė sàvo kalavìją iř, ištìkęs vyriáusiojo kùnigo tar̃ną, nukir̃to jám aũsį. Tuomèt Jė́zus jám tãrė: Kìšk atgal̃ sàvo kalavìją į̃ jõ viẽtą; nès visì, kuriẽ ìma kalavìją, pražùs nuõ kalavìjo. Ar manaĩ, kàd àš negaliù mel̃sti sàvo Tė́vą, iř jìs tuojaũ mán atsių̃s daugiaũ, kaĩp dvýliką legijònų angelų̃? Bet kaĩpgi tuomèt įvỹks Rãštai, kàd taĩp tùri atsitikti? Aną̃ vãlandą Jė́zus tãrė minióms: Kaĩp priẽš galvãžudį jū̃s išė̃jote sù kalavìjais iř sù vė̃zdais manę̃s su⸗gáuti; àš kasdiẽn sėdė́davau pàs jùs, mókydamas šventỹkloje, iř jū̃s nesùėmėte manę̃s. Vìsa gi taĩ atsitìko, kad įvỹktų pranašų̃ Rãštai. Tuomèt visì jo mókytiniai, palìkę jį̃, pabė́go. O tiẽ, ku⸗riẽ bùvo suė̃mę Jė́zų, vẽdė jį̃ pàs vyriáusįjį kùnigą Kajìpą, kur̃ bùvo susiė̃ję Rãšto žinõvai iř vyresníeji. Pẽtras sẽkė jį̃ ìš tólo ìki vyriáusiojo kùnigo kiẽmui iř, įė̃jęs į̃ vìdų, atsisė́do sù tarnaĩs išvýsti gãlo. Tuõ tárpu vyriáusieji kunigaĩ iř visà tarýba jieškójo neteisìngo liùdijimo priẽš Jė́zų, kàd galė́tų išdúoti jį̃ mir̃ti. Iř ne⸗rãdo, nórs daũg bùvo atė̃ję netikrų̃ liùdytojų. Pagaliaũ atė̃jo dù netikrù liùdytoju iř tãrė: Šìtas sãkė: Aš galiù sugriáuti Diẽvo šventỹklą iř põ trijų̃ dienų̃ vė̃l ją̃ atstatýti. Tuomèt atsikė́lęs vy⸗riáusis kùnigas, jám tãrė: Tù niẽko neatsakaĩ į̃ taĩ, ką̃ šìtie priẽš tavè liùdija? Bet Jė́zus tylė́jo. Vyriáusis kùnigas jám tãrė: Pri⸗síekdau tavè gyvúoju Dievù, kàd mùms pasakýtumei, ar̃ tù Krìstus, Diẽvo Sūnùs. Jė́zus jám tãrė: Tù taĩ pasakeĩ. Tačiaũ

aš jùms sakaũ, nuõ šiõ laĩko jũs matýsite *žmogaũs Sū́nų sėdintį Diẽvo galýbės dešinėjè iř ateĩnantį dangaũs debesysè.* Tuomèt vyriáusis kùnigas pérplėšė sàvo drabužiùs, sakýdamas: Jìs piktžodžiãvo Diẽvui; kám dár mùms reĩkia liùdytojų? Štaĩ, dabaȓ jũs girdė́jote piktžodžiãvimą? Kàs jùms rẽgisi? Jiẽ gi atsakýdami tãrė: Veȓtas mirtiẽs. Tuomèt jiẽ spjáudė jám į véidą iř mùšė jį kumštimìs; o kitì daũžė plãštakomis jõ véidą, sakýdami: Pranašáuk mùms, Krìstau, kàs yrà tavè užgãvęs. Tuõ tárpu Pẽtras sėdė́jo kiemè; vienà tarnáitė priẽjo priẽ jõ iř tãrė: Iř tù buvaĩ sù Galiliejiečiù Jė́zumi. Bèt jìs išsigýnė visų̃ akìvaizdoje, sakýdamas: Aš nežinaũ, ką̃ tù sakaĩ. Išeĩnant jám prõ durìs, pamãtė jį kitá tarnáitė ir tenaĩ bùvusiems sãkė: Iř šìtas bùvo su Jė́zumi Nazarė́nu. Jìs vė̃l išsigýnė sù príesaika: Aš nepažį́stu tõ žmogaũs. Põ valandė̃lės priẽjo teñ stovė́jusieji iř tãrė Pẽtrui: Tikraĩ iř tù ìš jų̃; nès iř tàvo tarmė̃ tavè išdúoda. Tuomèt jìs ė̃mė kéiktis iř prisiekinė́ti, kàd jìs nepažį́stąs tõ žmogaũs. Iř tuojaũ gaidỹs pragýdo. Pẽtras atsìminė Jė́zaus žõdį, kurį̃ jìs bùvo pasãkęs: Pirmà, negù gaidỹs pragỹs, tù trìs kartùs manę̃s išsigìnsi. Iř išė̃jęs laukañ jìs griaudžiaĩ veȓkė. Atė̃jus rýtui, visì vyriáusieji kunigaĩ iř tautõs vyresníeji tãrėsi priẽš Jė́zų, jį nužudýti. Iř surìšę jį nùvedė iř pàdavė valdõvui Pontijui Pilõtui. Tuomèt Jùdas, kuȓs bùvo jį išdãvęs, matýdamas, kàd jìs pàsmerktas, gailesčio vẽdamas, nùnešė atgaĩ vyriáusiems kunigáms iř vyresníesiems trìs dẽšimtis sidabrìnių iř tãrė: Nusidė́jau, išdúodamas nekaĩtą kraũją. Bèt jiẽ tãrė: Kàs mùms dárbo? tù žinókis. Iř numẽtęs sidabriniùs šventỹkloje, jìs išė̃jo iř nuẽjęs pasikórė. Vyriáusieji gi kunigaĩ, paė̃mę sidabriniùs, sãkė: Jų̃ nèdera dė́ti į šventỹklos ìždą, nès taĩ kraũjo kainà. Pasitãrę jiẽ nupiȓko ùž juõs puõdžiaus diȓvą ateĩviams láidoti. Todė̃l anà dirvà ìki šiái diẽnai vadìnama Hakeldama, taĩ yrà, kraũjo dirvà. Tuomèt įvỹko, kàs prãnašo Jeremìjo pasakýta šiaĩs žõdžiais: *Jiẽ ė̃mė trìs dẽšimtis sidabrìnių, įkainótojo káiną, kurį̃ jiẽ bùvo suderė́ję ìš Izraèlio vaikų̃, iř juõs dãvė ùž puõdžiaus diȓvą, kaĩp mán Viẽšpats yrà paskýręs.* Jė́zus gì stovė́jo priẽš valdõvą, õ valdõvas jį kláusė, sakýdamas: Aȓ tù žỹdų karãlius? Jė́zus jám tãrė: Tù taĩ sakaĩ. Iř skùndžiamas vyriáusių kunigų̃ iř vyresnių̃jų, jìs niẽko neatsãkė. Tuomèt Pilõtas jám tãrė: Aȓ negirdì, kaĩp dideliuosè da-

lýkuose jiẽ priẽš tavė liùdija? Bèt jìs jám nebeatsãkė nẽ į víeną žõdį, taĩp, kàd valdõvas labaĩ stebė́josi. Iškilmės diẽną valdõvas turė́jo pãprotį paléisti taũtai víeną kãlinį, kuriõ jiẽ norė́jo. Tu-rė́jo gi jìs tuomèt žỹmų kãlinį, kur̃s vadìnosi Barãbas. Taĩgi, jíems susiriñkus, Pilõtas tãrė: Katrą̃ nórite, kàd jùms paléisčiau? Barãbą ar̃ Jė́zų, kur̃s vadìnamas Krìstumi? Nès jìs žinójo, kàd jiẽ bùvo jį̃ išdãvę iš pavỹdo. Sė́dint jám teĩsmo krãsėje, jõ žmó-na àtsiuntė pàs jį̃ ir̃ sakýdino: Niẽko nedarýk šìtam teisiájam; nès àš šiañdien sapnè daũg dė̃l jõ kentė́jau. Bèt vyriáusieji kuni-gaĩ ir̃ vyresníeji įkalbė́jo žmónes reikaláuti Barãbo, õ Jė́zų pra-žudýti. Atsiliẽpdamas valdõvas jíems tãrė: Katrõ ìš dviejų̃ nó-rite, kàd bū́tų jùms paléistas? Jiẽ atsãkė: Barãbo. Pilõtas jíems tãrė: Taĩ ką̃ gì àš turiù padarýti sù Jė́zumi, kur̃s vadìnamas Krìstumi? Visì sušùko: Tebūniẽ prikáltas añt krỹžiaus. Val-dõvas jíems tãrė: Bèt ką̃ gì pìkta jìs yrà padãręs? O jiẽ labiaũ šaũkė, sakýdami: Tebūniẽ prikáltas añt krỹžiaus! Matýdamas Pilõtas, kàd jìs niẽko nepadãrąs ir̃ kàd sumišìmas eĩna didỹn, ė̃męs vandeñs, nusiplóvė rankàs tautõs akìvaizdoje ir̃ tãrė: Aš neesù kal̃tas šìto teĩsiojo kraujù; jū̃s žinókitės. Ir̃ visà tautà atsakýdama tãrė: Jõ kraũjas teesiẽ añt mū́sų ir̃ añt mū́sų vaikų̃. Tuomèt jìs jíems paléido Barãbą, õ Jė́zų nuplàkdinęs, pàdavė jíems prikálti añt krỹžiaus. Tuomèt valdõvo kareĩviai, paė̃mę Jė́zų į teĩsmo bùtą, suriñko priẽ jõ vìsą bū̃rį. Ir̃ išvil̃kę jį̃ ìš dra-bùžių, jiẽ jį̃ àpsiautė raudóna skraistè, nupýnę ìš erškė̃čių vai-nìką, jiẽ dė́jo jám añt galvõs ir̃ dãvė jám néndrę į dẽšinę rañką. Ir̃ atsiklaupdamì tíẽs juõ, jiẽ tyčiójosi ìš jõ, sakýdami: Sveĩkas, žydų̃ karãliui! Ir̃ spjáudydami į jį̃, jiẽ ė̃mė néndrę ir̃ daũžė jõ gálvą. Pasitýčioję ìš jõ, jiẽ nuvil̃ko jám skraĩstę, apvil̃ko jį̃ jõ drabùžiais ir̃ vẽdė jį̃ prikálti añt krỹžiaus. Išeidamì jiẽ rãdo žmõgų Kireniẽtį, vardù Sìmoną; tą̃ jiẽ prìvertė nèšti jõ krỹžių. Ir̃ jiẽ atė̃jo į viẽtą, vadìnamą Golgota, taĩ yrà, Káukuolės vietà. *Jiẽ dãvė jám gérti* vỹno, sumaišýto *sù tulžimì;* bèt paragãvęs, jìs nenorė́jo gérti. Prikãlę jį̃ añt krỹžiaus, jiẽ pasidalìno jõ drabu-žiùs, mesdamì bùrtą, kàd įvỹktų, kàs prãnašo pasakýta šiaĩs žõ-džiais: *Jiẽ sáu pasidalìno màno drabužiùs, õ dė̃l màno jùpos jiẽ mẽtė bùrtą.* Ir̃ atsisė́dę jiẽ sérgėjo jį̃. Viršujè jõ galvõs jiẽ prì-segė parašýtą jõ kal̃tę: ŠITAS YRA JĖZUS, ŽYDŲ KARA-

LIUS. ‸Tuomèt prikálta añt krỹžių draũg sù juõ dù galvãžudžiu, víenas dešinėjè, õ kìtas kairėjè. Einantieji prõ šãlį jám piktžo⸗džiãvo, *kraipýdami sàvo gálvas* ir̃ sakýdami: Šè táu, kur̃s su⸗griáuni Diẽvo šventỹklą ir̃ per̃ trẽjetą dienų̃ ją̃ atstataĩ; gélbėk pàts savè; jéi tù Diẽvo Sūnùs, nužeñgk nuõ krỹžiaus. Taĩp pàt týčiodamies ir̃ vyriáusieji kunigaĩ draugè sù Rãšto žinõvais ir̃ vyresniaĩsiais sãkė: Kitùs išgélbėjo, pàts savę̃s negãli išgélbėti; jéi jìs Izraėlio karãlius, teguĩ dabar̃ nužeñgia nuõ krỹžiaus, ir̃ mẽs jám tikė́sime. *Jìs pasitikė́jo Dievù: teguĩ jìs dabar̃ jį̃ išvadúoja, jéi jõ nóri;* nès jìs yrà sãkęs: Aš Diẽvo Sūnùs. Tą̃ pàt jám pri⸗káišiojo ir̃ dù galvãžudžiu, kuriuodu draũg sù juõ bùvo prikáltu añt krỹžių. Nuõ šeštõs valandõs pasidãrė tamsù visojè žẽmėje ìki deviñtai vãlandai. O apiẽ deviñtą vãlandą Jė́zus šaũkė dì⸗deliu balsù, sakýdamas: *Eli, Eli, lamma sabaktani,* taĩ yrà: Màno Diẽve, màno Diẽve, kám manè apléidai! Kaĩ kuriẽ teñ stovė́⸗dami ir̃ taĩ girdė́dami sãkė: Jìs šaũkia Elìją. Ir̃ tuojaũ víenas ìš jų̃ pribė́gęs pàėmė kempìnę, primir̃kė ją̃ ãcto, užmóvė añt néndrės ir̃ dãvė jám gérti. Kitì sãkė: Liáukis, žiūrė́kime, ar̃ ateĩs Elìjas jõ išvadúoti. O Jė́zus, vė̃l šaũkdamas dìdeliu balsù, atìdavė dvãsią. Ir̃ štaĩ šventỹklos ùždanga pérplyšo pusiáu nuõ viršaũs ìki ãpačiai, ir̃ žẽmė sudrebė́jo, ir̃ uõlos skìlo, ir̃ kapaĩ atsidãrė, ir̃ daũg kū́nų šventų̃jų, kuriẽ bùvo užmìgę, kė́lėsi ìš numìrusiųjų. Ir̃ išė̃ję ìš kapų̃ põ jõ prisikėlìmo, jiẽ atė̃jo į̃ šveñtąjį miẽstą ir̃ pasiródė daũgeliui. Šim̃tininkas ir̃ kuriẽ sù juõ bùvo, sérgėdami Jė́zų, pamãtę žẽmės drebė́jimą ir̃ taĩ, kàs dãrėsi, labaĩ nusigañdo ir̃ sãkė: Tikraĩ šìtas bùvo Diẽvo Sūnùs. Bùvo tenaĩ atstù daũg móterų, kuriõs bùvo atė̃jusios paskuĩ Jė́zų ìš Galiliejos jám tar⸗náuti; tar̃p jų̃ bùvo Marijà Magdalenà, Jokū̃bo ir̃ Juõzapo mó⸗tina, Marijà, ir̃ Zebediẽjaus sūnų̃ mótina. Kaĩ jaũ bùvo vãkaras, atė̃jo víenas turtìngas žmogùs ìš Arimatajos, vardù Juõzapas, kur̃s ir̃gi bùvo Jė́zaus mókytinis. Jìs atė̃jo pàs Pilõtą ir̃ meĩdė Jė́zaus kū́no. Tuomèt Pilõtas léido atidúoti kū́ną. Ė̃męs kū́ną, Juõ⸗zapas įvyniójo jį̃ į̃ týrą paklõdę ir̃ paguĩdė jį̃ sàvo naujamè kapè, kurį̃ bùvo išsikáldinęs uolojè; jìs prirìto dìdelį ãkmenį priẽ kãpo angõs ir̃ nuė̃jo. Bùvo tenaĩ Marijà Magdalenà ir̃ kità Marijà, sėdė́jusios tiẽs kapù. ‸Kìtą diẽną, kurì yrà põ Prisirengìmo die⸗nõs, vyriáusieji kunigaĩ ir̃ parisiẽjai susiriñko pàs Pilõtą ir̃ sãkė:

Valdõve, mẽs atsìminėme, kàd tàs suvedžiótojas dár gývąs tebebū́damas, sãkė: Põ trijų̃ dienų̃ àš prisikė́lsiu. Liẽpk tàt sérgėti kãpą ìki trẽčiajai diẽnai, kàd kar̃tais neateĩtų jõ mókytiniai, jõ nepavõgtų ir̃ nesakýtų liáudžiai: Jìs kė̃lėsi ìš numìrusiųjų; tàs paskutìnis suklaidìnimas bū́tų piktèsnis ùž pìrmąjį. Pilõtas jíems tãrė: Jū̃s tùrite sargýbą; eĩkite, sérgėkite, kaĩp mókate. Ir̃ jiẽ nuẽjo ir̃, pažymė̃ję ántspaudu ãkmenį, apstãtė kãpą sargaĩs.

69. Dìdžiosios Saváitės pirmãdienis

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 50, 5—10)

Anuõ metù: Tãrė Izaìjas: Viẽšpats Diẽvas atvė̃rė mán aũsį, õ àš neprieštaravaũ, nesitráukiau atgaĩ. Aš daviaũ sàvo kū̃ną mùšantiems ir̃ màno skruostùs ráunantiems; àš nenùgręžiau sàvo véido nuõ tų̃, kuriẽ koliójo ir̃ spjáudė manè. Viẽšpats Diẽvas màno padėjė̃jas, todė̃l àš nebuvaũ sugė̃dintas; todė̃l àš padariaũ sàvo véidą kaĩp kiečiáusią uõlą, ir̃ àš žinaũ, kàd nebū́siu sugė̃dintas. Artì tàs, kur̃s manè téisina; kàs mán prieštaraũs? Stókime draugè; kàs màno príešininkas? teprisiar̃tinie priẽ manę̃s. Štaĩ Viẽšpats Diẽvas màno padėjė̃jas; kàs yrà tàs, kur̃s manè pasmer̃ktų? Štaĩ visì bùs sutrìnti, kaĩp drabùžis; kañdys suẽs juõs. Kàs ìš jū́sų bìjo Viẽšpaties ir̃ klaũsosi jõ tar̃no bal̃so? Kàs váikščioja tamsýbėje ir̃ kuriám nėrà šviesõs, tàs tegul̃ pasìtiki Viẽšpaties vardù ir̃ rẽmiasi sàvo Dievù.

Evangelija

Jõno 12, 1—9

Šešiomìs dienomìs pir̃m Velýkų Jė̃zus atẽjo į̃ Betãniją, kur̃ gyvẽno bùvęs numìręs ir̃ prikéltas Lõzorius. Tenaĩ jám iškélta pókylis. Mortà tarnãvo, Lõzorius bùvo víenas ìš sėdė̃jusių draugè sù juõ priẽ stãlo, õ Marijà ẽmė brangaũs tìkrojo nardo tẽpalo svãrą, pàtepė Jė̃zaus kójas ir̃ nušlúostė jõ kójas sàvo plaukaĩs. Namaĩ pasidãrė pilnì tẽpalo kvãpo. Tuomèt víenas ìš jõ mókytinių, Jùdas Iskarijotas, kur̃s turė̃jo jį̃ išdúoti, tãrė: Kodė̃l nepardúota tõ tẽpalo ùž trìs šimtùs denãrų ir̃ neatidúota betur̃čiams? Pasãkė gì jìs taĩ, nè kàd jám bū́tų rūpė̃ję betur̃čiai, bèt kàd bùvo

vagìs iȓ, laikýdamas piniginę, pasisãvindavo, kàs į ją̃ bùvo įdedama. Bèt Jė́zus atsãkė: Palìkite ją̃, nès jì taĩ palaĩkė màno láidotuvių diẽnai. Betuȓčių jū̃s visuomèt tùrite sàvo tárpe, õ manė̀ nevisuomèt tùrite. Dìdelė žȳdų minià patýrė jį̃ tenaĩ ẽsant iȓ atė̃jo nè tìk dė̃l Jė́zaus, bèt taĩp pàt pamatýti Lõzoriaus, kurį̃ jìs bùvo prikė́lęs ìš numìrusių̀jų.

70. Didžiõsios Saváitės antrãdienis

Skaitymas

Prãnašo Jeremìjo (Jer 11, 18—20)

Anuõ metù: Tãrė Jeremìjas: Viẽšpatie, tù mán apréiškei, iȓ àš patýriau; tuomèt tù mán paródei jų̃ sumãnymus. Aš buvaũ kaĩp lė̃tas avinė̃lis, nẽšamas pjáuti, iȓ nežinójau, kàd jiẽ dãrė priẽš manė̀ sumãnymų, sakýdami: Dė́kime mẽdžio añt jõ dúonos iȓ išdìldykime jį̃ ìš gyvų̃jų žẽmės, iȓ tegul̃ jõ vaȓdas nebū̃na daugiaũ mìnimas. Tù gi, kareivìjų Viẽšpatie, kuȓs teisìngai teisì iȓ tyrinė́ji ìnkstus iȓ šìrdis, dúok mán matýti tàvo jíems padarýtą keȓštą, nès táu àš pàvedžiau sàvo bȳlą, Viẽšpatie, màno Diẽve.

Mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus kančià, parašýta Mõrkaus, 14 iȓ 15 perskyr.

Anuõ metù: Bùvo lìkę dvì dienì ìki Velýkų iȓ Neraugìntos dúonos šveñtei. Vyriáusieji kunigaĩ iȓ Rãšto žinõvai jieškójo, kaĩp galė́tų sugáuti jį̃ klastà iȓ užmùšti. Bèt jiẽ sãkė: Nè šveñtą diẽną, kàd kaȓtais nekìltų žmonėsè maĩšto. Jám ẽsant Betanìjoje Sìmono Raupsúotojo namuosè iȓ sė́dint ùž stãlo, atė̃jo moterìškė sù alebastriniù indù brangaũs tìkrojo nardo tẽpalo iȓ, sudaũžius iñdą, išpýlė jám añt galvõs. Kaĩ kuriẽ bùvo nepaténkinti, iȓ víenas kitám sãkė: Kám tàs tẽpalo eikvójimas? Nès tą̃ tẽpalą bùvo gãlima pardúoti daugiaũ kaĩp ùž trìs šimtùs denãrų iȓ išdalìnti betuȓčiams. Jiẽ murmė́jo priẽš ją̃. Bèt Jė́zus tãrė: Atstókite nuõ jõs; kám jái ẽsate įkyrū̃s? Jì padãrė mán gẽrą dárbą. Nès betùrčių jū̃s visuomèt tùrite sù savim̃ iȓ, kadà tìk nórite, gãlite darýti jíems gẽra, õ manė̀ nè visuomèt tùrite. Jì padãrė, ką̃ galė́jo; jì ìš añksto pàtepė màno kū́ną láidotuvėms. Iš tikrų̃jų, sakaũ

jùms, kur̃ tìk visamè pasáulyje bùs skelbiamà šìta Evangèlija, bùs sãkoma jõs atsiminìmui, ir̃ ką̃ jì yra padáriusi. Tuomèt víenas iš dvýlikos Jùdas Iskarijõtas nuė̃jo pàs vyriáusius kùnigus jíems jõ išdúoti. Jiẽ taĩ išgir̃dę apsìdžiaugė ir̃ pasižadė́jo dúosią jám pinigų̃. Taĩgi, jìs jieškójo, kaĩp galė́tų patõgiai jį̃ išdúoti. Pìrmą Neraugìntos dúonos diẽną, kadà aukójo Velýkų avinė̃lį, mókytiniai jám sãkė: Kur̃ nóri, kàd mẽs eĩtumėm ir̃ pri≠reñgtumėm táu válgyti Velýkų avinė̃lį? Tuomèt jìs siuñtė dù sàvo mókytiniu ir̃ juõdviem tãrė: Eĩkite į̃ miẽstą; teñ sutìks jùdu žmogùs, nẽšinas vandeñs ąsočiù; sèkite jį̃ ir̃, kur̃ jìs įeĩs, sakýkite namų̃ saviniñkui: Mókytojas sãko: Kur̃ yrà màno vietà, kur̃ galė́čiau válgyti Velýkų avinė̃lį draugè sù sãvo mókytiniais? Jìs paródys jùdum dìdelį parúoštą kam̃barį; tenaĩ mùms prireñg≠kite. Jõ mókytiniai išė̃jo ir̃ nuė̃jo į̃ miẽstą. Jiẽ rãdo, kaĩp jìs jíems bùvo sãkęs, ir̃ pataĩsė Velýkas. Vakarè jìs atė̃jo sù dvý≠lika. Jíems sė́dint ùž stãlo ir̃ válgant, Jė́zus tãrė: Iš tikrų̃jų, sa≠kaũ jùms, víenas ìš jū̃sų, *kur̃s sù manim̃ válgo*, išduõs manè. Jiẽ nuliū̃do ir̃ víenas põ kìto pradė́jo jám sakýti: Ar̃gi àš? Jìs jíems tãrė: Víenas ìš dvýlikos, kur̃s sù manim̃ dãžo rañką į̃ iñdą. Žmogaũs Sūnùs, tiesà, eĩna, kaĩp apiẽ jį̃ parašýta, bèt var̃gas tám žmõgui, per̃ kurį̃ žmogaũs Sūnùs išdúodamas. Geriaũ bū́tų tám žmõgui, jéi jìs nebū́tų gìmęs. Jíems beválgant, Jė́zus ė̃mė dúoną, paláiminęs pérlaužė, dãvė jíems ir̃ tãrė: Im̃kite, taĩ yrà màno kū́≠nas. Paė̃męs taũrę ir̃ padėkójęs, jìs dãvė jíems; ir̃ visì ìš jõs gė́rė. Jìs jíems sãkė: Taĩ yrà màno kraũjas naujõsios sándoros, kur̃s bùs išlíetas ùž daũgelį. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, àš jaũ nebegérsiu šìto vỹnmedžio vaĩsiaus ìki tái diẽnai, kadà gérsiu jį̃ naũją Diẽvo karalỹstėje. Pakalbė́ję giẽsmę, jiẽ išė̃jo į̃ Alỹvų kálną. Tuomèt jìs jíems sãkė: Jū̃s visì šią̃ nãktį manimì pasipìktinsite, nès para≠šýta: Aš *ištìksiu ganýtoją, ir̃ ãvys išsisklaidỹs.* Bèt prisikė́lęs ìš numìrusiųjų, àš pirmà jū́sų nueĩsiu į̃ Galilieją. Pẽtras gì jám tãrė: Kàd ir̃ visì pasipìktintų tavimì, tačiaũ nè àš. Jė́zus jám pasãkė: Iš tikrų̃jų, sakaũ táu: šiañdien, šią̃ nãktį, gaĩdžiui dár nẽ dù kartù nepragýdus, tù trìs kartùs manę̃s išsigìnsi. Bèt jìs dár toliaũ kalbė́jo: Kàd ir̃ mir̃ti sù tavimì turė́čiau, àš tavę̃s neišsigìnsiu. Taĩp pàt ir̃ visì kalbė́jo. Jiẽ atė̃jo į̃ ū́kį, vadìnamą Getsemane. Tenaĩ jìs tãrė sãvo mókytiniams: Pasėdė́kite čià, kõlei àš mel≠

siuos. Jìs pasìėmė sù savimì Pẽtrą, Jokū̃bą iȓ Jõną, pradė́jo iš-gąstáuti iȓ bodė́tis iȓ jíems tãrė: *Màno síela nuliū̃dusi* ìki miȓčiai, pasilìkite čià iȓ budė́kite. Paėjė́ję̄s trùputį toliaũ, jìs parpúolė žẽmėn iȓ meĩdėsi, kàd valandà, jéi bū́tų gãlima, praeĩtų prõ jį. Jìs kalbė́jo: Abba, Tė́ve, vìsa táu gãlima, atitólink nuõ manę̃s šìtą taũrę: tačiaũ nè kõ àš nóriu, bèt kõ tù! Atė̃jęs atgaĩ, jìs rãdo juõs miẽgančius iȓ tãrė Pẽtrui: Sìmonai, miegì? negalė́jai vienõs valandõs budė́ti! Budė́kite iȓ meĩskitės, kàd neįpùltumėte į pa-gùndą. Dvasià, tiesà, stropì, bèt kū̃nas siȋpnas. Nuė̃jęs añtrą kaȓtą jìs meĩdėsi, kalbė́damas tuõ pačiùs žodžiùs. Sugrį́žęs rãdo juõs vė̃l miẽgančius, (nès jų̃ ãkys bùvo miegùistos), iȓ jiẽ neži-nójo, ką̃ jám atsakýti. Jìs atė̃jo trẽčią kaȓtą iȓ jíems tãrė: Mie-gókite jaũ iȓ ilsė́kitės. Ganà. Atė̃jo valandà; štaĩ, žmogaũs Sū-nùs bùs išdúotas į nusidė́jėlių rankàs. Kélkitės, eĩkime; štaĩ, tàs, kuȓs manè išduõs, artì. Dár jám tebẽkalbant, atė̃jo víenas ìš dvýlikos, Jùdas Iskarijõtas, iȓ draugè sù juõ dìdelė minià sù ka-lavìjais iȓ sù vė̃zdais nuõ vyriáusiųjų kunigų̃, Rãšto žinõvų iȓ vyresnių̃jų. Jõ išdavė́jas bùvo jíems dãvęs žénklą iȓ pasãkęs: Kurį̃ àš pabučiúosiu, taĩ tàs, suim̃kite jį̃ iȓ vèskite atsargiaĩ. Atė̃-jęs jìs tuojaũ prisiaȓtino priẽ jõ iȓ tãrė: Sveĩkas, Mókytojau, iȓ pabučiãvo jį. Tuomèt jiẽ pakė́lė priẽš jį̃ rankàs iȓ sùėmė jį̃. Víe-nas ìš apliñkui stovė́jusių̃jų, išsitráukęs kalavìją, ištiko vyriáu-siojo kùnigo taȓną iȓ nukiȓto jám aũsį. Atsiliẽpdamas Jė́zus jíems tãrė: Kaĩp priẽš galvãžudį jū̃s išė̃jote sù kalavìjais iȓ sù vė̃zdais manę̃s sugáuti. Kasdiẽn bū́davau pàs jùs šventỹkloje mókyda-mas, iȓ jū̃s manę̃s nesùėmėte. Bèt Rãštai tùri įvỹkti. Tuomèt jõ mókytiniai, palìkę jį̃, visì pabė́go. Víenas jaunikáitis sẽkė jį̃, apsisiaũtęs paklodè núogą kū̃ną; jiẽ sugãvo jį̃. Bèt jìs, pamẽtęs paklõdę, pabė́go nuõ jų̃ núogas. Jiẽ nùvedė Jė́zų pàs vyriáusį kùnigą; teñ susiriñko visì kunigaĩ, Rãšto žinõvai iȓ vyresníeji. Pẽtras ìš tólo jį̃ sẽkė į vyriáusiojo kùnigo kiẽmą; jìs atsisė́do draugè sù tarnaĩs priẽ ugniẽs iȓ šìldėsi. Vyriáusieji kunigaĩ iȓ visà tarýba jieškójo liùdijimo priẽš Jė́zų, kàd galė́tų atidúoti jį̃ nužudýti, bèt nerãdo. Nès nórs daũgelis liùdijo priẽš jį̃ neteĩsiai, bèt jų̃ liùdijimai nesùtarė. Kaĩ kuriẽ atsikė́lę neteĩsiai liùdijo priẽš jį̃, sakýdami: Mẽs girdė́jome jį̃ sãkant: Aš sugriáusiu šìtą rañkų dárbo šventỹklą iȓ peȓ trìs dienàs pastatýsiu kìtą nè rañkų

dárbo. Bèt iř jų̃ liùdijimas nesùtarė. Tuomèt vyriáusis kùnigas, atsistójęs į vìdurį, pakláusė Jė́zų, sakýdamas: Ař tù niẽko neatsakaĩ į taĩ, ką̃ šìtie priẽš tavè liùdija? Bèt jìs tylė́jo iř niẽko neatsãkė. Vyriáusis kùnigas vė̃l jį̃ pakláusė iř jám tãrė: Ař tù Krìstus, paláimintojo Diẽvo Sūnùs? Jė́zus jám atsãkė: Aš esù; jū̃s matýsite *žmogaũs Sū́nų, sė́dintį Diẽvo galýbės dešinėjè iř ateĩnantį dangaũs debesysè.* Tuomèt vyriáusis kùnigas, pérsiplė́šdamas sàvo drabužiùs, tãrė: Kám dár mùms reĩkia liùdytojų? Girdė́jote piktžodžiãvimą; kaĩp jùms rẽgisi? Jiẽ visì jį̃ nùteisė ẽsant veřtą mirtiẽs. Kaĩ kuriẽ pradė́jo į jį̃ spjáudyti, dangstýti jám véidą, mùšti jį̃ kumštimìs iř jám sakýti: Pranašáuk. Tarnaĩ daũžė jõ véidą plãštakomis. Pẽtrui ẽsant žemaĩ kiemè, atė̃jo vienà ìš vyriáusiojo kùnigo tarnáičių. Jì, pamãčiusi Pẽtrą besišìldantį, pàžvelgė į jį̃ iř tãrė: Iř tù buvaĩ sù Jė́zumi Nazarė́nu. Bèt jìs išsigýnė, sakýdamas: Aš nežinaũ iř nesuprantù, ką̃ tù sakaĩ. Jìs išė̃jo laukañ į príekiemį. Tuomèt gaidỹs pragýdo. Vė̃l pamãčiusi jį̃ tarnáitė pradė́jo sakýti stovė́jusiems apliñkui: Šìtas ìš jų̃ tárpo. Jìs vė̃l išsigýnė. Po valandė̃lės čià pàt stovė́jusieji vė̃l sãkė Pẽtrui: Tikraĩ tù víenas ìš jų̃, nès tù iř galiliejiẽtis. Bèt jìs pradė́jo kéiktis iř prisiekinė́ti: Aš nepažį́stu tõ žmogaũs, apiẽ kurį̃ kal̃bate. Tuojaũ gaidỹs añtrą kar̃tą pragýdo. Tuomèt Pẽtras atsìminė žõdį, kurį̃ Jė́zus bùvo jám pasãkęs: Gaĩdžiui dár nė̃ dviejų̃ kar̃tų nepragýdus, tù trìs kartùs manę̃s išsigìnsi. Iř jìs pradė́jo veřkti. Tuojaũ rýto mẽtą vyriáusi kunigaĩ, pasitãrę sù vyresniaĩsiais, Rãšto žinõvais iř sù visà tarýba, surìšdino Jė́zų, nùvedė iř įdavė jį̃ Pilõtui. Pilõtas jį̃ kláusė: Ař tù esì žýdų karãlius? Jìs atsakýdamas jám tãrė: Tù taĩ sakaĩ. Tuomèt vyriáusi kunigaĩ káltino jį̃ daũgeliu dalỹkų. Pilõtas vė̃l jį̃ kláusė, sakýdamas: Ař tù niẽko neatsakaĩ? Žiūrė́k, dė̃l kokių̃ didelių̃ dalỹkų jiẽ tavè skùndžia. Bèt Jė́zus daugiaũ niẽko nebeatsãkė, taĩp kàd Pilõtas stebė́josi. Jìs bùvo paprãtęs išléisti jíems peř šventès víeną ìš kalinių̃, kuriõ jiẽ prãšė. Bùvo gì tar̃p jų̃ víenas, vardù Barãbas, sugáutas draũg sù maištininkais; maištè jìs bùvo užmùšęs žmõgų. Taĩgi, atė̃jusi minià pradė́jo prašýti, kàd jìs jíems padarýtų, kaĩp visuomèt. Pilõtas jíems atsãkė iř tãrė: Ař nórite, kàd jùms žýdų karãlių išléisčiau? Nès jìs žinójo vyriáusius kùnigus jį̃ ìš pavỹdo išdãvus. Bèt vyriáusi kunigaĩ

pakùrstė mìnią, kàd jíems verčiaũ Barãbą paléistų. Tuomèt Pilõtas vė̃l atsiliẽpdamas jíems tãrė: Taĩ kõ gì nórite, kàd padarýčiau žýdų karãliui? Jiẽ vė̃l šaũkė: Prikálk jį̃ añt krỹžiaus. Pilõtas jíems sãkė: Ir̃ ką̃ gì jìs pìkta padãrė? Bèt jiẽ dár labiaũ šaũkė: Prikálk jį̃ añt krỹžiaus. Tuomèt Pilõtas, norė̃damas paténkinti taũtą, išléido jíems Barãbą ir̃ rýkštėmis nuplàkdinęs Jė́zų, pàdavė jį̃ prikálti añt krỹžiaus. Kareĩviai nusìvedė jį̃ į̃ teĩsmo rū̃mų kiẽmą ir̃ sùšaukė vìsą kúopą. Jiẽ apvil̃ko jį̃ pur̃puru, nupýnę uždė́jo jám erškė̃čių vainìką, ir̃ pradė́jo jį̃ svéikinti: Svéikas, žỹdų karãliau! Jiẽ mùšė jõ gálvą néndre, spjáudė į̃ jį̃ ir̃ atsiklaũpę gárbino jį̃. Pasitýčioję ìš jõ, jiẽ nuvil̃ko nuõ jõ pur̃purą, apvil̃ko jį̃ jõ drabùžiais ir̃ ìšvedė jį̃ prikálti añt krỹžiaus. Jiẽ prìvertė víeną prõ šãlį ẽjusį, Sìmoną Kireniẽtį, kur̃s grį̃žo ìš laũko, Aleksándro ir̃ Rùfo tė́vą, nèšti jõ krỹžių. Taĩp jiẽ nùvedė jį̃ į̃ Golgòtos viẽtą, taĩ réiškia, káukolės viẽtą. Tenaĩ jiẽ dãvė jám gérti vỹno, sumaišýto sù mira, bèt jìs neprisìėmė. Prikãlę jį̃ añt krỹžiaus, jiẽ pasidalìno jõ drabužiùs, mesdamì dė̃l jų̃ bùrtą, kàs ką̃ turė́jo gáuti. Bùvo trečià valandà, kadà jiẽ prìkalė jį̃ añt krỹžiaus. Bùvo taĩp pàt parašýtas į̃rašas, kur̃s ródė jõ kal̃tę: ŽYDŲ KARALIUS. Draũg su juõ jiẽ prìkalė añt krỹžių dù galvažudžiu, víeną dešinėjè pusėje, kìtą jõ kairėjè. Taĩp įvỹko Rãštas, kur̃s sãko: Jìs paskaitýtas tar̃p pirktadarių̃. Kuriẽ prõ šãlį ẽjo, piktžodžiãvo jám ir̃, kraipýdami sàvo gálvas, sãkė: Šè táu, kur̃s griáuni Diẽvo šventỹklą ir̃ per̃ trìs dienàs vė̃l ją̃ pastataĩ, gélbėk pàts savè, nužeñgdamas nuõ krỹžiaus. Taĩp pàt ir̃ vyriáusi kunigaĩ sù Rãšto žinõvais týčiodamies vienì kitíems sãkė: Kitùs jìs išgélbėjo, pàts savę̃s negãli išgélbėti. Krìstus, Izraèlio karãlius, tenužeñgia dabar̃ nuõ krỹžiaus, kàd matýtumėm ir̃ tikė́tumėm. Taĩp pàt ir̃ tuõdu, kuriẽ sù juõ bùvo prikálti añt krỹžių, týčiojosi ìš jõ. Šẽštai vãlandai atẽjus, pasidãrė visojè žẽmėje tamsù ìki deviñtai vãlandai. Deviñtą vãlandą Jė́zus sušùko dìdeliu balsù, sakýdamas: *Eloi, Eloi lamma sabakhthani!* taĩ réiškia: *Màno Diẽve, màno Diẽve, kám manè apléidai!* Kaĩ kuriẽ ìš stovė́jusiųjų apliñkui išgir̃dę sãkė: Štaĩ, jìs šaũkia Elìją. Tuomèt pribė́gęs víenas primir̃kė kempìnę ãcto, užmóvė ją̃ añt néndrės ir̃ dãvė jám gérti, sakýdamas: Paláukite, žiūrė́kime, ar̃ ateĩs Elìjas jõ nuim̃ti. Jė́zus gì, sušùkęs dìdeliu balsù, atìdavė dvãsią.

Tuomèt šventỹklos ùždanga pusiáu pérplyšo nuõ viršaũs ìki ãpa-čiai. Šim̃tininkas, kur̃s stovė́jo tiẽs juõ, matýdamas jį̃ tokiuõ šauksmù atidãvus dvãsią, tãrė: Iš tikrų̃jų, šìtas žmogùs bùvo Diẽvo Sūnùs. Iš tólo žiūrė́jo taĩp pàt moterìškės; tar̃p jų̃ bùvo Marijà Magdalenà, Marijà, Jokū̃bo Jaunèsniojo ir̃ Juõzapo mó-tina, ir̃ Salomė, kuriõs, jám dár Galiliejoje ẽsant, jį̃ sẽkė ir̃ jám tarnãvo, ir̃ daũg kitų̃, kuriõs bùvo sù juõ atẽjusios į̃ Jerùzalę. Jaũ vakarè, (kadángi taĩ bùvo Prisirengìmo dienà, kurì ẽsti priẽš sù-batą), atẽjo Juõzapas ìš Arimatajos, kilnùs tarýbos narỹs, kur̃s taĩp pàt láukė Diẽvo karalỹstės; jìs drą̃siai į̃ėjo pàs Pilõtą ir̃ prãšė Jė́zaus kū́no. Pilõtas stebė́josi, kàd jìs bū́tų jaũ mìręs, ir̃, pa-sišaũkęs šim̃tininką, kláusė jį̃, ar̃ jìs jaũ mìręs. Patýręs taĩ ìš šim̃tininko, jìs dovanójo kū́ną Juõzapui. Juõzapas nupir̃ko pa-klõdę, nuẽmęs jį̃, suvyniójo į̃ paklõdę, paguldė jį̃ kapè, iškaltamè uolojè, ir̃ prirìto ãkmenį priẽ kãpo angõs. Marijà Magdalenà ir̃ Marijà Juõzapo mótina žiūrė́jo, kur̃ jìs bùvo padė́tas.

71. Didžiõsios Saváitės trečiãdienis

I Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 62, 11; 63, 1—7)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Sakýkite Siòno dùkteriai: Štaĩ ateĩna tàvo Gélbėtojas, štaĩ jõ ùžmokestis sù juõ ir̃ jõ atlýginimas tiẽs juõ. Kàs tasaĩ, kur̃s ateĩna ìš Edòmo, rausvaĩs drabùžiais ìš Bosros? Tàs dailùsis sàvo apdarè, eĩnąs sàvo stiprýbės pilnýbėje? Taĩ àš, kur̃s kalbù teisýbę, ir̃ esù pìrmas kovótojas išgélbėjimui. Tàt kodė̃l tàvo ãpvalkalas raudónas ir̃ tàvo drabùžiai kaĩp mìnan-čiųjų spaustuvė? Aš mýniau spaustùvą vienas ir̃ ìš tautų̃ tárpo ne-bùvo sù manim̃ nė víeno. Aš mýniau juõs sàvo narsè ir̃ sumìn-džiojau juõs sàvo rūstýbėje; jų̃ kraũjas užtìško añt màno drabùžių, ir̃ àš sùtepiau visùs sàvo ãpdarus. Nès ker̃što dienà bùvo màno širdyjè, màno atvadãvimo mẽtai atẽjo. Aš žvalgiaũsi apliñkui ir̃ nebùvo padėjė́jo, jieškójau ir̃ nebùvo, kàs padė́tų; manè išgélbėjo màno petỹs, ir̃ mán padė́jo pàts màno užsidegìmas. Aš sumìn-džiojau tautàs sàvo narsè, nugìrdžiau jàs sàvo užsidegimè ir̃ nù-bloškiau žẽmėn jų̃ galýbę. Aš atsimiñsiu Viẽšpaties pasigailė́jimus, gìrsiu Viẽšpatį dė̃l vìso tõ, ką̃ mùms yrà suteĩkęs Viẽšpats, mū́sų Diẽvas.

II Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 53, 1—12)

Anuõ metú: Tãrė Izaìjas: Viẽšpatie, kàs tikė́jo tám, ką̃ mẽs girdė́jome? ir̃ kám bùvo apréikšta Viẽšpaties petỹs? Jìs kýla augštỹn kaĩp atžalà jõ akìvaizdoje ir̃ kaĩp šaknìs ìš ištróškusios žẽmės; nėrà jám ìšvaizdos ir̃ gražùmo; mẽs žiūrė́jome į̃ jį̃ ir̃ nebùvo pažvelgìmo, kàd mẽs trókštumėm jõ, paniẽkinto ir̃ paskutìnio ìš žmonių̃, skaũsmo výro ir̃ kur̃s bùvo pažìnęs nẽgalią; jõ véidas bùvo lýg pàslėptas ir̃ paniẽkintas, todė̃l mẽs nė nežiūrė́jome jõ. Tikraĩ, jìs ė̃mė añt savę̃s mū́sų skausmùs, ir̃ jìs nẽšė mū́sų sópulius, õ mẽs laĩkėme jį̃ tar̃si raupsúotu ir̃ Diẽvo užgáutu ir̃ pažẽmintu. Jìs bùvo sùžeistas dė̃l mū́sų neteisýbių, sudaužýtas dė̃l mū́sų kaltýbių; plakìmas dė̃l mū́sų ramýbės púolė añt jõjo, ir̃ jõ randaĩs mẽs ẽsame pagýdyti. Mẽs visì klýdome kaĩp ãvys, kiekvíenas pasùko į̃ sàvo kẽlią, õ Viẽšpats uždė́jo añt jõ visų̃ mū́sų neteisýbę. Jìs bùvo paaukótas, nès pàts norė́jo, ir̃ neatvė́rė sàvo burnõs; kaĩp avìs vedamà pjáuti ir̃ kaĩp avinė̃lis nutìlsta priẽš tą̃, kurìs jį̃ ker̃pa, taĩp ir̃ jìs neatvė́rė sàvo burnõs. Jìs àtimtas ìš suspaudìmo ir̃ ìš teĩsmo; kàs supràs jõ gìminę? nès jìs bùvo išplė́štas ìš gyvų̃jų šaliẽs; àš užgavaũ jį̃ dė̃l màno tautõs kaltýbės. Jìs duõs bedieviùs ùž jõ kãpą ir̃ turtìngą ùž jõ mir̃tį, nès jìs nebùvo padãręs neteisýbės ir̃ nebùvo vỹliaus jõ burnojè. Viẽšpats norė́jo jį̃ suláužyti kentė́jimu; jéi jìs atìdavė sàvo gyvýbę ùž núodėmę, jìs matỹs ilgaĩ pasiliẽkančią ainìją, ir̃ Viẽšpaties valià bùs jõ rankà įvỹkdyta. Už tataĩ, kàd jõ síela kentė́jo var̃gą, jìs matỹs ir̃ bùs pasótintas; sàvo žinójimu pàts màno teisùsis tar̃nas nutéisins daũgelį, ir̃ jìs nẽš jų̃ neteisýbes. Todė̃l àš jám àtskiriu labaĩ daũgelį, ir̃ jìs daliñs galìngųjų išplė́šas, dė̃l tõ, kàd jìs dãvė mir̃čiai sàvo gyvýbę ir̃ paskaitýtas sù nusikal̃tėliais, kàd jìs nẽšė daũgelio núodėmes ir̃ mel̃dė ùž nusidė́jėlius.

Mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus kančià, parašýta Lùko 22 ir̃ 23 perskyr.

Anuõ metù: Ar̃tinosi Neraugìntosios dúonos šveñtė, kurì vadìnama Velýkos. Vyriáusi kunigaĩ ir̃ Rãšto žinõvai jieškójo, kaĩp nužudýtų Jė́zų; bèt jiẽ bijójo tautõs. Taĩgi, šetõnas įė̃jo į̃ Jùdą, víeną ìš dvýlikos, kur̃s vadìnasi Iskarijõtas. Jìs nuė̃jo ir̃ kalbė́josi sù vyriáusiais kunigaĩs ir̃ vir̃šininkais, kaĩp jìs jíems jį̃ išdúosiąs. Jiẽ apsìdžiaugė ir̃ susiderė́jo dúoti jám pinigų̃. Jìs

apsiėmė iř ieškójo prógos išdúoti jį bè minių. Taĩp atė̃jo Nerau=gìntosios dúonos dienà, kuriã reikė́jo pjáuti Velýkų avinė̃lis. Tuomèt Jė́zus siuñtė Pẽtrą iř Jõną iř tãrė: Nuė̃ję prireñgkite mùms válgyti Velýkų avinė̃lį. Juõdu pakláusė: Kuř nóri, kàd pri=reñgtumėm? Jìs jíems atsãkė: Štaĩ, jùdviem įeĩnant į miẽstą, jùdu pasitiks víenas žmogùs, nė̃šinas ąsočiù vandeñs; sèkite jį į na=mùs, į kuriuõs įeĩs, iř sakýkite namų̃ šeimininkui: Mókytojas táu sãko: Kuř yrà bùtas, kuriamè galė́čiau válgyti Velýkų avinė̃lį draugè sù sàvo mókytiniais? Jìs paródys jùms prìruoštą dìdelį kam̃barį; tenaĩ prireñgkite. Nuė̃ję jiẽ rãdo, kaĩp jìs jíems bùvo pasãkęs, iř prìrengė Velýkų vakariẽnę. Vãlandai atė̃jus, jìs sė́=dosi priẽ stãlo iř draugè sù juõ dvýlika apãštalų. Tuomèt jìs jíems tãrė: Geistè geidžiaũ válgyti draugè sù jumìs šìtą Velýkų vakariẽnę priẽš kentė́damas. Nès, sakaũ jùms, nuõ šiõ laĩko àš nebeválgysiu jõs, kõlei bùs įvỹkusi dangaũs karalỹstėje. Pa=ė̃męs taũrę, jìs dėkójo iř tãrė: Im̃kite iř dalìnkitės tarp savę̃s. Nès, sakaũ jùms, àš nebegérsiu šìto vỹnmedžio vaĩsiaus, ìki ateĩs Diẽ=vo karalỹstė. Paė̃męs dúonos, jìs dė́kojo, láužė, dãvė jíems iř tãrė: Taĩ yrà màno kū̃nas, kuřs ùž jùs dúodamas; taĩ darýkite màno atsiminìmui. Taĩp pàt pàėmė iř taũrę põ vakariẽnės iř tãrė: Tà taurė̃ yrà naujóji sándora màno kraũjuje, kuřs bùs ùž jùs išlíetas. Tačiaũ štaĩ màno išdavė́jo rankà yrà sù manimì añt stãlo. Žmo=gaũs Sūnùs, tiesà, eĩna taĩp kaĩp nustatýta; tačiaũ vargas tám žmõgui, peř kurį jìs bùs įšdúotas. Jiẽ ė̃mė klausinė́ti víenas kìtą, kàs ìš jų̃ ẽsąs, kuřs taĩ padarýsiąs. Kìlo tarp jų̃ iř giñčas, kàs jų̃ ródosi didžiáusis. Bèt jìs jíems tãrė: Pagónių karãliai viešpa=táuja jíems, iř kuriẽ tùri valdžiõs jíems, vadìnasi geradariaĩ. Jū̃s gì netaĩp; bèt kuřs tarp jū́sų yrà didžiáusis, tepasidãro kaĩp ma=žiáusis, iř kàs yrà viršininkas, tebū̃na kaĩp tarnas. Nès kàs di=dèsnis: tàs, kuřs sė́di priẽ stãlo, ař kuřs tarnáuja? ar̃gi nè kuřs sė́di priẽ stãlo? Àš gì esù jū́sų tárpe kaĩp tàs, kuřs tarnáuja. Jū̃s ẽsate tiẽ, kuriẽ pasilìkote sù manimì màno sunkenýbėse; todė̃l àš pàvedu jùms karalỹstę, kaĩp màno Tė́vas yrà mán pavẽdęs, kàd válgytumėte iř gértumėte priẽ màno stãlo, màno karalỹstėje iř sėdė́tumėte sóstuose, teisdamì dvýliką Izraėlio giminių̃. Viẽ=špats dár kalbė́jo: Sìmonai, Sìmonai! štaĩ, šėtõnas reikalãvo jū́sų, kàd pérsijotų jùs, kaĩp kviečiùs; bèt àš prašiaũ ùž tavè, kàd tù

nenustótumei tikė́jimo; todė̃l tù kadà nórs apsigrę̃žęs stìprink sàvo brólius. Tàs jám atsãkė: Viẽšpatie, àš esù pasirýžęs eĩti sù tavim̃ į̃ kalė́jimą ir̃ mir̃ti. Bèt jìs tãrė: Sakaũ táu, Pẽtrai: Pirmà, kaĩp gaidỹs šiañdien sugiedõs, tù trìs kartùs išsigìnsi pažį́stąs manè. Paskuĩ jìs jíems kalbė́jo: Kuomèt àš siunčiaũ jùs bè mai- šẽlio, bè delmono ir̃ autùvo, ar̃ jùms kõ nórs trū́ko? Jiẽ atsãkė: Niẽko. Tuomèt jìs jíems tãrė: Bèt dabar̃ kàs tùri maišẽlį, tepa- sìima taĩp pàt ir̃ delmoną; õ kàs netùri, tepardúoda sàvo jùpą ir̃ tenusìperka kalavìją. Nès, sakaũ jùms, tùri bū́ti į̃vỹkdyta manyjè dár ir̃ taĩ, kàs parašýta: Jìs paskaitýtas tar̃p piktadarių̃. Nès taĩ, kàs manè liẽčia, baĩgiasi. Jiẽ tãrė: Viẽšpatie, štaĩ čià dù kalavijù. Jìs jíems tãrė: Ganà. Išė̃jęs jìs ė̃jo sàvo pãpročiu į̃ Alỹvų kálną. Paskuĩ jį̃ ė̃jo ir̃ mókytiniai. Atė̃jęs į̃ viẽtą, jìs jíems tãrė: Meĩskitės, kàd neįpùltumėte į̃ pagùndą. Põ tõ pasi- tráukęs nuõ jų̃, akmenimì primetamaĩ, ir̃ atsiklaũpęs, jìs meĩdėsi ir̃ sãkė: Tė́ve, jéi nóri, atim̃k šìtą taũrę šaliñ nuõ manę̃s. Tačiaũ tebūniẽ nè màno valià, bèt tàvo. Tuomèt jám pasiródė ángelas ìš dangaũs, kur̃s jį̃ stìprino. Susisíelojęs savyjè, jìs karščiaũ meĩ- dėsi. Jõ prãkaitas pasidãrė, kaĩp lašaĩ kraũjo, var̃vančio žẽmėn. Atsikė́lęs nuõ maldõs ir̃ atė̃jęs pàs sàvo mókytinius, jìs rãdo juõs bemiẽgančius ìš nuliūdìmo ir̃ jíems tãrė: Kõ miẽgate? Kél- kitės, meĩskitės, kàd neįpùltumėte į̃ pagùndą. Dár jám tebèkal- bant, štaĩ, atė̃jo žmonių̃ minià; jų̃ priešakyjè ė̃jo víenas ìš dvý- likos, kur̃s vadìnosi Jùdas, ir̃ ar̃tinosi priẽ Jė́zaus jõ pabučiúoti. Jė́zus jám tãrė: Jùdai, pabučiãvimu tù išdúodi žmogaũs Sū́nų? Tiẽ, kuriẽ bùvo apliñk jį̃, matýdami, kàs turė́jo į̃vỹkti, pakláusė jį̃: Viẽšpatie, ar̃ ištikti kalavijù? Víenas jų̃ ištiko vyriáusiojo kùnigo tar̃ną ir̃ nukir̃to jám dẽšinę aũsį. Atsiliẽpdamas Jė́zus tãrė: Liáukitės, jaũ ganà; ir prisiliẽtęs jõ ausiẽs išgýdė jį̃. Tíems gi, kuriẽ bùvo atė̃ję priẽ jõ, vyriáusiems kunigáms, šventỹklos vir̃šininkams ir vyresníesiems Jė́zus tãrė: Išė̃jote sù kalavìjais ir sù vė̃zdais, lýg kàd priẽš galvãžudį. Kadà buvaũ kasdiẽn sù jumìs šventỹkloje, jū̃s nepakė́lėte priẽš manè rañkų; bèt taĩ yrà jū́sų valandà ir̃ tamsýbės valdžià. Jiẽ nutvė́rė jį̃ ir̃ vẽdė į̃ vyriáu- sio kùnigo namùs. Atstù sẽkė ir̃ Pẽtras. Susikū́rus ùgnį vidu- ryjè kiẽmo ir̃ jíems susė́dus apliñkui, Pẽtras atsisė́do jų̃ tárpe. Vienà tarnáitė, pamãčiusi jį̃ sė́dintį priẽ šviesõs ir̃ įsižiūrė́jusi į̃ jį̃,

tãrė: Ir̃ šìtas bùvo draugè sù juõ. Bèt jìs išsigýnė jõ, sakýdamas: Moterìške, àš jõ nepažį́stu. Põ valandė̃lės pamãtęs jį̃ kìtas tãrė: Ir̃ tù esì iš jų̃ tárpo. Pẽtras gi atsãkė: O, žmogaũ, neesù. Artì vienõs valandõs prasliñkus, dár kìtas tvìrtino, sakýdamas: Tikraĩ ir̃ šìtas bùvo su juõ, nès jìs ir̃ galiliejiẽtis. Bèt Pẽtras tãrė: Žmo⸗gaũ, àš nežinaũ, ką̃ tù sakaĩ. Ir̃ tuojaũ, dár jám tebėkalbant, gai⸗dỹs pragýdo. Tuomèt Viẽšpats atsigrę̃žęs pàžvelgė į Pẽtrą; ir̃ Pẽtras atsìminė Viẽšpaties žõdį, kaĩp jìs bùvo pasãkęs: Pirmà kaĩp gaidỹs giedõs, tù trìs kartùs išsigìnsi manę̃s. Po tõ Pẽtras, išė̃jęs laukañ, karčiaĩ ver̃kė. Tiẽ výrai, kuriẽ laĩkė Jė́zų, tyčió⸗josi iš jõ ir̃ mùšė jį̃. Jiẽ dañgstė jį̃, mùšė jį̃ į̃ véidą ir̃ kláusė jį̃, sakýdami: Pranašáuk, kàs tavè užgãvo. Piktžodžiáudami jiẽ sãkė priẽš jį̃ ir̃ daũg kitų̃ dalỹkų. Išaũšus susiẽjo tautõs vyresníeji, vyriáusi kunigaĩ ir̃ Rãšto žinõvai, nusìvedė jį̃ į̃ sàvo susirin⸗kìmą ir̃ kláusė: Jéi tù Krìstus, taĩ sakýk mùms. Jìs jíems tãrė: Jéi àš jùms sakýsiu, jū̃s mán netikė́site. Jéigu ir̃ pakláusiu, ne⸗atsakýsite mán ir̃ nepaléisite. Tačiaũ nuõ šiõ mẽto žmogaũs Sū⸗nùs sėdė̃s Diẽvo galýbės dešinėjè. Tuomèt visì pakláusė: Taĩ tù esì Diẽvo Sūnùs? Jìs atsãkė: Jū̃s pãtys sãkote; nès àš esù. Jiẽ tãrė: Kám dár mùms reĩkia liùdijimo? jùk pãtys girdė́jome iš jõ burnõs. Tuomèt visà jų̃ daugýbė kė́lėsi ir̃ nusìvedė jį̃ pàs Pilõtą. Tenaĩ jiẽ ė̃mė skų́sti jį̃, sakýdami: Rãdome, kàd šìtas kẽlia sumišìmą mū́sų tautojè, draũdžia mokė́ti mókesčius cié⸗soriui ir̃ sãkosi ẽsąs Krìstus karãlius. Pilõtas pakláusė jį̃: Ar tù esì žýdų karãlius? Atsakýdamas jìs tãrė: Tù sakaĩ. Tuomèt Pilõtas pasãkė vyriáusiems kunigáms ir minióms: Aš nerandù šitamè žmogujè jokiõs kaĨtės. Bèt jiẽ dár smarkiaũ tvìrtino, sa⸗kýdami: Jìs sàvo mókslu kùrsto taũtą visojè Judiejoje, pradė́jus nuõ Galiliẽjos ìki čià. Pilõtas, išgir̃dęs apiẽ Galilieją, pakláusė, ar̃ tàs žmogùs galiliejiẽtis. O patýręs, kàd jìs iš põ Erodo val⸗džiõs, nùsiuntė jį̃ pàs Erodą, kur̃s pàts tomìs dienomìs taĩp pàt bùvo Jerùzalėje. Erodas, pamãtęs Jė́zų, labaĩ apsìdžiaugė; jìs jaũ seniaĩ norė́jo jį̃ pamatýti, nès daũg bùvo apiẽ jį̃ girdė́jęs ir̃ tikė́josi išvýsiąs jį̃ dãrant kókį nórs stebùklą. Jìs dãvė jám daũg kláusimų, bèt Jė́zus niẽko jám neatsãkė. Tuõ tárpu vyriáusi kunigaĩ ir̃ Rãšto žinõvai stovė́jo ir̃ nuõlat jį̃ skùndė. Tuomèt Erodas sù sàvo kariúomene paniẽkino jį̃, pasitýčiodamas apvil̃kdino báltu drabu⸗

žiù iř nùsiuntė atgal pàs Pilõtą. Tą pãčią diẽną Erodas ir Pilõ-tas pastójo prieteliais, nes pirmà tõ bùvo víenas kitám nẽprie-teliai. Pilõtas, pasišaũkęs vyriáusius kùnigus, viršininkus iř žmónes, jíems tãrė: Jũs àtvedėte mán šìtą žmõgų, bũk jìs keliąs maĩštą tautojè, iř štaĩ, àš, klausinė́damas jū̃sų akìvaizdoje, ne-radaũ tamè žmogujè nė vienõs tų̃ kaltýbių, dė̃l kurių̃ jį̃ skùn-džiate. Taĩp pàt iř Erodas; nès buvaũ nusiuñtęs jùs pàs jį̃; iř štaĩ niẽko nepadarýta, kàs ródytų jį̃ ẽsant veřtą mirtiẽs. Taĩgi, àš jį̃ nuplàkdinsiu iř paléisiu. Jìs šveñtėms turė́jo jíems víeną paléisti. Bèt visà minià ė̃mė šaũkti draugè: Šaliñ šìtą, paléisk mùms Barãbą. Tasaĩ gì dė̃l kàžkokio miestè padarýto maĩšto iř žmogžudỹstės bùvo įmestas į kalė́jimą. Pilõtas, norė́damas pa-léisti Jė́zų, vė̃l jíems kalbė́jo. Bet jiẽ šaũkė priẽšais, sakýdami: Añt krỹžiaus, añt krỹžiaus jį̃! Tuomèt jìs sãkė jíems trẽčią kařtą: Iř ką̃ gi pìkta yrà jìs padãręs? Aš nerandù jamè jokiõs kaĩtės, vertõs mirtiẽs; taĩgi, nuplàkdinsiu jį̃ iř paléisiu. Bèt jiẽ nesilióvė reikalãvę dìdeliu šauksmù, kàd bū́tų prikáltas añt krỹžiaus, ir jų̃ šaũksmas ė̃jo vìs smarkỹn. Tuomèt Pilõtas nuspréndė padarýti, kaĩp jiẽ reikalãvo. Jìs paléido jíems už žmogžudỹstę iř maĩštą į kalė́jimą įmestąjį, kuriõ jiẽ reikalãvo, o Jė́zų atìdavė jų̃ vãliai. Vesdamì jį̃, jiẽ sugãvo víeną kireniẽtį, Sìmoną, pareĩnantį ìš laũ-ko, iř uždė́jo jám krỹžių, kàd nèštų paskuĩ Jė́zų. Jį̃ sẽkė dìdelė minià liáudies iř móterų, kuriõs dejãvo iř raudójo jõ. Atsigrę̃žęs į jàs, Jė́zus tãrė: Jerùzalės dùkterys, ne manę̃s veřkite, bet veř-kite verčiaũ pãčios savę̃s iř sàvo vaikų̃. Nès štaĩ ateĩna diẽnos, kuriosè sakỹs: Paláimintos nevaisìngosios! paláimintos, kuriõs negiñdė, iř krū̃tys, kuriõs nežìndė! Tuomèt jiẽ iñs sakýti kal-náms: Griū́kite añt mū́sų, iř kauburiáms: Apdeñgkite mùs. Nès jéi taĩp dãroma žaliám mẽdžiui, taĩ kàs bùs sausám? Draugè su juõ vẽdė nužudýti dár dù pìktadariu. Atė̃ję į viẽtą, kurì vadì-nama Káukolė, jiẽ prìkalė tenaĩ añt krỹžių jį̃ iř dù gálvažudžiu, víeną dešinėjè, añtrą kairėjè pùsėje. Jė́zus sãkė: Tė́ve, atléisk jíems, nès nežìno, ką̃ dãrą. Pasidalìndami jõ drabužiùs, jiẽ mẽtė bùrtą. Žmónės stovė́jo iř žiūrė́jo. Vyresníeji draugè sù jaĩs tý-čiojosi iš jõ iř sãkė: Kitùs išgélbėjo, savè teišgélbi, jéi jìs Krì-stus, Diẽvo išrinktàsis. Týčiojosi iš jõ iř kareĩviai: jiẽ prieĩdavo, padúodavo jám ãcto ir sakýdavo: Jéi tù žỹdų karãlius, gélbėk

savè. Bùvo viršujè jõ padė́tas iȓ įrašas graĩkiškai, lotỹniškai iȓ ebrãjiškai: ŠITAS YRA ŽYDŲ KARALIUS. Víenas tų̃dviejų galvažudžių̃, kuriẽ kabė̃jo, ė̃mė jám piktžodžiáuti, sakýdamas: Jéi tù Krìstus, gélbėk pàts savè iȓ mùs. Bèt atsiliẽpdamas kìtas draũdė jį̃ iȓ sãkė: Iȓ Diẽvo tù nebijaĩ, nórs esì taĩp pàt pàsmerk⸗tas! Mùdu jùk teisìngai, nès gáuname taĩ, kõ mū̃sų darbaĩ vertì, õ šìtas nepadãrė niẽko pìkta. Tuomèt jìs tãrė Jė́zui: Viẽšpatie, atsimiñk manè, kaĩ įeĩsi į sàvo karalỹstę. Jė́zus jám atsãkė: Iš tikrų̃jų, sakaũ táu, šiañdien tu bū̃si sù maniñ rõjuje. Bùvo apiẽ šẽštą vãlandą, iȓ visojè šalyjè pasidãrė tamsù ìki deviñtai vãlandai. Sáulė aptẽmo, iȓ šventỹklos ùždanga pusiáu pérplyšo. Tuomèt Jė́zus sušùko dìdeliu balsù, sakýdamas: Tė́ve, į tàvo rankàs aš atidúodu sàvo dvãsią, ir sù taĩs žõdžiais nùmirė. Šim⸗tininkas, matýdamas, kàs bùvo atsitìkę, gárbino Diẽvą ir sãkė: Tikraĩ šìtas žmogùs bùvo teisùs. Visà minià tų̃, kuriẽ draugè bùvo priẽ tõ rẽginio iȓ mãtė, kàs dãrėsi, grį̃žo, mùšdamies sáu į krūtìnę. Atstù stovė́jo visì jõ pažį́stamieji, taĩp pàt moterìškės, kuriõs bùvo atė̃jusios ìš Galiliẽjos paskuĩ jį̃, iȓ taĩ mãtė. Štaĩ bùvo víenas výras, vardù Juõzapas, iš Judiejos miẽsto Arima⸗tãjos, tarýbos narỹs, žmogùs gẽras iȓ teisùs. Jìs nebùvo pritãręs jų̃ sumãnymui iȓ darbáms, iȓ pàts láukė Diẽvo karalỹstės. Tas atė̃jo pàs Pilõtą iȓ prãšė Jė́zaus kū́no, nuẽmęs, įvyniójo į mãršką iȓ pagul̃dė jį̃ iškaltamè kapè, kuriamè dár niẽko nebùvo pagul⸗dýta. Taĩ bùvo Prisirengìmo dienà iȓ turė́jo prasidė́ti subatà. Moterìškės, kuriõs bùvo atė̃jusios sù juõ iš Galiliejos, palydė́jo jį̃, mãtė kãpą iȓ kaĩp jõ kū́nas bùvo paguldýtas. Sugrį̃žusios jõs prìrengė kvepalų̃ iȓ tepalų̃, bèt subatojè niẽko nedãrė, kaĩp bùvo įsakýta.

72. Didỹsis Ketvirtãdienis

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 11, 20—32)

Bróliai: jùms susieĩnant į víeną viẽtą, jaũ taĩ neréiškia Viẽš⸗paties vakariẽnę válgyti, nès kiekvíenas pirmà ìma válgyti sàvo vakariẽnę; iȓ taĩp víenas al̃ksta, õ kìtas apsirỹja. Aȓgi jū̃s netù⸗

rite namų̃, kàd teñ válgytumėte iñ gértumėte? arbà añ niẽkinate Diẽvo Bažnýčią iñ gė́dinate tuõs, kuriẽ niẽko netùri? Ką̃ àš turiù jùms pasakýti? añ jùs gìrsiu? Čià negaliù gìrti. Nès àš ėmiaũ ìš Viẽšpaties, ką̃ iñ jùms pàdaviau, kàd Viẽšpats Jė́zus tą̃ nãktį, kurią̃ bùvo išdúotas, ẽmė dúoną iñ dėkódamas láužė iñ tãrė: Im̃kite iñ válgykite; taĩ yrà màno kū̃nas, kur̃s bùs ùž jús išdúotas; taĩ darýkite mán atsimiñti! Taĩp pàt iñ taũrę põ vakariẽnės, tar̃damas: Tà taurė̃ yrà naujóji sándora màno kraũjuje; taĩ darýkite, kíek kar̃tų gérsite, mán atsimiñti! Nès kíek kar̃tų jū̃s válgysite tą̃ dúoną iñ gérsite tą̃ taũrę, jū̃s skélbsite Viẽšpaties mir̃tį, ìki jìs ateĩs. Taĩgi, kàs nórs válgo tą̃ dúoną añ gẽria Viẽšpaties taũrę nevertaĩ, tàs bùs kal̃tas Viẽšpaties kū̃nu iñ kraujù. Todė̃l teìštiria žmogùs pàts savè iñ taĩp teválgo tõs dúonos iñ tègeria ìš tõs taurė̃s. Nès kàs válgo iñ gẽria nevertaĩ, tàs válgo iñ gẽria sáu teĩsmą, neatskìrdamas Viẽšpaties kū̃no. Todė̃l daũg jū̃sų tárpe ligónių iñ neįgalinčių, iñ daũgelis užmiñga. Jéi mẽs pãtys savè teĩstumėm, mẽs tikraĩ nebū̃tumėm teisiamì. Bèt kuomèt ẽsame teisiamì, Viẽšpats baũdžia mùs, kàd mẽs nebū̃tumėm pasmerktì sù šiuõ pasáuliu.

Evangelija

Jõno 13, 1—15

Pir̃m Velýkų šveñčių Jė́zus, žinódamas, kàd bùvo atė̃jusi jõ valandà eĩti ìš šiõ pasáulio pàs Tė́vą, mylė́jęs savúosius, kuriẽ bùvo pasáulyje, paródė jíems sàvo méilę ìki gãlui. Vakariẽnės metù, kaĩ vélnias jaũ bùvo įdė́jęs į̃ Sìmono sūnaũs Jùdo Iskarijoto širdį̃ sumãnymą išdúoti jį̃, žinódamas, kàd Tė́vas bùvo vìsa dãvęs jám į̃ rankàs, kàd jìs nuõ Diẽvo išė̃jo iñ pàs Diẽvą eĩna, jìs kẽliasi nuõ stãlo, pàdeda sàvo drabužiùs iñ, pasiẽmęs drobùlę, susijúosia. Po tõ pìliasi vandeñs į̃ prastùvę iñ pràdeda mazgóti mókytinių kójas ir šlúostyti drobulè, kurià bùvo susijúosęs. Taĩp jìs prieĩna priẽ Sìmono Pẽtro. Pẽtras jám sãko: Viẽšpatie, tù mán mazgósi kójas? Jė́zus atsiliẽpia iñ jám sãko: Ką̃ àš daraũ, tù dabar̃ nežinaĩ, žinósi gi paskuĩ. Pẽtras jám sãko: Ne, tù niekuomèt nemazgósi mán kójų. Jė́zus jám atsãko: Jéi àš tavę̃s nenumazgósiu, tù neturė́si daliẽs sù maniñ. Sìmonas Pẽtras jám sãko: Viẽšpatie, ne tìk màno kójas, bèt iñ rankàs iñ gálvą! Jė́zus jám sãko: Kàs nusiplóvęs, tàs neprivãlo daugiaũ, kaĩp tìk kójas nusimazgóti; jìs vìsas nesùteptas. Iñ jū̃s ẽsate ne-

sutepti, bèt ne visì. Kadángi jìs žinójo sàvo išdavė́ją, todė̃l jìs pasãkė: Jū̃s nevisì nesutepti. Numazgójęs jų̃ kójas ir pasiė̃męs sàvo drabužiùs, vė̃l atsisė́dęs su jaĩs priẽ stãlo, jìs jíems kalbė́jo: Ar suprañtate, ką̃ àš jùms padariaũ? Jū̃s vadìnate manè Mókytoju ir̃ Viẽšpačiu, ir̃ geraĩ sãkote, nès àš esù. Taĩgi, jéi àš, Viẽšpats ir̃ Mókytojas, mazgójau jū́sų kójas, taĩ ir̃ jū̃s tùrite víenas kitám mazgóti kójas; nès àš daviaũ jùms pãvyzdį, kàd, kaĩp àš jùms dariaũ, taĩp ir̃ jū̃s darýtumėte.

73. Didỹsis Penktãdienis

I Skaitymas

Prãnašo Ozėjo (Oz 6, 1—6)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats: Sàvo síelvarte jiẽ atsikeĩs rýtmetį, kàd eĩtų pàs manè: Ateĩkite ir̃ grį̃žkime pàs Viẽšpatį; nès jìs sugãvo, jìs ir̃ pagýdys mùs; jìs užgãvo, jìs ir̃ gýdys mùs. Jìs atgaiviñs mùs põ dviejų̃ dienų̃, pažãdins mùs trẽčią diẽną, ir̃ mẽs bū́sime gyvì jõ akìvaizdoje. Turė́kime išmãnymo ir̃ sténgkimės pažìnti Viẽšpatį; jõ išėjìmas prìrengtas lýg aušrà, ir̃ jìs ateĩs mùms kaĩp ankstývasis lietùs ir̃ kaĩp vėlývasis lietùs žẽmei? Ką̃ gi àš darýsiu táu, Efraime? Ką̃ darýsiu táu, Jùdai? Jū́sų pamaldùmas kaĩp rytmetìnis debesìs ir̃ kaĩp rasà ankstì rýtą nỹkstanti. Todė̃l àš užgáunu per̃ prãnašus, ùžmušu juõs sàvo burnõs žõdžiais, ir̃ tàvo teismaĩ išeĩs lýg šviesà. Nès àš nóriu pasigailė́jimo, nè aukõs; Diẽvo pažinìmo labiaũ kaĩp dẽginamųjų aukų̃.

II Skaitymas

Išėjìmo knỹgos (2 Moz 12, 1—11)

Anuõ metù: Viẽšpats kalbė̃jo Mozei ir̃ Aarõnui Egìpto žẽmėje: Šìtas mė́nuo bùs jùms mė́nesių pradžià; taĩ bùs pirmàsis tar̃p mẽtų mė́nesių. Kalbė́kite visám Izraèlio sūnų̃ susirinkìmui ir̃ jíems sakýkite: Dešim̃tą šìto mė́nesio diẽną kiekvíenas tegul̃ ìma avinė̃lį sàvo šeimýnoms ir̃ sàvo namáms. O jéi skaĩčius yrà perdaũg mãžas, kàd jõ bū́tų ganà avinė̃liui suválgyti, tepasìima sàvo kaimýną, kur̃s sùjungtas sù jõ namaĩs, kàd pasidarýtų síelų skaĩčius, kuriõ galė́tų pakàkti avinė̃liui suválgyti. Avinė̃lis gì bùs bè kliaudõs, patinė̃lis, metìnis; tomìs pačiomìs sąlygomis galė́site im̃ti ožiùką. Jį̃ laikýsite

ìki keturióliktai šìto mė́nesio diẽnai, iȓ vìsa Izraėlio sūnũ daugýbė aukõs jį̃ vakarõp. Iȓ im̃s jõ kraũjo iȓ patèps abì staktì iȓ viršùslenkstį namũ, kuriuosè jį̃ válgys. Iȓ aną̃ nãktį válgys jõ mė̃są ìšeptą añt ugniẽs iȓ neraugìntą dúoną sù laukìniais salõtais. Neválgysite ìš jõ niẽko žãlio, neĩ vìrto vandenyjè, bèt tìk kẽptą añt ugniẽs; suválgysite taĩp pàt gálvą sù kójomis iȓ viduriaĩs. Iȓ niẽko ìš jõ nepalìks lìg rýtui; jéigu kàs lìktų, sudẽginkite ugnyjè. Válgysite gì jį̃ taĩp: pérjuosite sàvo strė́nas, añt kójų turė́site kurpès, rañkose laikýsite lazdàs iȓ válgysite skubiaĩ, nès taĩ yrà Viẽšpaties Paskha, (taĩ yrà, pérėjimas).

Mūsų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus kančià, parašýta Jõno, 18 ir 19 perskyr.

Anuõ metù: Jė́zus išẽjo sù sàvo mókytiniais į anàpus Kedrono upẽlio. Tenaĩ bùvo dar̃žas, į kurį̃ įẽjo jìs iȓ jõ mókytiniai. Taĩp pàt jõ išdavė́jas Jùdas žinójo tą̃ viẽtą, nès Jė́zus dažnaĩ susieĩdavo tenaĩ sù sàvo mókytiniais. Taĩgi, Jùdas, pasiẽmęs bū̃rį ìš vyriáusių kunigũ iȓ parisiẽjų tarnũ, atẽjo tenaĩ sù žibiñtais, žiburiaĩs iȓ sù giñklais. Jė́zus, žinódamas vìsa, kàs turė́jo atsitìkti, išẽjo priešakiñ iȓ jíems tãrė: Kõ jíeškote? Jiẽ jám atsãkė: Jė́zaus Nazarė́no. Jė́zus jíems tãrė: Aš esù. Sù jaĩs stovė́jo iȓ jõ išdavė́jas Jùdas. Kaĩp tìk jìs jíems pasãkė: Aš esù, jiẽ pasitráukė atgal̃ ir parpúolė añt žẽmės. Jìs vė̃l juõs pakláusė: Kõ jíeškote? Jiẽ atsãkė: Jė́zaus Nazarė́no. Jė́zus tãrė: Sakiaũ jùms, kàd àš esù; jéi tàt manę̃s jíeškote, léiskite šìtiems šaliñ eĩti. Taĩp turė́jo įvỹkti jõ pasakýti žõdžiai: Aš nepražudžiaũ nė víeno ìš tũ, kuriuõs tù mán daveĩ. Sìmonas Pẽtras, kur̃s turė́jo kalavìją, išsitráukė jį̃, ištìko vyriáusiojo kùnigo tar̃ną iȓ nukir̃to jám dẽšinę aũsį. Tar̃nas bùvo vardù Malkus. Bèt Jė́zus tãrė Pẽtrui: Kìšk sàvo kalavìją į mãkštį. Nejaũgi àš negérsiu tõs taurẽs, kurią̃ màno Tė́vas yrà mán dãvęs? Būrỹs, tū́kstantininkas ir žỹdų tarnaĩ sugãvo Jė́zų iȓ surìšo jį̃. Jiẽ nùvedė jį̃ visũ pirmà pàs Anną, nès jìs bùvo úošvis Kajìpo, kur̃s taĩs mẽtais bùvo vyriáusis kùnigas. Kajìpas gi bùvo tàs pàts, kur̃s bùvo patãręs žỹdams: Geriaũ ẽsą, kàd víenas žmogùs mir̃tų ùž taũtą. Paskuĩ Jė́zų ẽjo Sìmonas Pẽtras iȓ kìtas mókytinis. Tàs mókytinis bùvo pažį́stamas vyriáusiam kùnigui iȓ įẽjo draugè sù Jė́zumi į vy-

riáusio kùnigo kiẽmą. O Pẽtras pasilìko stovė́ti laukè tiẽs var̃tais. Taĩgi, antràsis mókytinis, kur̃s bùvo pažį́stamas vy⸗riáusiam kùnigui, išė̃jęs kalbė́josi sù dùrininke ir̃ įsìvedė Pẽ⸗trą. Tuomèt tà tarnáitė, dùrininkė, tãrė Pẽtrui: Ar ir̃ tù esì ìš šito žmogaũs mókytinių tárpo? Jìs atsãkė: Nè. Priẽ ugniãkuro stovė́jo vergų̃ ir̃ tarnų̃, nès bùvo šálta, ir̃ šìldėsi. Sù jaĩs atsistójo taĩp pàt Pẽtras šil̃dėsi. Vyriáusis kùnigas kláusė Jė́zų apiẽ jõ mókytinius ir̃ apiẽ jõ mókslą. Jė́zus jám atsãkė: Aš viešaĩ kalbė́jau pasáuliui; àš visuomèt mókiau sinagògoje ir šventỹkloje, kur̃ susieĩna visì žỹdai, o slapčià aš niẽko nekalbė́jau. Kám ma⸗nè kláusi? Kláusk tuõs, kuriẽ girdė́jo, ką̃ jíems esù kalbė́jęs; štaĩ, šìtie žìno, ką̃ àš sakiaũ. Kuomèt Jė́zus taĩ pasãkė, víenas ìš čià pàt stovė́jusių tarnų ištìko jį̃ per̃ véidą, sakýdamas: Taĩp tù atsakaĩ vyriáusiam kùnigui? Jė́zus jám tãrė: Jéi àš netiẽsą sakiaũ, įródyk, kàd taĩ netiesà; jéigu gi tiẽsą, kám manè mušì? Annas nùsiuntė jį̃ sùrištą pàs vyriáusį kùnigą Kajìpą. Tuõ tárpu Sìmonas Pẽtras stovė́jo ir̃ šìldėsi. Jiẽ pakláusė: Ar̃ ir̃ tù esì ìš jõ mókytinių tárpo? Jìs išsigýnė, sakýdamas: Neesù. Víe⸗nas ìš vyriáusio kùnigo tarnų̃, gimináitis tõ, kuriám Pẽtras bù⸗vo nukir̃tęs aũsį, jám tãrė: Ar̃gi àš nemačiaũ tavę̃s draugè sù juõ daržè? Bèt Pẽtras vė̃l išsigýnė, ir̃ gaidỹs tuojaũ pragýdo. Nuõ Kajìpo àtvedė Jė́zų į̃ teĩsmo rū̃mus. Bùvo rýtas. Jiẽ pãtys neẽjo į teĩsmo rū̃mus, kàd nesusitèptų ir̃ galė́tų válgyti Velýkų avi⸗nė̃lį. Todė̃l tàt Pilõtas išė̃jo priẽ jų̃ laukañ ir̃ tãrė: Kókį skùn⸗dą àtnešate priẽš šìtą žmõgų? Jiẽ atsãkė ir̃ jám tãrė: Jéi šìtas nebū́tų piktadarỹs, mẽs nebū́tumėm jõ táu įdãvę. Pilõtas jíems tãrė: Imkite jį̃ ir̃ jū̃s pãtys teĩskite jį̃, žiūrė́dami sàvo įstãtymo. Žỹdai jám atsãkė: Mùms nevalià niẽko nužudýti. Taĩp turė́jo įvỹkti Jė́zaus žõdžiai, kuriuõs jìs bùvo pasãkęs, nuródydamas, kokià mirtimì jìs mir̃s. Tuomèt Pilõtas vė̃l įė̃jo į teĩsmo viẽtą, pasìšaukė Jė́zų ir̃ jį̃ pakláusė: Ar̃ tù esì žỹdų karãlius? Jė́zus atsãkė: Ar̃ pàts ìš savę̃s taĩ kláusi, ar̃ kitì táu pasãkė apiẽ manè? Pilõtas atsãkė: Ar̃ àš žỹdas? Tàvo tautà ir̃ vyriáusieji kunigaĩ mán tavè įdavė: ką̃ esì padãręs? Jė́zus atsãkė: Màno karalỹstė nè ìš šiõ pasáulio; jéi màno karalỹstė bū́tų ìš šiõ pasáulio, màno tarnaĩ jùk kovótų, kàd nebū́čiau išdúotas žỹdams; bèt dabar̃ màno karalỹstė nè ìš čià. Tuomèt Pilõtas jám tãrė: Taĩ tù esì ka⸗

rãlius? Jė́zus atsãkė: Tù pàts sakaĩ, àš esù karãlius. Aš tám gi⸗miaũ iȓ atėjaũ į pasáulį, kàd liùdyčiau apiẽ tiẽsą. Kiekvíenas, kuȓs yrà ìš tiesõs, klaũso màno baĩso. Pilõtas jį̃ pakláusė: Kàs yrà tiesà? Taĩ pasãkęs, jìs vẽl išẽjo pàs žydùs iȓ jíems tãrė: Aš ne⸗randù jamè jokiõs kaĩtės. Yrà gì jū́sų paprotỹs, kàd Velýkose paléisčiau jùms víeną. Taĩ aȓ nórite, kàd jùms paléisčiau žỹdų karãlių? Tuomèt jiẽ vẽl visì sušùko, sakýdami: Nè šìtą, bèt Barãbą. Tàs Barãbas bùvo galvažudỹs. Tuomèt Pilõtas liẽpė im̃ti Jė́zų iȓ nuplàkti. Kareĩviai, nupýnę ìš erškẽčių vainìką, uždė́jo jám añt galvõs, àpsiautė jį̃ purpuriniù drabužiù, ẽjo priẽ jõ iȓ sãkė: Sveĩkas, žỹdų karãliau! Bè tõ, jiẽ mùšė jį̃ peȓ véidą plãštakomis. Pilõtas vẽl išẽjo laukañ iȓ jíems tãrė: Štaĩ ìšvedu jį̃ jùms laukañ, kàd pažìntumėte, jóg àš nerandù jamè jokiõs kaĩtės. (Išẽjus gi Jė́zui su erškẽčių vainikù iȓ purpurìniame dra⸗bùžyje), jìs jíems tãrė: Štaĩ žmogùs! Bèt pamãtę jį̃ vyriáusi kunigaĩ iȓ tarnĩ šaukdamì sãkė: Añt krỹžiaus, añt krỹžiaus jį̃! Pilõtas jíems tãrė: Im̃kite jį̃ jū̃s iȓ prikálkite añt krỹžiaus, nès àš nerandù jamè kaĩtės. Žỹdai jám atsãkė: Mẽs tùrime įstãtymą, iȓ pagaĩ įstãtymą jìs tùri miȓti, nès dė́josi Diẽvo Sū́numì. Iš⸗giȓdęs šituõs žodžiùs, Pilõtas dár labiaũ nusigañdo. Jìs vẽl įė́jo į teĩsmo viẽtą iȓ kláusė Jė́zų: Iš kuȓ tù? Bèt Jė́zus niẽko jám neatsãkė. Taĩ Pilõtas jám tãrė: Tù mán neatsakaĩ? ar nežinaĩ, kàd àš turiù valdžiõs prikálti tavè añt krỹžiaus iȓ turiù valdžiõs paléisti tavè? Jė́zus atsãkė: Tù neturė́tumei priẽš manè jokiõs valdžiõs, jéi táu nebū́tų dúota ìš augštýbės. Todė̃l, kàs manè táu į̃davė, tùri didèsnę núodėmę. Nuõ tõs valandõs Pi⸗lõtas jieškójo paléisti jį̃. Bèt žỹdai šaũkė, sakýdami: Jéi šìtą paléidi, tù neesì cíesoriaus príetelis; nès kiekvíenas, kuȓs dẽdasi karãliumi, príešinasi cíesoriui. Išgiȓdęs šituõs žodžiùs, Pilõtas ìšvedė Jė́zų laukañ iȓ atsisė́do teĩsmo krãsėje, viẽtoje, kurì va⸗dìnasi Litostrotos (Akmenimìs išgrįstà), ebrãjiškai Gabata. Bùvo Prisirengìmo dienà priẽš Velýkas, apiẽ šẽštą vãlandą. Jìs tãrė žỹdams: Štaĩ jū́sų karãlius. Bèt jiẽ sušùko: Šaliñ jį̃, šaliñ! añt krỹžiaus jį̃! Pilõtas jíems tãrė: Aȓ àš turiù prikálti añt krỹžiaus jū́sų karãlių? Vyriáusieji kunigaĩ atsãkė: Mẽs netùrime karã⸗liaus, tiktaĩ ciésorių. Tuomèt jìs pàdavė jį̃ jíems prikálti añt krỹ⸗žiaus. Jiẽ ẽmė Jė́zų iȓ išsìvedė. Nèšdamas sáu krỹžių, jìs išẽjo

į vadìnamąją Káukuolės viẽtą, ebrãjiškai Golgota. Tenaĩ jiẽ prì-kalė jį añt krỹžiaus ir̃ draugè sù juõ kitùdu, vienojè ir̃ kitojè pùsėje, o viduryjè Jė́zų. Pilõtas padãrė taĩp pàt ir̃ įrašą ir̃ pa-dė́jo viršujè krỹžiaus. Bùvo gì parašýta: JĖZUS NAZARĖNAS ŽYDŲ KARALIUS. Tą̃ įrašą skaĩtė daũgelis žỹdų, nès vietà, kamè Jė́zus bùvo prikáltas añt krỹžiaus, bùvo artì miẽsto: bùvo gì parašýta ebrãjiškai, graĩkiškai ir̃ lotýniškai. Todė̃l vyriáusieji žỹdų kunigaĩ sãkė Pilõtui: Nerašýk: Žỹdų karãlius, bèt: Jìs sãkė: Aš esù žỹdų karãlius. Pilõtas atsãkė: Ką̃ parašiaũ, para-šiaũ. Kareĩviai, prikãlę jį añt krỹžiaus, pasìėmė jõ drabužiùs, (ìš kurių̃ padãrė kẽturias dalìs, kiekvienám kareĩviui dãlį) ir̃ jùpą. Jupà bùvo nesusiū́ta, bèt nuõ viršaũs ìki ãpačiai visà megztì-nė; todė̃l jiẽ sãkė víenas kitám: Nepjáustykime jõs, bèt mèskime bùrtą, kienõ jì bùs. Taĩp turė́jo įvỹkti Rãšto žõdžiai: *Jiẽ pasidalìno màno drabužiùs ir̃ dė̃l màno rū̃bo mẽtė bùrtą.* Taĩp kareĩviai ir̃ padãrė. Priẽ Jė́zaus krỹžiaus stovė́jo jõ mótina, jó mótinos sesuõ Marijà Kleopíenė ir̃ Marijà Magdelenà. Jė́zus, pamãtęs mótiną ir̃ stóvintį mókytinį, kurį̃ jìs mylė́jo, tãrė sàvo mótinai: Moterìške, štaĩ tàvo sūnùs. Paskuĩ tãrė mókytiniui: Štaĩ tàvo mótina. Nuõ tõs valandõs mókytinis pàėmė ją̃ pàs savè. Põ tõ Jė́zus, žinó-damas, kàd jaũ vìsa bùvo àtlikta, kàd įvỹktų Rãštas, tãrė: Trókštu. Tenaĩ stovė́jo iñdas, pìlnas ãcto. Taĩgi, jiẽ užmóvė añt ysopo kempìnę, pìlną ãcto, ir̃ pakė́lė priẽ jõ burnõs. Jė́zus, pa-ragãvęs ãcto, tãrė: Atlikta, ir̃ nuleñkęs gálvą atìdavė dvãsią. (Kadángi taĩ bùvo Prisirengìmo dienà), kàd kū́nai nepasilìktų añt krỹžiaus subatojè, (nès subatõs dienà bùvo didžióji,) žỹdai meĩdė Pilõtą, kàd bū́tų suláužytos jíems blaũzdos, ir̃ kàd jiẽ bū́tų nuimtì. Todė̃l kareĩviai atė̃jo ir̃ sulaužė blauzdàs vienám ir̃ ki-tám, kuriẽ bùvo prikaltì añt krỹžių draugè sù juõ. Priẽję priẽ Jė́zaus ir̃ pamãtę, kàd jìs jaũ mìręs, jiẽ neláužė jõ blauzdų̃, tìk víenas kareĩvis atvė́rė jám jíetimi šóną, ir̃ tuojaũ išė̃jo kraũjo ir̃ vandeñs. Kur̃s taĩ mãtė, liùdijo apiẽ taĩ, ir̃ jõ liùdijimas tìkras. Jìs žìno, kàd jìs sãko tiẽsą, kàd ir̃ jū̃s tikė́tumėte. Nès taĩ atsi-tìko, kàd įvỹktų Rãštas: *Káulo nesuláužysite jamè.* Vė̃l kitur̃ Rãštas sãko: *Žiūrė̃s į tą̃, kurį̃ jiẽ pérvėrė.* Põ tõ Juõzapas ìš Ari-matajos (bū́damas Jė́zaus mókytinis, tìk slãptas ìš báimės žỹdų) prãšė Pilõtą léisti jám nuim̃ti Jė́zaus kū́ną. Pilõtas léido. Taĩgi,

jìs atẽjo ir̃ nùėmė Jėzaus kū́ną. Atẽjo taĩp pàt ir̃ Nikodèmas, kur̃s bùvo ankscˇiaũ atẽjęs pàs Jėzų nakčià, ir̃ àtnešė apiẽ šim̃tą svãrų miros ir aloės mìšinio. Juõdu pàėmė Jėzaus kū́ną ir̃ ap-rìšo jį̃ paklõdėmis sù kvepalaĩs, kaĩp bùvo žỹdų paprotỹs láidoti. Tojè viẽtoje, kamè jìs bùvo prikáltas añt krỹžiaus, bùvo dar̃žas, õ daržè naũjas kãpas, kuriamè niẽkas dár nebùvo paguldýtas. Tenaĩ juõdu paguldė Jėzų dė̃l žỹdų Prisirengìmo dienõs, nès kã-pas bùvo artì.

74. Didỹsis Šeštãdienis

Pranašỹstės

I Pranašỹstė

Pradžiõs knygà (1 Moz 1, 1—31; 2, 1. 2)

Pradžiojè Diẽvas sutvėrė dañgų ir̃ žẽmę. Žẽmė bùvo tyrà ir̃ tuščià, ir̃ tamsýbės bùvo añt gelmių̃, ir̃ Diẽvo dvasià sklendẽno añt vandenų̃. Diẽvas tãrė: Tepasidãro šviesà! Ir̃ pasidãrė šviesà. Diẽ-vas mãtė, kàd šviesà bùvo gerà, ir̃ jìs atskýrė šviẽsą nuõ tamsýbių; ir̃ pràminė šviẽsą Dienà, õ tamsýbes Naktimì; ir̃ pasidãrė vãkaras ir̃ rýtas, pirmóji dienà. Diẽvas taĩp pàt tãrė: Tepasidãro tvirtumà tar̃p vandenų̃, ir̃ jì teàtskiria vándenis nuõ vandenų̃. Diẽvas padãrė tvìr-tumą ir̃ atskýrė vándenis, kuriẽ bùvo põ tvìrtuma, nuõ bùvusiųjų viršujè tvirtumõs. Ir̃ taĩp įvỹko. Diẽvas pràminė tvìrtumą Dan-gumì; ir̃ pasidãrė vãkaras ir̃ rýtas, antróji dienà. Diẽvas vė̃l tãrė: Vándenys, ẽsantieji põ dangumì, tesusìrenka į̃ víeną viẽtą ir̃ tepasi-dãro sausumà! Ir̃ taĩp įvỹko. Diẽvas pràminė saũsumą Žemè, õ susiriñkusius vándenis pràminė Jū́romis. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra. Ir̃ tãrė: Žẽmė teišžéldina žaliúojančias žolès, ir̃ dúodančias sėklą, ir̃ vaisiniùs medžiùs, dúodančius vaisiùs pagal̃ sàvo veĩslę, ku-rių̃ sėkla bū́tų juosè pačiuosè, añt žẽmės! Ir̃ taĩp įvỹko. Ir̃ žẽmė išžéldino žaliúojančią žõlę, ir̃ dúodančią sėklą pagal̃ sàvo veĩslę, ir̃ medžiùs, dúodančius vaisiùs ir̃ tùrinčius kiekvíenas sėklą pagal̃ sàvo veĩslę. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra. Ir̃ pasidãrė vãkaras ir̃ rýtas, trečióji dienà. Diẽvas vė̃l tãrė: Tepasidãro žiburiaĩ dangaũs tvir-tumojè, ir̃ teàtskiria diẽną ir̃ nãktį, ir̃ tebū́niẽ ženklaĩs, ir̃ tepažỹmi laikùs, ir̃ dienàs, ir̃ metùs; ir̃ tegul̃ jiẽ žìba dangaũs tvirtumojè, kàd apšviẽstų žẽmę. Ir̃ taĩp įvỹko. Taĩgi, Diẽvas padãrė dù didžiúoju žìburiu: didèsnįjį žìburį diẽnai valdýti, ir̃ mažèsnįjį žìburį nãkčiai valdýti, taĩp pàt ir̃ žvaigždès. Ir̃ jìs jàs patalpìno dangaũs tvirtu-

mojè, kàd žibė̃tų viršujè žẽmės, ir̃ valdýtų diẽną ir̃ nãktį, ir̃ atskir̀tų šviẽsą nuõ tamsýbių. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra. Ir̃ pasidãrė vãkaras ir̃ rýtas, ketvirtóji dienà. Diẽvas dár tãrė: Vándenys teišdúoda plaũkiojančias gývas esýbes ir̃ sparnúotuosius viršujè žẽmės põ dangaũs tvìrtuma. Ir̃ Diẽvas sutvė́rė dìdelius bañginius ir̃ visókias gývas ir̃ gãlinčias judė́ti būtýbes, kuriàs vándenys ìšdavė pagal̃ jų̃ veĩslę, õ taĩp pàt visùs sparnúočius, kiekvíeną pagal̃ jõ veĩslę. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra. Ir̃ jìs juõs paláimino, tar̃damas: Veĩskitės ir̃ dáuginkitės, ir̃ pripìldykite jū́ros vándenis; ir̃ paũkščiai tesidáugina añt žẽmės. Ir̃ pasidãrė vãkaras ir̃ rýtas, penktóji dienà. Diẽvas dár tãrė: Žẽmė teišdúoda gývas esýbes, kiekvíeną pagal̃ jõs veĩslę, galvijùs, ir̃ šliužùs, ir̃ laukiniùs žvė́ris, pagal̃ jų̃ veĩslę. Diẽvas mãtė, kàd taĩ bùvo gẽra, ir̃ tãrė: Padarýkime žmõgų, pagal̃ mū́sų pavéikslą ir̃ mū́sų panašùmą, ir̃ jìs tevaĩdo jū́ros žuvìs, ir̃ dangaũs paukščiùs, ir̃ žvė́ris, ir̃ vìsą žẽmę; ir̃ visùs šliužùs, kuriẽ krùta añt žẽmės. Ir̃ Diẽvas sutvė́rė žmõgų, pagal̃ sàvo pavéikslą; pagal̃ Diẽvo pavéikslą jį̃ sutvė́rė; sutvė́rė juõdu, vyrìškį ir̃ moterìškę. Diẽvas juõdu paláimino ir̃ tãrė: Veĩskitės ir̃ dáuginkitės, ir̃ pripìldykite žẽmę, ir̃ ją̃ paver̃gkite, ir̃ viešpatáukite jū́ros žuvìms, ir̃ dangaũs paũkščiams, ir̃ visíems gyvū́nams, kuriẽ krùta añt žẽmės. Diẽvas tãrė: Štaĩ àš jùms daviaũ visókią žõlę žẽmėje, tùrinčią sė́klą, ir̃ visùs medžiùs, tùrinčius savyjè sàvo rū́šies sė́klą, kàd bū́tų maĩstas jùms, ir̃ visíems žẽmės gyvū̃nams, ir̃ visíems dangaũs paũkščiams, ir̃ visíems krùtantiems žẽmėje, kuriuosè yrà gyvýbės dvasià, kàd turė́tų, kõ ė́sti. Ir̃ taĩp įvỹko. Diẽvas mãtė vìsa, ką̃ bùvo padãręs, ir̃ bùvo labaĩ gẽra. Ir̃ pasidãrė vãkaras ir̃ rýtas, šeštóji dienà. Taĩp tàt bùvo pàbaigta dangùs ir̃ žẽmė ir̃ vìsas jų̃ pagrãžinimas. Ir̃ Diẽvas septiñtąją diẽną pàbaigė sàvo dárbą, kurį̃ bùvo padãręs; ir̃ septiñtąją diẽną ilsė́josi nuõ vìso sãvo dárbo, kurį̃ bùvo atlìkęs.

II Pranašỹstė

Pradžiõs knygà (1 Moz 5, 31—8, 21)

Noei tùrint penkìs šimtùs mẽtų, gìmė Sẽmas, Khamas ir̃ Japetas. Pradė́jus žmonė́ms daugė́ti žẽmėje ir̃ pigim̃džius dukterų̃, Diẽvo sū́nūs, matýdami žmonių̃ dùkteris, kàd bùvo grãžios, ė̃mė sáu moterimìs tàs ìš jų̃ visų̃, kuriàs pasiriñkdavo. Diẽvas gì tãrė: Màno dvasià nepasilìks žmogujè amžinaĩ, kadángi jìs yrà kū́nas, ir̃ jõ ámžius bùs šim̃to dvidešimtiẽs mẽtų. Anuõ gì metù bùvo žẽmėje milžinų̃, nès susidė́jus Diẽvo sūnùms sù žmonių̃ dukterimìs ir̃ jóms pagim̃džius vaikų̃, tiẽ bùvo galiū́nai, výrai gar̃sūs nuõ ámžių. Diẽvas, matýdamas dìdžią ẽsant žmonių̃ piktýbę žẽmėje ir̃ visàs jų̃ šir

diẽs mintìs visadà paliñkusias į piktùmą, gailė́josi, kàd bùvo sutvė́ręs žmõgų žẽmėje, ir̃ skaũsmo àpimtas širdiẽs gilumojè tãrė: Sunáikinsiu žmõgų, kurį̃ sutvė́riau, nuõ žẽmės pavir̃šiaus: nuõ žmogaũs ìki gyvulių̃, nuõ šliužų̃ ìki óro paũkščių, nès àš gailiúosi juõs padãręs. Bèt Noė rãdo malónę Viẽšpaties akysè. Šìta yrà Noės istòrija: Noė bùvo teisùs ir̃ tóbulas výras sàvo kartojè; jìs váikščiojo sù Dievù. Jám bùvo gìmę trỹs sū́nūs: Semas, Khamas ir̃ Japetas. O žẽmė pagadìnta bùvo Diẽvo akìvaizdoje ir̃ pripìldyta nelabùmo. Išvýdęs Diẽvas žẽmę sugadìntą ẽsant, (kadángi kiekvíenas kū́nas bùvo sugadìnęs sàvo kẽlią žẽmėje), tãrė Noei: Gãlas kiekvienám kū́nui pàs manè nùtartas; jiẽ pripìldė žẽmę nelabùmų, ir̃ àš juõs sunáikinsiu draugè sù žemè. Pasidìrbk sáu skrỹnią ìš išlýgintų mẽdžių: skrỹnioje padarýsi kambarėliùs, ir̃ išsakúosi sakaĩs ìš vidaũs ir̃ ìš viršaũs. Tù padarýsi ją̃ taĩp: skrỹnios il̃gis bùs trỹs šimtaĩ mãstų, plõtis — peñkios dẽšimtys mãstų ir̃ jõs aũgštis — trỹs dẽšimtys mãstų. Skryniojè padarýsi lángą, ir̃ mastù pakèlsi jõs dañgtį; õ skrỹnios angą įtaisýsi ìš šaliẽs; jojè padarýsi kambarėliùs apatiniùs, vidùriniùs ir̃ augštutiniùs. Štaĩ àš atvèsiu tvãno vándenis añt žẽmės, kàd sunáikinčiau kiekvíeną kū́ną, kuriamè yrà gyvýbės kvãpas põ dangumì. Vìsa, kàs yrà žẽmėje, pražùs. Bèt sù tavimì àš padarýsiu màno sándorą; ir̃ įeĩsi skrỹnion tù ir̃ tàvo sū́nūs, tàvo žmonà ir̃ tàvo sūnų̃ žmónos draugè sù tavimì. Ir̃ skrỹnion įvèsi visų̃ gyvū̃nų kiekvienõs veĩslės, kàd pasilìktų gyvì draugè sù tavimì, põ dù, pãtiną ir̃ patẽlę. Iš paũkščių, pagal̃ jų̃ veĩslę, ir̃ ìš galvìjų, pagal̃ jų̃ veĩslę, ir̃ ìš visų̃ žẽmės šliužų̃, pagal̃ jų̃ veĩslę; ìš visų̃ põ dù įeĩs draugè sù tavimì, kàd galė́tų išlìkti gyvì. Taĩgi, pasiim̃si sù savimì visókio maĩsto, kàs válgoma, ir̃ sukráusi pàs savè, ir̃ taĩ bùs maĩstas táu ir̃ jíems. Ir̃ Noė padãrė vìsa, ką̃ jám Diẽvas bùvo įsãkęs. Jìs bùvo šešių̃ šimtų̃ mẽtų, kadà tvãno vándenys išsilíejo añt žẽmės. Pratrū̃ko visì didžiõs gelmẽs šaltìniai ir̃ atsivė́rė dangaũs ùžtvankos; ir̃ lietùs lìjo žẽmėje kẽturias dẽšimtis dienų̃ ir̃ kẽturias dẽšimtis nakčių̃. Tą̃ pãčią diẽną įė́jo skrỹnion Noė, ir̃ jõ sū́nūs: Semas, Khamas ir̃ Japetas, jõ žmonà, ir̃ trỹs jõ sūnų̃ žmónos draugè sù jaĩs. Jiẽ ir̃ visókie gyvuliaĩ pagal̃ sàvo veĩslę, ir̃ vìsa, kàs krùta žẽmėje, pagal̃ sàvo veĩslę, ir̃ visókie, kuriẽ skraĩdo, pagal̃ sàvo veĩslę; õ skrynià plaũkė añt vandeñs. Vandeñs bè gãlo padaugė́jo añt žẽmės, ir̃ visì augštì kalnaĩ põ visù dangumì bùvo jõ apdengtì. Vanduõ bùvo penkiólika mãstų augščiaũ ùž jõ apdengtúosius kálnus. Kiekvíenas kū́nas, kur̃s krutė́jo žẽmėje, nugaĩšo: paũkščiai, gyvuliaĩ, žvė́rys, visókie šliužaĩ, kuriẽ slánkioja žẽmėje, visì žmónės ir̃ vìsa, kàs tùri gyvýbės kvãpą sausumojè, ìšmirė. Pasilìko tìk víenas Noė ir̃ draugè sù juõ bùvusieji skrỹnioje. Ir̃ vanduõ laĩkėsi añt žẽmės šim̃tą penkiàs dẽšimtis dienų̃. Diẽvas, atsimìnęs Noę, ir̃ visùs gývulius, ir̃ visùs galvijùs, bùvusius draugè sù juõ skrỹnioje, sukẽlė vė́ją žẽmėje, ir̃ vanduõ ẽmė slū́gti. Ir̃ užsi-

dãrė gel̃mės šaltìniai ir̃ dangaũs ùžtvankos, ir̃ lietùs ìš dangaũs bùvo sulaikýtas. Vanduõ tráukėsi šaliñ nuõ žẽmės, eĩdamas ir̃ slúgdamas; ir̃ ė̃mė eĩti mažỹn põ šim̃to penkių̃ dešimtų̃ dienų̃. Praslìñkus keturióms dešimtìms dienų̃, Noė, atidãręs skrỹnioje įtaisýtąjį lángą, išléido júodvarnį, kurìs ìšskrìdo ir̃ nebegrį̃žo, kõlei neišdžiū̃vo vanduõ añt žẽmės. Paskuĩ jį̃ išléido taĩp pàt karvẽlį, kàd ištìrtų, ar̃ jaũ vanduõ bùvo nusẽkęs añt žẽmės pavir̃šiaus. Tasaĩ gi, nerãdęs, kur̃ galė́tų pasilsė́ti jõ kója, sugrį̃žo pàs jį̃ į̃ skrỹnią, nès vanduõ dár tebebùvo añt visõs žẽmės. Jìs ìštiesė rañką ir̃ jį̃ pagãvęs įkė́lė skrỹnion. Paláukęs gi dár kitàs septýnias dienàs, jìs vė̃l išléido ìš skrỹnios karvẽlį. Tasaĩ sugrį̃žo pàs jį̃ vakarõp, nèšdamas sàvo snapè alỹvos šakẽlę sù žaliaĩs lãpais. Noė tàt suprãto, kàd vanduõ añt žẽmės bùvo išsẽkęs. Tačiaũ jìs paláukė dár kitàs septýnias dienàs ir̃ išléido karvẽlį, kur̃s daugiaũ pàs jį̃ nebesugrį̃žo. Diẽvas kalbė́jo Noei, tar̃damas: Išeĩk ìš skrỹnios tù ir̃ draugè sù tavim̃ tàvo žmonà, tàvo sū́nūs ir̃ tàvo sūnų̃ žmónos. Visùs gývulius, sù tavimì ẽsančius; ìš visókio sutvėrìmo, kaĩp paukščiùs, taĩp ir̃ žvė́ris, ir̃ visùs žẽmėje slánkiojančius šliužùs išsivèsk draugè sù savimì, ir̃ eĩkite añt žẽmės, veĩskitės ir̃ dáuginkitės añt jõs. Išė̃jo tàt Noė ir̃ jõ sū́nūs, jõ žmonà ir̃ jõ sūnų̃ žmónos draugè sù juõ. Taĩp pàt visì gyvuliaĩ, galvìjai ir̃ šliužaĩ, slánkiojantieji añt žẽmės, pagal̃ sàvo veĩslę, išė̃jo ìš skrỹnios. O Noė pastãtė Viẽšpačiui altõrių ir̃, ė̃męs ìš visų̃ nesuteptų̃ galvìjų ir̃ paũkščių, aukójo añt altõriaus dẽginamas aukàs. Ir̃ Viẽšpats užúodė meĩlų kvãpą.

III Pranašỹstė

Pradžiõs knygà (1 Moz 22, 1—19)

Anuõ metù: Diẽvas mėgìno Abraõmą ir̃ jám tãrė: Abraome, Abraome! O jìs atsãkė: Štaĩ àš. Ir Diẽvas tãrė: Im̃k sàvo vienatìnį sū́nų Izaõką, kurį̃ mýli, ir eĩk į̃ regė́jimo žẽmę ir teñ jį̃ paaukósi kaĩp dẽginamąją aũką añt víeno kalnų̃, kurį̃ àš táu nuródysiu. Taĩgi, Abraomas, atsikė́lęs nakčià, prìrengė sàvo ãsilą, ė̃mė sù savimì dù bernioku ir̃ sàvo sū́nų Izaõką; õ prisiskáldęs málkų dẽginamajai aũkai, nuė̃jo į̃ viẽtą, kurią̃ jám Diẽvas bùvo įsãkęs. Trẽčiąją diẽną, pakė́lęs akìs, iš tólo pamãtė viẽtą, ir̃ tãrė dvíem sàvo bernám: Paláukite čià sù ãsilu, õ àš ir̃ vaĩkas nueĩsime tenaĩ ir̃, kaĩ pagárbinsime, sugrį̃šime pàs jùdu. Jìs ė̃mė taĩp pát málkų dẽginamai aũkai ir̃ uždė́jo añt sàvo sūnaũs Izaõko, õ pàts nẽšėsi rañkose ugniẽs ir̃ peĩlį. Jíemdviem draugè beeĩnant, Izaõkas tãrė sàvo tė́vui: Màno tė́ve! Tasaĩ atsãkė: Kõ nóri, sūnaũ? Štaĩ, tãrė, ugnìs ir̃ málkos, õ kur̃ yrà aukà dẽginimui? Abraõmas tãrė: Diẽvas parū́pins, màno sūnaũ, sáu aũką dẽginimui. Juõdu tàt ė̃jo draugè toliaũ ir̃ atė̃jo į̃

viẽtą, kuriã jám Diẽvas bùvo paródęs. Čià jìs pastãtė altõrių ir̃ sudė́jo añt jõ málkas; ir̃ surìšęs sàvo sū́nų Izaõką, paguldė jį̃ añt altõriaus, viršujè málkų krūvõs. Ir̃ ìštiesė rañką ir̃ pasìėmė peĩlį, kàd paaukótų sàvo sū́nų. Ir̃ štaĩ Viẽšpaties ángelas sušùko ìš dangaũs, tar̃damas: Abraome, Abraome! Jìs atsãkė: Štaĩ àš. Ir̃ jám tãrė: Netiẽsk sàvo rañkos añt vaĩko, ir̃ niẽko jám nedarýk; dabar̃ žinaũ, kàd bijaĩ Diẽvo ir̃ nepasigailė́jai sàvo vienatìnio sūnaũs dė̃l manę̃s. Abraõmas pakė́lė sàvo akìs ir̃ pamãtė ùžpakalyje ãviną, įsipáiniojusį ragaĩs erškėtýne, kurį̃ ė̃męs paaukójo kaĩp dẽginamąją aũką sūnaũs viẽtoje. Ir̃ jìs pràminė anã viẽtą vardù: Viẽšpats mãto. Todė̃l ìki šiái diẽnai sãkoma: Kalnè Viẽšpats mãto. O Viẽšpaties ángelas šaũkė Abraõmą añtrą sỹkį iš dangaũs, tar̃damas: Aš prisíekiau pàts savimì, sãko Viẽšpats; kadángi tù padareĩ tą̃ dalỹką ir̃ nepasigailė́jai sàvo vienatìnio sūnaũs dė̃l manę̃s, àš tavè paláiminsiu ir̃ padáuginsiu tàvo ainìją kaĩp dangaũs žvaigždès ir̃ kaĩp smìltis, ẽsančius jū́ros krañtè; tàvo ainijà pavéldės sàvo nẽprietelių vartùs, ir̃ tàvo ainìjoje bùs paláimintos vìsos žẽmės taũtos, kadángi tù buvaĩ klusnùs màno balsui. Ir̃ Abraõmas sugrį̃žo pàs dù sàvo bérnu, ir̃ nuẽjo draugè Bersabėjon, ir̃ tenaĩ gyvẽno.

IV Pranašỹstė

Išėjìmo knygà (2 Moz 14, 24—15, 1)

Anuõ metù: Taĩ įvỹko aušrìnės sargýbos metù, ir̃ štaĩ Viẽšpats, pažvelgęs į̃ egiptiẽčių stovỹklą per̃ ugniẽs ir̃ debesiẽs šùlą, pražùdė jų̃ kariúomenę ir̃ iškraĩpė vežìmų tẽkinius, ir̃ jiẽ krìto añt dùgno. Egiptiẽčiai tàt tãrė: Bė́gkime nuõ Izraėlio, nès Viẽšpats kovója ùž juõs priẽš mùs. Viẽšpats tãrė Mozei: Ištiẽsk sàvo rañką añt jū́ros, kàd vándenys sugrį̃žtų añt egiptiẽčių, añt jų̃ vežìmų ir̃ raĩtelių. Ir̃ Mozei ištiẽsus rañką añt jū́ros, jì, pràdedant aũšti, sugrį̃žo į̃ pirmýkštę viẽtą; bė́gančius egiptiečiùs pasitìko vanduõ, ir̃ Viẽšpats juõs àpsiautė iš visų̃ pùsių bangomìs. Vanduõ sugrį̃žo ir̃ àpdengė visõs Paraono kariúomenės vežimùs ir̃ raĩtelius, kuriẽ výdamiesi bùvo į̃ėję į̃ jū́rą, ir̃ nelìko iš jų̃ nė víeno. O Izraėlio sū́nūs ė̃jo toliaũ sausù jū́ros vìduriu, ir̃ vándenys jíems bùvo tar̃si mū́ras dešinėjè ir̃ kairėjè. Viẽšpats išgélbėjo anã diẽną Izraėlį ìš egiptiẽčių rañkų. Jiẽ mãtė negývus egiptiečiùs jū́ros krantè ir̃ galìngą rañką, kuriã Viẽšpats bùvo priẽš juõs ištiẽsęs; tautà bijójo Viẽšpaties, ir̃ įtikė́jo Viẽšpačiui ir̃ jõ tar̃nui Mozei. Tuomèt Mozė ir̃ Izraėlio sū́nūs giedójo Viẽšpačiui giẽsmę.

V Pranašỹstė

Prãnašo Izaìjo (Iz 54, 17—55, 11)

Tokì yrà Viẽšpaties tarnũ̧ tėvonỹstė ir̃ jũ̧ teisýbė pàs manè, sãko Viẽšpats. Visì, kuriẽ trókštate, ateĩkite pàs vándenis, ir̃ kuriẽ netùrite pinigũ̧, skubė́kite, pir̃kitės ir̃ válgykite; ateĩkite, pir̃kite bè pinigũ̧ ir̃ bè jókio atsilýginimo vỹno ir̃ píeno. Kám jũs svẽriate sàvo sidãbrą už nedúoną ir̃ sàvo dárbą ùž nepasisótinimą? Klausýkite, klausýkite manę̃s ir̃ válgykite, kàs gẽra, ir̃ jū́sų síela gėrė́sis skañ-skoniais. Pareñkite sàvo aũsį ir̃ ateĩkite pàs manè; klausýkite, ir̃ jū́sų síela bùs gyvà, õ àš padarýsiu sù jumìs ámžiną sándorą, ìšti-kimus Dóvìdo pasigailė́jimus. Štaĩ àš daviaũ jį̃ liùdytoju tautóms, vadù ir̃ mókytoju giminė́ms. Štaĩ tù šaũksi taũtą, kuriõs nežinójai, ir̃ gìminės, kuriõs tavę̃s nepažìno, bė́gs pàs tavè dė̃l Viẽšpaties tàvo Diẽvo ir̃ Izraėlio Šveñtojo, nès jìs padãrė tavè garbìngą. Jieškókite Viẽšpaties, kõlei jìs gãlimaràsti, šaũkitės į̃ jį̃, kõlei jìs artì. Tegul̃ bediẽvis pàmeta sàvo kẽlią ir̃ neteisùsis sàvo mintìs ir̃ tegrį̃žta į̃ Viẽšpatį, õ jìs jõ pasigailẽs, ir̃ į̃ mū́sų Diẽvą, nès jìs labaĩ pasirýžę̃s dovanóti. Nès màno miñtys nè jū́sų miñtys ir̃ màno keliaĩ nè jū́sų keliaĩ, sãko Viẽšpats. Nès kaĩp dangùs augštaĩ nuõ žẽmės, taĩp augštesnì màno keliaĩ ùž jū́sų keliùs ir̃ màno miñtys ùž jū́sų mintìs. Ir̃ kaĩp lietùs ir̃ sniẽgas nusiléidžia iš dangaũs ir̃ teñ daugiaũ nebe-grį̃žta, bèt gìrdo žẽmę, vìlgo ją̃ ir̃ dãro ją̃ derlìngą, dúoda sė́klos sė́jančiam ir̃ dúonos válgančiam, taĩp bùs màno žõdis, kur̃s išeĩna iš màno burnõs; jìs negrį̃š į̃ manè tùščias, bèt padarỹs, kõ tìk àš norė́jau, ir̃ bùs sėkmìngas tuosè dalỹkuose, kuríems àš jį̃ siunčiù, sãko Viẽšpats Visagãlis.

VI Pranašỹstė

Prãnašo Barùko (Bar 3, 9—38)

Išgir̃sk, Izraėli, gyvẽnimo įsãkymus, stebė́k, kàd išmóktumei iš-mintiẽs. Kàs atsitìko, Izraėli, kàd tù nẽprietelių žẽmėje? Tù pa-senaĩ svetimojè šalyjè, esì sùteptas sù mìrusiais, paskaitýtas su taĩs, kuriẽ žeñgia į̃ mìrusiųjų buveĩnę? Tù palikaĩ išmintiẽs šaltìnį. Nès jéi bū́tumei váikščiojęs Diẽvo keliù, tù jùk bū́tumei gyvẽnęs am-žinojè ramýbėje. Išmók, kur̃ yrà išmintingùmas, kur̃ stiprýbė, kur̃ prõtas, kàd draugè žinótumei, kur̃ gyvẽnimo ilgùmas ir̃ išsilaĩkymas, kur̃ akiũ̧ šviesà ir̃ ramýbė.

Kàs rãdo jõs viẽtą? ir̃ kàs įė́jo į̃ jõs ìždines? Kur̃ tautũ̧ kuni-gáikščiai ir̃ tiẽ, kuriẽ viešpatáuja žvėrìms, ẽsantiems žẽmėje, kuriẽ žáidžia dangaũs paũkščiais, kuriẽ kráuna sidãbrą ir̃ áuksą, kuriuõ pasìtiki žmónės ir̃ kuriũ̧ įsigijìmui nėrà galo? kuriẽ apdìrba sidãbrą

iȓ tuõ susirū̃pinę, iȓ kurių̃ pãstangoms nėrà gãlo? Jiẽ sunáikinti iȓ nùžengė į mìrusiųjų buveĩnę, õ jų̃ viẽtoje kìlo kitì. Jaunikáičiai mãtė šviẽsą iȓ gyvẽno žẽmėje, õ drausmė̃s kẽlio nepažìno; jiẽ nesuprãto jõs takų̃, neĩ jų̃ vaikaĩ nepagãvo jõs; jì atsitólino nuõ jų̃ véido. Apiẽ ją̃ negirdė́ta Kanaãno žẽmėje iȓ jõs nematýta Temane. Taĩp pàt iȓ Agãros vaikaĩ, kuriẽ jíeško žẽmiškos gudrýbės, Meros iȓ Temãno pirkliaĩ, pãsakininkai, gudrýbės iȓ išmãnymo tyrinė́tojai, jiẽ nepažìno išmintiẽs kẽlio iȓ neatsìminė jõs takų̃. O Izraėli, kaĩp dideli Diẽvo namaĩ iȓ begalìnė jõ valdomoji vietà! Jì dìdelė iȓ netùri ribų̃, augštà iȓ neišmatúojama. Tenaĩ bùvo aniẽ garsūs milžinai, kuriẽ gyvẽno pačiojè pradžiojè, áugšto ū̃gio, mokė́jusieji kariáuti. Nè juõs Viẽšpats išriñko, iȓ jiẽ nerãdo drausmė̃s kẽlio, todė̃l jiẽ žùvo. Kadángi neturė́jo išmintiẽs, jiẽ žùvo dė̃l sàvo paikùmo. Kàs ùžžengė į dañgų, pasìėmė ją̃ iȓ išsìvedė ją̃ ìš debesų̃? Kàs pérplaukė jū̃rą, iȓ atrãdo ją̃? Kàs atsigabẽno verčiaũ ją̃, kaĩp rinktìnį áuksą? Nėrà, kàs galė́tų žinóti jõs keliùs, neĩ kàs ištìrtų jõs takùs. Bèt kursaĩ vìsa žìno, ją̃ pažį́sta iȓ ją̃ rãdo sàvo gudrumù; jìs, kursaĩ įkū̃rė žẽmę amžiníems laikáms iȓ pripìldė ją̃ gyvulių̃ iȓ keturkójų, kuȓs išsiuñčia šviẽsą, iȓ jì eĩna, ją̃ pašaũkia, iȓ jì jõ klaũso drebė́dama. Žvaĩgždės dãvė šviesõs sàvo sargýbose iȓ liñksminosi, bùvo pàšauktos iȓ tãrė: Mẽs čià; iȓ jõs šviẽtė sù džiaugsmù tám, kuȓs jàs padãrė. Jisaĩ mū́sų Diẽvas, iȓ kìtas negãli bū́ti sù juõ palýgintas. Jìs atrãdo visùs išmintiẽs keliùs iȓ pàdavė ją̃ sàvo taȓnui Jokū̃bui iȓ sàvo mylimájam Izraėliui. Põ tõ jìs bùvo mãtomas žẽmėje iȓ váikščiojo žmonių̃ tárpe.

VII Pranašỹstė

Prãnašo Ezekièlio (Ez 37, 1—14)

Anuõ metù: Viẽšpaties rankà atė̃jo añt manę̃s; jì ìšvedė manè Viẽšpaties dvãsioje iȓ pastãtė manè vidurỹ laũko, kuȓs bùvo pìlnas káulų. Jìs vedžiójo manè apliñk juõs; jų̃ bùvo labaĩ daũg laukè, iȓ jiẽ bùvo labaĩ sudžiū̃vę. Tuomèt jìs mán tãrė: Žmogaũs sūnaũ, aȓ tù manaĩ, kàd šìtie káulai atgìs? Aš atsakiaũ: Viẽšpatie Diẽve, tù taĩ žinaĩ. Jìs mán tãrė: Pranašáuk apiẽ šìtuos káulus iȓ sakýk jíems: Sudžiū̃vusieji káulai, išgiȓskite Viẽšpaties žõdį: Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas šìtiems káulams: Štaĩ àš įléisiu į jùs dvãsią, iȓ jū̃s bū́site gyvì. Aš dúosiu jùms gýslas, užaugìnsiu añt jū́sų mėsõs iȓ apvilksiu jùs óda; àš dúosiu jùms dvãsią, iȓ jū̃s bū́site gyvì, iȓ žinósite, kàd àš Viẽšpats. Tuomèt àš pranašavaũ, kaĩp jìs mán bùvo įsãkęs. Mán pranašáujant, pakìlo ū̃žesỹs, iȓ štaĩ sujudìmas: káulai susiė̃jo sù káulais, kiekvíenas priẽ sàvo są́nario. Aš žiūrė́jau, iȓ štaĩ añt jų̃ užáugo gýslos iȓ mėsà, iȓ išsìtiesė añt jų̃ óda, bèt dvãsios daȓ jiẽ neturė́jo. Jìs mán tãrė: Pranašáuk dvãsiai, pranašáuk, žmo-

gaũs sūnaũ, ir̃ sakýk dvãsiai: Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Ateĩk šeñ, dvasià, ìš keturių̃ vė́jų ir̃ dvel̃k añt šìtų užmuštų̃jų, ir̃ tegul̃ jiẽ atgỹja. Aš pranašavaũ, kaĩp jìs mán bùvo į́sãkęs, ir̃ dvasià įė̃jo į̃ juõs; jiẽ atgìjo ir̃ atsistójo añt sàvo kójų labaĩ, labaĩ dìdelė kariúomenė. Jìs mán tãrė: Žmogaũs sūnaũ, visì šìtie káulai yrà Izraèlio namaĩ. Jiẽ sãko: Sudžiū́vo mū́sų káulai, mū́sų viltìs žùvo, ir̃ mẽs ẽsame atmestì. Todė̃l pranašáuk ir̃ sakýk jíems: Viẽšpats Diẽvas sãko taĩp: Štaĩ, àš atidarýsiu jū́sų kapùs ir̃ jùs, màno tautà, àš išvèsiu ìš jū́sų kapų̃ ir̃ įvèsiu jùs į̃ Izraèlio žẽmę. Jū̃s žinósite, kàd àš Viẽšpats, kaĩ bū́siu atidãręs jū́sų kapùs ir̃ bū́siu išvẽdęs jùs, màno tautà, ìš jū́sų kapų̃, ir̃ bū́siu dãvęs į̃ jùs sàvo dvãsią, ir̃ jū̃s bū́site gyvì, ir̃ àš bū́siu suteĩkęs jùms ramýbės jū́sų žẽmėje, sãko Viẽšpats Visagãlis.

VIII Pranašỹstė

Prãnašo Izaìjo (Iz 4, 1—6)

Septýnios móterys nutver̃s tą̃ diẽną víeną výrą ir̃ sakỹs: Mẽs válgysime sàvo dúoną ir̃ deñgsimės savaĩs drabùžiais, léisk tìk mùs vadìntis tàvo vardù; nuim̃k nuõ mū́sų pãniekà.

Tą̃ diẽną Viẽšpaties atžalà bùs išáugštinime ir̃ garbėjè, ir̃ žẽmės vaĩsius bùs kilnùs ir̃ džiaũgsmas tíems ìš Izraèlio, kuriẽ bùs išgélbėti. Ir̃ atsitìks, kàd kiekvíenas, kur̃s bùs pàliktas Sione ir̃ lìkusis Jerùzalėje bùs vadìnamas šventù, kiekvíenas, kur̃s įrašýtas Jerùzalėje tar̃p gyvų̃jų. Tuomèt Viẽšpats nuplaũs Siono dukterų̃ purvùs ir̃ numazgõs nuõ Jerùzalės kraũją ìš jõs vidaũs teĩsmo dvasià. Viẽšpats sutver̃s visamè Siono kálno plotè, ir̃ kur̃ jìs šaũkiamas, dẽbesį diẽną, dū́mų ir̃ liepsnójančios ugniẽs spindė́jimą nãktį; nès visám, kàs garbìnga, bùs suteĩkiama globõs. Teñ bùs padañgtė, kàd dúotų pavė̃sio nuõ kar̃ščio diẽną ir̃ bū́tų apsaugà ir̃ príeglauda nuõ audrõs ir̃ nuõ lietaũs.

IX Pranašỹstė

Išėjìmo knygà (2 Moz 12, 1—11)

Žr. aug. 105 psl.

X Pranašỹstė

Prãnašo Jonos (Jonos 3, 1—10)

Žr. aug. 76 psl.

XI Pranašỹstė

Pakartóto Įstãtymo knygà (5 Moz 31, 22—30)

Anuõ metù: Mozė parãšė giẽsmę ir̃ jõs išmókė Izraėlio sū́nūs. Viẽšpats dãvė įsãkymą Nùno sū́nui Jozuei ir̃ tãrė: Bū́k drąsùs ir̃ stiprùs, nès tù įvèsi Izraėlio sū́nus į žẽmę, kurią̃ esù pažadė́jęs, ir̃ àš bū́siu sù tavimì. Taĩgi, Mozė, parãšęs šìto įstãtymo žodžiùs knỹgoje ir̃ pabaĩgęs, įsãkė levìtams, kuriẽ nẽšė sándoros skrỹnią, ir̃ tãrė: Im̃kite šìtą knỹgą ir̃ ją̃ padė́kite Viẽšpaties, jū́sų Diẽvo, sándoros skrỹnios šóne, kàd tenaĩ bū́tų liùdijimu priẽš tavè. Nès àš žinaũ tàvo atkaklùmą ir̃ tàvo kiečiáusį sprándą. Dár mán tebeẽsant gyvám ir̃ pasiliẽkant sù jumìs, jū̃s el̃gėtės visuomèt atkakliaĩ priẽš Viẽšpatį; kaĩpgi labiaũ, kaĩ bū́siu mìręs? Suriñkite priẽ manęs̃ visùs jū́sų giminių̃ vyresniúosius ir̃ mókytojus; jíems gir̃dint, àš paskélbsiu šìtuos žodžiùs ir̃ šaũksiu priẽš jùs dan̂gų ir̃ žẽmę. Nès àš žinaũ, kàd, mán mìrus, jū̃s el̃gsitės piktaĩ ir̃ veĩkiai nukrỹpsite nuõ kẽlio, kurį̃ jùms įsakiaũ; ir̃ sutìks jùs neláimės paskučiáusiame laikè, kaĩ darýsite pìkta Viẽšpaties akìvaizdoje, kàd jį̃ érzintumėte sàvo rañkų darbaĩs. Mozė tàt pasãkė, gir̃dint visám Izraėlio susirinkìmui, šìtos giesmẽs žodžiùs ir̃ pàbaigė ìki gãlui.

XII Pranašỹstė

Prãnašo Danièlio (Dan 3, 1—24)

Anuõ metù: Karãlius Nabukodonosoras padìrbdino auksìnę stãtulą, šešiomìs dešimtimìs mãstų áugštą, šešiaĩs mãstais plãčią, ir̃ pastãtė ją̃ Dùros lygumojè, Babilõno kraštè. Põ tõ karãlius Nabukodonosoras siuñtė suriñkti viẽtininkų, augštų̃ valdinin̄kų, teisė́jų, vadų̃, ìždo ùžvaizdų, vir̃šininkų ir̃ visų̃ šalių̃ kunigáikščių, kàd jiẽ susieĩtų pašvéntinimui statulõs, kurią̃ karãlius Nabukodonosoras bùvo pastatýdinęs. Tuomèt susirin̄ko viẽtininkai, augštì valdinin̄kai, teisė́jai, vadaĩ, ìždo ùžvaizdai, valdžiõs turė́jusieji didžiū̃nai ir̃ visų̃ šalių̃ kunigáikščiai dalyváuti pašvéntinime karãliaus Nabukodonosoro pastatýtosios statulõs. Jiẽ sustójo tiẽs stãtula, kurią̃ karãlius Nabukodonosoras bùvo pastatýdinęs, õ šauklỹs gar̃siai šaũkė: Jùms, tautóms, giminė́ms ir̃ kalbóms sãkoma: Tą̃ vãlandą, kurią̃ išgir̃site trimìto, vam̃zdžio, kañklių, smuĩko, árpos, dū̃dõs ir̃ visókios rū̃šies mùzikos gar̃są, kniū́bsti pagárbinkite auksìnę stãtulą, kurią̃ pastatýdino karãlius Nabukodonosoras. Jéi kàs neparpuls ir̃ nepagárbins, tą̃ pãčią vãlandą bùs įmestas į ugnimì žė̃rinčią krósnį. Taĩgi põ tõ tuojaũ, kaĩp tìk visì žmónės išgir̃do trimìto, vam̃zdžio, kañklių, smuĩko, árpos, dū̃dõs ir̃ visókios rū̃šies mùzikos gar̃są, vìsos taũtos, gìminės ir̃ kal̃bos parpúolė ir̃ pagárbino auksìnę karãliaus Nabukodonosoro pastatýdintą stãtulą. Tuojaũ tuõ pačiù metù kaldėjiẽčiai priė̃ję

įskùndė žydùs ir̃ sãkė karãliui Nabukodonosorui: Karãliau, bū́k gývas per̃ ámžius. Tù, karãlius, išléidai nutarìmą, kàd kiekvíenas žmogùs, kur̃s išgir̃s trimìto, vam̃zdžio, kañklių, smuĩko, árpos, dū=dõs ir̃ visókios rū́šies mùzikos gar̃są, parpùltų ir̃ pagárbintų auksìnę stãtulą; jéigu gì kàs neparpuls ir̃ nepagárbins, kàd bū́tų įmestas į žẽrinčią krósnį. Taĩgi, yrà žỹdų, kuriuõs tù paskýrei Babilõno ša=liẽs darbũ ùžvaizdais, Sidrakas, Misakas ir̃ Abdenagas; šìtie výrai paniẽkino tàvo, karãliau, nutarìmą; jiẽ neger̃bia tàvo dievũ ir̃ ne=gárbina tàvo pastatýtos auksìnės statulõs. Tuomèt Nabukodonoso=ras užsidẽgęs ir̃ pérpykęs, liẽpė atvèsti Sidraką, Misaką ir̃ Abde=nagą, kuriẽ ir̃ bùvo tuojaũ atvestì karãliaus akìvaizdon. Atsiliẽpda=mas karãlius Nabukodonosoras jíems tãrė: Ar̃ tiesà, Sidrakai, Misa=kai ir̃ Abdenagai, kàd jū̃s neger̃biate màno dievũ ir̃ negárbinate màno pastatýtosios auksìnės statulõs? Taĩgi dabar̃, jéi ẽsate pasi=rýžę, tą̃ vãlandą, kurią̃ išgir̃site trimìto, vam̃zdžio, kañklių, smuĩko, árpos, dū́dõs ir̃ visókios rū́šies mùzikos gar̃są, parpùlkite ir̃ pagár=binkite stãtulą, kurią̃ àš padariaũ; õ jéi nepagárbinsite, tą̃ pãčią vã=landą bū́site įmestì į ugnimì žẽrinčią krósnį; ir̃ kóks yrà Diẽvas, kur̃s jùs išgélbėtų ìš màno rañkos? Atsakýdami Sidrakas, Misa=kas ir̃ Abdenagas tãrė karãliui Nabukodonosorui: Mùms neteñka atsakinė́ti táu dė̃l tõ dalỹko. Nès štaĩ mū́sų Diẽvas, kurį̃ gárbi=name, gãli išgélbėti mùs ìš ugnimì žẽrinčios krósnies ir̃ ìš tàvo rañkų, õ karãliau. O jéi jìs ir̃ nenorė́tų, žinók, karãliau, kàd tàvo dievũ mẽs neger̃biame ir̃ tàvo pastatýtosios auksìnės statulõs negárbiname. Tuomèt Nabukodonosoras bè gãlo įtū̃žo, ir̃ jõ véido ìšraiška pérsi=mainė priẽš Sidraką, Misaką ir̃ Abdenagą. Jìs liẽpė pakū̃rénti krósnį septýnis kartùs daugiaũ, kaĩp paprastaĩ bùvo kū̃rẽnama, õ stipriáu=siems sàvo kariúomenės výrams liẽpė, surìšus kójas, įmèsti Sidraką, Misaką ir̃ Abdenagą į ugnimì žẽrinčią krósnį. Tuojaũ tiẽ výrai su=rištì sù sàvo kẽlinėmis, sù nuomẽtais, autùvais ir̃ kitaĩs drabùžiais bùvo įmestì į ugnimĩ žẽrinčios krósnies vìdurį, nès karãliaus įsã=kymas bùvo skubùs, õ krósnis bùvo labaĩ prikū̃rénta, taĩp, kàd tuõs výrus, kuriẽ įmetė Sidraką, Misaką ir̃ Abdenagą, ugniẽs liepsnà ùžmušė. Bèt šìtie trỹs výrai, taĩ yrà, Sidrakas, Misakas ir̃ Abdena=gas, nukrìto surištì į ugnimì žẽrinčios krósnies vìdurį. Jiẽ váikščiojo viduryjè liepsnõs, girdamì Diẽvą ir̃ šlóvindami Viẽšpatį.

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Kolosiẽčiams (Kolos 3, 1—4)

Bróliai: Jéi jū̃s prisikė́lėte draugè sù Krìstumi, jieškókite, kàs yrà augštaĩ, kur̃ Krìstus sė́di Diẽvo dešinėjè; pamė́gkite taĩ, kàs

yrà augštaĩ, nè kàs žẽmėje. Nès jũs ẽsate numìrę, iȓ jū́sų gyvẽnimas yrà pàslėptas sù Krìstumi Dievujè. Kuomèt pasiródys Krìstus, jū́sų gyvýbė, tuomèt iȓ jũs pasiródysite draugè sù juõ gaȓbėje.

Evangelija

Mãto 28, 1—7

Praẽjus sùbatai, kaĩ aũšo pirmóji saváitės dienà, atẽjo Marijà Magdalenà iȓ kità Marijà pasižiūrė́ti kãpo. Iȓ štaĩ pasidãrė dìdelis žẽmės drebė́jimas, nès Viẽšpaties ángelas nùžengė ìš dangaũs, prisiaȓtinęs nurìto ãkmenį iȓ añt jõ atsisė́do. Jõ pavìdalas bùvo kaĩp žaĩbas, iȓ jõ drabùžiai kaĩp sniẽgas. Jõ pabū́gę, sargaĩ ẽmė drebė́ti iȓ pasidãrė kaĩp mìrę. Atsiliẽpdamas gì ángelas tãrė moterìškėms: Jũs nebijókite; nès àš žinaũ, kàd jíeškote Jė́zaus, kuȓs bùvo prikáltas añt krȳžiaus. Jõ čià nėrà, nès jìs prisikė́lė, kaĩp yrà sãkęs. Eĩkite iȓ pažiūrė́kite viẽtą, kuȓ Viẽšpats bùvo paguldýtas. Iȓ greĩtai eĩkite pasakýti jõ mókytiniams, kàd jìs yrà prisikė́lęs iȓ štaĩ eĩna piȓm jū́sų į Galilieją; tenaĩ jį̃ matýsite. Štaĩ àš jùms taĩ ìš añksto paskélbiau.

75. Velýkos

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 5, 7—8)

Bróliai: Apsivalýkite nuõ sẽnojo ráugo, kàd bū́tumėt naũjas įmaĩšymas, taĩp kaĩp jũs iȓ ẽsate neraugìnti. Jùk mū́sų velýkinis avinė̃lis, Krìstus, jaũ paaukótas. Taĩgi, švę̃skime šventès nè sù senù ráugu, nè piktenýbės iȓ nedorýbės ráugu, bèt neraugìnta tikrýbės iȓ tiesõs dúona.

Evangelija

Mõrkaus 16, 1—7

Anuõ metù: Marijà Magdalenà, Marijà Jokū́bo mótina iȓ Salomė nusipiȓko kvepalų̃ eĩti Jė́zaus patèpti. Labaĩ ankstì pìrmą saváitės diẽną jõs atẽjo pàs kãpą, sáulei jaũ užtekė́jus. Jõs kal-

bė̃josi tar̃p savę̃s: Kàs mùms atrìs ãkmenį nuõ kãpo angõs? Bèt pažvel̃gusios pamãtė ãkmenį àtristą; õ bùvo jìs labaĩ dìdelis. Į̃ėjusios į̃ kãpą, jõs pamãtė jaunikáitį, sė́dintį dešinėjè pùsėje, àpvilktą báltu drabužiù, ir̃ nusigañdo. Jìs jóms tãrė: Nenusigą̃skite; jū̃s jíeškote Jė́zaus Nazarė́no, kur̃s bùvo prikáltas añt krỹžiaus; jìs prisikė́lė, jõ nėrà čià; štaĩ vietà, kur̃ jį̃ bùvo padė́ję. Bèt eĩkite, pasakýkite jõ mókytiniams ir̃ Pẽtrui, kàd jìs eĩna pirmà jū́sų į̃ Galilieją; tenaĩ jį̃ matýsite, kaĩp jìs yrà jùms sãkęs.

76. Pirmãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 10, 37—43)

Anuõ metù: Pẽtras, atsistójęs miniõs viduryjè, tãrė: Výrai, bróliai: Jū̃s žìnote dalỹką, įvỹkusį visojè Judiejoje, prasidė́jusį nuõ Galiliejos põ krìkšto, kurį̃ skélbė Jõnas, apiẽ Jė́zų ìš Nazarèto, kaĩp Diẽvas pàtepė jį̃ šventą́ja Dvasià ir̃ galià. Jìs pérėjo, gẽra darýdamas ir̃ gýdydamas visùs vélnio apsėstúosius, nès Diẽvas bùvo sù juõ. Mẽs ẽsame liùdytojai vìso tõ, ką̃ jìs dãrė žỹdų šalyjè ir̃ Jerùzalėje. Jį̃ nužùdė, pakabìnę añt mẽdžio. Diẽvas jį̃ prikė́lė trẽčiąją diẽną ir̃ dãvė jám apsiréikšti, nè vìsai taũtai, bèt Diẽvo ìš añksto paskirtíems liùdytojams, — mùms, kuriẽ válgėme ir̃ gė́rėme sù juõ põ jõ prisikėlìmo ìš numìrusių̃jų. Jìs mùms įsãkė skélbti taũtai ir̃ liùdyti, kàd jìs yrà Diẽvo pastatýtasis teisė́jas gyvų̃jų ir̃ mìrusiųjų. Apiẽ jį̃ liùdija visì pranašaĩ, kàd visì, kuriẽ į̃ jį̃ tìki, gáuna jõ vardù núodėmių atleidìmą.

Evangelija

Lùko 24, 13—35

Anuõ metù: Dù ìš Jė́zaus mókytinių ẽjo tą̃ pãčią diẽną į̃ miestẽlį, vadìnamą Emausu, į̃ kurį̃ ìš Jerùzalės bùvo šẽšios dẽšimtys var̃snų. Juõdu kalbė́josi tar̃p savę̃s apiẽ vìsa taĩ, kàs bùvo įvỹkę. Atsitìko, kàd jíedviem besìšnekant ir̃ tar̃p savę̃s besiteiráujant, pàts Jė́zus prisiar̃tino ir̃ ẽjo draugè sù jaĩs. Jų̃ ãkys bùvo sukliudýtos, kàd jõ nepažìntų. Jìs jíems tãrė: kókios čià kal̃bos, kuriàs eidamì kal̃bate tar̃p savę̃s ir̃ ẽsate nuliū̃dę? Atsakýdamas víenas, kur̃s bùvo vardù Kleõpas, jám sãkė: Tù

víenas tesì svẽtimas Jerùzalėje, kurs nepatýrei, kàs jojè atsitìko šiomìs dienomìs? Jìs juõs pakláusė: Kàs gì? Juõdu atsãkė: Sù Jė́zumi Nazarė́nu, kuris bùvo prãnašas, galìngas darbaĩs ir žõdžiais Diẽvo ir visõs tautõs akìvaizdoje, kaĩp vyriáusieji kunigaĩ ir mū-sų vyresníeji ìšdavė jį̃, kàd bū́tų pàsmerktas nužudýti, ir prìkalė jį̃ añt krỹžiaus. O mẽs tikė́jomės, kàd jìs atpir̃ksiąs Izraėlį. Dabar̃ põ vìso tõ šiañdien trečià dienà, kaĩp taĩ įvỹko. Tiesà, kaĩ kuriõs móterys ìš mūsìškių, kuriõs priẽš išaũštant bùvo priẽ kãpo, nustẽbino mùs; nerãdusios jõ kū́no, jõs parė̃jo ir sãkė, kàd jõs nèt mãčiusios pasiródžiusius ángelus, kuriẽ sãkę jį̃ ẽsant gývą. Kaì kuriẽ mūsìškiai bùvo irgi nuė̃ję pàs kãpą ir rãdo taĩp, kaĩp móterys sãkė, õ jõ patiẽs nerãdo. Tuomèt jìs jíems tãrė: O, ne-išmãnėliai ir nerangiõs širdiẽs tikė́ti visám, ką̃ yrà kalbė́ję pra-našaĩ! Ar̃gi nereikė́jo, kàd Krìstus taĩ kentė́tų ir taĩp įeĩtų į̃ sàvo gar̃bę? Ir pradė́jęs nuõ Mozės ir visų̃ pranašų̃, jìs áiškino jíems ìš vìso šveñtojo Rãšto, kàs bùvo apiẽ jį̃ pasakýta. Taĩp jiẽ pri-siar̃tino priẽ miestẽlio, į̃ kurį̃ juõdu ė̃jo, õ jìs apsìmetė toliaũ eĩnąs. Bèt juõdu prìvertė jį̃, sakýdamu: Pasilìk sù mùdum, nès ar̃tinasi vãkaras, ir dienà jaũ baĩgiasi. Ir jìs ė̃jo sù jaĩs. Atsitìko, kàd sėdė́damas sù jaĩs priẽ stãlo, jìs ė̃mė dúonos, láimino, láužė ir jíems dãvė. Dabar̃ jų̃ ãkys atsivė́rė, ir jiẽ pažìno jį̃, bèt jìs pra-žùvo ìš jų̃ akių̃. Tuomèt juõdu kalbė́jo víenas kitám: Ar̃gi mū́sų širdìs nebùvo užsidẽgusi mumysè, kuomèt jìs kalbė́jo kelyjè ir áiškino Rãštą? Atsikė́lę tą̃ pačią̃ vãlandą, juõdu sugrį̃žo į̃ Jerù-zalę ir rãdo susiriñkusius Vienúoliką ir kitùs draugè sù jaĩs bù-vusius, kuriẽ sãkė: Viẽšpats ìš tikrų̃jų prisikė́lė ir pasiródė Sìmo-nui. Tuomèt ir juõdu papãsakojo, kàs bùvo atsitìkę kelyjè, ir kaĩp juõdu pažìno jį̃, kadà jìs láužė dúoną.

77. Antrãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 13, 16. 26—33)

Anuõ metù: Atsikė́lęs Póvilas ir rankà įsakýdamas tylė́ti, tãrė: Izraėlio žmónės ir kuriẽ bìjote Diẽvo, klausýkite: Výrai, bróliai, Abraõmo giminẽs vaikaĩ, ir kuriẽ jū́sų tárpe bìjote Diẽvo, jùms siųstas tõ išgãnymo žõdis. Nès Jerùzalės gyvéntojai ir jõs vir̃ši-

ninkai jõ nepažìno ir̃ sàvo pasmerkimù įvýkdė pranašų̃ žodžiùs, skai-tomus kàs subatà. Nórs jiẽ nerãdo jamè jókios mirtiẽs priežastiẽs, tačiaũ prãšė Pilõtą, kàd galė́tų jį̃ užmùšti. Įvýkdę vìsa, kàs apiẽ jį̃ bùvo parašýta, jiẽ nùėmė jį̃ nuõ mẽdžio ir̃ padė́jo jį̃ į̃ kãpą. Bèt Diẽvas prikė́lė jį̃ ìš numìrusiųjų trẽčiąją diẽną. Jìs per̃ daũgelį dienų̃ ródėsi tíems, kuriẽ draugè sù juõ bùvo atvýkę ìš Galiliejos į̃ Jerùzalę. Jiẽ ìki dabar̃ tebėrà jõ liùdytojai žmonė́ms. Mẽs jùms skélbiame tą̃ pãžadą, kur̃s bùvo dúotas mū́sų tėváms, kàd jį̃ Diẽvas atitesė́jo mū́sų vaikáms, prikéldamas Jė́zų Krìstų, mū́sų Viẽšpatį.

Evangelija

Lùko 24, 36—47

Anuõ metù: Jė́zus atsistójo tar̃p sàvo mókytinių ir̃ jíems tãrė: Ramýbė jùms, taĩ àš, nebijókite. Nusigañdę ir̃ pilnì báimės, jiẽ tãrėsi mãtą dvãsią. Tuomèt jìs jíems tãrė: Kõ ẽsate nusigañdę ir̃ kodė̃l tókios miñtys kìlsta jū́sų širdysè? Matýkite màno rañ-kàs ir̃ kójas, kàd taĩ àš pàts; čiupinė́kite ir̃ žiūrė́kite; jùk dvasià netùri kū́no ir̃ káulų, kaĩp kàd mãtote manè tùrint. Taĩ pasãkęs, jìs paródė jíems rankàs ir̃ kójas. Jíems dár nètikint ir̃ besìstebint ìš džiaũgsmo, jìs tãrė: Ar̃ netùrite čià kõ nórs válgyti? Jiẽ pà-davė jám keptõs žuviẽs dãlį ir̃ medaũs kõrį. Paẽmęs jìs válgė jų̃ akìvaizdoje ir̃ kàs lìko jíems atìdavė. Põ tõ jìs jíems tãrė: Tiẽ yrà màno žõdžiai, kuriuõs esù jùms pasãkęs, dár tebebū́damas sù jumìs: Reĩkia, kàd įvýktų vìsa, kàs parašýta apiẽ manè Mozės įstãtyme, Pranašuosè ir̃ Psálmėse. Tuomèt jìs dãvė jíems išmã-nymo, kàd jiẽ supràstų Raštùs, ir̃ jíems tãrė: Taĩp parašýta ir̃ taĩp turė́jo Krìstus kentė́ti ir̃ trẽčiąją diẽną kéltis ìš numìrusiųjų. Reĩkia skélbti jõ vardù atgailà ir̃ núodėmių atleidìmas visosè tautosè.

78. Trečiãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 3, 13—15; 17—19)

Anuõ metù: Pẽtras, pravė́ręs sàvo bùrną, tãrė: Výrai izraėlìtai, kuriẽ bìjote Diẽvo, klausýkitės: Abraõmo Diẽvas, Izaõko Diẽvas ir̃ Jokū̃bo Diẽvas, mū́sų tėvų̃ Diẽvas pašlóvino sàvo Sū́nų Jė́zų, kurį̃

jū̃s, tiesà, ìšdavėte ir̃ jõ išsigýnėte Pilõto akìvaizdoje, nórs tasaĩ bùvo nutãręs jį̃ paléisti. Jū̃s išsigýnėte Šveñtojo ir̃ Teĩsiojo ir̃ prãšėte dovanóti jùms galvãžudį. Taĩgi, jū̃s nužùdėte gyvẽnimo davė́ją, bèt Diẽvas jį̃ prikė́lė ìš numìrusiųjų, ir̃ tõ mẽs ẽsame liùdytojai. Tačiaũ, bróliai, àš žinaũ, kàd jū̃s taĩ dãrėte nežiniomìs, kaĩp ir̃ jū̃sų vyresníeji. Diẽvas gì šìtaip įvỹkdė, ką̃ bùvo paskélbęs visų̃ pranašų̃ bùrna, kàd jõ Krìstus kentė́siąs. Todė̃l darýkite ãtgailą ir̃ grę̃žkitės, kàd jū́sų núodėmes bū́tų išdìldytos.

Evangelija

Jõno 21, 1—14

Anuõ metù: Jė́zus vė̃l pasiródė mókytiniams pàs Tiberijãdos jū́rą. Pasiródė gì taĩp: Bùvo draugè Sìmonas Pẽtras, Tõmas, vadìnamas Dvynù, Natanaèlis, kur̃s bùvo ìš Kanos Galiliejoje, Zebediẽjaus dù sū́nu ir̃ kitù dù ìš jõ mókytinių. Sìmonas Pẽtras jíems tãrė: Einù žvejóti. Jiẽ jám atsãkė: Ir̃ mẽs eĩname sù tavim̃. Jiẽ išė̃jo ir̃ sė́do į laĩvą, bèt tą̃ nãktį niẽko nepagãvo. Jaũ praaũšus, Jė́zus stovė̃jo krantè; tačiaũ mókytiniai nepažìno, kàd taĩ Jė́zus. Jė́zus jíems tãrė: Vaikaĩ, ar̃ netùrite kõ válgyti? Jiẽ atsãkė: Nè. Jìs jíems tãrė: Įléiskite tiñklą dešinėjè laĩvo pùsėje ir̃ ràsite. Jiẽ įléido ir̃ jaũ nebegalė́jo jõ patráukti dė̃l žuvų̃ daugýbės. Tuomèt tàs mókytinis, kurį̃ Jė́zus mylė́jo, tãrė Pẽtrui: Taĩ Viẽšpats. Sìmonas Pẽtras, kaĩp tìk išgir̃do, kàd taĩ Viẽšpats, apsìsiautė jupà, nės bùvo neapsivil̃kęs, ir̃ įšóko į jū́rą. Kitì gì mókytiniai àtplaukė laivù (nès bùvo netolì nuõ krañto, tìk apiẽ dù šimtù mãstų), traukdamì tiñklą sù žuvimìs. Išė̃ję į saũsumą, jiẽ pamãtė sukùrtą ùgnį, padė́tą añt žarìjų žùvį ir̃ dúonos. Jė́zus jíems tãrė: Atnèškite žuvų̃, kurių̃ dabar̃ sugãvote. Sìmonas Pẽtras nuė̃jo ir̃ ištráukė į saũsumą tiñklą, pìlną didelių̃ žuvų̃, kurių̃ bùvo šim̃tas peñkios dẽšimtys trỹs. Nórs jų̃ taĩp daũg bùvo, bèt tiñklas nesuplýšo. Jė́zus jíems tãrė: Eĩkite čià ir̃ válgykite. Nė víenas ìš sė́dusiųjų válgyti nedrįso pakláusti jį̃: Kàs tù, nès jiẽ žinójo, kàd taĩ Viẽšpats. Jė́zus priė̃jo, pàėmė dúoną ir̃ dãvė jíems, taĩp pàt ir̃ žùvį. Taĩ jaũ trẽčią kar̃tą Jė́zus apsiréiškė sàvo mókytiniams, põ tõ kaĩp bùvo prisikė́lęs ìš numìrusiųjų.

79. Ketvirtãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 8, 26—40)

Anuõ metù: Viẽšpaties ángelas kalbė́jo Pilỹpui sakýdamas. Kélkis iñ eĩk į pietùs priẽ kẽlio, kuriuõ eĩnama ìš Jerùzalės į Gazą; jìs tùščias. Atsikė́lęs jìs išė̃jo. Štaĩ víenas výras ìš Etiopijos, eunùkas, etiopų karalíenės Kandakės galiū̃nas, visų̃ jõs ìždinių viñšininkas, kuñs bùvo atvỹkęs pagárbinti į Jerùzalę, dabar̃ grį̃žo, sėdė́damas sàvo vežimè iñ skaitýdamas prãnašą Izaìją. Dvasià tãrė Pilỹpui: Prieĩk iñ laikýkis tõ vežìmo. Pilỹpas pribė́go iñ išgir̃do jį̃ skaĩtantį prãnašą Izaìją. Jìs pakláusė: Ar̃ manaĩs, suprañtąs, ką̃ skaitaĩ? Tàs atsãkė: Kaĩpgi àš galė́čiau, jéi niẽkas mán nepaáiškina? Jìs paprãšė Pilỹpą įkópti iñ sė́stis sù savim̃. Rãšto vietà, kurią̃ jìs skaĩtė, bùvo tokì: *Kaĩp avìs, jìs bùvo vẽdamas pjáuti iñ kaĩp avinė̃lis tỹli jį̃ ker̃pančiojo akìvaizdoje, taĩp jìs neatvė́rė sàvo burnõs. Pažẽminime jõ teĩsmas bùvo panáikintas. Kàs išpãsakos jõ gìminę, nès jõ gyvẽnimas bùs àtimtas nuõ žẽmės.* Atsiliẽpdamas eunùkas tãrė Pilỹpui: Meldžiamàsis, apiẽ ką̃ prãnašas taĩ sãko? apiẽ savè, ar̃ apiẽ ką̃ kìtą? Pilỹpas, atvė́ręs sàvo bùrną iñ pradė́jęs nuõ šìtos Rãšto viẽtos, skélbė jám gẽrą naujíeną apiẽ Jė́zų. Bevažiúodami keliù, jiẽ privažiãvo kàžkokį vándenį. Eunùkas tãrė: Štaĩ vanduõ! kàs mán kliùdo apsikrìkštyti? Pilỹpas jám atsãkė: Jéi tikì visà širdimì, taĩ valià. Atsakýdamas jìs tãrė: Aš tikiù, kàd Jė́zus Krìstus yrà Diẽvo Sūnùs. Jìs liẽpė sustabdýti vežìmą. Abùdu, Pilỹpas iñ eunùkas, nulìpo į vándenį, iñ jìs pakrìkštijo jį̃. Kaĩ juõdu išė̃jo ìš vandeñs, Viẽšpaties Dvasià pagãvo Pilỹpą, iñ eunùkas jõ daugiaũ nebemãtė. Jìs važiãvo toliaũ sàvo keliù džiaũgdamos, õ Pilỹpas atsirãdo Azote iñ praeĩdamas skélbė Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus var̃dą visíems miẽstams ìki atvỹko į Kesarìją.

Evangelija

Jõno 20, 11—18

Anuõ metù: Marijà stovė́jo pàs kãpą laukè iñ ver̃kė. Beverkdamà jì pasìlenkė iñ pàžvelgė į kãpą. Tenaĩ jì pamãtė dù ángelu apsivil̃kusiu baltaĩs, víeną priẽ galvõs iñ añtrą priẽ kójų, kur̃ bùvo padė́tas Jė́zaus kū̃nas. Juõdu jái tãrė: Moterìške, kõ verkì? Jì jíems atsãkė: Nès pàėmė màno Viẽšpatį iñ nežinaũ, kur̃ jį̃ padė́jo. Taĩ pasãkius, jì atsìgręžė atgal̃ iñ pamãtė stóvintį

Jė́zų, bèt nežinójo, kàd taĩ Jė́zus. Jė́zus jái tãrė: Moterìške, kõ verkì? kõ jíeškai? Manýdama, kàd taĩ daržiniñkas, jì jám atsãkė: Viẽšpatie, jéi tù jį̃ išsìnešei, pasakýk mán, kur̃ jį̃ padė́jai; àš jį̃ pasiim̃siu. Jė́zus jái tãrė: Marijà! Atsigrę̃žus jì jám tãrė: Raboni (taĩ yrà: Mókytojau)! Jė́zus jái tãrė: Neliẽsk manę̃s, nès àš dár neùžžengiau pàs sàvo Tė́vą. Eĩk verčiaũ pàs màno brólius ir̃ jíems sakýk: Àš žengiù pàs sàvo Tė́vą ir̃ jū́sų Tė́vą, pàs màno Diẽvą ir̃ jū́sų Diẽvą. Marijà Magdalenà nuẽjo ir̃ paskélbė mókytiniams: Àš mačiaũ Viẽšpatį, ir̃ jìs mán taĩ pasãkė.

80. Penktãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 3, 18—22)

Mylimiáusieji: Krìstus nùmirė víeną kar̃tą ùž mū́sų núodėmes, teisùs ùž neteisiúosius, kàd mùs atnašáutų Diẽvui, numarìntas, tiesà, kū́nu, bèt atgaivìntas dvasià. Jojè taĩp pàt jìs nuẽjo ir̃ skélbė tóms kalė́jime bùvusioms dvãsioms, kuriõs kitadõs bùvo bùvusios nètikinčios, kuomèt tikė́josi Diẽvo kantrýbės Noės dienomìs, tuõ tárpu, kaĩ bùvo dìrbama arkà, kuriojè nedaũgelis, taĩ yrà, aštúonios síelos bùvo išgélbėtos per̃ vándenį. Jìs ir̃ dabar̃ išgélbi jùs panašiù būdù, kaĩp krìkštas, kur̃s yrà nè kū́no purvų̃ numetìmas, bèt į Diẽvą àtkreiptas gerõs sąžìnės troškìmas per̃ prisikėlìmą Jė́zaus Krìstaus, kur̃s yrà Diẽvo dešinėjè.

Evangelija

Mãto 28, 16—20

Anuõ metù: Vienúolika mókytinių nuẽjo į Galiliẽją, į kálną, kurį̃ Jė́zus bùvo jíems paskýręs. Ir̃ matýdami jį̃, jiẽ pagárbino; bèt kaĩ kuriẽ abejójo. Prisiar̃tinęs Jė́zus jíems kalbė́jo šiuõs žodžiùs: Mán dúota visà valdžià dangujè ir̃ žẽmėje. Eĩkite tàt ir̃ mókykite visàs tautàs, krìkštydami juõs vardañ Tė́vo ir̃ Sūnaũs ir̃ šventõsios Dvãsios, ir̃ mókydami juõs laikýti vìsa, ką̃ tìk esù jùms įsãkęs. Ir̃ štaĩ, àš esù sù jumìs visàs dienàs, ìki pasáulio pãbaigai.

81. Šeštãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 2, 1—10)

Mylimiáusieji: Todė̃l mẽtę šaliñ vìsą piktùmą, vìsą vỹlių ir̃ veidmainystès, pavydùs ir̃ visùs apkalbinė́jimus, trókškite, kaĩp kã tìk gìmusieji kū̃dikiai dvãsinio, neapgaulìngo píeno, kàd juõ áugtumėte išgãnymui, *jéi tačiaũ ẽsate paragãvę, kaĩp Viẽšpats yrà saldùs.* Priẽ jõ ar̃tinkitės, priẽ gývojo akmeñs, kur̃s žmonių̃, tiesà, àtmestas, bèt Diẽvo ìšrinktas ir̃ pàgerbtas; ir̃ jū̃s bū́kite kaĩp gyvì ãkmenys añt jõ antstãtomi, kàd bū́tumėte dvasìniai namaĩ, šventà kunigỹstė dvasìnėms aukóms aukóti, kuriõs priim̃tinos Diẽvui per̃ Jė́zų Krìstų. Todė̃l yrà pasakýta Raštè: *Štaĩ àš dedù Sione rinktìnį, brángų kertìnį ãkmenį; kàs į̃ jį̃ tikė̃s, nebùs sugė́dintas.* Taĩgi, jùms, tìkintiems, garbė̃, õ nètikintiems tasaĩ *stãtančiųjų atmestàsis akmuõ pasidãrė kertìnis akmuõ, užsigavìmo akmuõ ir̃ papìktinimo uolà,* — tíems, kuriẽ užsigáuna žodžiù ir̃ nètiki; tám jiẽ ir̃ yrà paskirtì. Bèt jū̃s ẽsate *išrinktóji giminė̃, karãliškoji kunigỹstė, šventóji tautà, įgytieji žmónės, kàd skélbtumėte dorýbes tõ,* kur̃s pàšaukė jùs ìš tamsýbių į̃ sàvo stebė́tiną šviẽsą, jū̃s, kuriẽ kitadõs bùvote *nè tautà,* õ dabar̃ Diẽvo tautà, *kuriẽ nebùvote gãvę pasigailė́jimo,* õ dabar̃ *gãvote.*

Evangelija

Jõno 20, 1—9

Anuõ metù: Pìrmą saváitės diẽną Marijà Magdalenà atė̃jo pàs kãpą rýtmetį, kaĩ dár tamsù bùvo, ir̃ pamãtė, kàd akmuõ bùvo àtimtas nuõ kãpo. Todė̃l jì pabė́go ir̃, atvỹkus pàs Sìmoną Pẽtrą ir̃ pàs kìtą mókytinį, kurį̃ Jė́zus mylė́jo, juõdviem tãrė: Pàėmė Viẽšpatį ìš kãpo ir̃ nežìnome, kur̃ jį̃ padė́jo. Tuomèt Pẽtras ir̃ anãs kìtas mókytinis išė̃jo ir̃ atė̃jo pàs kãpą. Juõdu bė́go draugè, bèt anãs kìtas mókytinis bė́go greičiaũ ùž Pẽtrą ir̃ pìrmas atvỹko pàs kãpą. Pasileñkęs jìs pamãtė padė́tas paklodès, tačiaũ į̃ vìdų neė̃jo. Atė̃jęs Sìmonas Pẽtras, kur̃s jį̃ sẽkė, į̃ė̃jo į̃ kãpą ir̃ mãtė padė́tas paklodès, taĩp pàt skẽpetą, bùvusią añt jõ galvõs. Jì bùvo padė́ta nè sù paklõdėmis, bèt atskiraĩ suvynióta kitojè viẽtoje. Paskuĩ įė̃jo į̃ kãpą ir̃ tàs mókytinis, kur̃s bùvo pìrmas atė̃jęs pàs kãpą; jìs pamãtė ir̃ įtikė́jo. Nès jiẽ dár nebùvo suprãtę Rãšto, kàd jám reikė́jo kéltis ìš numìrusiųjų.

82. Atvelykis

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo láiško (1 Jõno 5, 4—10)

Mylimiáusieji: Vìsa, kàs yrà gìmę ìš Diẽvo, nùgali pasáulį; iȓ taĩ yrà nugalė́jimas, kuȓs nùgali pasáulį: mū́sų tikė́jimas. Kàs gì yrà, kuȓs nùgali pasáulį, jéi nè tàs, kuȓs tìki, kàd Jė́zus yrà Diẽvo Sūnùs? Tasaĩ yrà, kuȓs atė̃jo peȓ vándenį iȓ kraũją, Jė́zus Krìstus; nè víen peȓ vándenį, bèt peȓ vándenį iȓ kraũją. Iȓ Dvasià yrà, kurì liùdija, kàd Krìstus yrà tiesà. Nès trȳs yrà, kuriẽ liùdija dangujè: Tė́vas, Žõdis ir šventóji Dvasià; iȓ tiẽ trȳs yrà víena. Iȓ trȳs yrà, kuriẽ liùdija žẽmėje: Dvasià, vanduõ iȓ kraũjas; iȓ tiẽ trȳs yrà víena. Jéi mẽs prìimame žmonių̃ liùdijimą, taĩ Diẽvo liùdijimas yrà didèsnis, nès taĩ yrà Diẽvo liùdijimas, kuȓs yrà didèsnis, kàd jìs yrà liùdiję̀s apiẽ sàvo Sū́nų. Kàs tìki į Diẽvo Sū́nų, tùri savyjè Diẽvo liùdijimą.

Evangelija

Jõno 20, 19—31

Anuõ metù: Tą̃ pãčią pìrmą saváitės diẽną vakarè, durìms, kuȓ bùvo susiriñkę mókytiniai, ẽsant uždarýtoms dė̃l žȳdų bái-mės, atė̃jo Jė́zus, atsistójo viduryjè iȓ jíems tãrė: Ramýbė jùms. Taĩ pasãkęs, jìs paródė jíems rankàs iȓ šóną. Mókytiniai, pa-mãtę Viẽšpatį, džiaũgėsi. Jìs vė̃l jíems tãrė: Ramýbė teesiẽ sù jumìs. Kaĩp Tė́vas manè siuñtė, taĩp iȓ àš jùs siunčiù. Taĩ pa-sãkęs, jìs kvė̃pė į juõs iȓ jíems tãrė: Imkite šveñtąją Dvãsią. Kám núodėmes atléisite, tám jõs atléistos, iȓ kám sulaikýsite, jõs su-laikýtos.

Víeno ìš dvýlikos, Tõmo, kuȓs vadìnamas Dvȳnas, nebùvo draugè sù jaĩs, kuomèt Jė́zus bùvo atė̃jęs. Tuomèt kitì móky-tiniai jám sãkė: Mẽs mãtėme Viẽšpatį. Bèt jìs jíems atsãkė: Jéi nepamatýsiu jõ rañkose vinių̃ pérdūrimų, neįdė́siu sàvo piȓšto į vinių̃ viẽtą iȓ neįdė́siu sàvo rañkos į jõ šóną, netikė́siu. Põ aštuo-nių̃ dienų̃ jõ mókytiniai vė̃l bùvo vidujè iȓ Tõmas draugè sù jaĩs. Jė́zus atė̃jo, durìms ẽsant užrakìntoms, atsistójo viduryjè iȓ tãrė: Ramýbė teesiẽ jùms. Põ tõ jìs tãrė Tõmui: Įdė́k čià sàvo piȓštą, matýk màno rankàs, ištiẽsk sàvo rañką iȓ įdė́k į màno šóną, iȓ nebū́k netìkėlis, bèt tìkintis. Tõmas atsãkė iȓ jám tãrė: Màno

Viẽšpats ir màno Diẽvas. Jė́zus jám tãrė: Kadángi manè matei, Tõmai, tù įtikė́jai; paláiminti, kuriẽ nemãtė ir̃ tikė́jo.

Jė́zus padãrė sàvo mókytinių akìvaizdoje dár daũg kitų̃ stebùklų, kuriẽ nesurašýti šitoje knỹgoje. Taĩ gi parašýta, kàd tikė́tumėte, jóg Jė́zus yrà Krìstus, Diẽvo Sūnùs, ir̃ kàd tikė́dami turė́tumėte jõ vardù ámžinąjį gyvenimą.

83. Antràsis sekmãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 2, 21—25)

Mylimiáusieji: Krìstus kentė́jo ùž mùs, palikdamas jùms pãvyzdį, kàd sekiótumėte jõ pėdomìs. Jìs *nepadãrė núodėmės, ir̃ nėrasta vỹliaus jõ burnojè;* kuomèt jám piktžodžiãvo, jìs nepiktžodžiãvo; kuomèt kentė́jo, negrãsė, bèt pasìdavė tám, kur̃s teĩsė jį̃ neteĩsiai; jìs pàts sàvo kū́ne *nẽšė mū́sų núodėmes* į mẽdį, kàd mẽs, numìrę núodėmėms, bū́tumėm gyvì teisýbei; *jõ randaĩs jū̃s ẽsate pagýdyti.* Nès jū̃s bùvote, *kaĩp kláidžiojančios ãvys;* bèt dabar̃ sugrį̃žote priẽ jū́sų síelų Ganýtojo ir̃ Výskupo.

Evangelija

Jõno 10, 11—16

Anuõ metù Jė́zus tãrė parisiẽjams: Aš geràsis ganýtojas. Geràsis ganýtojas dúoda sàvo gyvýbę ùž sàvo avìs. Samdinỹs, kur̃s nè ganýtojas, kuriám ãvys nè sãvos, pamãtęs ateĩnantį vil̃ką, paliẽka avìs ir̃ bė́ga; vil̃kas gróbia ir̃ išvaĩko avìs. Samdinỹs bė́ga, nès jìs samdinỹs, ir̃ jám nerū̃pi ãvys. Aš geràsis ganýtojas; àš pažį́stu savą́sias, ir̃ mãnosios pažį́sta manè, taĩp kaĩp pažį́sta manè Tė́vas ir̃ àš pažį́stu Tė́vą. Todė̃l àš guldaũ sàvo gyvýbę ùž sàvo avìs. Aš turiù ir̃ kitų̃ avių̃, kuriõs nè ìš šitos avìdės; mán reĩkia ir̃ jõs atvèsti; jõs klausỹs màno bal̃so, ir̃ bùs vienà avìdė ir̃ víenas ganýtojas.

84. Trečiàsis sekmãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 2, 11—19)

Mylimiáusieji, àš maldáuju jùs, susilaikýkite, kaĩp *ateĩviai ir̃ keleĩviai*, nuõ kūniškų geidulių̃, kuriẽ kovója priẽš síelą. Tebūniẽ jū́sų pasielgìmas tar̃p pagónių gẽras, kàd ir̃ teñ, kur̃ jiẽ neteĩsiai apkalbinė́ja jùs, lýg piktãdarius, pažìntų jùs ìš gerų̃ darbų̃ ir̃ gárbintų Diẽvą *aplañkymo diẽną*. Taĩgi, pasidúokite kiekvíenai žmonių̃ tvar̃kai dė̃l Diẽvo: ar̃ taĩ karãliui, kaĩp valdõvui, ar̃ taĩ vadáms, kaĩp jų̃ siųstíems atker̃šyti piktãdariams ir̃ pagìrti gerų̃jų. Nès tà yrà Diẽvo valià, kàd gẽra darýdami priver̃stumėte nutìlti neišmãnančiųjų žmonių̃ nežinójimą; kaĩp laisvíeji, nè kaĩp tiẽ, kuriẽ dãro ìš láisvės piktenýbei dañgalą, bèt kaĩp Diẽvo tarnaĩ. Visùs ger̃bkite, mylė́kite brólius, Diẽvo bijókite, ger̃bkite karãlių. Jū̃s vergaĩ, bū́kite pasidãvę visà báime valdõvams nè tìk geríems ir̃ romíems, bèt ir̃ nepakeñčiamiems. Nès taĩ yrà malónė, Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Jõno 16, 16—22

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Dár valandė̃lė, ir̃ jū̃s jaũ nebematýsite manę̃s; ir̃ vė̃l valandė̃lė, ir̃ matýsite manè, nès àš einù pàs Tė́vą. Tuomèt kaĩ kuriẽ ìš jõ mókytinių kalbė́josi tar̃p savę̃s: Kàs taĩ yrà, ką̃ jìs mùms sãko: Dár valandė̃lė, ir̃ nebematýsite manę̃s; ir̃ vė̃l valandė̃lė, ir̃ matýsite manè; ir̃: Àš einù pas Tė́vą? Taĩgi, jiẽ klausinė́josi: Ką̃ taĩ réiškia, ką̃ jìs sãko: Valandė̃lė? Mẽs nežìnome, ką̃ jìs kal̃ba. Jė́zus suprãto, kàd jiẽ norė̃jo jį̃ kláusti, ir̃ jíems tãrė: Jū̃s klausinė́jate víenas kìtą apiẽ taĩ, kàd àš jùms pasakiaũ: Valandė̃lė, ir̃ nebematýsite manę̃s, ir̃ vė̃l valandė̃lė, ir̃ matýsite manè. Ìš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų sakaũ jùms, jū̃s ver̃ksite ir̃ raudósite, õ pasáulis džiaũgsis. Jū̃s bū́site nuliū̃dę, bèt jū́sų nuliū̃dìmas pavir̃s džiaugsmù. Moterìškė gimdýdama tùri nuliūdìmo, nès jõs valandà atė̃jo. Pagim̃džiusi gì kū̃dikį, jaũ nebeatsìmena suspaudìmo dė̃l džiaũgsmo, kàd gìmė pasáuliui žmogùs. Taĩp ir̃ jū̃s dabar̃, tiesà, tùrite nuliūdìmo; bèt àš vė̃l jùs matýsiu; tuomèt jū́sų širdìs džiaũgsis, ir̃ jū́sų džiaũgsmo niẽkas ìš jū́sų neatim̃s.

85. Ketvirtàsis sekmãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Šv. Jokũbo Apãštalo láiško (Jok 1, 17—21)

Mylimiáusieji: Kiekvíenas gẽras davinỹs iȓ kiekvienà tobulà dovanà yrà ìš augštýbių, nužeñgia nuõ šviesýbių Tė́vo, pàs kurį̃ nėrà nevienodùmo, nẽ pasikeitìmo šešė̃lio. Nės jìs sàvo valià tiesõs žodžiù pagim̃dė mùs, kàd mẽs bū́tumėm lýg jõ sutvėrìmų pìrmonės. Jū̃s, màno mylimiáusieji bróliai, taĩ žìnote. Tebūniẽ kiekvíenas žmogùs greĩtas klausýtis, õ neskubùs kalbė́ti iȓ neveikùs rū̃stintis. Nės žmogaũs rūstýbė nedãro Diẽvo teisýbės. Todė̃l atmesdamì šaliñ visókį susitepìmą iȓ piktýbės apstùmą, romumù priim̃kime įdíegtąjį žõdį, kuȓs gãli išganýti jū́sų síelas.

Evangelija

Jõno 16, 5—14

Anuõ metù Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Aš einù pàs tą̃, kuȓs yrà manė̀ siuñtęs, iȓ niẽkas nekláusia manę̃s, kuȓ einì? Kadángi tačiaũ àš taĩ jùms kalbė́jau, jū́sų širdìs pasidãrė pilnà liū̃desio. Bèt àš sakaũ jùms tiẽsą: Jùms geriaũ, kàd àš einù. Nės, jéi àš neeĩsiu, Ramìntojas neateĩs pàs jùs, õ jéigu àš nueĩsiu, àš jį̃ jùms atsių̃siu. Atė̃jęs jìs įródys pasáuliui, kàs tùri núodėmę, kàs teisýbę iȓ kám skìriama teĩsmas. Kàs tùri núodėmę: nės nėtiki į̃ manė̀; kàs teisýbę: nės àš einù pàs Tė́vą, iȓ jū̃s jaũ nebematýsite manę̃s; kám skìriamas teĩsmas, nės šiõ pasáulio kunigáikštis jaũ nùteistas. Daũg dár àš turiù jùms sakýti, bèt dabaȓ jū̃s negãlite pakę̃sti. Kuomèt gì ateĩs tà tiesõs dvasià, jì jùs vès į̃ visókią tiẽsą. Nės jì nė̀ patì ìš savę̃s kalbė̃s, bèt ką̃ tìk išgiȓs, taĩ sakỹs iȓ paskeĨbs jùms, kàs tùri įvỹkti. Jì pagárbins manė̀, nės im̃s ìš tõ, kàs màno, iȓ paskeĨbs jùms. Vìsa, ką̃ tìk tùri Tė́vas, yrà màno. Todė̃l àš pasakiaũ: Jì im̃s ìš tõ, kàs màno, iȓ jùms paskeĨbs.

86. Penktàsis sekmãdienis põ Velýkų

Skaitymas

Šv. Jokũbo Apãštalo láiško (Jok 1, 22—27)

Mylimiáusieji: Bũkite žõdžio vỹkdytojai iȓ nè tìk klausýtojai, klaidìnantys pãtys savè. Nès jéi kàs yrà žõdžio klausýtojas iȓ nè vỹkdytojas, tàs panašùs į žmõgų, kuȓs žiũri į sàvo gim̃tą véidą véid- rodyje: jìs pasižiūrė́jo į savè iȓ nuė̃jo, iȓ tuojaũ užmir̃šo, koksaĩ bùvo. Kàs gì atsidė́jęs įsižiũri į tóbulą láisvės įstãtymą iȓ jõ laĩkosi, kàs pasidãrė nè klausýtojas užúomarša, bèt dárbo vỹkdytojas, tàs bùs laimìngas sàvo dárbu. O jéi kàs tãriasi ẽsąs pamaldùs iȓ nesuval̃do sàvo liežùvio, bèt suvedžiója sàvo šìrdį, tõ maldingùmas tùščias. Tìkras iȓ nesùteptas pamaldùmas Diẽvo iȓ Tė́vo akìvaizdoje yrà tóks: lankýti našláičius iȓ našlès jų̃ síelvarte iȓ sérgėti savè nesùteptą šiuõ pasáuliu.

Evangelija

Jõno 16, 23—30

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Iš tikrų̃jų, iš tikrų̃jų, sakaũ jùms: kõ tìk prašýsite Tė́vą màno vardù, jìs jùms duõs. Iki šiõlei jũs niẽko neprãšėte màno vardù. Prašýkite iȓ gáusite, kàd jũsų džiaũgsmas bū́tų pìlnas. Taĩ àš jùms kalbė́jau prilýginimais. Ateĩna valandà, kadà jaũ nebè prilýginimais jùms kalbė́siu, bèt áiškiai sakýsiu jùms apiẽ Tė́vą. Tą̃ diẽną jũs pra- šýsite màno vardù; àš nesakaũ jùms, kàd àš prašýsiu ùž jùs Tė́vą, nès pàts Tė́vas mýli jùs, dė̃l tõ, kàd jũs manè mylė́jote iȓ tikė́jote, jóg àš nuõ Tė́vo išėjaũ. Aš išėjaũ ìš Tė́vo iȓ atėjaũ į pasáulį; vė̃l paliẽku pasáulį iȓ einù pàs Tė́vą. Jõ mókytiniai jám tãrė: Štaĩ dabaȓ àiškiai kalbì iȓ nebesakaĩ jókio prilýginimo. Mẽs žìnome, kàd tù vìsa žinaĩ iȓ táu nereĩkia, kàd kàs tavè kláustų; todė̃l mẽs tìkime, kàd tù esì nuõ Diẽvo išė̃jęs.

87. Krỹžių diẽnos

Skaitymas

Šv. Jokũbo Apãštalo láiško (Jok 5, 16—20)

Mylimiáusieji: Išpažìnkite víenas kitám sàvo núodėmes iȓ mel- skitės vienì ùž kitùs, kàd bū́tumėte išgélbėti; nès daũg gãli nuolatìnė

teĩsiojo maldà. Elìjas bùvo žmogùs padúotas kentė́jimams, kaĩp iȓ mẽs; jìs melstė̀ meĩdėsi, kàd lietùs nelýtų añt žẽmės, iȓ nelìjo trejùs metùs iȓ šešìs mė́nesius. Paskuĩ vė̃l jìs meĩdėsi, iȓ dangùs dãvė lietaũs, iȓ žẽmė dãvė sàvo vaĩsiaus. Màno bróliai, jéi kàs jū́sų nuklýstų nuõ tiesõs, iȓ kàs nórs jį̃ sugrąžìntų, tàs tùri žinóti, kàd kàs sugrąžìna nusidė́jėlį nuõ jõ kẽlio klaidõs, tàs išgélbės jõ sielą nuõ mirtiẽs iȓ *apdeñgs daugýbę núodėmių.*

Evangelija

Lùko 11, 5—13

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jéi kàs ìš jū́sų tùri priẽtelį, eĩna pàs jį̃ vidùnaktį iȓ jám sãko: Priẽteli, paskõlink mán trìs dúonos kẽpalus, nès víenas priẽtelis atė̃jo pàs manė̀ ìš kẽlionės, iȓ àš neturiù kõ jám padė́ti; jéi anàs, atsakýdamas ìš vidaũs, tařtų: Nebū́k mán įkyrùs; dùrys jaũ užrakìntos, iȓ màno vaikaĩ yrà sù manim̃ atsigùlę; àš negaliù kéltis iȓ táu dúoti; jéi jìs nesiliaũs beĩdęs, sakaũ jùms, jéi anàs atsikė́lęs neduõs jám dė̃l tõ, kàd jìs jõ priẽtelis, tačiaũ jìs atsikeĩs dė̃l jõ įkyrùmo iȓ duõs jám, kíek tìk jám reĩkia. Taĩ iȓ àš sakaũ jùms: Prašýkite iȓ bùs jùms dúota, jieškókite iȓ ràsite, beĩskite iȓ bùs jùms atidarýta. Nès kiekvíenas, kuȓs prãšo, gáuna; kàs jíeško, rañda, iȓ beĩdžiančiam atidãroma. Jéi kàs ìš jū́sų prãšo tė́vą dúonos, aȓgi tàs duõs jám ãkmenį? Arbà jéi žuviẽs, taĩ aȓ viẽtoj žuviẽs duõs jám žáltį? Arba, jéi prašýtų kiaušìnio, aȓgi paduõs jám kuȓklį? Jéi tàt jū̃s, bū́damì nelabì, mókate dúoti sàvo vaikáms gerų̃ dovinių̃, juõ labiaũ jū́sų Tė́vas ìš dangaũs duõs gẽrąją Dvãsią tíems, kuriẽ jį̃ prãšo.

88. Vigìlija į Dañgų Žengìmo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško (Efez 4, 7—13)

Bróliai: Kiekvienám mū́sų yrà dúota malónė, atitiñkanti Krìstaus dovanõs saĩką. Todė̃l pasakýta: *Užžengęs augštỹn, jìs vẽdė sugáutus belaisviùs, dãvė žmonė́ms dovanų̃.* Ką̃ gì kìta réiškia tàs užžengìmas, jéi nè taĩ, kàd jìs pirmà bùvo iȓ nužeñgęs į žemiáusias žẽmės

dalis? Kuris nužengė, yra tas pats, kuris ir užžengė ant visų dangų, kad visa pripildytų. Jis tai vienus davė apaštalus, kitus pranašus, kitus evangelistus, kitus ganytojus ir mokytojus daryti šventuosius tobulus, tarnystės darbui, Kristaus kūnui statyti, iki visi pasieksime tikėjimo ir Dievo Sūnaus pažinimo vienybę, pilną žmogaus subrendimą, Kristaus pilnybės amžiaus saiką.

Evangelija

Jono 17, 1—11

Anuo metu: Jėzus pakėlė akis į dangų ir tarė: Tėve, valanda atėjo, pagarbink savo Sūnų, kad Sūnus pagarbintų tave, kaip tu esi jam davęs valdžios ant visų žmonių, kad jis visiems, kuriuos jam davei, suteiktų amžinąjį gyvenimą. Tai yra amžinasis gyvenimas: kad jie pažintų tave, vienatinį tikrąjį Dievą, ir kurį tu siuntei, Jėzų Kristų. Aš pagarbinau tave žemėje, baigdamas darbą, kurį tu man davei daryti. Dabar tu, Tėve, pagarbink mane pas save ta garbe, kurią aš turėjau pas tave, pirma nekaip atsirado pasaulis. Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms, kuriuos man davei iš pasaulio. Jie buvo tavo, ir tu davei juos man; jie laikė tavo žodžius. Dabar jie žino, kad visa, ką man davei, yra iš tavęs. Nes žodžius, kuriuos tu man davei, aš daviau jiems; jie priėmė ir tikrai pažino, kad aš nuo tavęs išėjau, ir įtikėjo, kad tu mane siuntei, Aš už juos meldžiu; ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos man davei, nes jie tavo. Visa, kas mano, yra tavo, ir, kas tavo, yra mano, ir aš esu pašlovintas juose. Aš jau nebeesu pasaulyje, o šitie yra pasaulyje, ir aš pas tave einu.

89. Dangun Žengimo šventė

Skaitymas

Apaštalų Darbų (Apd 1, 1—11)

Pirmoje knygoje, o Teofiliau, aš kalbėjau apie visa, ką Jėzus darė ir mokė nuo pat pradžios iki tai dienai, kurią, davęs per šventąją Dvasią savo išrinktiesiems apaštalams įsakymų, jis buvo paimtas į dangų. Jiems ir po savo kančios jis pasirodė gyvas tuleriopais būdais, nes per keturias dešimtis dienų davėsi jiems matomas ir kalbėjo

apiẽ Diẽvo karalỹstę. Válgydamas sù jaĩs, jìs jíems liẽpė neišeĩti ìš Jerùzalės iȓ láukti Tė́vo pãžado. Apiẽ jį̃ (sãkė jìs) jū̃s girdė́jote ìš màno burnõs; nès Jõnas krìkštijo tìk vandenimì, õ jū̃s, nedaũgeliui dienų̃ prasliñkus, bū̃site pakrìkštyti šventą́ja Dvasià. Taĩgi, susìėjusieji kláusė jį̃, sakýdami: Viẽšpatie, aȓ šiuõ laikù tù sugrąžìnsi karalỹstę Izraèliui? Jìs jíems atsãkė: Nè jū́sų dalỹkas žinóti laikùs aȓ vãlandas, kuriàs Diẽvas nustãtė sàvo valdžià; bèt, kaĩp tìk šventóji Dvasià añt jū́sų ateĩs, jū̃s gáusite gãlios iȓ bū̃site mán liùdytojai Jerùzalėje, visojè Judiejoje, Samãrijoje iȓ ìki žẽmės pakraščių̃. Taĩ pasãkęs, jíems bèregint, jìs bùvo pakéltas augštỹn. Debesìs ùždengė jį̃ nuõ jų̃ akių̃. Kadà jiẽ, akių̃ nenuleisdamì, žiūrė́jo į̃ dañgų, jám į̃ jį̃ žeñgiant, štaĩ dù výru baltaĩs rū̃bais atsistójo priẽ jų̃. Juõdu tãrė. Výrai, Galiliejiečiai, kõ jū̃s stóvite, žiūrė́dami į̃ dañgų? Tàs Jė́zus, kuȓs pàimtas nuõ jū́sų į̃ dañgų, taĩp pàt ateĩs, kaĩp mãtėte jį̃ žeñgiantį į̃ dañgų.

Evangelija

Mõrkaus 16, 14—20

Anuõ metù: Kaĩ vienúolika sėdė́jo ùž stãlo, jíems pasiródė Jė́zus; jìs prikìšo jų̃ netikė́jimą iȓ širdiẽs kietùmą, kàd jiẽ netikė́jo tíems, kuriẽ bùvo mãtę jį̃ prisikė́lusį. Tuomèt jìs jíems tãrė: Eidamì į̃ vìsą pasáulį, skélbkite Evangèliją visám sutvėrìmui. Kàs tikė̃s iȓ bùs pakrìkštytas, tàs bùs išgànýtas; õ kàs netikė̃s, bùs pàsmerktas. Tuõs, kuriẽ tikė̃s, lydė̃s tokiẽ stebùklai: Màno vardù jiẽ išvarinė̃s vélnius, kalbė̃s naujomìs kalbomìs, im̃s žálčius iȓ jéi ką̃ mirtìnga geȓtų, taĩ jíems nekeñks; jiẽ dė̃s rankàs añt ligónių, iȓ tiẽ pasveĩks. Viẽšpats Jė́zus, põ tõ kaĩp jíems kalbė́jo, bùvo pàimtas į̃ dañgų iȓ sė́di Diẽvo dešinėjè. Jiẽ gì išė̃ję skélbė visuȓ, Viẽšpačiui draugè veĩkiant iȓ tvìrtinant jų̃ žodžiùs lỹdinčiais juõs stebùklais.

90. Sekmãdienis põ Danguñ Žengìmo šveñtės

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 4, 7—11)

Mylimiáusieji: Bū́kite išmintìngi iȓ bùdrūs maldosè! Bèt visų̃ pirmà turė́kite vienì kitíems nuolatìnės méilės, nès *méilė prideñgia núodėmių daugýbę*. Bū́kite vienì kitíems svetìngi bè murmė́jimo.

Patarnáukite víenas kitám, kiekvíenas tà dóvana, kurią̃ jìs yrà gãvęs, kaĩp gerì daugeriópos Diẽvo malónės ùžvaizdai. Jéi kàs kal̃ba, tegul̃ kal̃ba kaĩp Diẽvo žodžiùs; jéi kàs eĩna tarnỹstę, taĩ tedãrai kaĩp Diẽvo suteĩkiamąja galià, kàd visamè bū́tų pagárbintas Diẽvas per̃ Jė́zų Krìstų, mū́sų Viẽšpatį.

Evangelija

Jõno 15, 26—16, 4

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Kaĩ ateĩs Ramìntojas, kurį̃ àš jùms sių̃siu nuõ Tė́vo, tiesõs Dvãsią, kurì ìš Tė́vo išeĩna, jì liùdys apiẽ manè. Ir̃ jū̃s liùdysite, nès nuõ pàt pradžiõs sù manim̃ ẽsate. Taĩ àš jùms kalbė́jau, kàd nesipìktintumėte. Jiẽ išmès jùs ìš sinagògų; ateĩna nèt valandà, kàd kiekvíenas, kur̃s jùs užmùš, tar̃sis tarnáująs Diẽvui. Taĩ jiẽ jùms darỹs, nès nepažìno Tė́vo, nė̀ manę̃s. Bèt àš taĩ jùms kalbė́jau, kàd, atė̃jus tái vãlandai, atsimiñtumėte, jóg àš buvaũ taĩ jùms sãkęs.

91. Sekmìnių vigìlija

Pranašỹstės

I Pranašỹstė

Pradžiõs knygà (1 Moz 22, 1—19)

Žr. aug. 113 psl.

II Pranašỹstė

Išėjìmo knygà (2 Moz 14, 24—15, 1)

Žr. aug. 114 psl.

III Pranašỹstė

Pakartóto Įstãtymo knygà (5 Moz 31, 22—30)

Žr. aug. 118 psl.

IV Pranašỹstė

Prãnašo Izaìjo (Iz 4, 1—6)

Žr. aug. 117 psl.

V Pranašỹstė

Prãnašo Barùko (Bar 3, 9—38)

Žr. aug. 115 psl.

VI Pranašỹstė

Prãnašo Ezekiėlio (Ez 37, 1—14)

Žr. aug. 116 psl.

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 19, 1—8)

Anuõ metù: Atsitìko, kàd Apoliui ẽsant Korintè, Póvilas, pér-ėjęs augštesniąsias šalìs, atvỹko į Efèzą ir̃ čià rãdo kai kuriuõs mó-kytinius. Jìs juõs pakláusė: Ar̃ įtikė́ję gãvote šveñtąją Dvãsią? Jiẽ jám atsãkė: Mẽs ir̃ negirdė́jome, kàd yrà šventóji Dvasià. Jìs tãrė: Taĩ kienõ vardù ẽsate pakrìkštyti? Jiẽ atsãkė: Jõno krikštù. Póvi-las tãrė: Jõnas krìkštijo žmónes ãtgailos krikštù ir̃ sãkė, kàd tikė́tų į tą̃, kur̃s turė́jo paskuĩ jį̃ ateĩti, taĩ yra, į Jė́zų. Taĩ išgir̃dę, jiẽ bùvo pakrìkštyti Viẽšpaties Jė́zaus vardañ. Póvilui padė́jus añt jų̃ rankàs, atė̃jo añt jų̃ šventóji Dvasià, ir̃ jiẽ kalbė́jo kalbomìs ir̃ pranašãvo. Visų̃ tų̃ výrų bùvo apiẽ dvýliką. Váikščiodamas į sinagògą, jìs sù pasitikė́jimu kalbė́jo trìs mė́nesius apiẽ Diẽvo karalỹstę, mókydamas ir̃ įtikinė́damas.

Evangelija

Jõno 14, 15—21

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jéi jū̃s manè mýlite, laikýkite màno įsãkymus. Aš meĩsiu Tė́vą, ir̃ jìs duõs jùms kìtą Ramìntoją, kàd pasilìktų sù jumìs per̃ ámžius, tiesõs Dvãsią, kuriõs pasáulis negãli priim̃ti, nès jõs nemãto ir̃ jõs ne-pažį́sta. Jū̃s gì pažìnsite ją̃, nès jì pasilìks pàs jùs ir̃ bùs jumysè.

Aš nepaliksiu jūsų našláičiais; àš ateĩsiu pàs jùs. Dár trum̃pą valandė̃lę, ir̃ pasáulis manę̃s jaũ nebematỹs. Jū̃s gì manè mãtote, nès àš esù gývas, ir̃ jū̃s bū́site gyvì. Tą̃ diẽną jū̃s pažìnsite, kàd àš esù sàvo Tėvujè, õ jū̃s manyjè ir̃ àš jumysè. Kàs tùri màno įsãkymų ir̃ juõs laĩko, tàs manè mýli. O kàs manè mýli, bùs màno Tė́vo mýlimas; ir̃ àš jį̃ mylė́siu ir̃ pàts jám apsiréiškiu.

92. Sekmìnės

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 2, 1—11)

Sekmìnių diẽnai atė̃jus, visì bùvo draugè tojè pačiojè viẽtoje. Štaĩ ūmaĩ pasigir̃do iš dangaũs ūžìmas, lýg kàd kìlstančio smarkaũs vė́jo, ir̃ pripìldė visùs namùs, kuriuosè jiẽ sėdė́jo. Jíems pasiródė pasidalìnę tar̃si ugniẽs liežùviai, ir̃ añt kiekvíeno iš jų̃jų nusiléido põ víeną. Visì jiẽ pasidãrė pilnì šventõsios Dvãsios ir̃ ė̃mė kalbė́ti visókiomis kalbomìs, taĩp kaĩp šventóji Dvasià jíems dãvė prabìlti. Jerùzalėje bùvo apsigyvẽnusių žỹdų, žmonių̃ dievobáimingų iš visų̃, põ dangumì ẽsančiųjų, tautų̃ tárpo. Kìlus ūžìmui, susiė̃jo minià ir̃ nežinójo, ką̃ manýti, nès kiekvíenas girdė́jo juõs kal̃bančius sàvo kal̃bà. Visì bùvo bè gãlo nustẽbę ir̃ kalbė́josi tar̃p savę̃s: Štaĩ, ar̃gi nè visì šitie, kuriẽ kal̃ba, galiliejiẽčiai? Taĩ kaĩpgi kiekvíenas mū́sų gir̃dime sàvo gim̃tąją kal̃bą. Mẽs pártai, mėdai, elamiẽčiai, Mezopotãmijos, Judiejos ir̃ Kapadókijos, Ponto ir̃ Azijos, Prigijos ir̃ Pampilijos, Egìpto ir̃ priẽ Kirėnės ẽsančiojo Lìbijos krãšto gyvéntojai, ateĩviai romė́nai, kaĩp žỹdai, taĩp ir̃ naujãtikiai, kretiẽčiai ir̃ arãbai, gir̃dime juõs mū́sų kalbomìs skélbiančius didžiùs Diẽvo dárbus.

Evangelija

Jõno 14, 23—31

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jéi kàs manè mýli, tàs laikỹs màno žodžiùs; ir̃ màno Tė́vas jį̃ mylė̃s; mẽs pàs jį̃ ateĩsime ir̃ pasidarýsime pàs jį̃ buveĩnę. Kàs manę̃s nemýli, tàs màno žõdžių nelaĩko; žõdžiai gì, kuriuõs jū̃s girdė́jote, nè màno, bèt tõ, kur̃s yrà manè siuñtęs, Tė́vo. Taĩ àš jùms kalbė́jau, pasilìkdamas pàs jùs. O ramìntojas, šventóji Dvasià, kurį̃ Tė́vas atsių̃s màno vardù, jìs jùs išmókys ir̃ primiñs jùms visa, ką̃ tìk

àš jùms kalbė́jau. Àš jùms paliekù ramýbę, dúodu jùms sàvo ramýbę; nè kaĩp pasáulis dúoda, àš jùms dúodu. Tegul̃ jū́sų širdìs nenusigą̃sta ir̃ tenebìjo. Girdė́jote, kàd àš jùms sakiaũ: Àš einù sáu ir̃ ateinù pàs jùs. Jéi mylė́tumėte manè, jū̃s jùk džiaũgtumėtės, kàd àš einù pàs Tė́vą, nès Tė́vas didèsnis ùž manè. Ir̃ dabar̃ àš jùms taĩ pasakiaũ pirmà, nekaĩp įvỹko, kàd įvỹkus tikė́tumėte. Jaũ nebedaũg àš kalbė́siu sù jumìs. Nès ateĩna šiõ pasáulio kunigáikštis; manyjè jìs niẽko netùri, bèt kàd pasáulis pažìntų, kàd àš mýliu Tė́vą ir̃ taĩp daraũ, kaĩp Tė́vas mán įsãkė.

93. Pirmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 10, 34; 42—48)

Anuõ metù: Pẽtras, pravė́ręs sàvo bùrną, tãrė: Výrai, bróliai: Viẽšpats mùms įsãkė skélbti taũtai ir̃ liùdyti, kàd jìs yrà Diẽvo pastatýtasis teisė́jas gyvų̃jų ir̃ mìrusiųjų. Apiẽ jį̃ liùdija visì pranašaĩ, kàd visì, kuriẽ į̃ jį̃ tìki, gáuna jõ vardù núodėmių atleidìmą. Dár Pẽtrui tebèkalbant tuõs žodžiùs, šventóji Dvasià nùžengė añt visų̃, kuriẽ klaũsėsi tõ pamókslo. Tìkintieji ìš apipjáustytųjų tárpo, atė̃jusieji sù Petrù, stebė́josi, kàd šventõsios Dvãsios malónė bùvo išlíeta ir̃ añt pagónių, nès jiẽ girdė́jo juõs, kal̃bančius kalbomìs ir̃ gárbinančius Diẽvą. Tuomèt Pẽtras atsìliepė: Ar̃gi gãli kàs uždraũsti pakrìkštyti vandenimì tuõs, kuriẽ gàvo šveñtąją Dvãsią, kaĩp ir̃ mẽs? Ir̃ jìs liẽpė pakrìkštyti juõs Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus vardù.

Evangelija

Jõno 3, 16—21

Anuõ metù: Jė́zus tãrė Nikodèmui: Diẽvas taĩp mylė́jo pasáulį, kàd dãvė sàvo viengìmusįjį Sū́nų, kàd kiekvíenas, kur̃s į̃ jį̃ tìki, nepražū́tų, bèt turė́tų ámžinąjį gyvẽnimą. Nès Diẽvas nèsiuntė sàvo Sūnaũs į̃ pasáulį pasáulio teĩsti, bèt kàd pasáulis per̃ jį̃ bū́tų išgélbėtas. Kàs tìki į̃ jį̃, tàs neteĩsiamas, õ kàs nètiki, tàs jaũ pàsmerktas, nès nètiki į̃ viengìmusiojo Diẽvo Sūnaũs var̃dą. O pasmerkìmas yrà tóks: Šviesà atė̃jo į̃ pasáulį, bèt žmónės labiaũ mėgo tamsýbę, kaĩp šviẽsą, nès jų̃ darbaĩ bùvo piktì.

Nès kiekvíenas, kur̃s dãro pìkta, nekeñčia šviesõs ir̃ neeĩna į šviẽsą, kàd jõ darbaĩ nebū́tų peikiamì. Kàs dãro tiẽsą, tàs eĩna į šviẽsą, kàd jõ darbaĩ pasiródytų, nès jiẽ padarýti Dievujè.

94. Antrãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 8, 14—17)

Anuõ metù: Bùvusieji Jerùzalėje apãštalai, išgir̃dę, kàd Samãrija priẽmusi Diẽvo žõdį, siuñtė pàs juõs Pẽtrą ir̃ Jõną. Tuõdu atė̃jusiu meĩdėsi ùž juõs, kàd jiẽ gáutų šveñtąją Dvãsią; nès jì dár nebùvo atė̃jusi nẽ añt víeno ìš jų̃; jiẽ bùvo tìk pakrìkštyti Viẽšpaties Jė́zaus vardù. Juõdu dė́jo añt jų̃ rankàs, ir̃ jiẽ gãvo šveñtąją Dvãsią.

Evangelija

Jõno 10, 1—10

Anuõ metù: Jė́zus tãrė parisiẽjams: Ìš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, kàs nè prõ durìs įeĩna į avìdę, bèt prõ kitur̃ įkópia, tàs vagìs ir̃ galvãžudis. Kàs gì prõ durìs įeĩna, tàs avių̃ ganýtojas. Tám dùrininkas atidãro, ir̃ ãvys klaũso jõ balso; jìs įvardžiaĩ šaũkia sàvo avìs ir̃ jàs ìšveda. Išvẽdęs sàvo avìs, jìs eĩna pir̃m jų̃, ir̃ ãvys jį̃ sẽka, nès pažį́sta jõ balsą. O svẽtimo jõs nesèks ir̃ bė̃gs nuõ jõ, nès nepažį́sta svetimų̃jų balso. Tą̃ prilýginimą Jė́zus pasãkė jíems, bèt jiẽ nesuprãto, ką̃ jìs jíems norė́jo pasakýti. Taĩgi, Jė́zus vė̃l jíems tãrė: Ìš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, àš avių̃ dùrys. Visì, kuriẽ pir̃m manę̃s atė̃jo, yrà vãgys ir̃ galvãžudžiai, taĩ ir̃ ãvys jų̃ neklaũsė. Aš dùrys. Kàs per̃ manè įeĩna, bùs išgélbėtas. Jìs įeĩs ir̃ išeĩs, ir̃ ràs ganỹklos. Vagìs ateĩna tiktaĩ võgti ir̃ žudýti ir̃ náikinti. Aš atėjaũ, kàd turė́tų gyvẽnimo ir̃ apsčiaũ turė́tų.

95. Mẽtų ketvir̃čio trečiãdienis põ Sekmìnių

I Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 2, 14—21)

Anuõ metù: Pẽtras draugè sù vienúolika atsistójo, pakė́lė sàvo balsą ir̃ jíems kalbė́jo: Judiejos žmónės ir̃ visi Jerùzalės gyvéntojai,

taĩ žinókite iȓ pasiklausýkite màno žõdžių. Šìtie nè girtì, kaĩp kàd jū̃s mãnote, nès dár tìk trečià dienõs valandà; čià įvỹksta taĩ, kàs prãnašo Joèlio pasakýta: *Taĩ atsitìks paskutìnėmis dienomìs (sãko Viẽšpats): Aš išlíesiu sàvo Dvãsios añt kiekvíeno kū́no; tuomèt jū́sų sū́nūs iȓ jū́sų dùkterys pranašaũs; jū́sų jaunikáičiai turė̃s regė́jimų iȓ jū́sų sẽniai sapnuõs sapnùs. Nèt iȓ añt sàvo tarnų̃ iȓ sàvo tarnáičių àš išlíesiu tomìs dienomìs sàvo Dvãsios, iȓ jiẽ pranašaũs. Aš darýsiu stebùklų augštaĩ dangujè iȓ ženklų̃ žemaĩ žẽmėje: Kraũjo, ugniẽs iȓ dū́mų smilkìmo; sáulė paviȓs tamsýbe iȓ mėnùlis kraujù, pirmà nekaĩp ateĩs dìdi iȓ áiški Viẽšpaties dienà. Tuomèt kiekvíenas, kuȓs šaũksis į Viẽšpaties vaȓdą, bùs išgélbėtas.*

II Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 5, 12—16)

Anuõ metù: Peȓ apãštalus bùvo dãroma daũg ženklų̃ iȓ stebùklų žmonėsè. Visì sutartinaĩ susiriñkdavo Saliãmono príeangyje. O ìš kitų̃ nẽ víenas nedrį̃sdavo dė̃tis priẽ jų̃; bèt žmónės juõs labaĩ vértino. Tìkinčiųjų į Viẽšpatį výrų iȓ móterų skaĩčius ė̃jo didỹn iȓ didỹn. Nèt ligónius išnèšdavo į gatvès iȓ guldýdavo juõs añt patalų̃ iȓ neštùvų, kàd, praeĩnant Pẽtrui, beñt jõ šešė̃lis apdeñgtų kurį̃ nórs ìš jų̃, iȓ jiẽ bū̃tų išgélbėti nuõ sàvo ligų̃. Riñkosi taĩp pàt Jerùzalėn daũg žmonių̃ ìš artimų̃ Jerùzalei miẽstų. Jiẽ gabẽno sù savim̃ seȓgančius iȓ nešvarių̃ dvãsių várginamus, kuriẽ visì bùvo pagýdomi.

Evangelija

Jõno 6, 44—52

Anuõ metù: Jė́zus tãrė žỹdų minióms: Niẽkas negãli ateĩti pàs manè, jéi Tė́vas, kuȓs yrà manè siuñtęs, jõ nepatraũks, iȓ tą̃ àš prikélsiu paskutìnę diẽną. Parašýta pàs prãnašus: *Visì bùs Diẽvo mókomi.* Kiekvíenas, kuȓs girdė́jo ìš Tė́vo iȓ suprãto, ateĩna pàs manè. Taĩ neréiškia, kàd kàs nórs bū̃tų mãtęs Tė́vą; nès tìk kuȓs ìš Diẽvo yrà, tàs mãtė Tė́vą. Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, kàs tìki į manè, tàs tùri ámžinąjį gyvẽnimą. Aš gyvẽnimo dúona. Jū́sų tėvaĩ válgė týruose mãnos iȓ mìrė. Šìta yrà dúona nužeñgianti ìš dangaũs, kàd, kàs jõs válgys, nemiȓtų. Aš esù gyvóji dúona, kuȓs ìš dangaũs nùžengiau. Kàs válgys tõs duõnos, bùs gývas peȓ ámžius; õ dúona, kuriõs àš dúosiu, yrà màno kū́nas dė̃l pasáulio gyvýbės.

96. Ketvirtãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Apãštalų Darbũ (Apd 8, 5—8)

Anuõ metù: Pilỹpas, nuẽjęs į víeną Samãrijos miẽstą, skélbė jíems Krìstų. Mìnios atsidė́jusios stebė́jo, kàs Pilỹpo bùvo sãkoma, klaũsėsi vienšir̃džiai ir̃ mãtė žénklus, kuriuõs jìs dãrė. Nès iš daũgelio tũ, kuriẽ bùvo nešvariũjų dvãsių apsė́sti, jõs, šaũkdamos dìdeliu balsù, išeĩdavo. Bùvo pagýdyta daũg stãbo ištiktũ ir̃ raišũ. Todė̃l tamè miestè kìlo dìdelio džiaũgsmo.

Evangelija

Lùko 9, 1—6

Anuõ metù: Jė́zus, suvadìnęs dvýliką apãštalų, dãvė jíems galýbės ir̃ valdžiõs añt visũ velniũ ir̃ ligóms gýdyti. Paskuĩ jìs išsiuntė juõs Diẽvo karalỹstės skélbti ir̃ ligónių gýdyti. Jìs jíems tãrė: Niẽko nesiim̃kite sù savimì į kẽlią, neĩ lazdõs, neĩ maišẽlio, neĩ dúonos, neĩ pinigũ ir̃ neturė́kite dviejũ jùpų. Į kokiuõs tìk namùs įeĩsite, tenaĩ pasilìkite ir̃ iš teñ neišeĩkite. Kàs tìk jū́sų nepriim̃tų, išeidamì iš tõ miẽsto nusikratýkite nèt ir̃ dùlkes nuõ sàvo kójų liùdijimui priẽš juõs. Taĩgi, išė̃ję jiẽ ė̃jo aplìñkui pér káimus, skelbdamì Evangèliją ir̃ visur̃ gýdydami.

97. Mētų ketvir̃čio penktãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Prãnašo Joèlio (Joèl 2, 23. 24. 26. 27)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Džiū́gaukite, Siono sū́nūs, ir̃ liñksminkitės Viẽšpatyje, jū́sų Dievujè, nès jìs dúoda jùms teisýbės mókytoją ir̃ padarỹs, kàd lýtų jùms ankstývasis ir̃ vėlývasis lietùs, kaĩp kitadõs. Klojìmai bùs pilnì javũ ir̃ spaustùvai bùs sklidinì vỹno ir̃ aliẽjaus. Jū̃s válgyte válgysite ir̃ bū́site sótūs; jū̃s gìrsite var̃dą Viẽšpaties, sàvo Diẽvo, kur̃s padãrė jùms stebuklìngų dalýkų, ir̃ màno tautà nebebùs daugiaũ sugė́dinta per̃ ámžius. Ir̃ jū̃s žinósite, kàd àš esù tar̃p Izraèlio, kàd àš esù Viẽšpats, jū́sų Diẽvas, ir̃ kàd bè manę̃s nėrà kìto, ir̃ màno tautà nebebùs daugiaũ sugė́dinta per̃ ámžius, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Lùko 5, 17—26

Anuõ metù: Víeną diẽną atsitìko, kàd Jė́zus sėdė́jo móky=damas. Sėdė́jo taĩp pàt parisiẽjai iř įstãtymo mókytojai, kuriẽ bùvo atẽję̀ ìš visũ Galiliejos iř Judiejos káimų iř ìš Jerùzalės. O Viẽšpaties galýbė veĩkė, kàd jìs gýdytų. Štaĩ kelì výrai àtnešė patalė stãbo ìštiktą žmõgų. Jiẽ jieškójo, kaĩp jį̃ į̀nèštų iř tiẽs juõ padė́tų. Nerasdamì dė̃l žmoniũ, kuriuõ dáiktu jį̃ į̀nèštų, jiẽ užlipo añt stógo iř nuléido jį̃ prõ plytàs žemỹn į̃ vìdų sù pãtalu tiẽs Jė́zumi. Pamãtęs jũ tikė́jimą, jìs tãrė: Žmogaũ, tàvo núo=dėmės táu atléistos. Tuomèt Rãšto žinõvai iř parisiejai pradė́jo galvóti iř sakýti: Kàs jìs, kàd kal̃ba piktžodžiãvimus? Kàs gãli atléisti núodėmes, jéi nè víenas Diẽvas. Bèt Jė́zus, žinódamas jũ mintìs, atsìliepė iř jíems tãrė: Ką̃ jū̃s mãnote sàvo širdysè? Kàs yrà pigiaũ sakýti: Táu atléistos núodėmės, ar̃ sakýti: Kélkis iř váikščiok? O kàd žinótumėte žmogaũs Sū́nų tùrint žẽmėje valdžiõs atléisti núodėmes (jìs tãrė stãbo ištiktájam): Sakaũ táu, kélkis, im̃k sàvo pãtalą iř eĩk į̃ sàvo namùs. Tàs, tuojaũ atsikė́=lęs jũ akìvaizdoje, pasìėmė pãtalą, kuriamè gulė́jo, iř nuẽjo į̃ sàvo namùs, gárbindamas Diẽvą. Visì bùvo nustẽbę, iř gárbino Diẽvą. Pilnì báimės jiẽ kalbė́jo: Šiañdien mẽs mãtėme stebė́tinų dalỹkų.

98. Mētų ketviřčio šeštãdienis põ Sekmìnių

I Skaitymas

Prãnašo Joėlio (Joėl 2, 28--32)

Štai ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Aš išlíesiu sàvo dvãsią añt kiek=víeno kū́no; jū́sų sū́nūs iř jū́sų dùkterys pranašaũs; jū́sų sẽniai turẽs sapnũ, iř jū́sų jaunikáičiai matỹs regė́jimų. Bèt iř añt sàvo tarnũ iř tarnáičių àš išlíesiu anomìs dienomìs sàvo dvãsią. Aš paródysiu danguję̀ iř žẽmėje stebė́tinų dalỹkų, kraũjo, ugniẽs iř dū́mų garũ. Sáulė pavir̃s tamsýbėmis iř mė́nùlis kraujù, pirmà nekaĩp ateĩs dì=delė iř baisìnga Viẽšpaties dienà. Tuomèt atsitìks, kàd kiekvíenas, kur̃s šaũksis Viẽšpaties var̃do, bùs išgélbėtas.

II Skaitymas

Kunigų̃ knỹgos (3 Moz 23, 9—11. 15—17. 21)

Anuõ metù: Viẽšpats kalbė́jo Mozei tar̃damas: Kalbė́k Izraėlio sūnùms ir̃ jíems sakýk: Kaĩ bū́site į̇̃ėję į žẽmę, kurią̃ àš jùms dúosiu, ir̃ bū́site pradė́ję pjáuti javùs, atnèšite varpų̃ pė́dus, kaĩp jū́sų pjūtiẽs pìrmones, pàs kùnigą, kur̃s dienojè põ subatõs pakel̃s pė́dą Viẽšpaties akìvaizdoje, kàd jìs jùms bū́tų malonìngas, ir̃ jį̇ pašveñtins. Nuõ tõs kitõs põ subatõs dienõs, kurią̃ aukósite pìrmonių pė́dą, atskaitýsite septýnias pìlnas savaites lìg diẽnai, kurią̃ pasibaĩgs septýnios saváitės, taĩ yrà, penkiàs dẽšimtis dienų̃, ir̃ tuomèt atnašáusite Viẽšpačiui naũją aũką ìš visų̃ jū́sų bùtų, dvì pìrmonių dúoni ìš dviejų̃ įraugìntų smulkių̃ mìltų dešimtìnių, kuriàs iškèpsite kaĩp pìrmones Viẽšpačiui. Ir̃ vadìnsite šìtą diẽną iškilmingiáusia ir̃ švenčiáusia; nedìrbsite ją̃ jókio ver̃giško dárbo. Taĩ bùs amžinaĩ užlaikýtinas įstatas visosè jū́sų buveĩnėse ir̃ kartosè.

III Skaitymas

Pakartóto įstãtymo knỹgos (5 Moz 26, 1—11)

Anuõ metù: Mozė tãrė Izraėlio vaikáms: Klausýk, Izraėli, ką̃ àš táu šiañdien įsakaũ: Kaĩ įeĩsi į žẽmę, kurią̃ Viẽšpats, tàvo Diẽvas, táu duõs pavéldėti, ir̃ ją̃ gãvęs gyvénsi jojè, tù im̃si ìš visų̃ sàvo vaĩsių pìrmones, sudė́si pintìnėn ir̃ eĩsi į viẽtą, kurią̃ Viẽšpats, tàvo Diẽvas, bùs pasiriñkęs, kàd tenaĩ bū́tų šaũkiamas jõ var̃das; prisiar̃tinsi priẽ kùnigo, kóks bùs anomìs dienomìs, ir̃ jám sakýsi: Išpažį́stu šiañdien Viẽšpaties, tàvo Diẽvo, akìvaizdoje, kàd įėjaũ į žẽmę, apiẽ kurią̃ jìs yrà prisíekęs mū́sų tėváms, jóg mùms ją̃ duõs. O kùnigas, ẽmęs ìš tàvo rañkos pintìnę, padė́s tiẽs Viẽšpaties, tàvo Diẽvo, altõriumi; tù gi kalbė́si Viẽšpaties, tàvo Diẽvo, akìvaizdoje: Sirijiẽtis pérsekiojo màno tė́vą, kur̃s nuė̃jo Egìptan ir̃ tenaĩ bùvo ateiviù sù labaĩ mažù žmonių̃ skaĩčiumi; bèt jìs užáugo į dìdžią, stìprią ir̃ be gãlo gausìngą taũtą. Egiptiẽčiai mùs prìslėgė ir̃ pérsekiojo, užkraudamì sunkiáusią nãštą, o mẽs šaũkėmės į Viẽšpatį, mū́sų tėvų̃ Diẽvą, kur̃s mùs išklaũsė, pàžvelgė į mū́sų pažẽminimą, var̃gą ir̃ suspaudìmą ir̃ mùs ìšvedė ìš Egìpto galìnga rankà ir̃ ìštiestu petimì, sù didžiáusiu ìšgąsčiu, ženklaĩs ir̃ stebùklais; jìs įvedė į šìtą viẽtą ir̃ mùms dãvė žẽmę, plū́stančią píenu ir̃ medumì. Todė̃l àš dabar̃ atnašáuju pìrmones vaĩsių žẽmės, kurią̃ Viẽšpats mán dãvė. Tù jàs paliksi Viẽšpaties, tàvo Diẽvo, akìvaizdoje ir̃ pagárbinsi Viẽšpatį, tàvo Diẽvą, kélsi pókylį ìš visókių gėrýbių, kuriàs Viẽšpats, tàvo Diẽvas, duõs táu.

IV Skaitymas

Kunigų̃ knýgos (3 Moz 26, 3—12)

Anuõ metù: Viẽšpats tãrė Mozei: Kalbė́k Izraėlio vaikáms ir̃ jíems sakýk: Jéi el̃gsitės pagal̃ màno įsãkymus ir̃ laikýsite màno paliepimùs ir̃ juõs vỹkdysite, àš dúosiu jùms lietaũs sàvo metù, ir̃ žẽmė žéldins sàvo áugalus, ir̃ mẽdžiai bùs pilnì vaĩsių. Javų̃ kùlti užtèks ìki vỹnuogių rinkìmo mẽtui ir̃ uogãvimo lìgi sė̃jai; ir̃ válgysite sàvo dúonos lìg sóčiai, ir̃ bè báimės gyvénsite sàvo žẽmėje. Dúosiu ramýbę jū́sų ribosè: miegósite ir̃ nebùs kàs gąsdintų. Atim̃siu plėšriúosius žvė́ris, ir̃ kalavìjas nepéreis per̃ jū́sų ribàs. Výsite sàvo nẽprietelius, ir̃ jiẽ krìs priẽš jùs. Penkì jū́sų vỹs šim̃tą svetimų̃jų, ir̃ šim̃tas jū́sų — dẽšimtį tū́kstančių; jū́sų nẽprieteliai krìs põ kalavijù jū́sų akìvaizdoje. Aš pažvel̃gsiu į̃ jùs ir̃ išplė̃siu; jū̃s pasidáuginsite, ir̃ àš patvìrtinsiu sù jumìs màno sándorą. Válgysite senùs praeitų̃jų mẽtų vaisiùs, ir̃ naujíems užė̃jus, išmèsite senúosius. Aš ištiẽsiu sàvo padañgtę jū́sų tarpè, ir̃ màno síela jū́sų neatmès. Váikščiosiu tar̃p jū́sų ir̃ bū́siu jū́sų Diẽvas, o jū́s bū́site màno tautà, sãko Viẽšpats Visagãlis.

V Skaitymas

Prãnašo Daniėlio (Dan 3, 49—51)

Anuõ metù: Viẽšpaties ángelas nùžengė į̃ krósnį draugè sù Azarijù ir̃ jõ draugaĩs ir̃ išstū́mė ugniẽs liẽpsną ìš krósnies taĩp, lýg kàd bū́tų pū̃tęs rasõs vė́jas, ir̃ ugnìs jų̃ visái nèlietė, nepàžeidė ir̃ nepadãrė jíems jókio nemalonùmo. Tuomèt šiẽ trỹs lýg vienà burnà krósnyje gýrė, gárbino ir̃ šlóvino Diẽvą.

Evangelija

Lùko 4, 38—44

Anuõ metù: Atsikė́lęs ìš sinagògos, Jė́zus įė̃jo į̃ Sìmono namùs. Sìmono úošvė bùvo labaĩ drùgio krečiamà; taĩ jiẽ jį̃ prãšė ùž ją̃. Atsistójęs priẽ jõs, jìs sùdraudė drùgį, ir̃ tàs ją̃ pàmetė. Jì, tuojaũ atsikė́lus, jíems tarnãvo. Sáulei nusiléidus, visì, kuriẽ turė́jo ser̃gančių visókiomis ligomìs, vẽdė juõs pàs jį̃. Jìs gì, padė́damas añt kiekvíeno rañką, gýdė juõs. Taĩp pàt velniaĩ išeĩdavo ìš daũgelio, šaukdamì ir̃ sakýdami: Tù Diẽvo Sūnùs. Sudraũsdamas juõs, jìs neléido jíems kalbė́ti, nès jiẽ žinójo jį̃

ẽsant Krìstų. Išaũšus jìs išẽjo ir̃ ẽjo į tùščią viẽtą. Bèt mìnios jieškójo jõ ir̃ atẽjo pàs jį; jõs laĩkė jį, kàd jìs nuõ jų̃ nepasišãlintų. O jìs jóms tãrė: Ir̃ kitíems miẽstams àš turiù skélbti Diẽvo karalỹstės Evangèliją, nès tám àš siųstas. Taĩgi, jìs sãkė pamókslus Galiliejos sinagògose.

99. Švenč. Trejýbės šveñtė

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Roménams (Rom 11, 33—36)

O, Diẽvo turtų̃, išmintiẽs ir̃ žinójimo gilýbe, kaĩp nesuprantami jõ teismaĩ ir̃ nesusekamì jõ keliaĩ! *Nès kàs pažìno Viẽšpaties miñtį? arbà kàs bùvo jõ patarė́jas?* Arbà kàs dãvė jám pìrmas, kàd tám bū́tų atsilýginta. Nès ìš jõ, per̃ jį ir̃ jamè yrà vìsa; jám garbė̃ per̃ ámžius! Amen.

Evangelija

Mãto 28, 18—20

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Mán dúota visà valdžià danguje ir̃ žẽmėje. Eĩkite tàt ir̃ mókykite visàs tautàs, krìkštydami juõs vardañ Tė́vo ir̃ Sūnaũs ir̃ šventõsios Dvãsios, ir̃ mókydami juõs laikýti vìsa, ką̃ tìk esù jùms įsãkęs. Ir̃ štaĩ, àš esù sù jumìs visàs dienàs, ìki pasáulio pãbaigai.

100. Pirmàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo láiško (1 Jõno 4, 8—21)

Mylimiáusieji: Diẽvas yrà méilė. Tuõ Diẽvo méilė pasiréiškė mumysè, jóg Diẽvas siuñtė sãvo víengimusįjį Sū́nų į pasáulį, kàd mẽs bū́tumėm per̃ jį gyvì. Tamè yrà méilė; ne kàd mẽs mylė́jome Diẽvą, bèt kàd jìs pìrmas mùs mylė́jo ir̃ siuñtė sàvo Sū́nų, kaĩp pérmaldavimą ùž mū́sų núodėmes. Mylimiáusieji, jéi Diẽvas taĩp mylė́jo mùs, ir̃ mẽs tùrime mylė́ti víenas kìtą. Diẽvo niẽkas niekuomèt nemãtė. Jéi mýlime víeni kitùs, Diẽvas pasiliẽka mumysè, ir̃ jõ méilė yrà

mumysè tobulà. Tuõ mẽs pažį́stame, jóg jamè pasiliẽkame, iȓ jìs mu= mysè, kàd jìs yrà mùms dãvęs sàvo dvãsios. Mẽs regė́jome iȓ liùdi= jame, kàd Tė́vas siuñtė sàvo Sū́nų, kaĩp pasáulio Išganýtoją. Kàs tìk išpažį́sta, kàd Jė́zus yrà Diẽvo Sūnùs, tamè Diẽvas pasiliẽka; iȓ jisaĩ Dievujè. Mẽs pažìnome iȓ įtikė́jome méilei, kurià Diẽvas mùs mýli. Diẽvas yrà méilė, iȓ kàs pasiliẽka méilėje, pasiliẽka Dievujè, iȓ Diẽvas jamè. Tuõ Diẽvo méilė yrà tobulà pàs mùs, kàd mẽs tùrime pasitikė́jimo teĩsmo diẽną, nès kaĩp jìs yrà, taĩp pàt iȓ mẽs ẽsame šiamè pasáulyje. Báimės nėrà méilėje, bèt tobulà méilė vãro šaliñ báimę, nès báimė tùri kančiõs; kàs bìjo, tàs netóbulas méilėje. Taĩgi, mẽs mylė́kime Diẽvą, nès Diẽvas pìrmas mùs mylė́jo. Jéi kàs sakýtų: Aš mýliu Diẽvą, iȓ nekę́stų sàvo brólio, tàs melãgis. Nès kàs nemýli sàvo brólio, kurį̃ mãto, kaĩp jìs gãli mylė́ti Diẽvą, kuriõ nemãto. Tą̃ įsãkymą mẽs tùrime ìš Diẽvo, kàd kàs mýli Diẽvą, mylė́tų iȓ sàvo brólį.

Evangelija

Lùko 6, 36—42

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Bū́kite gailestìngi, kaĩp iȓ jū́sų Tė́vas gailestìngas. Neteĩskite iȓ nebū́site teisiamì; nesmerkite iȓ nebū́site pasmerktì; atléiskite iȓ bùs jùms atléista. Dúokite, taĩ iȓ jùms duõs; saĩką gẽrą, prìkimštą, primùrdytą iȓ kùpiną duõs jùms į̃ príeglobstį. Nès tuõ pačiù saikù, kuriuõ séi= kėsite, bùs jùms atséikėta. — Jìs pasãkė jíems taĩp pàt prilý= ginimą: Aȓgi gãli ãklas vèsti ãklą? Aȓ nè abùdu įkriñta į̃ duõ= bę? Mókytinis nè didèsnis ùž mókytoją; kiekvíenas bùs tóbu= las, jéi bùs kaĩp jõ mókytojas. Kám tù mataĩ krìslą sàvo brólio akyjè, õ nepàstebi rą̃sto sàvo patiẽs akyjè? Arbà, kaĩp tù galì sakýti sàvo bróliui: Bróli, léisk, àš išmèsiu krìslą ìš tàvo akiẽs, pàts sàvo akyjè nematýdamas rą̃sto? Veidmainỹ, išmèsk pirmà rą̃stą ìš sàvo akiẽs iȓ tuomèt matýsi, kaĩp galė́tumei išimti krìslą ìš sàvo brólio akiẽs.

101. Švenč. Mūsų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Kū̃no šveñtė

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 11, 23—29

Bróliai: Nès àš ėmiaũ ìš Viẽšpaties, ką̃ iȓ jùms pàdaviau, kàd Viẽšpats Jė́zus tą̃ nãktį, kurią̃ bùvo išdúotas, ẽmė dúoną iȓ dėkóda=

mas láužė iȓ tãrė: Im̃kite iȓ válgykite; taĩ yrà màno kū́nas, kuȓs bùs ùž jùs išdúotas; taĩ darýkite mán atsimiñti! Taĩp pàt iȓ taũrę põ vakariẽnės, tar̃damas: Tà taurė̃ yrà naujóji sándora màno kraũjuje; taĩ darýkite, kíek kar̃tų gérsite, mán atsimiñti! Nès kíek kar̃tų jū̃s válgysite tą̃ dúoną iȓ gérsite tą̃ taũrę, jū̃s skélbsite Viẽšpaties miȓtį, ìki jìs ateĩs. Taĩgi, kàs nórs válgo tą̃ dúoną aȓ gẽria Viẽšpaties taũrę nevertaĩ, tàs bùs kal̃tas Viẽšpaties kū́nu iȓ kraujù. Todė̃l teìštiria žmogùs pàts savè iȓ taĩp teválgo tõs dúonos iȓ tègeria ìš tõs taurė̃s. Nès kàs válgo iȓ gẽria nevertaĩ, tàs válgo iȓ gẽria sáu teĩsmą, neatskìrdamas Viẽšpaties kū́no.

Evangelija

Jõno 6, 56—59

Anuõ metù: Jė́zus tãrė žýdų minióms: Màno kū́nas tikraĩ yrà val̃gis, iȓ màno kraũjas tikraĩ yrà gė́rimas. Kàs válgo màno kū́ną iȓ gẽria màno kraũją, tàs pasiliẽka manyjè iȓ àš jamè. Kaĩp manè siuñtė gyvàsis Tė́vas, iȓ àš esù gývas dė̃l Tė́vo, taĩp iȓ tàs, kuȓs manè válgo, bùs gývas dė̃l manę̃s. Taĩ yrà dúona, kurì nùžengė ìš dangaũs. Sù jà bùs nè kaĩp sù mana, kuriõs jū́sų tėvaĩ válgė iȓ mìrė. Kàs šìtą dúoną válgo, bùs gývas peȓ ámžius.

102. Antràsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo láiško (1 Jõno 3, 13—18)

Mylimiáusieji: Nesistebė́kite, jéi pasáulis jū́sų nekeñčia. Mẽs žìnome, kàd pérėjome ìš mirtiẽs į̃ gyvẽnimą, nès mẽs mýlime brólius. Kàs nemýli, pasiliẽka mirtyjè. Kiekvíenas, kuȓs nekeñčia sàvo brólio, yrà žmogžudỹs; iȓ jū̃s žìnote, kàd kiekvíenas žmogžudỹs netùri ámžinojo jamè pasiliẽkančio gyvẽnimo. Tuõ mẽs pažìnome Diẽvo méilę, kàd jìs gul̃dė ùž mùs sàvo gyvýbę; iȓ mẽs tùrime guldýti gyvýbę ùž brólius. Jéi kàs tùri šiõ pasáulio lõbio iȓ, matýdamas, kàd jõ brólis tùri reĩkalo, uždãro jám sàvo šìrdį, kaĩpgi pasiliks jamè Diẽvo méilė? Màno vaikẽliai, nemylė́kime žodžiù, nė liežuviù, bèt dárbu iȓ tiesà.

Evangelija

Lùko 14, 16—24

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė parisiẽjams šìtą prilýginimą: Víe=nas žmogùs pàruošė dìdelę vakariẽnę ir̃ pàkvietė daũg. Vaka=riẽnės vãlandą jìs siuñtė sàvo tar̃ną pasakýti pakviestíesiems, kàd ateĩtų, nès vìsa jaũ pàruošta. Tuomèt jiẽ visì draugè ė̃mė išsi=kalbinė́ti. Pirmàsis jám sãkė: Pirkaũsi ū́kį ir̃ turiù eĩti jõ apžiū=rė́ti; prašaũ tavè, laikýk manè ištéisintu. Kìtas tãrė: Pirkaũsi penkìs jùngus jáučių ir̃ einù jũ išmėgìnti; prašaũ tavè, laikýk manè ištéisintu. Vė̃l kìtas sãkė: Vedžiaũ móterį ir̃ todė̃l negaliù ateĩti. Tar̃nas sugrį̃žęs pasãkė vìsa taĩ sàvo valdõvui. Supỹkęs šeiminiñkas tãrė sàvo tar̃nui: Eĩk greĩtai į̃ miẽsto gatvès ir̃ sker̃s=gatvius ir̃ vèsk čià beturčiùs, lúošus, aklùs ir̃ raišùs. Tar̃nas vė̃l prànešė: Valdõve, padarýta, kaĩp liepeĩ, bèt dár yrà viẽtos. Tuo=mèt valdõvas tãrė tar̃nui: Eĩk į̃ keliùs ir̃ pãtvorius ir̃ priver̃sk eĩti, kàd màno namaĩ bū̃tų pilnì. Sakaũ jùms, nė̃ víenas anų̃ pakviestų̃jų žmonių̃ neragaũs màno vakariẽnės.

103. Šeštãdienis põ Švenč. Krìstaus Kū̃no oktãvos

Švenčiáusios Jė́zaus Širdiẽs šveñtė

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 3, 8—19)

Bróliai: Mán visų̃ šventų̃jų mažiáusiam yrà dúota tà malónė skélbti pagónyse neìštiriamus Krìstaus turtùs ir̃ apšviẽsti visùs, kóks yrà nuõ ámžių Dievujè, visų̃ dalỹkų Sutvėrė́juje, paslėptõsios paslap=tiẽs tiekìmas, kàd per̃ Bažnýčią pasidarýtų žìnoma kunigaikštỹstėms ir̃ valdžióms dangujè įvairiáusi Diẽvo išmintìs, eĩnant nuõ ámžių pa=darýtu nutarimù, kurį̃ jìs įvỹkdė mū́sų Viẽšpatyje Jė́zuje Krìstuje, kuriamè mẽs tùrime drąsùmo ir̃ priėjìmo sù pasitikė́jimu, tikė́dami į̃ jį̃. Todė̃l àš prašaũ, nenusimiñkite dė̃l màno síelvartų ùž jùs, kuriẽ yrà jū́sų gỹrius. Todė̃l àš klaupiúos añt kė̃lių priẽš mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Tė́vą, nuõ kuriõ kiekvienà tėvỹstė dangujè ir̃ žẽmėje gáuna var̃dą, kàd jìs dúotų jùms pagal̃ sàvo garbė̃s turtùs susti=prė́ti jėgà per̃ jõ Dvãsią į̃ vidujìnį žmõgų, kàd Krìstus tikė́jimu gy=véntų jū́sų širdysè, ir̃ kàd jū̃s bū́tumėte įsišaknìję ir̃ sutvirtė́ję méi=

lėje, kàd galė́tumėte supràsti draugė sù visaĩs šventaĩsiais, kóks yrà plõtis, il̃gis, aũgštis ir̃ gỹlis, taĩp pàt pažìnti pérviršijančią visókį žinó-jimą Krìstaus méilę, kàd bū̃tumėte pripìldyti vìso Diẽvo pilnùmo.

Evangelija

Jõno 19, 31—37

Anuõ metù: Žỹdai, kadángi taĩ bùvo Prisirengìmo dienà, kàd kū̃nai nepasilìktų añt krỹžiaus subatojè, (nès subatõs dienà bùvo didžióji,) žỹdai meĩdė Pilõtą, kàd bū̃tų sulaužytos jíems blaũzdos ir̃ kàd jiẽ bū̃tų nuimtì. Todė̃l kareĩviai atė̃jo ir̃ sulaužė blauzdàs vienám ir̃ kitám, kuriẽ bùvo prikaltì añt krỹžių draugė sù juõ. Priẽję priẽ Jė́zaus ir̃ pamãtę, kàd jìs jaũ mìręs, jiẽ ne-láužė jõ blauzdų̃, tik víenas kareĩvis atvė́rė jám jíetimi šóną, ir̃ tuojaũ išė̃jo kraũjo ir̃ vandeñs. Kur̃s taĩ mãtė, liùdijo apiẽ taĩ, ir̃ jõ liùdijimas tìkras. Jìs žìno, kàd jìs sãko tiẽsą, kàd ir̃ jū̃s tikė́tumėte. Nès taĩ atsitìko, kàd įvỹktų Rãštas: *Káulo nesuláu-žysite jamè.* Vė̃l kitur̃ Rãštas sãko: *Žiūrė̃s į tą̃, kurį̃ jiẽ pérvėrė.*

104. Trečiàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 5, 6—11)

Mylimiáusieji: Nusileñkite po galìnga Diẽvo rankà, kàd jìs iš-áugštintų jùs aplañkymo metù. *Mèskite añt jõ vìsą sãvo rū̃pestį;* nès jìs jumìs rūpinasi. Bū́kite blaĩvūs ir̃ budė́kite, nès jū́sų príešininkas vélnias apliñk eĩna, kaĩp kriokiąs liū̃tas, jieškódamas, ką̃ praryt̃ų; jám príešinkitės tvirtì tikė́jimu, žinódami, kàd tiẽ pãtys kentė́jimai atsitiñka jū́sų bróliams, ẽsantiems pasáulyje. Visókios malónės Diẽ-vas, kur̃s mùs pavadìno į sàvo ámžinąją gar̃bę Krìstuje Jė́zuje pàts jùs trùputį kentė́jusius patóbulins, sustìprins ir̃ patvìrtins. Jám garbė̃ ir̃ viešpatãvimas per̃ ãmžių ãmžius. Amen.

Evangelija

Lùko 15, 1—10

Anuõ metù: Priẽ Jė́zaus ar̃tinosi muĩtininkai ir̃ nusidė́jėliai jõ klausýtų. O parisiẽjai ir̃ Rãšto žinóvai murmė́jo ir̃ sãkė: Tàs

prìima nusidė́jėlius iȓ sù jaĩs válgo. Tuomèt jìs pasãkė jíems šìtą prilýginimą, tar̃damas: Kàs jū́sų, turė́damas šim̃tą avių̃, jéi jám prapùltų jų̃ vienà, nepaliẽka devynių̃ dešimtų̃ devynių̃ tý-ruose iȓ neeĩna paskuĩ prapúolusiąją, kõlei ją̃ rañda? Rãdęs ją̃, jìs sù džiaugsmù užsìdeda sáu añt pečių̃, parė̃jęs namõ, sušaũkia príetelius iȓ kaimýnus iȓ jíems sãko: Džiaũgkitės draugè sù ma-nimì, nès suradaũ sàvo ãvį, kurì bùvo prapúolusi. Sakaũ jùms, taĩp bùs džiaũgsmo dangujè dė̃l víeno nusidė́jėlio dãrančio ãtgailą daugiaũ, nekaĩp dė̃l devynių̃ dešimtų̃ devynių̃ teisių̃jų, kuriẽ neprivãlo atgailõs. Arbà kurì moterìškė, turė́dama dẽšimtį drãkmų, jéi pàmeta víeną drãkmą, neužsìdega žìburio, nešlúoja namų̃ iȓ nejíeško rūpestìngai, ìki atrañda? Rãdus sušaũkia príe-teles iȓ kaimýnes iȓ sãko: Džiaũgkitės sù manimì, nès radaũ drãkmą, kurią̃ buvaũ pamẽtusi. Taĩp, sakaũ jùms, bùs džiaũgsmo tar̃p Diẽvo angelų̃ dė̃l víeno ãtgailą dãrančio nusidė́jėlio.

105. Ketvirtàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 8, 18—23)

Bróliai: Aš laikaũsi tõs núomonės, kàd šiõ laĩko kentė́jimai ne-gãli lýgintis sù būsimą́ja garbè, kurì bùs mumysè apreikštà. Nès sutvėrìmas sù išsiilgimù láukia Diẽvo vaikų̃ garbė̃s apreiškìmo. Su-tvėrìmas jùk bùvo pàvergtas tuštýbei ne sàvo valià, bet tõ, kur̃s jį̃ pàvergė sù viltimì, kàd iȓ pàts sutvėrìmas bùs išláisvintas ìš sugedì-mo vergìjos į̃ Diẽvo vaikų̃ garbė̃s láisvę. Mẽs jùk žìnome, kàd vìsas sutvėrìmas vaitója iȓ keñčia skausmùs ìki šiõlei. Iȓ ne tiktaĩ jìs, bèt iȓ mẽs, kuriẽ tùrime Dvãsios pìrmones, dū́saujame pãtys savyjè, lauk-damì Diẽvo įsūnỹstės, mū́sų kū́no atpirkìmo Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Lùko 5, 1—11

Anuõ metù: Minióms besiver̃žiant priẽ Jė́zaus klausýtis Diẽvo žõdžio, jìs pàts stovė́jo priẽ Genezarèto ẽžero. Jìs pamãtė dù laivù, sustójusiu priẽ ẽžero krañto: žvejaĩ bùvo išė̃ję iȓ plóvė tinklùs. Įė̃jęs į̃ víeną ìš tų̃dviejų laivų̃, kur̃s bùvo Sìmono, jìs

paprãšė jį atsistùmti trùputį nuõ krañto ir̃ atsisė́dęs mókė ìš laĩvo. Lióvęsis kalbė́ti, jìs tãrė Sìmonui: Irkis į gìlumą ir̃ ìšmèskite sàvo tinklùs val̃ksmui. Atsakýdamas Sìmonas jám tãrė: Mókytojau, mẽs per̃ vìsą nãktį var̃gę niẽko nesugãvome, bèt dė̃l tàvo žõdžio àš įléisiu tiñklą. Taĩ padãrę, jiẽ ùžgriebė dìdelę žuvũ daugýbę, taĩp kàd jũ tiñklas ė̃mė trū́kti. Jiẽ pamójo draugáms, bùvusiems kitamè laivè, ateĩti ir̃ jíems padė́ti. Tiẽ atė̃jo ir̃ prìpildė abùdu laivù, taĩp kàd konė skeñdo. Taĩ pamãtęs, Sìmonas Pẽtras púolė Jė́zui į keliùs, sakýdamas: Eĩk sáu nuõ manę̃s, Viẽšpatie, nės àš žmogùs nuodėmìngas. Nès ìšgąstis bùvo apė̃męs jį ir̃ visùs sù juõ bùvusius dė̃l tõ val̃ksmo žuvũ, kuriàs jiẽ bùvo sugãvę; taĩp pàt Zebediejaus sū́nu dù, Jokū̃bą ir̃ Jõną, kuriẽ bùvo Sìmono draugaĩ. Jė́zus gi tãrė Sìmonui: Nebijók, nuõ šiõ laĩko tù jaũ žmónes žvejósi. Ištráukę laivùs į krañtą, jiẽ vìsa paliko ir̃ sẽkė jį.

106. Penktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 3, 8—15)

Mylimiáusieji: Bū́kite visì vienõs mintiẽs, užjaũčią, mylė́kite bróliùs, bū́kite gailestìngi, rõmūs, nuolañkūs; neatsilýginkite piktù ùž pìkta, nė keiksmù ùž keĩksmą, bèt príešingai, láiminkite, nès tám ẽsate pašaukti, kàd pavéldėtumėte paláiminimą. *Nès kàs nóri mylė́ti gyvẽnimą ir̃ gerũ dienũ matýti, tegul̃ sulaĩko sàvo liežùvį nuõ pìkto, ir̃ tegul̃ jõ lū́pos nèkalba výliaus; tegul̃ jìs nusìgręžia nuõ pìkto ir̃ tegul̃ dãro gẽra, tejíeškai ramýbės ir̃ tegul̃ ją̃ sẽka; nès Viẽšpatics ãkys añt teisiũjų, ir̃ jõ aũsys klaũsosi jũ maldũ; bèt Viẽšpaties véidas priẽš dãrančius pìkta.* Ir̃ kàs yrà, kur̃s jùms keñktų, jéi uoliaĩ sténgsitės darýti gẽra? Bèt jéi ir̃ turė́tumėte ką̃ kentė́ti dė̃l teisýbės, jū̃s ẽsate paláiminti. *Nebijókite jũ gąsdinimo ir̃ nenustókite ramýbės.* Laikýkite Viẽšpatį Krìstų šventù sàvo širdysè.

Evangelija

Mãto 5, 20—24

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jéi jū́sų teisýbė nebùs pilnèsnė, kaĩp Rãšto žinõvų ir̃ parisiẽjų, jū̃s neįeĩsite į

dangaũs karalỹstę. Jū̃s girdė́jote, kàd seníesiems pasakýta: *Ne-užmùši;* õ kàs užmùštų, bùs smer̃ktinas teismè. Aš gì jùms sakaũ: Kiekvíenas, kur̃s pỹksta añt sàvo brólio, bùs smer̃ktinas teismè. Kàs gi sakýtų sàvo bróliui: Raka, bùs smer̃ktinas tarý-boje. O kàs sakýtų: Bẽproti! bùs smer̃ktinas į̃ prãgaro ùgnį. Todė̃l, jéi tù atidúodi sàvo dóvaną priẽ altõriaus ir̃ tenaĩ atsìmeni, kàd tàvo brólis tùri šį̃ tą̃ priẽš tavè, palìk sàvo dóvaną tenaĩ tiẽs altõriumi, eĩk pirmà susidẽrinti sù sàvo bróliu, o paskuĩ atė̃jęs atidúosi sàvo dóvaną.

107. Šeštàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 6, 3—11)

Bróliai: Mẽs visì, kuriẽ ẽsame krikštù artimiáusiai sujungtì sù Jė́zumi Krìstumi, krikštù dalyváujame jõ mirtyjè? Nès krikštù, ku-riuõ dalývaujame mirtyjè, mẽs ẽsame draugè sù juõ paláidoti, kàd, kaĩp Krìstus kė́lėsi ìš numìrusiųjų per̃ Tė́vo gar̃bę, taĩp ir̃ mẽs gyvén-tumėm naujù gyvẽnimu. Nès jéi mẽs suáugome sù juõ mirtiẽs pana-šumù, taĩp pàt bū́sime ir̃ prisikėlimè. Mẽs jùk žìnome, jóg senàsis mū́sų žmogùs yrà draugè prikáltas añt krỹžiaus, kàd bū́tų sunáikin-tas nuodėmìngas kū́nas ir̃ kàd mẽs daugiaũ nebevergáutumėm núo-dėmei. Nès, kàs mìrė, tàs yrà išláisvintas nuõ núodėmės. O jéi mẽs nùmirėme sù Krìstumi, taĩ mẽs tìkime, kàd taĩp pàt draugè sù Krìstumi bū́sime gyvì. Mẽs žìnome, kàd Krìstus, prisikė́lęs ìš nu-mìrusiųjų, jaũ nebemìršta; mirtìs jám daugiaũ nebeviešpatáuja. Nès kàd jìs mìrė dė̃l núodėmės, taĩ mìrė víeną kar̃tą, o kàd yrà gývas, taĩ gývas Diẽvui. Taĩp ir̃ jū̃s laikýkite savè mìrusiais núodėmei, gy-vaĩs gi Diẽvui vienýbėje sù mū́sų Viẽšpačiu Jė́zumi Krìstumi.

Evangelija

Mõrkaus 8, 1—9

Anuõ metù: Dìdelei mìniai ẽsant draugè sù Jė́zumi ir̃ ne-tùrint kõ válgyti, jìs pasivadìnęs mókytinius jíems tãrė: Gaĩla mán miniõs, nès štaĩ jaũ trìs dienàs jiẽ liẽka pàs manè ir̃ netùri kõ válgyti. Jéi àš paléisiu juõs į̃ jų̃ namùs neválgiusius, jiẽ apalps kelyjè, nès kaĩ kuriẽ ìš jų̃ yrà ìš tõlo atė̃ję. Jõ mókytiniai jám

atsãkė: Iš kuȓ galẽs kàs im̃ti čià týruose dúonos jíems pavalgydìnti? Jìs juõs pakláusė: Kíek tùrite dúonos kepalų̃? Jiẽ atsãkė: Septýnis. Tuomèt jìs liẽpė mìniai atsisė́sti žẽmėje. Paẽmęs septýnis dúonos kẽpalus, jìs dėkójo, láužė iȓ dãvė sàvo mókytiniams išdė́styti, iȓ jiẽ išdė́stė tiẽs minià. Jiẽ turė́jo taĩp pàt keliàs žuvelès; iȓ jàs jìs paláimino iȓ liẽpė išdė́styti. Jiẽ válgė iȓ priválgė. Paskuĩ jiẽ dár pririñko, kàs bùvo likę trupinių̃, septýnias pintinès. Válgiusiųjų bùvo apiẽ kẽturis tū́kstančius, iȓ jìs juõs paléido.

108. Septintàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 6, 19—23)

Bróliai: Aš kalbù, kaĩp kàd žmónės kal̃ba dė̃l jū̃sų kū́no silpnùmo. Nès kaĩp dãvėte sàvo są́narius tarnáuti paleistuvỹstei iȓ neteisýbei, kàd darýtumėte neteisýbę, taĩp dabaȓ dúokite sàvo są́narius tarnáuti teisýbei, kàd savè pašvéntintumėte. Jùk būdamì núodėmės vergaĩs, jū̃s neklaũsėte teisýbės. O kókį pel̃ną turė́jote tuomèt ìš tõ, kõ dabaȓ gė́džiatės? Nès tokių̃ dalỹkų gãlas yrà mirtìs. Bèt dabaȓ išláisvinti nuõ núodėmės iȓ pasidãrę Diẽvo tarnaĩs, tùrite kaĩp sàvo vaĩsių pašvéntinimą iȓ kaĩp jõ tìkslą ámžinąjį gyvẽnimą. Nès núodėmės algà — mirtìs. Diẽvo gi dovanà — amžinàsis gyvẽnimas mū́sų Viẽšpatyje Jė́zuje Krìstuje.

Evangelija

Mãto 7, 15—21

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Sáugokitės netikrų̃ pranašų̃, kuriẽ ateĩna pàs jùs avių̃ apdaruosè, õ vidujè yrà plėšríeji vilkaĩ. Jū̃s pažìnsite juõs ìš jų̃ vaĩsių. Aȓgi kàs reñka vỹnuoges nuõ erškẽčių, aȓ figàs nuõ ùsnių? Taĩp, kiekvíenas gẽras mẽdis dúoda gerų̃ vaĩsių, blõgas mẽdis dúoda blogų̃ vaĩsių. Gẽras mẽdis negãli dúoti blogų̃ vaĩsių, neĩ blõgas mẽdis gerų̃ vaĩsių. Kiekvíenas mẽdis, kuȓs nedúoda gerų̃ vaĩsių, bùs ìškirstas iȓ į ùgnį įmestas. Taĩgi, jū̃s pažìnsite juõs ìš jų̃ vaĩsių. Nè kiek-

víenas, kur̃s mán sãko: Viẽšpatie, Viẽšpatie! įeĩs į dangaũs ka=ralỹstę, bèt kàs dãro vãlią màno Tėvo, ẽsančio danguję̀, tàs įeĩs į dangaũs karalỹstę.

109. Aštuntàsis sekmãdienis põ Sekminių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 8, 12—17)

Bróliai: Mẽs neẽsame kū́no skoliniñkai, kàd gyvéntumėm kū=niškai. Nès jéi jū̃s gyvénsite kū́niškai, numir̃site; o jéi dvasià marìn=site kū́no dárbus, bū́site gyvì. Nès kuriẽ tìk yrà Diẽvo Dvãsios vedamì, tiẽ Diẽvo vaikaĩ. Jū̃s jùk gãvote ne vergỹstės dvãsią, kàd jùms vė̃l reĩktų bijóti, bèt gãvote įsūnỹstės dvãsią, kuriojè šaũkiame: Abba, Tė́ve! Patì Dvasià dúoda liùdijimą mū́sų dvãsiai, kàd mẽs ẽsame Diẽvo vaikaĩ. O jéi mẽs ẽsame vaikaĩ, taĩ ir̃ tė́voniai: tė́voniai Diẽvo ir̃ bendrãtėvoniai Krìstaus.

Evangelija

Lùko 16, 1—9

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė sàvo mókytiniams šìtą prilýginimą: Bùvo víenas turtìngas žmogùs. Jìs turė́jo ùžvaizdą. Tàs bùvo jám apskų́stas, kàd ẽsąs išeikvójęs jõ lõbį. Todė̃l jìs pasìšaukė jį̃ ir̃ jám tãrė: Ką̃ taĩ girdžiù apiẽ tavè? Dúok apýskaitą sàvo užvaizdãvimo, nès jaũ nebegalì toliaũ bū́ti ùžvaizdu. Užvaizdas gi pàts sáu víenas sãkė: Ką̃ veĩksiu, kàd màno valdõvas àtima ìš manę̃s užvaizdãvimą? kàsti neįsténgiu, elgetáuti gė́džiúosi. Ži=naũ, ką̃ darýsiu, kàd žmónės manè priim̃tų į sàvo namùs, kuomèt bū́siu atstatýtas nuõ užvaizdãvimo. Taĩgi, jìs suvadìno sàvo val=dõvo skolininkùs víeną põ kìto ir̃ sãkė pirmájam: Kíek tù esì skolìngas màno valdõvui? Tàs atsãkė: Šim̃tą statìnių aliẽjaus. Jìs jám tãrė: Im̃k sàvo rãštą, greĩtai sė̃skis ir̃ rašýk: penkiàs dẽšimtis. Po tõ jìs tãrė kitám: O tù, kíek esì skolìngas? Tàs jám pasãkė: Šim̃tą saikų̃ kviečių̃. Jìs jám tãrė: Im̃k sàvo rãštą ir̃ rašýk: Aštúonias dẽšimtis. Valdõvas pripažìno neteĩsiojo ùž=vaizdo gudrùmą, nès šiõ pasáulio vaikaĩ gudresnì sù sáu lygiaĩs

ùž šviesõs vaikùs. Iř àš jùms sakaũ: Darýkite sáu prietelių apgaulìngų turtų̃ pagálba, kàd jùms mìrus priim̃tų jùs į amžinąsias padangtès.

110. Devintàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 10, 6—13)

Bróliai: Negeĩskime pìkta, kaĩp kàd jiẽ geĩdė. Nebū́kite stabų̃ gárbintojai, kaĩp kaĩ kuriẽ ìš jų̃, kaĩp yrà parašýta: *Žmónės sė́dosi válgyti iř gérti iř kė́lėsi žáisti.* Nepaleistuváukime, kaĩp kaĩ kuriẽ ìš jų̃ paleistuvãvo iř vienà dienà žùvo dvìdešimt trỹs tū́kstančiai. Negùndykime Krìstaus, kaĩp kaĩ kuriẽ ìš jų̃ gùndė iř žùvo nuõ žalčių̃. Nemurmė̃kite, kaĩp kaĩ kuriẽ ìš jų̃ murmė́jo iř žùvo nuõ žudýtojo. Vìsa taĩ jíems atsitìko kaĩp vaizdúotas pamókymas, parašýta gì mùms įspė́ti, kuríems teñka gyvénti ãmžių pabaigojè. Taĩgi, kàs tãriasi stóvįs, težiū̃ri, kàd nekrìstų. Jū́sų nebùvo užpúolusi pagùnda, pérviršijanti žmogaũs jėgàs. Diẽvas yrà ìštikimas; jìs neleĩs jū́sų gùndyti viřš jū́sų jėgų̃, bèt dár padarỹs tókią ìšeitį ìš pagùndos, kàd galė́tumėte ją̃ pakélti.

Evangelija

Lùko 19, 41—47

Anuõ metù: Jė̃zus, prisiar̃tinęs priẽ Jerùzalės iř matýdamas miẽstą, veřkė jõs iř sãkė: Kàd gi iř tù iř taĩ šìtą sàvo diẽną pažìntumei, kàs táu nẽša ramýbės, õ dabař tàvo akìms pàslėpta! Nès ateĩs táu dienų̃, kàd nẽprieteliai apvès tavè pýlimu, apguĩs tavè, suspaũs tavè ìš visuř, parblõkš žẽmėn tavè iř tàvo vaikùs, kuriẽ yrà tavyjè, iř nepalìks tavyjè akmeñs añt akmeñs, nès tù nepažinaĩ sàvo aplañkymo mẽto. Įẽjęs į šventỹklą, jìs pradė́jo varýti laukañ pardúodančius jojè iř peřkančius. Jìs jíems sãkė: Parašýta: Màno namaĩ — maldõs namaĩ, õ jū̃s padãrėte ìš jų̃ galvažudžių̃ lindýnę. Jìs mókė kasdiẽn šventỹkloje.

111. Dešimtàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 12, 2—11)

Bróliai: Jũs žìnote, kàd būdamì pagónys, eĩdavote pàs nẽbylius stabùs, kaĩp bùvote vedamì. Todė̃l àš jùms paréiškiu, kàd nė víenas, kuri̇̃s kaĩba Diẽvo Dvãsioje, nesãko: Prakeikìmas Jė́zui; ir̃ nė víenas negãli pasakýti: Viẽšpats Jė́zus, kaĩp tìk šventõjoje Dvãsioje. Dóvanos, tiesà, yrà įvairios, bèt tà patì Dvasià. Patarnãvimai yrà įvairūs, bèt tàs pàts Viẽšpats. Veikìmai yrà įvairūs, bèt tàs pàts yrà Diẽvas, kuri̇̃s vìsa visuosè dãro. Kiekvienám dúodama Dvãsios apsireiškìmas, kàd bū̃tų ìš tõ naudõs. Vienám Dvãsios suteĩkiama išmintiẽs kalbà, kitàm tõs pačiõs Dvãsios — žinójimo kalbà; kitám tõs pačiõs Dvãsios — tikė́jimas, kitám tõs vienõs Dvãsios — gýdymo dovanà; kitám — stebùklų dãrymas, kitám — pranašỹstė, kitám — dvãsių áiškinimas. Vìsa gì taĩ dãro vienà ir̃ tà patì Dvasià, dalìndama kiekvienám, kaĩp jì nóri.

Evangelija

Lùko 18, 9—14

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė kaĩ kuríems, kuriẽ pãtys savimì pasitikė́jo teĩsūs ẽsą ir̃ kitùs niẽkino, šìtą prilýginimą: Dù žmogù atė̃jo į̃ šventỹklą meĩstis; víenas bùvo parisiẽjus, kìtas muĩtininkas. Parisiejus stovė́damas taĩp pàts sáu víenas meĩdėsi: Dėkóju táu, Diẽve, kàd àš nè tóks, kaĩp kitì žmónės: plėšìkai, neteĩsūs, svetmotẽriai, taĩp pàt ir̃ kaĩp šìtas muĩtininkas. Aš pãsninkauju dù kartù saváitėje, dúodu dešimtinès vìso, ką̃ turiù. Muĩtininkas, atstù stovė́damas, nedrį̃so nė akių̃ pakélti į̃ dañgų, tìk mùšėsi į̃ krūtìnę ir̃ sãkė: Diẽve, bū́k gailestìngas mán nusidė́jėliui. Sakaũ jùms: šìtas parė̃jo į̃ sàvo namùs nutéisintas, anàs nė. Nès kiekvíenas, kuri̇̃s savè áugština, bùs pažẽmintas, ir̃ kàs savè žẽmina, bùs paáugštintas.

112. Vienuoliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 15, 1—10)

Bróliai, àš prìmenu jùms Evangèliją, kurią̃ jùms skélbiau, kurią̃ jū̃s ir̃ prìėmėte, kuriojè ir̃ stóvite, kurià ir̃ išganýti bū́site, jéi ją̃ lai-

kote taĩp, kaĩp jùms skélbiau, nebeñt jū̃s bū́tumėte vé̃ltui įtikė̃ję. Nès àš jùms pàdaviau visų̃ pirmà, ką̃ iř ėmiaũ, kàd Krìstus nùmirė ùž mū́sų núodėmes, kaĩp sãko Rãštai; kàd bùvo paláidotas iř kàd prisikė̃lė trẽčiąją diẽną, kaĩp sãko Rãštai; kàd pasiródė Kefui iř põ tõ vienúolikai. Paskiaũ jìs pasiródė daugiaũ kaĩp penkíems šimtáms brólių víenu kartù, kurių̃ daũgelis tebėrà gyvì ìki dabar̃, õ kaĩ kuriẽ užmìgo. Paskiaũ jìs pasiródė Jokū̃bui, paskuĩ visíems apãštalams. Visų̃ paskiáusia jìs pasiródė mán, lýg nelaikù gìmusiam. Nès àš esù mažiáusis tar̃p apãštalų, kur̃s neesù ver̃tas vadìntis apãštalu, nès àš esù pérsekiojęs Diẽvo Bažnýčią. Bèt Diẽvo malóne ãš esù taĩ, kàs esù, iř jõ malónė nebùvo manyjè bergždžià.

Evangelija

Mõrkaus 7, 31—37

Anuõ metù: Jė̃zus, palìkęs Tìro sritìs, per̃ Sidõną atė̃jo pàs Galiliejos jū́rą, eĩdamas Dekapolio krãšto vìduriu. Teñ àtvedė pàs jį̃ kur̃čią nẽbylį iř prãšė jį̃ padė̃ti añt jõ rañką. Paė̃męs jį̃ šaliñ nuõ miniõs, jìs įdė̃jo sàvo pirštùs į̃ jõ ausìs, prisìlietė sù sàvo séilėmis jõ liežùvio, pàžvelgė į̃ dañgų, atsidùso iř jám tãrė: Effeta, taĩ yrà, atsivérk. Jõ aũsys tuojaũ atsivė̃rė, jõ liežùvio ryšỹs atsirìšo, iř jìs kalbė̃jo, kaĩp reĩkia. Tuomèt jìs jíems liẽpė niẽkam tõ nesakýti. Juõ gi labiaũ jìs jíems liẽpdavo, juõ labiaũ jiẽ skélbė ìr juõ labiaũ stebė̃josi, sakýdami: Jìs vìsa geraĩ padãrė, jìs dãro, kàd kurtiniaĩ gir̃di iř kàd nebyliaĩ kal̃ba.

113. Dvyliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 3, 4—9)

Bróliai: Tókį pasitikė̃jimą Dievù mẽs tùrime per̃ Krìstų, ne kàd mẽs bū́tumėm saváime tinkamì ką̃ nórs manýti lýg ìš savę̃s, bèt mū́sų tinkamùmas yrà ìš Diẽvo, kur̃s iř padãrė mùs tiñkamus bū́ti naujõs Sándoros tarnaĩs ne raidè, bèt dvasià. Nès raĩdė ùžmuša, õ dvasià gaivìna. Jéi mirtiẽs tarnỹstė, raĩdėmis pažymė̃ta akmenysè, bùvo tokiojè garbėjè, kàd Izraėlio vaikaĩ negalė̃jo pažvel̃gti į̃ Mozės véidą dė̃l jõ véido spindė̃jimo, kur̃s tačiaũ turė̃jo išnýkti, kaĩpgi nebùs didèsnėje garbėjè dvãsios tarnỹstė? Nès jéi pasmerkìmo tarnỹstė yrà garbė̃, daũg gausiaũ tùri garbė̃s teisýbės tarnỹstė.

Evangelija

Lùko 10, 23—37

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Paláimintos ãkys, kuriõs mãto, ką̃ jū̃s mãtote. Nès àš sakaũ jùms: daũg pranašų̃ iȓ karãlių norė́jo regė́ti, ką̃ jū̃s rẽgite, bèt neregė́jo, ir girdė́ti, ką̃ jū̃s giȓdite, bèt negirdė́jo. Štaĩ víenas įstãtymo žinõvas ẽmė jį̃ gùndyti iȓ sãkė: Mókytojau, ką̃ àš turiù darýti, kàd laimė́čiau ámžinąjį gyvẽnimą? Jìs pakláusė jį̃: Kàs parašýta įstãtyme? kaĩp skaitaĩ? Tàs atsakýdamas tãrė: Mylė́si Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, visà sàvo širdimì, visà sàvo síela, visomìs sàvo jėgomìs, visomìs sàvo mintimìs, iȓ sàvo aȓtimą, kaĩp pàts savè. Jìs jám tãrė: Geraĩ atsakeĩ; taĩ darýk iȓ bū́si gývas. Bèt anàs, norė́damas pàts savè patéisinti, tãrė Jė́zui: Iȓ kàs gi màno aȓtimas? Atsiliẽpdamas Jė́zus tãrė: Víenas žmogùs ẽjo ìš Jerùzalės į̃ Jerìką. Jìs patẽko taȓp galvažudžių̃. Tiẽ apìplėšė jį̃ iȓ, sužeĩdę jį̃, nuẽjo sáu, palikdamì jį̃ pùsgyvį. Atsitìko, kàd tuõ pačiù keliù ẽjo víenas kùnigas iȓ, matýdamas jį̃, praẽjo. Taĩp pàt iȓ levĩtas, atsirãdęs tojè viẽtoje, jį̃ mãtė iȓ praẽjo. Víenas gi keleĩvis samariẽtis ẽjo prõ jį̃ iȓ, jį̃ pamãtęs, bùvo gailestingùmo sujùdintas. Jìs prisiaȓtino, aprìšo jõ žaizdàs, užpýlęs aliẽjaus iȓ výno, užkė́lė jį̃ añt sàvo gývulio, nugabẽno į̃ ùžeigą iȓ rū́pinosi juõ. Kìtą diẽną jìs išsìėmė dù denarù, pàdavė ùžeigos savinin̄kui iȓ tãrė: Rū́pinkis juõ iȓ, jéi ką̃ viršaũs išléisi, àš sugrį̃žęs táu atidúosiu. Kàs ìš šitų̃ trijų̃ táu ródosi bùvęs aȓtimas tõ, kuȓs patẽko taȓp galvažudžių̃. Jìs atsãkė: Tàs, kuȓs jám paródė gailestingùmo. Jė́zus jám tãrė: Eĩk iȓ tù darýk panašiaĩ.

114. Tryliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Galãtams (Gal 3, 16—22)

Bróliai: Pažadaĩ bùvo padarýti Abraõmui iȓ jõ *sė́klai*. Nesakoma: iȓ sė́kloms, lýg kàd jų̃ bū́tų daũg, bèt apiẽ víeną: *Iȓ tàvo sė́klai*, taĩ yrà, Krìstui. Taĩgi, àš sakaũ taĩp: Diẽvo patvìrtintojo testameñto duotàsis põ keturių̃ šimtų̃ iȓ trijų̃ dešimtų̃ metų̃ įstãtymas nepanáikina, taĩp kàd pãžadas viȓstų niekù. Nès jéi tėvonỹstė gaunamà įstãtymu, taĩ jaũ nebè pãžadu. Bèt Abraõmui Diẽvas ją̃ dãvė pãžadu.

Taĩ kám gì įstãtymas? Jìs pridė́tas dė̃l péržengimų, ìki ateĩs aĩnis, kuriám bùvo dúotas pãžadas. Įstãtymas angelų̃ įsakýtas per̃ tarpiniñką. Tarpiniñko nėrà, kur̃ yrà víenas. Diẽvas gi yrà víenas. Taĩgi, ar̃ įstãtymas yrà príešingas Diẽvo pãžadui? Anaiptõl. Nès jéi bū̃tų bùvęs dúotas įstãtymas, kur̃s galė́tų padarýti gývus, teisùmas bū̃tų tikraĩ ìš įstãtymo. Bèt Rãštas užrakìno vìsa põ núodėme; pãžadas turė̃jo bū̃ti sùteiktas tikintíesiems tikė̃jimu į̃ Jė́zų Krìstų.

Evangelija

Lùko 17, 11—19

Anuõ metù: Jė́zus, keliáudamas į̃ Jerùzalę, ė̃jo tar̃p Samarijos ir̃ Galiliejos. Jį̃, įeĩnatį į̃ víeną káimą, sutìko dešimtìs raupsúotų výrų; jiẽ sustójo atstù ir̃, pakė̃lę bal̃są, sãkė: Jė́zau, mókytojau, pasigailė́k mū́sų. Pamãtęs juõs, jìs tãrė: Eĩkite, pasiródykite kunigáms. Ir̃ atsitìko, kàd beeidamì jiẽ pasveĩko. Víenas jų̃, pamãtęs, kàd jìs sveĩkas, sugrį̃žo, gárbindamas dìdeliu balsù Diẽvą ir̃ dėkódamas parpúolė véidu priẽ jõ kójų; taĩ bùvo samariẽtis. Atsiliẽpdamas Jė́zus tãrė: Ar̃gi nè dešimtìs pagìjo? kur̃ gi devynì? Neatsirãdo, kàs sugrį̃žęs dúotų gar̃bę Diẽvui, kaĩp tìk šìtas svetimtaũtis. Taĩgi, jìs jám tãrė: Kélkis, eĩk, tàvo tikė̃jimas išgélbėjo tavè.

115. Keturioliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Galãtams (Gal 5, 16—24)

Bróliai: El̃gkitės, vadováujant dvãsiai, ir̃ jū̃s nevýkdysite kū̃no geidulių̃. Nès kū̃nas geĩdžia priẽš dvãsią, õ dvasià priẽš kū̃ną; nès tuõdu yrà kìts kitám príešingu, kàd nedarýtumėte vìsa, kõ tìk nórite. O jéi jū̃s ẽsate dvãsios vedamì, jū̃s neẽsate po įstãtymu. Kū̃no darbaĩ yrà mãtomi; jiẽ yrà: paleistuvỹstė, susitepìmas, begėdỹstė, pasileidìmas, stabų̃ gárbinimas, žavė̃jimai, neprietelỹstės, bar̃niai, pavỹdai, rūstýbės, vaidaĩ, nesutikìmai, ãtskalos, neapýkantos, žmogžudỹstės, girtuokliãvimai, apsirijìmai ir̃ į̃ tuõs panãšūs dalỹkai. Kaĩp àš jùms anksčiaũ sakiaũ, taĩp vė̃l ìš añksto sakaũ: kuriẽ taĩ dãro, tiẽ negaũs Diẽvo karalỹstės. Dvãsios gì vaĩsius yrà: méilė, džiaũgsmas, ramýbė, kantrùmas, maloningùmas, gerùmas, romùmas, meilùmas, ištikimýbė, kuklùmas, susilaĩkymas, skaistýbė. Priẽš tokiuõs nėrà įstãtymo. Kuriẽ yrà Krìstaus, tiẽ prìkalė añt krỹžiaus sàvo kū̃ną draugè sù ydomìs ir̃ geiduliaĩs.

Evangelija

Mãto 6, 24—33

Anuõ metù: Jḗzus tãrė sàvo mókytiniams: Nė́ víenas negãli tarnáuti dvíem valdõvam: nès arbà jìs víeno nekę̃s ir̃ mylė̃s kìtą, arbà víeno laikỹsis ir̃ niẽkins kìtą. Negãlite tarnáuti Diẽvui ir̃ Mamonai. Todė̃l àš sakaũ jùms: Nebū́kite bailiaĩ susirū̃pinę sàvo gyvýbe, ką̃ válgysite, neĩ sàvo kū̃nu, kuõ vilkḗsite. Ar̃gi gyvýbė nė̀ svarbèsnė ùž val̃gį ir̃ kū̃nas ùž drabùžį? Žvil̃gterėkite į̃ dangaũs sparnuočiùs: jiẽ nesė́ja, neĩ pjáuna, neĩ į klúonus ne⸗kráuna; õ jū́sų dañgiškasis Tė́vas juõs maitìna. Ar̃gi jū̃s nė̀ daũg daugiaũ vertì kaĩp jiẽ? Kàs gi jū́sų gãli sàvo rū̃pesčiu padìdinti sàvo ū̃gį víenu mastu? Ir̃ kàm jū̃s bailiaĩ rū́pinatės drabužiù? Įsižiūrė́kite į laukinès lelijàs, kaĩp jõs áuga; jõs nesidarbúoja ir̃ neverpia; tačiaũ àš sakaũ jùms, kàd ir̃ Saliãmonas visojè sàvo garbėjè nebùvo taĩp apsivil̃kęs, kaĩp kiekvienà ìš jų̃. Taĩgi, jéi Diẽvas taĩp àpvelka laukìnę žõlę, kurì šiañdien yrà, õ rytõj me⸗tamà į krósnį, kaĩpgi labiaũ jùs, žmónes, meñko tikė́jimo? Ne⸗bū́kite tàt bailiaĩ susirū̃pinę ir̃ nesakýkite: Ką̃ válgysime, ar̃ ką̃ gérsime, ar̃ kuõ apsideñgsime? Nès visų̃ tų̃ dalỹkų labaĩ jíeško pagónys. Jùk jū́sų Tė́vas žìno, kàd vìsa tõ jùms reĩkia. Taĩgi, jieškókite visų̃ pirmà Diẽvo karalỹstės ir̃ jõs teisýbės, õ vìsa taĩ bùs jùms pridė́ta.

116. Penkioliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Galãtams (Gal 5, 25. 26; 6, 1—10)

Bróliai: Jéi gyvẽname dvasià, tai dvasià ir̃ el̃gkimės. Negeĩskime tuščiõs garbė̃s, vienì kitùs pỹkdydami, vienì kitíems pavydė́dami. Bróliai, jéi žmogùs ir̃ įpùltų netikė́tai į kókią núodėmę, jū̃s, kuriẽ ẽsate dvasìniai, pataisýkite tókį, laikýdamies romùmo dvãsios. At⸗sižvel̃gk pàts į savè, kàd ir̃ tù nebū̃tumei gùndomas. Nešiókite víe⸗nas kìto naštàs ir̃ taĩp įvỹkdysite Krìstaus įstãtymą. Nès jéi kàs tã⸗riasi ẽsąs šìs tàs, nórs jìs yrà niẽkas, tàs pàts savè apgaudinė́ja. Tegul̃ kiekvíenas ìštiria sàvo dárbą, ir̃ taĩp jìs turė̃s garbė̃s tìk pàts sáu, bèt ne priẽš kìtą. Nès kiekvíenas nèš sàvo nãštą. Kàs mókomas žõdžio, tegul̃ teĩkia visų̃ sàvo gẽrybių tám, kur̃s jį̃ móko. Neklýskite:

Diẽvas neléidžia týčiotis ìš savę̃s. Nès ką̃ žmogùs sė́ja, taĩ iȓ pjaũs. Kàs sė́ja sàvo kū̃ne, tàs pjaũs ìš kū̃no pagedìmą; kàs sė́ja dvãsioje, pjaũs ìš dvãsios ámžinąjį gyvẽnimą. Taĩgi, darýkime gẽra iȓ nesiliáukime, nès savù laikù pjáusime, jéi nebū̃sime pailsę̃. Todė̃l kõlei tùrime laĩko, darýkime gẽra visíems, õ labiáusiai tíems, kuriẽ yrà ìš tikė́jimo šeimýnos.

Evangelija

Lùko 7, 11—16

Anuõ metù: Jė́zus ẽjo į̃ miẽstą, kuȓs vadìnamas Najìmas; draugè sù juõ ẽjo jõ mókytiniai iȓ gausì minià. Prisiaȓtinant jám priẽ miẽsto vaȓtų, štaĩ nẽšė ìš jõ numìrėlį, vienãtinį sū́nų mótinos, õ tà bùvo našlė̃; draugè sù jà ẽjo dìdelė miẽsto minià. Pamãtęs ją̃ Viẽšpats, gailestingùmo sujùdintas dė̃l jõs, jái tãrė: Neveȓk. Iȓ jìs prisiaȓtino iȓ prisìlietė neštùvų. (Tiẽ gi, kuriẽ nẽšė, sustójo.) Tuomèt jìs tãrė: Jaunikáiti, sakaũ táu, kélkis. Numìrėlis atsisė́do, iȓ ẽmė kalbė́ti. O jìs atìdavė jį̃ jõ mótinai. Visùs àpėmė báimė, iȓ jiẽ gárbino Diẽvą, sakýdami: Dìdis prãnašas kìlo mū́sų tárpe, iȓ Diẽvas aplañkė sàvo taũtą.

117. Šešioliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 3, 13—21)

Bróliai: Aš prašaũ, nenusimiñkite dė̃l màno síelvartų ùž jùs, kuriẽ yrà jū́sų gŷrius. Todė̃l àš klaupiúos añt kẽlių priẽš mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Tė́vą, nuõ kuriõ kiekvienà tėvỹstė danguјè iȓ žẽmėje gáuna vaȓdą, kàd jìs dúotų jùms pagal̃ sàvo garbė̃s turtùs sustiprė́ti jėgà peȓ jõ Dvãsią į̃ vidujìnį žmõgų, kàd Krìstus tikė́jimu gyveñtų jū́sų širdysè, iȓ kàd jū̃s bū̃tumėte įsišaknìję ir sutvirtė́ję méilėje, kàd galė́tumėte supràsti draugè sù visaĩs šventaĩsiais, kóks yrà plõtis, il̃gis, aũgštis iȓ gŷlis, taĩp pàt pažìnti pérviršijančią visókį žinójimą Krìstaus méilę, kàd bū̃tumėte pripìldyti vìso Diẽvo pilnùmo. Tám gi, kuȓs sàvo veĩkiančia mumysè jėgà gãli padarýti be palýginimo daugiaũ, kaĩp prãšome aȓ išmãnome, jám tebūniẽ garbė̃ Bažnýčioje iȓ Krìstuje Jė́zuje peȓ visų̃ ámžių kartàs. Amen.

Evangelija

Lùko 14, 1—11

Anuõ metù: Jėzui įeĩnant subatojè į namùs víeno parisiẽjų vyriáusiojo válgyti, atsitìko, kàd jiẽ týkojo jõ. Štaĩ jõ akìvaizdon stójo víenas žmogùs, sergą̃s vandeñs ligà. Tuomèt Jėzus, atsiliẽpdamas į įstãtymo žinovùs ir̃ parisiejus, tãrė: Ar̃ dẽra subatojè gýdyti? Bèt jiẽ tylėjo. Taĩ jìs ẽmė jį̃, pagýdė ir̃ paléido. O atsiliẽpdamas į juõs jìs tãrė: Jéi kieno jū́sų ãsilas ar̃ jáutis įkriñta į šùlinį, ar̃ nè tuojaũ subatõs diẽną jį̃ ištráukiate? Ir̃ į taĩ jiẽ negalėjo jám atsakýti. Pastebėjęs, kaĩp pakviestíeji riñkosi sáu pirmą́sias vietàs priẽ stãlo, jìs pasãkė prilýginimą ir̃ jíems tãrė: Pàkviestas į vestuvès, nesisė̃sk pirmõjoje viẽtoje, kàd kar̃tais nebū́tų pàkviesta garbingèsnio ùž tavè, kàd tàs, kur̃s tavè ir̃ jį̃ kviẽtė, atė̃jęs, nesakýtų táu: Užléisk šìtam viẽtą! Tuomèt tù turėtumei nuraũdęs sė́stis paskutìnėje viẽtoje. Bèt bū́damas pàkviestas, eĩk ir̃ sėskis paskutìnėje viẽtoje, kàd atė̃jęs tàs, kur̃s tavè kviẽtė, táu sakýtų: Priẽteli, sliñk augščiaũ! Tuomèt táu bùs garbė̃s akìvaizdoje sėdinčių̃jų draugè priẽ stãlo. Nès kiekvíenas, kur̃s savè áugština, bùs pažẽmintas, ir̃ kur̃s savè žẽmina, bùs paáugštintas.

118. Septynioliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 4, 1—6)

Bróliai: Aš, kalinỹs Viẽšpatyje, maldáuju jùs el̃gtis, kaĩp ver̃ta tõ pašaukìmo, į kurį̃ jū̃s ẽsate pašauktì, visù nuolankumù ir̃ romumù, kantrýbe, méile pakeñčiant kìts kìtą, rūpestìngai palaĩkant ramýbės ryšiù dvãsios vienýbę. Víenas kū́nas ir̃ vienà dvasià, taĩp kaĩp jū̃s ir̃ ẽsate pašauktì į víeną jū́sų pašaukìmo vil̃tį. Víenas Viẽšpats, víenas tikėjimas, víenas krìkštas. Víenas Diẽvas ir̃ visų̃ Tėvas, kur̃s stóvi augščiaũ ùž visùs, visuosè veĩkia ir̃ yrà visuosè mumysè, kur̃s yrà šlóvinamas per̃ ámžių ámžius. Amen.

Evangelija

Mãto 22, 35—46

Anuõ metù: Priẽ Jėzaus prisiar̃tino parisiẽjai, ir̃ víenas jų̃, įstãtymo mókytojas, jį̃ pakláusė, gùndydamas jį̃: Mókytojau,

kóks didžiáusis įsãkymas įstãtyme? Jė́zus jám tãrė: *Mylė́si Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, visà sàvo širdimì, visà savo síela ir̃ visa sàvo mintimì.* Taĩ didžiáusis ir̃ pirmàsis įsãkymas. Añtras gì į jį̃ panašùs: *Mylė́si sàvo ar̃timą, kaĩp pàts savè.* Šitiẽdviem įsãkymais rẽmiasi vìsas įstãtymas ir̃ pranašaĩ. Susiriñkus parisiejams, Jė́zus juõs pakláusė, sakýdamas: Ką̃ jū̃s mãnote apiẽ Krìstų? Kienõ jìs sūnùs? Jiẽ jám atsãkė: Dóvîdo. Jìs jíems tãrė: Kaĩpgi Dóvîdas vadìna jį̃ Dvãsioje Viẽšpačiu, nès sãko: *Viẽšpats tãrė màno Viẽšpačiui: Sė́skis màno dešinėjè, kõlei àš padarýsiu ìš tàvo nẽprietelių táu pakõjį?* Jéi tàt Dóvîdas vadìna jį̃ Viẽšpačiu, kaĩpgi jìs jõ sūnùs? Ir̃ nė víenas negalė́jo jám atsakýti neĩ žõdžio, neĩ kàs nórs drį̃so nuõ tõs dienõs daugiaũ jį̃ kláusti.

119. Mẽtų ketvir̃čio trečiãdienis (Rugsė́jyje)

I Skaitymas

Amoso Pranašýstės (Amos 9, 13—15)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Štaĩ ateĩna dienų̃, kuriosè arė́jas eĩs pridurmaĩ paskuĩ pjovė́ją, vỹnuogių spaudė́jas paskuĩ sėjė́ją; ìš kalnų̃ lašnõs saldùmas, ir̃ visì kauburiaĩ bùs apdirbtì. Aš sugrąžìnsiu màno tautõs Izraẽlio belaisviùs; jiẽ statỹs apléistus miestùs ir̃ juosè gyveñs; jiẽ veĩs vynuogýnus ir̃ ger̃s jų̃ vỹną; jiẽ sodiñs sodùs ir̃ válgys jų̃ vaisiùs. Aš pasodìnsiu juõs jų žẽmėje ir̃ daugiaũ nebeišráusiu jų̃ ìš jų̃ žẽmės, kurią̃ jíems esù dãvęs, sàko Viẽšpats, tàvo Diẽvas.

II Skaitymas

Neemìjo knỹgos (2 Ezdr 8, 1—10)

Anuõ metù: Visà tautà, kaĩp víenas výras, susiriñko aikštėjè, kurì yrà tiẽs Vandenų̃ var̃tais, ir̃ jiẽ sãkė Rãšto žinõvui Ezdrui, kàd atnèštų knỹgą Mozės įstãtymo, kurį̃ Viẽšpats bùvo dãvęs Izraẽliui. Taĩgi, kùnigas Ezdras àtnešė įstãtymą vỹrų ir̃ móterų daugýbės akìvaizdon ir̃ visų̃, kuriẽ galė́jo išmanýti, pìrmąją septiñtojo mė́nesio diẽną. Jìs skaĩtė ìš jõs áiškiai aikštėjè tiẽs Vandenų̃ var̃tais nuõ rýto ìki vidùdieniui akìvaizdoje výrų ir̃ móterų ir̃ išmintingų̃jų, ir̃ visõs tautõs aũsys bùvo àtkreiptos į knỹgą. O Rãšto žinõvas Ezdras atsistójo añt medìnio paáugštinimo, kurį̃ bùvo pasidãręs, kàd nuõ jõ kalbė́tų. Jìs atìdengė knỹgą visõs tautõs akìvaizdoje, nès jìs bùvo

augščiaũ ùž vìsą taũtą, o kaĩ atìdengė ją̃, visà tautà atsistójo. Tuo≠mèt Ezdras pagárbino Viẽšpatį, dìdį Diẽvą, iř visà tautà atsãkė: Amen, amen, pakḗlus sàvo rankàs; iř jiẽ nusìlenkė iř pagárbino Diẽvą, parpuldamì kniū́bsti añt žẽmės. Tuõ tárpu levìtai rū́pinosi palaikýti tylḗjimą tarp tautõs, kàd jì išgirstų įstãtymą; tautà gì sto≠vḗjo sàvo viẽtoje. Iř jiẽ skaĩtė ìš Diẽvo įstãtymo knỹgos áiškiai iř permanýtinai, kàd supràstų, iř aniẽ suprãto, kaĩ bùvo skaĩtoma. Taĩgi, Neemìjas, kùnigas iř Rãšto žinõvas Ezdras, iř levìtai, kuriẽ áiškino vìsai taũtai, tãrė: Šìta dienà pàšvęsta Viẽšpačiui, mū́sų Diẽvui, iř nebū́kite nuliũdę, nès Viẽšpaties džiaũgsmas yrà mū́sų stiprýbė.

Evangelija

Mõrkaus 9, 16—28

Anuõ metù: Atsakýdamas víenas ìš miniõs tãrė: Mókytojau, àš àtvedžiau pàs tavè sàvo sū́nų, kuřs nebylẽs dvãsios apsḗstas. Kuř tìk jì sugriẽbia jį̃, teñ jį̃ treñkia į̃ žẽmę; ìš burnõs jám prà≠deda eĩti pùtos, jìs gríežia dantimìs iř stiñgsta. Àš sakiaũ tàvo mókytiniams, kàd ją̃ išvarýtų, bèt jiẽ negalḗjo. Atsakýdamas jíems jìs tãrė: O nètikinti gìmine, kíek dár ilgaĩ àš sù jumìs bū́≠siu? ìki kõlei àš jùs kę̃siu? Atvèskite jį̃ pàs manè. Jiẽ jį̃ àtvedė. Kaĩp tìk jį̃ pamãtė, dvasià tuojaũ pradḗjo jį̃ tąsýti; pařmestas añt žẽmės, jìs vaĩtėsi putódamas. Jìs pakláusė jõ tḗvą: Kíek yrà laĩko, kaĩp jám taĩ dãrosi? Tàs atsãkė: Nuõ pàt kūdikỹstės. Jì dažnaĩ įmèsdavo jį̃ į̃ ùgnį iř į̃ vándenį, kàd jį̃ nužudýtų. Bèt jéi ką̃ galì, pasigailḗk mū́sų iř padḗk mùms. Jḗzus jám tãrė: Jéi tù galì tikḗti, tìkinčiam vìsa gãlima. Vaĩko tḗvas tuojaũ sušùko iř sù ãšaromis tãrė: Tikiù, Viẽšpatie, padḗk màno netikḗjimui. Jḗzus, matýdamas subḗgančią mìnią, sùdraudė nešvãrią dvãsią iř jái tãrė: Kurčià iř nebylẽ dvãsia, àš táu įsakaũ, išeĩk ìš jõ iř dau≠giaũ į̃ jį̃ nebeįeĩk. Tuomèt jì, šaukdamà iř labaĩ tąsýdama, išẽjo ìš jõ; jìs pasidãrė lýg negývas, taĩp, kàd daũgelis sãkė: Jìs nù≠mirė. Bèt Jḗzus pàėmė jį̃ ùž rañkos, pakḗlė jį̃, iř jìs atsistójo. Kaĩp jìs įẽjo į̃ namùs, jõ mókytiniai kláusė jį̃ slapčià: Kodė̃l mẽs negalḗjome jõs išvarýti? Jìs jíems tãrė: Tà veĩslė niẽkaip kitaĩp neišvãroma, kaĩp tìk maldà iř pãsninku.

120. Mẽtų ketvir̃čio penktãdienis (Rugsė̃jyje)

Skaitymas

Ozė́jo pranašỹstės (Oz 14, 2—10)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Grę̃žkis, Izraė̃li, į̃ Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, nès tù sukniubaĩ sàvo neteisýbėje. Pasiim̃kite sù savimì žo- džiùs ir̃ grę̃žkitės į̃ Viẽšpatį ir̃ sakýkite jám: Atim̃k vìsą neteisýbę, priim̃k, kàs gẽra, ir̃ mẽs atnašáusime sàvo lū́pų veršiùs. Asuras ne- išgélbės mū́sų, mẽs nebesė́sime añt arklių̃ ir̃ nebesakýsime daugiaũ: Mū́sų rañkų dárbas yrà mū́sų dievaĩ, nès tù pasigailė́si tõ našláičio, kur̃s yrà pàs tavè. Aš išgýdysiu jų̃ žaizdàs, mylė́siu juõs saváime, nès màno nar̃sas nusìgręžė nuõ jų̃. Aš bū́siu lýg rasà, Izraė̃lis žydė̃s lýg lelijà, ir̃ jõ šãknys išsiplė̃s kaĩp Libãno. Jõ šãkos išsiskė̃s, jõ garbė̃ bùs panašì į̃ alỹvmedžio, ir̃ jõ kvãpas bùs kaĩp Libãno. Jiẽ vė̃l sugrį̃š gyvénti jõ ūksmėje, gyveñs kviečiaĩs ir̃ žydė̃s kaĩp vynuogý- nas; jõ šlovė̃ bùs tokì, kaĩp Libãno vỹno. Efraime, kám gi mán dár stabaĩ? àš išklausýsiu ir̃ àš augìnsiu jį̃ lýg žaliúojančią ẽglę; ìš ma- nę̃s ràsis tàvo vaĩsius. Kàs yrà išmintìngas, kàd taĩ supràstų? kàs tùri išmãnymo, kàd taĩ žinótų? Nès Viẽšpaties keliaĩ tiẽsūs, ir̃ tei- singíeji váikščioja jaĩs, o neištikimíeji suklum̃pa juosè.

Evangelija

Lùko 7, 36—50

(Žr. aug. 80 psl.)

121. Mẽtų ketvir̃čio šeštãdienis (Rugsė̃jyje)

I Skaitymas

Kunigų̃ knỹgos (3 Moz 23, 26—32)

Anuõ metù: Viẽšpats kalbė́jo Mozei ir̃ tãrė: Dešim̃tą tõ septiñ- to mė́nesio diẽną bùs iškilmingiáusi pérmaldavimo dienà ir̃ bùs va- dìnama šventà: jojè várginsite sàvo síelas ir̃ atnašáusite Viẽšpačiui dẽginamąją aũką. Jókio ver̃giško dárbo nedìrbsite tõs dienõs metù, kadángi taĩ pérmaldavimo dienà, kàd jùms bū́tų malonìngas Viẽšpats, jū́sų Diẽvas. Kiekvíenas, kur̃s savę̃s nevárgintų tą̃ diẽną, pražùs ìš sàvo tautõs, ir̃ kàs dìrbtų kókį nórs dárbą, tą̃ išdìldysiu ìš jõ tautõs. Jókio tàt dárbo jojè nedìrbsite. Taĩ bùs amžinaĩ užlaikýtinas į̃statas per̃ visàs kartàs ir̃ visosè jū́sų gyvẽnimo viẽtose. Yrà taĩ póilsio su- batà, ir̃ jū̃s várginsite sàvo síelas deviñtą mė́nesio diẽną: nuõ rýto ìki vãkarui jū̃s švę̃site sàvo sùbatas, sãko Viẽšpats Visagãlis.

II Skaitymas

Kunigũ knỹgos (3 Moz 23, 39—43)

Anuõ metù: Viẽšpats kalbė́jo Mozei ir̃ tãrė: Nuõ penkióliktos septiñtojo mė́nesio dienõs, kaĩ bū́site suvãlę visùs sàvo žẽmės vaisiùs, šṽęsite Viẽšpaties šveñtę per̃ septýnias dienàs. Pìrmą diẽną ir̃ aštuñtą diẽną bùs subatà, taĩ yrà, póilsis. Pìrmą diẽną pasiim̃site sáu gražiáusio mẽdžio vaĩsių, ir̃ pálmių šakẽlių, ir̃ lapúoto mẽdžio šakũ, ir̃ pãupio glúosnių, ir̃ liñksminsitės Viẽšpaties, jū́sų Diẽvo, akìvaizdoje. Šṽęsite jõ ìškilmę per̃ septýnias dienàs kàs mẽtai; taĩ bùs amžinaĩ laikýtinas įstatas jū́sų kartosè. Šṽęsite tą̃ šveñtę septintamè mė́nesyje ir̃ septýnias dienàs gyvénsite palapìnėse, kàd jū́sų ainiai patìrtų, jóg buvaũ apgyvéndinęs Izraėlio sū́nus padañgtėse, kaĩ juõs ìšvedžiau ìš Egìpto žẽmės. Àš Viẽšpats, jū́sų Diẽvas.

III Skaitymas

Mikė́jo pranašỹstės (Mik 7, 14. 16. 18—20)

Viẽšpatie, mū́sų Diẽve, ganýk sàvo taũtą sàvo lazdà, sàvo tėvonỹstės bañdą, kuriẽ vienì gyvẽna gìrioje, kaĩp senomìs dienomìs. Taũtos matỹs ir̃ bùs sugė́dintos sù visà sàvo stiprýbe. Kàs yrà Diẽvas panašùs į tavè, kur̃s àtimi neteisýbę ir̃ péreini per̃ sàvo tėvonỹstės liẽkanų núodėmę? Jìs nebesiũs daugiaũ sàvo nar̃so, nès jìs mė́gsta gailestingùmą. Jìs vė̃l pasigailė̃s mū́sų, mes žẽmėn mū́sų neteisýbes ir̃ įmès į jū́ros gìlumą visàs mū́sų núodėmes. Tù dúosi tiẽsą Jokū́bui, gailestingùmą Abraõmui, kaĩp esì prisíekęs mū́sų tėváms nuõ senũ dienũ, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

IV Skaitymas

Zakarìjo pranašỹstės (Zak 8, 14—19)

Anuõ metù: Viẽšpaties žõdis bùvo mán sùteiktas ir̃ pasakýta: Štaĩ ką̃ sãko kareivìjų Viẽšpats: Kaĩp àš buvaũ nusistãtęs plàkti jùs, kaĩ jū́sų tėvaĩ vẽdė manè į rūstýbę, ir̃ nepasigailė́jau, taĩp vė̃l šiomìs dienomìs nusistačiaũ darýti gẽra Jùdo namáms ir̃ Jerùzalei; nebijókite! Taĩgi, štaĩ kàs reĩkia jùms darýti: Kalbė́kite tiẽsą kiekvíenas sàvo ar̃timui; žiūrẽdami tiesõs ir̃ taikõs teĩsmo, teĩskite var̃tuose. Nemanýkite nė víenas sàvo širdysè pìkta priẽš sàvo ar̃timą ir̃ nemė́gkite melagìngos príesaikos; nès vìsa taĩ yrà dalỹkai, kuriũ àš nekenčiù, sãko Viẽšpats. Mán bùvo sùteiktas Viẽšpaties žõdis ir̃ pasakýta: Kareivìjų Viẽšpats sãko taĩp: Ketvir̃to mė́nesio pãsninkas

peñkto pā́sninkas, septiñto pā́sninkas ir̃ dešim̃to pā́sninkas tùri vir̃sti Jùdo namáms džiaugsmù ir̃ linksmýbe ir̃ puikiomis iškilmėmis. Tik= taĩ mylė́kite tiẽsą ir̃ taĩką, sãko kareivìjų Viẽšpats.

V Skaitymas

Danièlio pranašỹstės (Dan 3, 47—51)

Žr. aug. 42 psl.

VI Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško žỹdams (Žyd 9, 2—12)

Bróliai: Bùvo padarýta padañgtė, kuriõs priešakìnėje dalyjè bù= vo gabìjos, stãlas, padėtìnės dúonos, ir̃ jì bùvo vadìnama šventóji. Už antrõsios ùžlaidos bùvo padañgtė, vadìnama švenčiáusioji; jì turė́jo auksìnį smilkytùvą, áuksu ìš visų̃ pùsių aptráuktą sándoros skrỹnią, kuriojè bùvo auksìnė dėžẽ sù mana, augliùs išléidusi Aarõ= no lazdà ir̃ sándoros plõkštės; o añt jõs bùvo garbẽs kerùbai, ap= siaũčiantys pérmaldavimo viẽtą. Bèt dabar̃ nėrà reĩkalo kalbė́ti apiẽ taĩ atskiraĩ. Taĩgi, dalỹkams taĩp ẽsant sutvarkýtiems, į priešakìnę padañgtę įeĩdavo visuomèt kunigaĩ, kaĩ jiẽ ẽjo aukójimo tarnỹstę, o į añtrąją — víeną kar̃tą mẽtuose víenas vyriáusis kùnigas ne be kraũjo, kurį̃ jìs aukója ùž sàvo ir̃ ùž tautõs nežinójimą. Taĩp šventóji Dvasià nuródo, kàd kẽlias į šventỹklą dár nėrà àtviras, tebestóvint pìrmajai padañgtei. Taĩ yrà dabartìnio laĩko pavė́kslas, pagal̃ kurį̃ aukójamos dóvanos ir̃ aũkos, negãlinčios padarýti tóbulo są́žinėje tarnáujančiojo Diẽvui, nès jõs susìdeda tìk ìš val̃gių ir̃ gẽrimų, visókių apsiplovìmų, ir̃ yrà tìk kū́niški įstatai, kuriẽ yrà įsakýti ìki pataĩsymo mẽtui. Krìstus gi, atė̃jęs kaĩp vyriáusis būsimų̃jų gė= rýbių kùnigas, per̃ didèsnę ir̃ tobulèsnę padañgtę, nè rañkų dar̃bo pa= dìrbtą, taĩ yrà, nè šìto sutvėrìmo, ir̃ ne ožių̃ ar̃ ver̃šių kraujù, bèt sàvo kraujù įė̃jo víeną kar̃tą ùž visùs į šventỹklą, rãdęs ámžiną atpirkìmą.

Evangelija

Lùko 13, 6—17

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė minióms šìtą prilýginimą: Víenas žmogùs turė́jo fìgos mẽdį, pasodìntą sàvo vynuogýne, ir̃ atė̃jo jieškóti jamè vaĩsių,bèt nerãdo. Tuomèt jìs tãrė vynuogýno ùž=

vaizdui: Štaĩ jaũ treji mẽtai kaĩp ateinù iř jíeškau vaĩsių šitamè figos mẽdyje, iř nerandù; iškiřsk tàt jį̃, kám dár žẽmę ùžima? Bèt anàs atsakýdamas jám tãrė: Valdõve, palik jį̃ dár šiaĩs mẽtais, ìki àš apkàsiu jį̃ iř uždė́siu trą́šų, iř ràsi, jìs duõs vaĩsių; õ jéi nè, taĩ paskuĩ jį̃ iškiřsdinsi.

Víeną sùbatą jìs mókė jų̃ sinagògoje. Štaĩ, čià bùvo moterìškė, kurì turė́jo ligõs dvãsią aštuoniólika mẽtų. Jì bùvo suliñkusi iř visái negalė́jo pažvelgti augštỹn. Pamãtęs ją̃ Jė́zus pasivadìno priẽ savę̃s iř jái tãrė: Moterìške, tù esì laisvà nuõ sãvo ligõs. Iř jìs padė́jo añt jõs rankàs. Jì tuojaũ atsìtiesė iř gárbino Diẽvą. Tuomèt atsiliẽpdamas sinagògos viřšininkas, supỹkęs, kàd Jė́zus pagýdė subatojè, sãkė mìniai: Šẽšios diẽnos yrà dìrbamos, jomìs tàt ateĩkite iř gýdykitės, bèt nè subatõs diẽną. Viẽšpats jám atsãkė, tařdamas: Veidmainiaĩ! Ařgi nè kiekvíenas ìš jū́sų àtriša subatojè sàvo jáutį ař ãsilą nuõ prãkarto iř vẽda gìrdyti? O šìtos Abraõmo dukteřs, kurią̃ šetõnas laĩkė surìšęs štaĩ jaũ aštuoniólika mẽtų, ař nereikė́jo paléisti nuõ tõ saĩto subatõs diẽną? Taĩ jám sãkant, visì jõ príešininkai gė́dė́josi, õ visì kitì žmónės džiaũgėsi visaĩs garbìngais dalỹkais, kuriẽ bùvo jõ dãromi.

122. Aštuonioliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 1, 4—8)

Bróliai: Aš visuomèt dėkóju màno Diẽvui dẽl jū́sų ùž Diẽvo malónę, kurì jùms suteiktà Jė́zuje Krìstuje, kàd jamè jū̃s pasidãrėte turtìngi visakuõ, visókiu mókslu iř visókiu žinójimu, nès liùdijimas apiẽ Krìstų sustiprė́jo jumysè, taĩp kàd jùms netrū́ksta jokiõs malónės, iř jū̃s láukiate apsireiškìmo mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus, kuřs iř sutvìrtins jùs ìki gãlui, taĩp kàd jū̃s bū́site bè kaĩtės mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus atėjìmo diẽną.

Evangelija

Mato 9, 1—8

Anuõ metù: Jė́zus, įsė́dęs į̃ laivẽlį, pérsiyrė iř atvỹko į̃ sàvo miẽstą. Štaĩ àtnešta pàs jį̃ stãbo ìštiktas žmogùs, paguldýtas pa-

talė. Jḗzus, matýdamas jų̃ tikḗjimą, tãrė stãbo ištiktájam: Pasitikḗk, sūnaũ, tàvo núodėmės táu atléistos. Bèt štaĩ kaĩ kuriẽ Rãšto žinõvai kalbḗjo sáu vienì: Tàs piktžodžiáuja. Jḗzus, matýdamas jų̃ mintìs, tãrė: Kám jū̃s mãnote pìkta sàvo širdyjè? Kàs pigiaũ sakýti: Tàvo núodėmės táu atléistos, añ sakýti: Kélkis iñ váikščiok? Bèt kàd žinótumėte žmogaũs Sū́nų tùrint žẽmėje gãlios atléisti núodėmes, — tuomèt jìs tãrė stãbo ištiktájam: Kélkis, im̃k sàvo pãtalą iñ eĩk į sàvo namùs. Tàs atsikḗlė iñ nuẽjo į sàvo namùs. Matýdamos taĩ mìnios, bijójo iñ gárbino Diẽvą, kuñs bùvo dãvęs žmonḗms tokiõs gãlios.

123. Devynioliktàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 4, 23—28)

Bróliai: Atsinaũjinkite sàvo išmãnymo dvasià iñ apsivil̃kite naujù žmogumì, kuñs sutvértas pagal̃ Diẽvą teisýbėje iñ tiesõs šventumè. Todė̃l, atmesdamì mẽlą, *kalbḗkite kiekvíenas sàvo añtimui tiẽsą,* nès mẽs ẽsame vienì kitų̃ sąnariaĩ. *Jéi rū̃stinatės, taĩ nenusidḗkite.* Tegul̃ sáulė nenusiléidžia añt jū́sų rūstýbės. Nedúokite viẽtos vélniui. Kàs võgė, tegul̃ jaũ nebèvagia; teužsìima verčiaũ dárbu, dìrbdamas sàvo rañkomis, kàs gẽra, kàd turḗtų kõ suteĩkti keñčiančiam skuñdą.

Evangelija

Mãto 22, 1—14

Anuõ metù: Jḗzus kalbḗjo vyriáusiems kunigáms iñ parisiẽjams: Dangaũs karalỹstė panašì į žmõgų karãlių, kuñs kḗlė sàvo sū́nui vestuvès. Jìs siuñtė sàvo tarnùs pašaũkti pakviestų̃jų į vestuvès, bèt jiẽ nenorḗjo eĩti. Jìs siuñtė kitùs tarnùs, tañdamas: Sakýkite pakviestíesiems: Štaĩ, àš pàruošiau sàvo pókylį, màno jáučiai iñ màno peniùkšliai papjautì iñ vìsa pàruošta; ateĩkite į vestuvès. Bèt jiẽ taĩ niekù veñtė iñ nuẽjo sáu, víenas į sàvo ū̃kį, õ kìtas į sàvo prekýbą; kitì, nutvḗrę jõ tarnùs iñ išniẽkinę juõs, ùžmušė. Taĩ išgiñdęs karãlius susirū́stino iñ, nusiuñtęs sàvo ka-

riúomenę, išžùdė anuõs galvãžudžius iȓ jų̃ miẽstą sudẽgino. Tuomèt jìs tãrė sàvo tarnáms: Vestùvės, tiesà, pàruoštos, bèt pakviestíeji bùvo nevertì. Eĩkite tàt į̃ krỹžkeles iȓ ką̃ tìk ràsite, šaũkite į̃ vestuvès. Jõ tarnaĩ, išė̃ję į̃ keliùs, suriñko visùs, kuriuõs rãdo, piktùs iȓ gerùs, iȓ vestùvės bùvo pìlnos sė́dinčiųjų ùž stãlo. Karãlius į̃ė̃jo pasižiūrė́ti sėdė́jusiųjų ùž stãlo iȓ, pamãtęs tenaĩ žmõgų, neapsivil̃kusį vestùvių drabužiù, jám tãrė: Priẽteli, kaĩp čià į̃ėjaĩ, neturė́damas vestùviško drabùžio? Jìs tylė́jo. Tuomèt karãlius tãrė tarnáms: Surìšę jám rankàs iȓ kójas, išmèskite jį̃ laukañ į̃ tamsýbes; teñ bùs veȓksmo iȓ dantų̃ griežìmo. Nès daũg pašauktų̃jų, bèt mãža išrinktų̃jų.

124. Dvidešimtàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 5, 15—21)

Bróliai: Žiūrė́kite, kaĩp atsargiaĩ tùrite el̃gtis; nè kaĩp neišmintìngi, bèt kaĩp išmintìngi, geraĩ naudókitės laikù, nès diẽnos yrà pìktos. Todė̃l nebū́kite neprotìngi, bèt supràskite, kokì yrà Diẽvo valià. Neapsigérkite vỹnu, kuriamè yrà ištvirkìmas. Bū́kite pilnì šventõsios Dvãsios, kalbė́damies tarp savę̃s psálmėmis, im̃nais iȓ dvasinėmis giesmėmìs, giedódami iȓ džiaũgdamies sàvo širdysè Viẽšpačiui; dėkódami visuomèt ùž vìsa Diẽvui iȓ Tė́vui mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus vardù. Pasidúokite vienì kitíems Krìstaus báimėje.

Evangelija

Jõno 4, 46—53

Anuõ metù: Kaparnaume bùvo víenas karãliaus valdiniñkas, kuriõ sūnùs siȓgo. Jìs, išgiȓdęs, kàd Jė́zus ateĩna ìš Judiejos į̃ Galilieją, nuė̃jo pàs jį̃ iȓ prãšė jį̃ ateĩti iȓ pagýdyti jõ sū́nų, kuȓs bùvo marìnamas. Tuomèt Jė́zus jám tãrė: Jéi jū̃s nemãtote ženklų̃ iȓ stebùklų, jū̃s nètikite. Valdiniñkas jám atsãkė: Viẽšpatie, ateĩk pirmà, nekaĩp màno sūnùs numiȓs. Jė́zus jám tãrė: Eĩk, tàvo sūnùs gývas. Žmogùs į̃tìkėjo žõdžiams, kuriuõs jám pasãkė Jė́zus, iȓ išė̃jo. Jį̃ jaũ pareĩnantį pasitìko tarnaĩ iȓ prànešė jám, sakýdami, kàd jõ sūnùs gývas. Jìs tàt pasikláusė juõs apiẽ vã-

landą, kurią jám pasidãrė geriaũ. Jiẽ atsãkė: Vãkar septiñtą vãlandą lióvėsi krẽtęs jį̃ drugỹs. Tuomèt tė́vas suprãto, kàd taĩ bùvo tà valandà, kurią Jė́zus jám tãrė: Tàvo sūnùs gývas. Iȓ įtikė́jo jìs pàts iȓ visì jõ namaĩ.

125. Dvìdešimt pirmàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 6, 10—17)

Bróliai: Stiprė́kite Viẽšpatyje iȓ jõ stiprùmo jėgà. Apsivilkite Diẽvo šarvaĩs, kàd galė́tumėte drąsiai stóti priẽš vélnio žabángas. Nès mūsų kovà yrà nè priẽš kū́ną iȓ kraũją, bèt priẽš kunigáikščius iȓ valdžiàs, priẽš šių̃ tamsýbių pasáulio valdovùs, priẽš piktùmo dvasiàs padañgėse. Todė̃l iñkite Diẽvo šárvus, kàd galė́tumėte príešintis pìktąją diẽną iȓ visamè tobulaĩ stovė́ti. Taĩgi, stovė́kite susijúosę sàvo strė́nas tiesà, *apsivilkę teisýbės šárvu* iȓ *kójas* apsiãvę *ramýbės Evangèlijos pasiryžimù,* priẽ vìso tõ imdamì tikė́jimo skỹdą, kuriuõ galė́tumėte užgesýti visàs ugnìngas pikčiáusiojo vilyčias. Pasiiñkite iȓ *išgãnymo šálmą* iȓ Dvãsios kalavìją.

Evangelija

Mãto 18, 23—35

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė sàvo mókytiniams šìtą prilýginimą: Dangaũs karalỹstė panašì į žmõgų karãlių, kuȓs norė́jo atsiskaitýti sù sàvo tarnaĩs. Kaĩ jìs bùvo pradė́jęs darýti apýskaitą, àtvedė pàs jį̃ víeną, kuȓs bùvo jám kaĩtas dẽšimtį tū́kstančių taleñtų. Kadángi šìs neturė́jo ìš kõ atidúoti, jõ valdõvas liẽpė pardúoti jį̃, jõ móterį, vaikùs iȓ vìsa, ką̃ turė́jo, iȓ mokė́ti. Tàs taȓnas parpúolęs meĩdė jį̃, sakýdamas: Turė́k mán kantrýbės, iȓ àš vìsa táu atidúosiu. Valdõvui pagaĩlo tõ taȓno; jìs paléido jį̃ iȓ dovanójo jám skõlą. Bèt tàs taȓnas, išė̃jęs, rãdo víeną sàvo draugų̃ tarnų̃, kuȓs bùvo jám skolìngas šiñtą denãrų, iȓ, nutvė́ręs, smáugė jį̃, sakýdamas: Atidúok, ką̃ esì skolìngas. Jõ draũgas kniū́bsčias meĩdė jį̃, sakýdamas, Turė́k mán kantrýbės, iȓ àš vìsa táu atidúosiu. Jìs gi nenorė́jo, bèt nuẽjo iȓ įmèsdino jį̃ į kalė́jimą, ìki atiduõs skõlą. Kitì jõ draugininkai, matýdami,

kàs dãrėsi, labaĩ nuliū̃do; jiẽ atė̃jo iñ papãsakojo sàvo valdõvui vìsa, kàs bùvo įvỹkę. Tuomèt jõ valdõvas pasìšaukė jį̃ iñ jám tãrė: Nedoràsis tañne, àš táu dovanójau vìsą skõlą, nès manè meldeĩ; añgi tàt nereikė́jo iñ táu pasigailė́ti sàvo draũgo, kaĩp àš tavę̃s pasigailė́jau? Susirū́stinęs jõ valdõvas pàdavė jį̃ bùdeliams, ìki atiduõs vìsą skõlą. Taĩp iñ màno dangiškàsis Tė́vas jùms padarỹs, jéi kiekvíenas neatléisite sàvo bróliui ìš sàvo širdiẽs.

126. Dvìdešimt antràsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 3, 17—21; 4, 1—3)

Bróliai: Mẽs pasìtikime Viẽšpatyje Jė́zuje, kàd tàs, kuñs pradė́jo jumysè tą̃ gẽrą dárbą, tóbulins jį̃ ìki Jė́zaus Krìstaus diẽnai. Taĩp mán iñ teisìnga apiẽ jùs visùs manýti, nès àš turiù jùs širdyjè, jùs, kuriẽ visì iñ màno kalė́jime iñ Evangèlijos gynimè iñ patvìrtinime ẽsate màno džiaũgsmo draugaĩ. Nès Diẽvas yrà mán liùdytojas, kaĩp àš jū́sų visũ trókštu giliáusioje Jė́zaus Krìstaus méilėje. Tõ àš iñ meldžiù, kàd jū́sų méilė labiaũ iñ labiaũ gausė́tų žinójimu iñ visókiu išmãnymu, kàd jū̃s brangìntumėte geresniúosius dalykùs, kàd bū́tumėte nesuteptì iñ nepeiktinì Krìstaus diẽnai, pilnì teisýbės vaĩsiaus peñ Jė́zų Krìstų Diẽvo gañbei iñ gỹriui.

Evangelija

Mãto 22, 15—21

Anuõ metù: Parisiejai nuẽję susìtarė sugáuti Jė́zų kalbojè. Jiẽ siuñtė pàs jį̃ sàvo mókytinius sù Erodo šaliniñkais iñ sakýdino: Mókytojau, mẽs žìnome, kàd tù tiesakaĩbis iñ mókai Diẽvo kẽlio tiesojè iñ nė víenu nesirū́pini, nès nežiūrì žmonių̃ asmeñs. Pasakýk tàt mùms, kaĩp táu ródosi: dẽra dúoti cíesoriui mókestį, añ nè? Bèt Jė́zus, pažìnęs jų̃ nedorùmą, tãrė: Kám manè gùndote, veidmainiaĩ? Paródykite mán mókesčio pìnigą. Jiẽ jám pàdavė denãrą. Jė́zus jíems tãrė: Kienõ tàs pavéikslas iñ įrašas? Jiẽ jám sãko: Cíesoriaus. Tuomèt jìs jíems tãrė: Atidúokite tàt, kàs cíesoriaus, cíesoriui, iñ, kàs Diẽvo, Diẽvui.

127. Dvìdešimt trečiàsis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 3, 17—21; 1—3)

Bróliai: Bū́kite màno sekė́jai ir̃ žiūrė́kite į tuõs, kuriẽ taĩp el̃giasi, taĩp kaĩp tùrite pãvyzdį mumysè. Nès daũgelis, apiẽ kuriuõs àš jùms dažnaĩ kalbė́jau (dabar̃ gi ir̃ sù ãšaromis sakaũ), el̃giasi kaĩp Krìstaus krỹžiaus nẽprieteliai. Jų̃ gãlas — pražuvìmas, jų̃ diẽvas yrà pil̃vas ir̃ jų̃ gỹrius susìdeda ìš jų̃ gė́dos, nès jiẽ trókšta žẽmiškų dalỹkų. Mū́sų gi elgesỹs yrà danguje. Iš teñ taĩp pàt láukiame Išganýtojo, mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus. Jìs pakeĩs mū́sų žemùmo kū́ną, padarýdamas jį̃ panãšų į sàvo skaistùmo kū́ną tà jėgà, kurià jìs gãli taĩp pàt vìsa sáu paver̃gti. Taĩgi, màno mylimiáusieji ir̃ labaĩ pageidáujamieji bróliai, màno džiaũgsmas ir̃ màno vainìkas, taĩp stipriaĩ stovė́kite Viẽšpatyje, mylimiáusieji! Aš prašaũ Evodiją ir̃ meldžiù Sintikę bū́ti vienókios núomonės Viẽšpatyje. Taĩp pàt prašaũ ir̃ tavè, ištikimàsis draũge, padė́k jóm; nès jiẽdvi sù manim̃ darbãvosi Evangèlijai draugè sù Klemensu ir̃ kitaĩs màno padėjė́jais, kurių̃ vardaĩ yrà gyvẽnimo knỹgoje.

Evangelija

Mãto 9, 18—26

Anuõ metù: Kaĩ Jė́zus kalbė́jo minióms, štaĩ víenas vyresnỹsis priẽjo, pagárbino jį̃ ir̃ tãrė: Viẽšpatie, màno duktė̃ ką̃ tìk mìrė; bèt ateĩk, padė́k añt jõs sàvo rañką, ir̃ jì bùs gyvà. Atsikė́lęs Jė́zus sẽkė jį̃ sù sàvo mókytiniais. Ir̃ štaĩ moterìškė, dvýliką mẽtų sir̃gusi kraũjo plūdimù, priẽjo ìš paskõs ir̃ pàlietė jõ drabùžio siū́lę, nès jì patì sáu vienà sãkė: Jéi àš paliẽsiu tìk jõ drabùžį, pagýsiu. Jė́zus, atsigrę̃žęs ir̃ ją̃ pamãtęs, tãrė: Pasitikė́k, dùkter, tàvo tikė́jimas tavè išgélbėjo. Ir̃ tą̃ pãčią vãlandą moterìškė pasveĩko. Atẽjęs į vyrèsniojo namùs ir̃ pamãtęs vamzdininkùs ir̃ ū̃žiančią mìnią, Jė́zus tãrė: Pasitráukite, nès mergáitė nè numìrus, bèt miẽga. Jiẽ gi juõkėsi ìš jõ. Kadà minià bùvo išvarýta, jìs į̃ėjo ir̃ pàėmė ją̃ ùž rañkos. Ir̃ mergáitė atsikė́lė. Gañdas apiẽ taĩ pasklìdo põ vìsą anã̃ šãlį.

Pastabà

Jéi põ Sekmìnių bū́tų daugiaũ kaĩp dvìdešimt keturì sekmã-dieniai, tadà põ dvìdešimt trẽčio sekmãdienio ìmamos šv. mìšios tų̃ sekmãdienių, kuriẽ yrà lìkę põ Trijų̃ Karãlių.

Taĩgi, jéi bū́tų 25 saváitės, tuomèt dvìdešimt ketviȓtąjį sekmã-dienį reĩkia skaitýti evangèlija šẽštojo sekmãdienio po Trijų̃ Ka-rãlių; jéi bū́tų 26 sekmãdieniai, tuomèt dvìdešimt ketviȓtąjį sekmã-dienį reĩkia skaitýti evangẽliją peñktojo sekmãdienio põ Trijų̃ Ka-rãlių, õ dvìdešimt peñktąjį sekmãdienį evangèliją šẽštojo sekmã-dienio põ Trijų̃ Karãlių; jéi bū́tų 27 sekmãdieniai, tuomèt dvìdešimt ketviȓtąjį sekmãdienį reĩkia skaitýti evangèliją ketviȓto sekmãdie-nio põ Trijų̃ Karãlių, dvìdešimt peñktąjį sekmãdienį — evangèliją peñktojo sekmãdienio põ Trijų̃ Karãlių, dvìdešimt šẽštąjį sekmã-dienį evangèliją šẽštojo sekmãdienio põ Trijų̃ Karãlių; iȓ jéi bū́tų 28 sekmãdieniai, tuomèt dvìdešimt ketviȓtąjį sekmãdienį reĩkia skai-týti evangèliją trẽčiojo sekmãdienio põ Trijų̃ Karãlių, dvìdešimt peñktąjį sekmãdienį — ketviȓtojo, dvìdešimt šẽštąjį — peñktojo, dvìdešimt septiñtąjį — šẽštojo sekmãdienio põ Trijų̃ Karãlių. Pas-kutìnėje gi viẽtoje visuomèt skaĩtoma Evangèlija dvìdešimt ketviȓ-tojo sekmãdienio põ Sekmìnių.

128. Dvìdešimt ketvirtàsis iȓ paskutìnis sekmãdienis põ Sekmìnių

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Kolosiẽčiams (Kol 1, 9—14)

Bróliai: Mẽs nesiliáujame meĩdęsi ùž jùs iȓ prãšę, kàd jū̃s bū-tumėte pilnì jõ vãlios pažinìmo visókia dvasinè išmintimì iȓ ìšmone, kàd eĩgtumėtės taĩp, kaĩp veȓta Diẽvo, jám visakuõ patikdamì iȓ nešdamì vaĩsiaus kiekvienamè geramè darbè iȓ tarpdamì Diẽvo paži-nimù, sustìprinti visókia stiprýbe pagaĩ jõ garbẽs gãlią paródyti sù džiaugsmù visókiai ìštvermei iȓ kantrùmui, dėkódami Diẽvui Tė̃vui, kuȓs padãrė mùs vertùs dalyváuti šventų̃jų tėvonýstės šviesojè, kuȓs išgélbėjo mùs iš tamsýbės valdžiõs iȓ pérkėlė į̃ sàvo méilės Sūnaũs karalỹstę. Jamè tùrime atpirkìmą jõjo kraujù, núodėmių atleidìmą.

Evangelija

Mãto 24, 15—35

Anuõ metù: Jẽzus tãrė sàvo mókytiniams: Kaĩ išvýsite prã-našo Daniẽlio paskélbtą *sunáikinimo núobodą*, stóvinčią šventojè

viẽtoje, — kàs taĩ skaĩto, teišmãno, — tuomèt, kàs yrà Judiejoje, teguĩ bė́ga į̃ kálnus, ir̃, kàs añt stógo, tenèlipa žẽmėn kõ nórs pasiim̃ti ìš sàvo namų̃, ir̃, kàs laukè, tenegrį̃žta sàvo jùpos pasiim̃ti. Var̃gas nėščióms ir̃ žìndžiančioms anomìs dienomìs! Meĩskite, kàd jùms netèktų bė́gti žiẽmą ar̃ subatojè. Nès tuomèt bùs dìdelė *príespauda, kokiõs nebùvo nuõ pasáulio pradžiõs ìki šiõlei ir̃ nebùs.* Ir̃ jéi tõs diẽnos nebū́tų bùvusios sutrum̃pintos, neišsigélbėtų nė̃ víenas žmogùs; bèt dė̃l išrinktų̃jų tõs diẽnos bùs sutrum̃pintos. Tuomèt jéi kàs jùms sakýtų: Štaĩ, čià Krìstus, ar̃ tenaĩ, netikė́kite. Nès kiĩs netikrų̃ krìstų ir̃ *netikrų̃ pranašų̃,* ir̃ *jiẽ darỹs didelių̃ ženklų̃* ir̃ stebùklų, kàd bū́tų suklaidìnti, (jéi taĩ bū́tų gãlima), nèt išrinktíeji. Štaĩ, àš jùms ìš añksto paskélbiau. Jéi tàt jùms sakýtų: Štaĩ, jìs týruose, neišéikite; štaĩ, namų̃ gilumojè, netikė́kite. Nès kaĩp žaĩbas eĩna ìš rytų̃ ir̃ pasiródo ìki vakarų̃, taìp bùs ir̃ žmogaũs Sūnaũs atėjìmas. Nès, kur̃ tìk bùs maitõs, teñ susiriñks ir̃ erẽlių. Tuojaũ, põ tų̃ dienų̃ príespaudos, *aptem̃s sáulė, mėnùlis nebeduõs sàvo šviesõs, žvaĩgždės krìs nuõ dangaũs, ir̃ dangaũs galýbės bùs sujùdintos.* Tuomèt pasiródys dangujè žmogaũs Sūnaũs žénklas, ir̃ *tuomèt vìsos žẽmės gìminės raudõs ir̃ išvỹs žmogaũs Sū́nų, ateĩnantį dangaũs debesysè* sù dìdele galýbe ir̃ didenýbe. Jìs sių̃s sàvo ángelus *sù trimitù ir̃ sù skardžiù balsù, ir̃ jiẽ suriñks* jõ išrinktúosius *ìš keturių̃ vė́jų, nuõ víeno dangaũs pãkraščio ìki kitám.* Mókykitės prilýginimo ìš fìgos mẽdžio. Kaĩ jõ šakà jaũ minkštė́ja, ir̃ sprógsta lãpai, jū̃s žìnote, kàd vãsara artì; taĩp pàt ir̃ jū̃s, vìsa taĩ išvýdę, žinókite, kàd jìs artì, durysè. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, šìta giminẽ nepraeĩs, ìki vìsa taĩ įvỹks. Dangùs ir̃ žẽmė praeĩs, õ màno žõdžiai nepraeĩs.

II

PROPRIUM DE SANCTIS

(Atskirų Šventųjų dienomis)

1. 29 lãpkričio. Šv. Andriẽjaus Apãštalo vigìlijoje

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 44, 25—27; 45, 2—4; 6—9)

Žr. Com. Sanct. 245 psl.

Evangelija

Jõno 1, 35—51

Anuõ metù: Stovė́jo Jõnas ir̃ dù jõ mókytiniu. Pažvel̃gęs į praeĩnantį Jė́zų, jìs tãrė: Štaĩ Diẽvo avinė̃lis. Kaĩp tìk dù mókytiniu išgir̃do jõ žodžiùs, jiẽ nuė̃jo paskuĩ Jė́zų. Atsigrę̃žęs Jė́zus ir̃ matýdamas, kàd juõdu jį̃ sẽka, juõs pakláusė: Kõ jíeškote? Juõdu jám tãrė: Rabbi (taĩ réiškia: Mókytojau), kur̃ gyvenì? Jìs jíems atsãkė: Ateĩkite ir̃ pasižiūrė́kite. Juõdu nuė̃jo ir̃ pamãtė, kur̃ jìs gyvẽna, ir̃ pasilìko tą̃ diẽną pàs jį̃. Bùvo apiẽ dešim̃tą vãlandą. Víenas ìš dviejų̃, kuriẽ girdė́jo Jõno žodžiùs ir̃ sẽkė Jė́zų, bùvo Sìmono Pẽtro brólis Andriẽjus. Jìs rãdo visų̃ pirmà sàvo brólį Sìmoną ir̃ jám pasãkė: Rãdome Mesìją (taĩ réiškia Krìstų). Põ tõ jìs nusìvedė jį̃ pàs Jė́zų. Įsižiūrė́jęs į̃ jį̃ Jė́zus tãrė: Tù Jonos sū̃nùs Sìmonas; tù vadìnsiesi Kė́fas, taĩ réiškia Pẽtras (Uola). Rytójaus diẽną Jė́zus norė́jo eĩti į̃ Galilieją. Jìs sutìko Pilỹpą, ir̃ jám tãrė: Sèk manè. Pilỹpas bùvo ìš Andriẽjaus ir̃ Pẽtro miẽsto Betsajidos. Pilỹpas sutìko Natanaèlį ir̃ jám pasãkė: Mẽs rãdome tą̃, apiẽ kurį̃ rãšė Mozė įstãtyme ir̃ pranašaĩ, Júozapo sū̃nų Jė́zų ìš Nazarèto. Natanaèlis jám tãrė:

Af gãli bū́ti kàs gẽra ìš Nazarèto? Pilýpas jám atsãkė: Eĩk iř pasižiūrė́k. Jė́zus pamãtė ateĩnantį pàs jį̃ Natanaėlį iř pasãkė apiẽ jį̃: Štaĩ tìkras izraėlìtas, kuriamè nėrà klastõs. Natanaėlis jám tãrė: Iš kuř manè pažį́sti? Atsakýdamas Jė́zus jám tãrė: Pirmà nekaĩp Pilýpas pavadìno tavè, kadà buvaĩ põ fìgos medžiù, àš mačiaũ tavè. Natanaėlis jám atsãkė: Rabbi (Mókytojau), tù Diẽvo Sūnùs, tù Izraėlio karãlius. Atsiliẽpdamas Jė́zus jám tãrė: Kadángi àš táu pasakiaũ: Mačiaũ tavè põ fìgos medžiù, tù tikì; išvýsi dár didesnių̃ ùž tuõs dalỹkų. Jìs jám dár sãkė: Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jū̃s matýsite ãtvirą dañgų iř Diẽvo ángelus užžeñgiančius iř nužeñgiančius añt žmogaũs Sūnaũs.

2. 30 lãpkričio. Šv. Andriẽjaus Apãštalo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 10, 10—18)

Bróliai: Nès širdimì tìkima dė̃l nutéisinimo, õ bùrna — dãroma išpažinìmas dė̃l išgãnymo. Nès Rãštas sãko: *Kiekvíenas, kuřs į̃ jį̃ tìki, nebùs sugė́dintas.* Nès nėrà skirtùmo tar̃p žýdo iř graĩko; jùk tàs pàts yrà visų̃ Viẽšpats, turtìngas visíems, kuriẽ jõ šaũkiasi. Nès *kiekvíenas, kuřs šaũksis Viẽšpaties var̃do, bùs išganýtas.* Bèt kaĩpgi jiẽ šaũksis tõ, į kurį̃ netikė́jo? Arbà kaĩp tikė̃s į tą̃, apiẽ kurį̃ negirdė́jo? Kaĩpgi išgiřs bè skelbė́jo? Iř kaĩp jiẽ skel̃bs, jéi jiẽ nè siųstì? Jùk yrà parašýta: *Kaĩpgi daĩlios kójos skélbiančiųjų ramýbę, skélbiančiųjų, kàs gẽra!* Tačiaũ nè visì klùsnūs Evangèlijai, nès Izaìjas sãko: *Viẽšpatie! kàs įtikė́jo tám, ką̃ ìš mūsų girdė́jo?* Taĩgi, tikė̃jimas ìš skelbìmo, õ skelbìmas įvỹksta Krìstaus žodžiù. Bèt àš sakaũ: Ar̃gi jiẽ negirdė́jo? Jùk gi: *Jų̃ bal̃sas išė̃jo į̃ vìsą žẽmę iř jų̃ žõdžiai ìki žẽmės skrìtulio kraštų̃.*

Evangelija

Mãto 4, 18—22

Anuõ metù: Jė́zus, eĩdamas išilgaĩ Galiliejos jū́ros, pamãtė dù bróliu, Sìmoną, vadìnamą Petrù, iř jõ brólį Andriẽjų, léidžiančius tinklùs į̃ jū́rą, (nès juõdu bùvo žvejaĩ), iř tãrė jíedviem: Eĩkite paskuĩ manè; àš padarýsiu, kàd jùdu bū́tumėte žvejaĩ žmo-

niũ. Juõdu, tuojaũ palìkę tinklùs, sẽkė jį. Eĩdamas ìš čià toliaũ, jìs pamãtė kitù dù bróliu, Zebediẽjaus sū́nų Jokū̃bą iȓ jõ brólį Jõną laivė draũg sù jų̃dviejų tė́vu Zebediejum, betaĩsančius sàvo tinklùs, iȓ pavadìno juõdu. Juõdu gì, tuojaũ palìkę tinklùs iȓ tė́vą, sẽkė jį.

3. 3 grúodžio. Šv. Prancìškaus Ksavèro, Išpažinė́jo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 10, 10—18)

Žr. aug. 30 lãpkričio

Evangelija

Mõrkaus 16, 15—18

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Eidamì į vìsą pasáulį, skélbkite Evangèliją visám sutvėrìmui. Kàs tikė̃s iȓ bùs pakrìkštytas, tàs bùs išganýtas; õ kàs netikė̃s, bùs pàsmerktas. Tuõs, kuriẽ tikė̃s, lydė̃s tokiẽ stebùklai: Màno vardù jiẽ išvarinė̃s vélnius, kalbė̃s naujomìs kalbomìs, im̃s žálčius iȓ, jéi ką̃ mirtìnga geȓtų, taĩ jíems nekeñks; jiẽ dė̃s rankàs añt ligónių, iȓ tiẽ pasveĩks.

4. 4 grúodžio. Šv. Barbõros, Mergáitės iȓ Kentė́tojos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 1—8, 12)

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

5. 6 grúodžio. Šv. Mikalõjaus, Výskupo iȓ Išpažinẽjo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Žỹdams (Žyd 13, 7—17)

Bróliai: Atsimiñkite sàvo vyresniúosius, kuriẽ skélbė jùms Diẽvo žõdį. Žiūrẽdami, kóks bùvo jų̃ pasielgìmo gãlas, sèkite jų̃ tikė̃jimu. Jė́zus Krìstus vãkar iȓ šiañdien tàs pàts iȓ peȓ ámžius. Nesidúokite suvedžióti įvairiaĩs iȓ svetimaĩs mókslais. Nès geriáusia yrà sutvìrtinti šìrdį malóne, nè vaĩgiais; jiẽ nebùvo naudìngi tíems, kuriẽ jų̃ laĩkėsi. Mẽs tùrime altõrių, nuõ kuriõ netùri téisės válgyti tiẽ, kuriẽ tarnáuja padañgtei. Nès kurių̃ gyvulių̃ *kraũjas ùž núodėmę yrà* vyriáusiojo kùnigo *į̃nešamas į̃ šventỹklą*, tų̃ kū́nai *sudẽginami ùž stovỹklos*. Todė̃l iȓ Jė́zus žmonė̃ms pašvéntinti sàvo kraujù kentė́jo ùž vaȓtų. Taĩgi, išeĩkime pàs jį̃ ùž stovỹklos, nešdamì jõ pãjuoką. Nès čià mẽs netùrime pasiliẽkančio miẽsto, bèt jíeškome bū́simojo. Taĩgi, peȓ jį̃ aukókime visuomèt *Diẽvui gỹriaus aũką*, taĩ yrà, jõ vaȓdą išpažį́stančiųjų *lū́pų vaĩsių*. Neužmiȓškite gẽra darýti iȓ dalìntis sù kitaĩs; nès tokiomìs aukomìs nusipelnoma Diẽvo maloningùmas. Klausýkite sàvo vyresnių̃jų iȓ bū́kite jíems pasidãvę; nès jiẽ bùdi, kaĩp tiẽ, kuriẽ duõs apýskaitą ùž jū́sų sielas.

Evangelija

Mãto 25, 14—23

Žr. Com. Sanct. 254 psl.

6. 7 grúodžio. Šv. Ambroziẽjaus, Výskupo Išpažinẽjo iȓ Bažnýčios Mókytojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 4, 1—8)

Aš prašaũ prisiektinaĩ akìvaizdoje Diẽvo iȓ Jė́zaus Krìstaus, kuȓs teĩs gývus iȓ mìrusius, jõ atė́jimù iȓ jõ karalỹstė, skélbk žõdį; nesiliáuk laikù iȓ nelaikù; įrodinė́k, rãgink, bárk visù kantrumù iȓ mókymu. Nès ateĩs laĩkas, kàd jiẽ nepakę̃s sveĩko mókslo, bèt, eidamì sàvo troškìmais, suriñks sáu mókytojų krū̃vą, kaĩp jíems ausysè niẽžti, iȓ nugrę̃š ausìs nuõ tiesõs, õ grę̃šis priẽ pãsakų. Bèt tù bū́k budrùs, kentė́k visókius vargùs, dìrbk evangelìsto dárbą, eĩk sàvo tarnỹstę. Bū́k blaivùs. Nès àš jaũ esù aukójamas, iȓ màno atsi-

skyrìmo laĩkas yrà čià pàt. Aš kovójau gẽrą kõvą, pàbaigiau bė́gti, išlaikiaũ tikė́jimą. Galè mán atidė́tas teisýbės vainìkas, kurį̃ duõs mán anã̜ diẽną Viẽšpats, teisùsis Teisė́jas; nè tìk mán, bèt ir̃ tíems, kuriẽ mýli jõ atė́jìmą.

Evangelija

Mãto 5, 13—19

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jū̃s ẽsate žẽmės druskà: jéi druskà išdvõks, kuõ jì bùs sū́doma? Jì daugiaũ niẽkam nebetiñka, kaĩp tìk išmèsti laukañ ir̃ žmonė́ms mìndžioti. Jū̃s pasáulio šviesà. Negãli bū́ti pàslėptas miẽstas, pastatýtas kalnè. Taĩp pàt nèdegama žìburio ir̃ nèdedama jõ põ saikù, bèt į žibintùvą, kàd šviẽstų visíems, kuriẽ yrà namuosè. Tegul̃ jū́sų šviesà taĩp šviẽčia žmonių̃ akìvaizdoje, kàd jiẽ matýtų gerùs jū́sų dárbus ir̃ gárbintų jū́sų Tė́vą, kur̃s yrà danguj̀e. Nemanýkite, bū́k àš atẽjęs Įstãtymo ar̃ Pranašų̃ panaikìnti; nè panaikìnti àš atė́jaũ, bèt įvýkdyti. Nès ìš tikrų̃jų, àš sakaũ jùms, kõlei dangùs ir̃ žẽmė nepraeĩs, neĩ víena jota ir̃ neĩ víenas bruožẽlis neišnýks ìš Įstãtymo ìki vìsa įvýks. Taĩgi, kàs panaikìntų víeną šitų mažiáusių paliepìmų ir̃ taĩp mókytų žmónes, bùs vadìnamas mažiáusis dangaũs karalýstėje; õ kàs jį̃ laikýs ir̃ mókys, tàs bùs vadìnamas dìdis dangaũs karalýstėje.

7. 8 grúodžio. Nekal̃to Švenč. Marìjos Panõs Prasidė́jìmo

Skaitymas

Išmintiẽs knýgos (Pat 8, 22—35)

Viẽšpats manè turė́jo sàvo kelių̃ pradžiojè, pirmà negù yrà ką̃ nórs padãręs nuõ pàt pradžiõs. Aš įstatýta nuõ ámžių ir̃ nuõ senóvės laikų̃, pirmà negù bùvo padarýta žẽmė. Dár nebùvo gelmių̃, õ àš jaũ buvaũ pradė́tà; dár nebùvo ištrýškę vandeñs šaltìniai, dár kalnaĩ nebùvo iškìlę sù sàvo baisià sunkýbe; àš buvaũ pagimdýta pir̃m kauburių̃. Jìs dár nebùvo padãręs žẽmės ir̃ ùpių ir̃ žẽmės skrìtulio pamatų̃. Kuomèt jìs reñgė dañgų, àš teñ buvaũ; kuomèt tikrù įstãtymu vẽdė ribàs apliñk gelmès, kuomèt stìprino augštýbėse óro sritìs ir̃ svė́rė vandenų̃ šaltiniùs, kuomèt dãrė apliñk jū́rą jõs rìbą ir̃

dãvė vandenìms įstãtymą nepéržengti sàvo ribų̃, kuomèt dė́jo žẽmės pãmatus, àš buvaũ draugè sù juõ, vìsa tvarkýdama, ir̃ gėrė́jaus kas-diẽn, žaisdamà vìsą laĩką jõ akìvaizdoje, žaisdamà žẽmės skritulyjè, ir̃ màno pasigėrė́jimas bū́ti sù žmonių̃ vaikaĩs. Dabar̃ tàt, màno sū́nūs, klausýkitės manę̃s: Paláiminti, kuriẽ sérgi màno keliùs. Klausýkitės drausmė̃s ir̃ bū́kite išmintìngi ir̃ neatmèskite jõs. Pa-láimintas žmogùs, kur̃s klaũsosi manę̃s ir̃ kur̃s bùdi kasdiẽn priẽ màno dùrų ir̃ stẽbi priẽ màno angõs stãktų. Kàs manè rañda, rañda gyvẽnimą ir̃ sẽmiasi išgãnymo ìš Viẽšpaties.

Evangelija

Lùko 1, 26—28

Anuõ metù: Angelas Gabriėlis bùvo Diẽvo siųstas į Galilie-jos miẽstą, kur̃s vadìnamas Nazarètas, pàs mergáitę, pažadė́tą výrui, vardù Juõzapui, ìš Dóvido namų̃; õ mergáitės var̃das bùvo Marijà. Angelas, atė̃jęs pàs ją̃, tãrė: „Sveikà, malónės pilnóji. Viẽšpats sù tavimì; pagirtà tù tar̃p móterų.

8. 21 grúodžio. Šv. Tõmo Apãštalo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 2, 19—22)

Bróliai: Jū̃s jaũ nebeẽsate svetimì ir̃ atėjū̃nai; jū̃s ẽsate piliẽčiai draugè sù šventaĩsiais ir̃ Diẽvo įnamiai, antstatýti añt apãštalų ir̃ pranašų̃ pãmato, pačiám Jė́zui Krìstui ẽsant vyriáusiuoju kertiniù akmenimì. Kiekvíenas añt jõ pastatýtas rū́mas áuga į šveñtąją Baž-nýčią Viẽšpatyje; añt jõ ir̃ jū̃s ẽsate draugè stãtomi, kàd bū́tumėte Diẽvo bū́stas Dvãsioje.

Evangelija

Jõno 20, 24—29

Anuõ metù: Tõmo, kur̃s vadìnamas Dvýnas, nebùvo draugè sù jaĩs, kuomèt Jė́zus bùvo atė̃jęs. Tuomèt kitì mókytiniai jám sãkė: Mẽs mãtėme Viẽšpatį. Bèt jìs jíems atsãkė: Jéi nepama-týsiu jõ rañkose vinių̃ pérdūrimų, neįdė́siu sàvo pir̃što į vinių̃

viẽtą iř neįdė́siu sàvo rañkos į jõ šóną, netikė́siu. Põ aštuonių̃ dienų̃ jõ mókytiniai vė̃l bùvo vidujè iř Tõmas draugè sù jaĩs. Jė́zus atė̃jo, durìms ẽsant užrakìntoms, atsistójo viduryjè iř tãrė: Ramýbė teesiẽ jùms. Põ tõ jìs tãrė Tõmui: Įdė́k čià sàvo piřštą, matýk màno rankàs, ištiẽsk sàvo rañką iř įdė́k į màno šóną, iř nebū́k netìkėlis, bèt tìkintis. Tõmas atsãkė iř jám tãrė: Màno Viẽšpats iř màno Diẽvas. Jė́zus jám tãrė: Kadángi manè mateĩ, Tõmai, tù įtikė́jai; paláiminti, kuriẽ nemãtė iř tikė́jo.

9. 15 saũsio. Šv. Póvilo, pìrmojo Atsiskýrėlio

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 3, 7—12)

Bróliai: Kàs mán bùvo pel̃nas, taĩ dė̃l Krìstaus palaikiaũ núostoliu. Taĩp, àš vìsa laikaũ núostoliu dė̃l kilnaũs pažinìmo màno Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus. Dė̃l jõ àš išsižadė́jau visakõ iř laikiaũ lýg mė̃šlu, kàd laimė́čiau Krìstų iř bū́čiau ràstas jamè, kaĩp tùrįs nè sãvąjį teisùmą, kuřs ateĩna ìš įstãtymo, bèt tą̃, kuřs suteĩkiamas tikė́jimu į Jė́zų Krìstų, teisùmą ìš Diẽvo, pàremtą tikė́jimu, kàd pažìnčiau jį̃, jõ prisikėlìmo jė̃gą iř dalyvãvimą jõ kentė́jimuose, pasidarýdamas į jį̃ panašùs mirtimì; kàd kaĩp nórs pasíekčiau prisikėlìmą ìš numìrusių̨jų. Nè kàd àš jaũ bū́čiau gãvęs, ar̃ jaũ bū́čiau tóbulas, bèt àš sténgiuos kokiuõ nórs būdù taĩ pagáuti, kaĩp iř àš esù Jė́zaus Krìstaus pagáutas.

Evangelija

Mãto 11, 25—30

Anuõ metù Jė́zus, atsiliẽpdamas, tãrė: Aš gárbinu tavè, Tė́ve, dangaũs iř žẽmės Viẽšpatie, kàd taĩ pàslėpei nuõ išmintìngųjų iř gudrių̃jų iř taĩ apréiškei mažutė̃liams. Taĩp, Tė́ve, nès taĩp táu patìko. Vìsa mán màno Tė́vo atidúota. Iř nė víenas nepažį̃sta Sūnaũs, kaĩp tìk Tė́vas; taĩp pàt iř Tė́vo niẽkas nepažį̃sta, kaĩp tìk Sūnùs, iř kám Sūnùs panorė̃s apréikšti. Ateĩkite pàs manè visì, kuriẽ var̃gstate iř ẽsate apsuñkinti, iř àš jùs atgaivìnsiu. Im̃kite sáu màno jùngą iř mókykitės ìš manę̃s, nès àš romùs iř nuolankiõs širdiẽs; taĩp jū̃s ràsite sàvo síeloms põilsio. Nès màno jùngas saldùs iř màno naštà lengvà.

10. 17 saũsio. Šv. Antãno Ąbãto

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 45, 1—6)

Žr. Com. Sanct. 258 psl.

Evangelija

Lùko 12, 35—40

Žr. Com. Sanct. 257 psl.

11. 21 saũsio. Šv. Agniẽtės, Mergáitės ir̃ Kentė́tojos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 1—8, 12)

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

12. 25 saũsio. Šv. Póvilo Apãštalo Atvirtìmo (Gręžties)

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 9, 1—22)

Anuõ metù: Sáulius, dár tebealsúodamas kerštù ir̃ žudỹnėmis priẽš Viẽšpaties mókytinius, atė̃jo pàs vyriáusįjį kùnigą ir̃ prãšė jį laiškų̃ į Damãsko sinagògas, kàd, kuriuõs tìk ràs tõ mókslo výrus ir̃ móteris, galė́tų apkãlęs atvèsti į Jerùzalę. Bekeliáudamas jìs prisiar̃tino priẽ Damãsko. Ūmaĩ àpšvietė jį̃ šviesà ìš dangaũs. Sukniùbęs añt žẽmės, jìs išgir̃do balsą, kur̃s jám sãkė: Sáuliau, Sáuliau, kám manè pérsekioji? Jìs tãrė: Kàs tù, Viẽšpatie? Tàs atsãkė: Aš Jė́zus, kurį̃ tù pérsekioji. Sunkù táu spárdytis priẽš ãkstiną. Drebė́damas ir̃ nustẽbes jìs pakláusė: Viẽšpatie, kõ nóri, kàd darýčiau? Viẽšpats jám atsãkė: Kélkis ir̃ eĩk į miẽstą; tenaĩ bùs táu pasakýta, kàs táu

reĩkia darýti. Tiẽ výrai, kuriẽ jį̃ lydė́jo, stovė́jo nustẽbę; jiẽ, tiesà, girdė́jo balsą, bèt niẽko nemãtė. Sáulius atsikė́lė nuõ žẽmės iȓ, atmérkęs akìs, niẽko nemãtė. Paẽmę jį̃ ùž rañkų, jiẽ į̃vedė į̃ Damãską. Jìs bùvo tenaĩ trìs dienàs neregį̃s, neválgė iȓ negė́rė. Damaskè bùvo víenas mókytinis, vardù Ananìjas. Jám Viẽšpats tãrė regė́jime: Ananìjau! Jìs atsãkė: Štaĩ àš, Viẽšpatie. Viẽšpats jám tãrė: Eĩk į̃ gãtvę, kurì vadìnama Tiesióji, iȓ jieškók Jùdo namuosè víeno tarsiẽčio, vardù Sáuliaus; štaĩ jìs meĩdžiasi. (Jìs mãtė regė́jime žmõgų, vardù Ananìją, įeĩnantį iȓ pàdedantį añt jõ rankàs, kàd atgáutų regė́jimą). Ananìjas atsãkė: Viẽšpatie, àš girdė́jau ìš daũgelio apiẽ tą̃ žmõgų, kaĩp daũg pìkta jìs yrà padãręs tàvo šventíesiems Jerùzalėje. Iȓ čià jìs tùri valdžiõs ìš vyriáusiųjų kunigų̃ surìšti visùs, kuriẽ šaũkiasi tàvo vardo. Viẽšpats jám tãrė: Eĩk, nès jìs yrà mán rinktìnis iñdas, kàd nèštų màno vardą pagónių karãlių iȓ Izraèlio vaikų̃ akìvaizdon. Nès àš jám paródysiu, kaĩp daũg jám reĩkia kentė́ti dėl màno vardo. Ananìjas išė́jo iȓ įė́jo į̃ namùs; jìs padė́jo añt jõ rankàs iȓ tãrė: Sáuliau, bróli, manè siuñtė Viẽšpats, tàs Jė́zus, kurs táu apsiréiškė kelyjè, kuriuõ ėjaĩ, kàd regė́tumei iȓ pasidarýtumei pìlnas šventõsios Dvãsios. Tuojaũ nukrìto nuõ jõ akių̃ lýg žvynaĩ; jìs atgãvo regė́jimą iȓ atsikė́lęs bùvo pakrìkštytas. Paskuĩ ẽmęs valgio jìs sustiprė́jo. Jìs pasilìko keliàs dienàs sù mókytiniais Damaskè. Tuojaũ jìs ẽmė skélbti sinagògose, kàd Jė́zus yrà Diẽvo Sūnùs. Visì, kuriẽ girdė́jo, stebė́josi iȓ sãkė: Aȓgi jìs nè tàs pàts, kurs Jerùzalėje kovójo priẽš tõ vardo išpažinė́jus, iȓ čià, aȓ nè tám jìs atvỹko, kàd juõs apkáltus vèstų pàs vyriáusius kùnigus. Bèt Sáulius elgėsi vìs drąsiaũ iȓ dãrė Damaskè gyvẽnusiems žỹdams neramùmo, tvìrtindamas, kàd tasaĩ yrà Krìstus.

Evangelija

Mãto 19, 27—29

Anuõ metù: Pẽtras tãrė Jė́zui: Štaĩ mẽs vìsa palìkome iȓ tavè sẽkėme; kàs gi tàt bùs mùms? Jė́zus jám tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jū̃s, kuriẽ manè sẽkėte, atgimimè, kaĩ žmogaũs Sūnùs sėdė̃s sàvo didenýbės sóste, taĩp pàt sėdė́site dvýlikoje sóstų iȓ teĩsite dvýlika Izraèlio giminių̃. Iȓ kiekvíenas, kurs paliẽka namùs, aȓ brólius, aȓ sẽseris, aȓ tė́vą, aȓ mótiną, aȓ móterį, aȓ vaikùs, aȓ dirvàs dėl màno vardo, gaũs šimteriópai iȓ pavéldės ámžinąjį gyvẽnimą.

13. 26 saũsio. Šv. Polikárpo, Výskupo iȓ Kentė́tojo

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo láiško (1 Jõno 3, 10—16)

Mylimiáusieji: Kiekvíenas, kuȓs nėrà teisùs, yrà nè ìš Diẽvo, taĩp pàt kàs nemýli sàvo brólio. Nès tà yrà žinià, kurią̃ girdė́jote nuõ pradžiõs, kàd mylė́tumėte víenas kìtą. Nè kaĩp Kãinas, kuȓs bùvo ìš pìktojo iȓ ùžmušė sàvo brólį. Iȓ kodė̃l ùžmušė? Nès jõ darbaĩ bùvo piktì, õ jõ brólio teisìngi. Nesistebė́kite, bróliai, jéi pasáulis jū́sų nekeñčia. Mẽs žìnome, kàd pérėjome iš mirtiẽs į gý=vẽnimą, nès mẽs mýlime brólius. Kàs nemýli, pasiliẽka mirtyjè. Kiekvíenas, kuȓs nekeñčia sàvo brólio, yrà žmogžudỹs; iȓ jū̃s žìnote, kàd kiekvíenas žmogžudỹs netùri ámžinojo jamè pasiliẽkančio gyvẽ=nimo. Tuõ mẽs pažìnome Diẽvo méilę, kàd jìs guldė ùž mùs sàvo gyvýbę; iȓ mẽs tùrime guldýti gyvýbę ùž brólius.

Evangelija

Mãto 10, 26—32

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Niẽko nėrà ùž=dengta, kàs nebùs atìdengta, neĩ pàslėpta, kàs nebùs žìnoma. Ką̃ àš jùms sakaũ tamsojè, sakýkite šviesojè, iȓ ką̃ giȓdite į aũsį, skélbkite añt stogų̃. Nebijókite tų̃, kuriẽ ùžmuša kū́ną, õ síelos negãli užmùšti; verčiaũ bijókite tõ, kuȓs gãli iȓ síelą iȓ kū́ną nu=gramzdìnti į prãgarą. Aȓgi nè dù žvìrbliu pardúodama ùž ska=tìką? Tačiaũ nė víenas jų̃ nekriñta žẽmėn bè jū́sų Tė́vo. Jū́sų nèt galvõs plaukaĩ visì suskaitýti. Todė̃l nebijókite; jū̃s vertesnì ùž daũgelį žvìrblių. Taĩgi, kàs tik išpažiñs manè žmonių̃ akì=vaizdoje, tą̃ iȓ àš išpažìnsiu sàvo danguje ẽsančiojo Tė́vo akì=vaizdoje.

14. 31 saũsio. Šv. Jõno Bosko, Išpažinė́jo

Skaitymas

Šv. Põvilo Apãštalo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 4, 4—9)

Bróliai: Džiaũgkitės Viẽšpatyje visuomèt; vė̃l sakaũ, džiaũgkitės! Jū́sų kuklùmas tebū̃na žìnomas visíems žmonė́ms; Viẽšpats yrà artì.

Nebū́kite niekù bailiaĩ susirūpinę, bèt visuosè dalỹkuose jū́sų prãšymai tesidãro žìnomi Diẽvui maldà iȓ maldãvimu sù dėkójimu; iȓ visókį išmãnymą pérviršijanti Diẽvo ramýbė tesérgi jū́sų šìrdis iȓ jū́sų mintìs Krìstuje Jė́zuje. Pagaliaũ, bróliai, kàs tìk yrà tiesà, kàs tìk geȓbtina, kàs teisìnga, kàs šveñta, kàs meilìnga, kàs tùri gẽrą vaȓdą, jéi kàs yrà dorýbė, jéi kàs yrà gìrtina drausmė̃, apiẽ taĩ mąstýkite. Kõ jūs išmókote, prìėmėte, girdė́jote ìš manę̃s iȓ ką̃ regė́jote manyjè, taĩ darýkite; iȓ ramýbės Diẽvas bùs sù jumìs.

Evangelija

Mãto 18, 1—5

Anuõ metù: Priẽ Jė́zaus priė̃jo mókytiniai iȓ tãrė: Kàs gi tàt didžiáusis dangaũs karalỹstėje? Jė́zus, pasišaũkęs vaĩką, pastãtė jį̃ taȓp jų̃ iȓ tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi jū̃s nesigrę̃šite iȓ nepasidarýsite kaĩp vaikaĩ, neįeĩsite į̃ dangaũs karalỹstę. Taĩgi, kàs tìk pasižẽmina kaĩp šìtas vaĩkas, tàs didžiáusis dangaũs karalỹstėje. Kàs tìk prìima víeną tókį vaĩką màno vardù, tàs manè prìima.

15. 1 vasãrio. Šv. Ignãco, Výskupo iȓ Kentė́tojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Romė́nams (Rom 8, 35—39)

Bróliai: Kàs gi atskiȓs mùs nuõ Krìstaus méilės? Aȓ vaȓgas? aȓ suspaudìmas? aȓ bãdas, aȓ plikùmas? aȓ pavõjus? aȓ pérsekiojimai? aȓ kalavìjas? (Jùk yrà parašýta: *Dė̃l tavę̃s ẽsame žùdomi vìsą diẽną, laĩkomi pjáutinomis avimìs*). Bèt vìsa taĩ mẽs nùgalime dė̃l tõ, kuȓs mùs mylė́jo. Nès àš esù tìkras, kàd neĩ mirtìs, neĩ gyvẽnimas, neĩ angelaĩ, neĩ kunigaikštỹstės, neĩ galýbės, neĩ dabartìniai, neĩ būsimíeji dalỹkai, neĩ stiprýbė, neĩ augštùmas, neĩ gilùmas, neĩ jóks kìtas sutvėrìmas negalė̃s atskìrti mū́sų nuõ Diẽvo méilės, kurì yrà mū́sų Viẽšpatyje Jė́zuje Krìstuje.

Evangelija

Jõno 12, 24—26

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi kviečių̃ grū́das nekrìs į̃ žẽmę iȓ nebùs ap-

mìręs, jìs pasiliẽka víenas, õ jeĩgu jìs bùs apmìręs, jìs nẽša daũg vaĩsiaus. Kàs mýli sàvo gyvýbę, tàs praràs ją̃, ir̃ kàs nekeñčia sàvo gyvýbės šiamè pasáulyje, išlaikỹs ją̃ amžinájam gyvẽnimui. Jéi kàs nóri mán tarnáuti, tàs tesekiẽ manè; kur̃ àš esù, teñ bùs ir̃ màno tar̃nas. Jéi kàs mán tarnaũs, màno tė́vas pager̃bs jį̃.

16. 2 vasãrio. Švenč. Marìjos Panõs Įvèsdinimo

Skaitymas

Malakìjo Pranašỹstės (Mal 3, 1—4)

Viẽšpats Diẽvas sãko taĩp: Štaĩ àš siunčiù sàvo skelbė́ją, ir̃ jìs prireñgs kẽlią tiẽs màno véidu. Ir̃ tuojaũ ateĩs į̃ sàvo šventỹklą Valdõvas, kuriõ jū̃s jíeškote, ir̃ sándoros ángelas, kuriõ jū̃s nórite. Štaĩ jìs ateĩna, sãko kareivìjų Viẽšpats. Bèt kàs galė̃s manýti apiẽ jõ atėjìmo diẽną, ir̃ kàs išlaikỹs jõ pamãtymą? Nès jìs bùs kaĩp tir̃pdanti ugnìs ir̃ kaĩp skalbė́jų žolė̃. Jìs atsisė̃s tirpdýti ir̃ valýti sidãbro, išvalỹs Levio sūnùs, šveĩs juõs kaĩp áuksą ir̃ kaĩp sidãbrą, ir̃ jiẽ aukõs Viẽšpačiui aukàs teisýbėje. Tuomèt patìks Viẽšpačiui Jùdo ir̃ Jerùzalės aukà, kaĩp dienomìs pir̃m ámžių ir̃ kaĩp senóvės mẽtais, sãko Viẽšpats Visagãlis.

Evangelija

Lùko 2, 22—32

Anuõ metù: Pasibaĩgus Marìjos apsiplovìmo dienóms, įsakýtoms Mozės įstãtymo, jiẽ nùnešė jį̃ į̃ Jerùzalę, kàd statýtų jį̃ Viẽšpaties akivaizdoje, kaĩp parašýta Viẽšpaties įstãtyme: Kiekvíenas vyrìškis, pir̃mgimis, bùs pàšvęstas Viẽšpačiui, ir̃ kàd dúotų aũką taĩp, kaĩp įsakýta Viẽšpaties įstãtyme: dvẽjetą purplẽlių ar̃ dù jáunu balandžiù. Ir̃ štaĩ Jerùzalėje bùvo žmogùs, vardù Simeõnas; tàs žmogùs bùvo teisùs ir̃ dievobáimingas, láukiąs Izraèlio pagúodos, ir̃ šventóji Dvasià bùvo jamè. Jám bùvo šventõsios Dvãsios apréikšta, kàd jìs nemir̃siąs, kõl pirmà nebū́siąs mãtęs Viẽšpaties Pàteptojo. Dvãsios paragintas jìs atẽjo į̃ bažnýčią. Įnešant gimdýtojams vaikẽlį Jė́zų, kàd pasielgtų sù juõ, kaĩp reikalãvo įstãtymo paprotỹs, jìs pàėmė jį̃ į̃ sàvo rankàs, gárbino Diẽvą ir̃ tãrė: Dabar̃, Viẽšpatie, atléidi sàvo

tarñą, kaĩp esì kalbė́jęs, ramýbėje, nès màno ãkys mãtė tàvo išgãnymą, kurį̃ prìrengei visų̃ tautų̃ akìvaizdoje, šviẽsą pagónims apšviẽsti iȓ tàvo tautõs Izraėlio gãrbę.

17. 5 vasãrio. Šv. Agõtos, Mergáitės iȓ Kentė́tojos

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 1, 26—31)

Bróliai: Įsižiūrė́kite į sàvo pašaukìmą, kàd nedaũg yrà išmintìngų kū̃nu, nedaũg galìngų, nedaũg augštõs kiltiẽs; bèt Diẽvas išriñko, kàs pasáuliui paĩka, kàd sugė́dintų išmintìnguosius; kàs pasáuliui sil̃pna išriñko Diẽvas, kàd sugė́dintų, kàs stiprù. Diẽvas išriñko, kàs pasáuliui negarbìnga, niẽkintina iȓ taĩ, kàs yrà niekaĩ, kàd niekù paverˆstų taĩ, kàs yrà šìs tàs; kàd nẽ víenas kū̃nas nesigìrtų jõ akìvaizdoje. Peȓ jį̃ jū̃s ẽsate Krìstuje Jė́zuje, kursaĩ mùms pasidãrė Diẽvo išmintìs, teisùmas, pašvéntinimas iȓ atpirkìmas, kàd, kaĩp parašýta, *kàs gìriasi, gìrtųsi Viẽšpačiu.*

Evangelija

Mãto 19, 3—12

Anuõ metù: Priẽ Jė́zaus priẽjo parisiẽjai jõ gùndyti iȓ sãkė: Aȓ dẽra žmõgui paléisti sàvo móterį dė̃l kokiõs nórs priežastiẽs? Atsakýdamas, jìs jíems tãrė: Aȓ neskaĩtėte, kàd tàs, kuȓs pradžiojè sutvė́rė žmõgų, *padãrė juõs, kaĩp výrą iȓ móterį?* Iȓ tãrė: *Todė̃l žmogùs palìks tė́vą iȓ mótiną iȓ laikýsis sàvo moteȓs, ir dù bùs víenas kū̃nas.* Taĩgi, yrà jaũ nebè dù, bèt víenas kū̃nas. Ką̃ tàt Diẽvas sujùngė, žmogùs tenepérskiria. Jiẽ jám tãrė: Taĩ kám gi Mozė liẽpė *dúoti pérskyrimo rãštą iȓ paléisti?* Jìs jíems atsãkė: Mozė léido jùms paléisti sàvo žmonàs dė̃l jū́sų širdiẽs kietùmo, õ pradžiojè taĩp nebùvo. Taĩgi, àš jùms sakaũ: Kàs tìk paléidžia sàvo žmõną, jéi nè dė̃l svetmoterýstės, iȓ kìtą vẽda, svetmoteriáuja; iȓ kàs paléistąją vẽda, svetmoteriáuja. Tuomèt jõ mókytiniai jám tãrė: Jéi tóks výro dalýkas sù móterimi, taĩ nèverta vèsti. Jìs jíems tãrė: Nè visì išmãno tą̃ žõdį, bèt tiẽ, kuríems dúota. Nès yrà eunùkų, kuriẽ tokiẽ yrà gìmę ìš mó-

tìnos įsčios, iř yrà eunùkų, kuriẽ žmoniũ padarýti, iř yrà eunùkų, kuriẽ pãtys savè tokiuõs padãrė dė̃l dangaũs karalỹstės. Kàs gãli išmanýti, teišmãno.

18. 11 vasãrio. Švenč. Marìjos Panõs, Nekaltaĩ Pradė́tos, Apsireiškìmas

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo Apreiškìmo (Apr 11, 19; 12, 1. 10)

Tuomèt bùvo atidarýta Diẽvo šventyklà danguje; sándoros skrynià bùvo mãtoma jõ šventỹkloje; kilo žaibũ, balsũ, žẽmės drebė́jimų iř dìdelė krušà. Dangujè pasiródė dìdelis ženklas: Sáule apsiaustà moterìškė, mėnùlis põ jõs kójomis, iř añt jõs galvõs dvýlikos žvaigždžiũ vainìkas. Aš girdė́jau dìdelį balsą dangujè, kuřs sãkė: Dabař tẽko išgãnymas, jėgà iř karalỹstė mū̃sų Diẽvui iř galýbė jõ Krìstui, nès nùmestas mū̃sų brólių skundė́jas, kuřs juõs skùndė mū̃sų Diẽvo akìvaizdoje diẽną iř nãktį.

Evangelija

Lùko 1, 26—31

Anuõ metù: Bùvo Diẽvo siũstas ángelas Gabriẽlis į Galiliẽjos miẽstą, kuřs vadìnamas Nazarètas, pàs mergáitę, pažadė́tą výrui, vardù Juõzapui, ìš Dovîdo namũ; õ mergáitės vařdas bùvo Marijà. Angelas, atė̃jęs pàs ją̃, tãrė: Sveikà, malónės pilnóji, Viẽšpats sù tavimì; pagirtà tù tařp móterų. Jì, taĩ išgiřdusi, nusigañdo jõ žõdžių iř mãnė sáu, kóks čià yrà tàs pasvéikinimas. Angelas jái tãrė: Nebijók, Marìja, nès tù radaĩ malónės pàs Diẽvą. Štaĩ pradė́si įsčioje iř pagimdýsi sū́nų iř pramiñsi jį vardù JĖZUS.

19. 24 arbà 25 vasãrio. Šv. Motiẽjaus Apãštalo

Skaitymas

Apãštalų Darbũ (Apd 1, 15—26)

Anomìs dienomìs Pētras, atsikė́lęs brólių tárpe (bùvo gì taĩ bū̃rys artì šimto dvìdešimties žmoniũ), tãrė: Výrai, bróliai! Turė́jo

įvỹkti Rãšto žõdžiai, šventõsios Dvãsios iš añksto pasakýti per Dóvìdo bùrną apiẽ Jùdą, vedẽją tų̃, kuriẽ sugãvo Jẽzų. Jìs bùvo mū́sų skaĩčiuje iȓ bùvo gãvęs dãlį šìtoje tarnỹstėje. Už neteisýbės algą jìs, tiesà, įsigìjo diȓvą, bèt pasikóręs pusiáu pérplyšo, iȓ visì jõ vìduriaĩ išẽjo. Taĩ pasidãrė žìnoma visíems Jerùzalės gyvéntojams, taĩp kàd tà dirvà bùvo pramintà jų̃ kalbà Akeldàma, taĩ yrà, Kraũjo dirvà. Nès Psálmių knỹgoje parašýta: *Jų̃ buveĩnė tebūniẽ apleistà, iȓ tenebūniẽ kám jojè gyvénti!* Iȓ: *Jõ pãreigą teguĩ kìtas gáuna!* Taĩgi, yrà žmonių̃, kuriẽ bùvo mū́sų draugỹstėje per vìsą tą̃ laĩką, kuomèt Viẽšpats Jẽzus bū́davo sù mumìs, pràdedant nuõ Jõno krìkšto ìki diẽnai, kurią̃ jìs nuõ mū́sų pàimtas; reĩkia, kàd víenas iš jų̃ bū́tų draugè sù mumìs liùdytojas jõ prisikėlìmo. Jiẽ pastãtė dù: Juõzapą, kuȓs vadìnosi Barsãbas iȓ bùvo pramìntas Teisiúoju, iȓ Motiẽjų; tuomèt jiẽ meĩdėsi, sakýdami: Tù, Viẽšpatie, kuȓs žinaĩ visų̃ širdis, paródyk, katrą̃ iš šìtų dviejų̃ išsirinkaĩ, kàd im̃tų viẽtą šìtos tarnỹstės iȓ apaštalỹstės, nuõ kuriõs atpúolė Jùdas, kàd eĩtų į sãvąją viẽtą. Paskuĩ jiẽ mẽtė dėl jų̃dviejų bùrtus. Bùrtas nubū̃rė Motiẽjui, iȓ jìs bùvo įskaitýtas į vienúoliką apãštalų.

Evangelija

Mãto 11, 25—30

Anuõ metù Jẽzus, atsiliẽpdamas, tãrė: Aš gárbinu tavè, Tẽve, dangaũs iȓ žẽmės Viẽšpatie, kàd taĩ pàslėpei nuõ išmintìngųjų iȓ gudrių̃jų iȓ taĩ apréiškei mažutẽliams. Taĩp, Tẽve, nès taĩp táu patìko. Vìsa mán màno Tẽvo atidúota. Iȓ nė víenas nepažį́sta Sūnaũs, kaĩp tìk Tẽvas; taĩp pàt iȓ Tẽvo niẽkas nepažį́sta, kaĩp tìk Sūnùs, iȓ kám Sūnùs panorẽs apréikšti. Ateĩkite pàs manè visì, kuriẽ vaȓgstate iȓ ẽsate apsuñkinti, iȓ àš jùs atgaivìnsiu. Im̃kite sáu màno jùngą iȓ mókykitės ìš manę̃s, nès àš romùs iȓ nuolankiõs širdiẽs; taĩp jū̃s ràsite sàvo síeloms ãtilsio. Nès màno jùngas saldùs iȓ màno naštà lengvà.

20. 4 kóvo. Šv. Kazìmiero Išpažinẽjo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 31, 8—11)

Paláimintas turtuõlis, kuȓs àtrastas bè dėmẽs, kuȓs nenuẽjo paskuĩ áuksą iȓ neturẽjo viltiẽs piniguosè iȓ turtuosè. Kàs jìs, iȓ mẽs

jį girsime? Nès jìs padãrė nuostabių̃ dalỹkų sàvo gyvẽnime. Kàs bùvo juõ išmėgìntas ir̃ ràstas tóbulas? Tokiám bùs ámžino gỹriaus. Kàs galė́jo péržengti ir̃ nepéržengė, darýti pìkta ir̃ nedãrė? Todė̃l jõ gėrýbės patvìrtintos Viẽšpaties, ir̃ vìsas šventų̃jų susirinkìmas skel̃bs jõ ìšmaldas.

Evangelija

Lùko 12, 35—40

Anuõ metù Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Tebūniẽ jū́sų strė́nos sujúostos ir̃ uždegtì žiburiaĩ jū́sų rañkose. Jū̃s bū́kite panãšūs į̃ žmónes, láukiančius sàvo valdõvo, pargrį̃žtančio ìš vestùvių, kàd, kaĩp tìk ateĩs ir̃ pabel̃s, tuojaũ jám atidarýtų. Paláiminti tiẽ tarnaĩ, kuriuõs atė̃jęs valdõvas ràs bùdinčius. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jìs susijuõs, pasodiñs juõs priẽ stãlo ir̃, eĩdamas apliñkui, tarnaũs jíems. Jéi jìs pareĩtų antrojè naktiẽs sargýboje, ar̃ pareĩtų trečiojè sargýboje ir̃ taĩp juõs ràstų, paláiminti tiẽ tarnaĩ. Taĩgi įsidėmė́kite, jéi šeiminiñkas žinótų, kurią̃ vãlandą ateĩs vagìs, jìs jùk budė́tų ir̃ neléistų įsiláužti į̃ sàvo namùs. Ir̃ jū̃s bū́kite prisireñgę, nès žmogaũs Sūnùs ateĩs vãlandą, kurią̃ nemãnote.

21. 7 kóvo. Šv. Tõmo Akviniẽčio, Išpažinė́jo ir̃ Bažnýčios Mókytojo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 7, 7—14)

Aš tróškau, ir̃ dúota mán išmãnymo; àš šaukiaũs, ir̃ atė̃jo į̃ manè išmintiẽs dvasià; àš ją̃ stačiaũ augščiaũ ùž karalystès ir̃ sóstus ir̃, palýginant sù jà, niekaĩs laikiaũ turtùs; àš nelýginau sù jà brangaũs akmeñs, nès vìsas áuksas, sù jà palýgintas, yrà trùputis smìlčių, ir̃ kaĩp dum̃blas laĩkomas sidãbras gretà jõs. Aš ją̃ pamė́gau labiaũ ùž sveikãtą ir̃ ùž gražùmą ir̃ nùtariau laikýti ją̃ šviesà, nès jõs žibė̃jimas neužgẽsomas. Bèt draugè sù jà mán atė̃jo visókių gėrýbių ir̃ per̃ jõs rankàs nesuskaĩtomo lõbio; àš liñksminaus visaĩs dalỹkais, nès tà išmintìs ė̃jo tiẽs manim̃, ir̃ àš nežinójau, kàd jì visų̃ tų̃ dalỹkų mótina. Aš išmókau jõs bè klastõs, teikiù ją̃ bè pavydo ir̃ nèslepiu jõs turtingùmo. Nès jì begalìnis tur̃tas žmonė́ms: kuriẽ juõ pasinaudójo, pasidãrė Diẽvo prietelỹstės dalỹviai.

Evangelija

Mãto 5, 13—19

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jū̃s žẽmės druskà: jéi druskà išdvõks, kuõ jì bùs sū̃doma? Jì daugiaũ niẽkam nebetiñka, kaĩp tik išmèsti laukañ iř žmonė́ms mìndžioti. Jū̃s pasáulio šviesà. Negãli bū́ti pàslėptas miẽstas, pastatýtas kalnė̀. Taĩp pàt nėdegama žiburio iř nėdedama jõ põ saikù, bèt į̃ žibintùvą, kàd šviẽstų visíems, kuriẽ yrà namuosè. Tegul̃ jū́sų šviesà taĩp šviẽčia žmonių̃ akìvaizdoje, kàd jiè matýtų gerùs jū́sų dárbus iř gárbintų jū́sų Tė́vą, kuřs yrà danguję̀. Nemanýkite, bū́k àš atẽjęs Į̃stãtymo ař Pranašų̃ panaikìnti; nè panaikìnti àš atėjaũ, bèt įvỹkdyti. Nès ìš tikrų̃jų, àš sakaũ jùms, kõlei dangùs iř žẽmė nepraeĩs, neĩ vienà jotà iř neĩ víenas bruožẽlis neišnỹks iš Į̃stãtymo, ìki vìsa įvỹks. Taĩgi, kàs panaikìntų víeną šìtų mažiáusių paliepìmų iř taĩp mókytų žmónes, bùs vadìnamas mažiáusis dangaũs karalỹstėje; õ kàs jį̃ laikỹs iř mókys, tàs bùs vadìnamas dìdis dangaùs karalỹstėje.

22. 9 kóvo. Šv. Praiciškos Romė́nės, Našlė̃s

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 31, 10—31)

Žr. Com. Sanct. 263 psl.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. Com. Sanct. 260 psl.

23. 18 kóvo. Šv. Aleksándro Jeruzaliẽčio, Výskupo iř Kentė́tojo

Skaitymas

Šv. Jokū̃bo Apãštalo láiško (Jok 1, 12—18)

Žr. Com. Sanct. 246 psl.

Evangelija

Lùko 14, 26—33

Žr. Com. Sanct. 246 psl.

24. 19 kóvo. Šv. Juõzapo, Švenč. Marìjos Panõs sužadė́tinio

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 45, 1—6)

Jìs bùvo Diẽvo iř žmonių̃ mýlimas, jõ atsiminìmas paláimintas. Diẽvas padãrė jį̃ garbè lýgų šventíesiems, išáugštino jį̃ nẽprietelių̃ báimei iř jõ žõdžiais sustãbdė stebuklìngus žénklus. Jìs padãrė jį̃ garbìngą karãlių akìvaizdoje, dãvė jám įsãkymų apiẽ jõ taũtą iř jám paródė sàvo gar̃bę. Už ištikimýbę iř romùmą jìs pašvéntino jį̃ iř išsirìñko jį̃ ìš visų̃ žmonių̃ tárpo. Jìs dãvė jám išgir̃sti sàvo bal̃są iř įvedė jį̃ į̃ dẽbesį iř jám dãvė véidas į̃ véidą įsãkymų, gyvẽnimo iř draũsmės įstãtymą.

Evangelija

Mãto 1, 18—21

Jė́zaus Mótinai Marìjai ẽsant pažadė́tai Juõzapui, anksčiaũ nekaĩp juõdu susiẽjo, pasiródė, kàd jì pradė́jusi ìš šventõsios Dvãsios. Jõs výras Juõzapas, bū́damas teisùs iř nenorė́damas jõs skélbti, norė́jo ją̃ slapčià paléisti. Bèt, jám taĩ bemą̃stant, štaĩ, Viẽšpaties ángelas pasiródė jám sapnè iř tãrė: Dóvido sūnaũ, Juõzapai, nebijók priim̃ti sàvo žmonõs Marìjos, nès kàs jojè gìmė, yrà ìš šventõsios Dvãsios; jì pagimdỹs sū́nų, õ tù pramiñsi jį̃ vardù JĖZUS, nès jìs išgélbės sàvo taũtą ìš jų̃jų núodėmių.

25. 21 kóvo. Šv. Benedìkto Abãto

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 45, 1—6)

Žr. Com. Sanct. 258 psl.

Evangelija

Mãto 19, 27—29

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

26. 24 kóvo. Šv. Gabriẽlio Arkángelo

Skaitymas

Prãnašo Daniẽlio (Dan 9, 21—26)

Štaĩ Gabriẽlis, tàs výras, kurį̃ anksčiaũ buvaũ mãtęs regė́jime, greĩtai skrìsdamas pàlietė manè vakarìnės aukõs metù. Jìs pamókė manè, kalbė́jo mán ir̃ tãrė: Daniẽli, dabar̃ àš išė́jaũ pamókyti tavę̃s, kàd supràstumei. Táu pradė́jus meĩstis, išė́jo žõdis, õ àš atė́jaũ táu pasakýti, nès tù esì mieliáusis žmogùs; taĩgi tù im̃k į̃ šìrdį žodžiùs ir̃ supràsk regė́jimą. Septýnios dẽšimtys saváičių paskìrta tàvo taũtai ir̃ tàvo šventájam miẽstui, kàd bū́tų panaikìntas nusižengìmas ir̃ gãlą gáutų núodėmė, kàd bū́tų sunaikìnta neteisýbė ir̃ bū́tų atvestà amžinà teisýbė, kàd bū́tų įvýkdytas regė́jimas ir̃ pranašýstė ir̃ bū́tų pàteptas šventų̃jų Šventàsis. Žinók tàt ir̃ įsidėmė́k: nuõ dúoto įsãkymo vė̃l statýti Jerùzalę ìki Krìstui vãdui bùs septýnios saváitės ir̃ šẽšios dẽšimtys dvì saváitės; ir̃ vė̃l bùs stãtomos gãtvės ir̃ síenos príespaudos metù. Põ šẽšiasdešimt dviejų̃ saváičių bùs ùžmuštas Krìstus ir̃ nebebùs jõ tautõs, kurì jõ išsigiñs. Miẽstą ir̃ šventýklą sugriaũs tautà sù ateĩsiančiu vadù; jų̃ gãlas bùs sunaikìnimas, ir̃ kãrui pasibaĩgus, bùs paskirtàsis sunaikinìmas.

Evangelija

Lùko 1, 26—38

Anuõ metù: Angelas Gabriẽlis bùvo Diẽvo siųstas į̃ Galiliejos miẽstą, kur̃s vadìnamas Nazarètas, pàs mergáitę, pažadė́tą výrui, vardù Juõzapui, ìš Dóvido namų̃; õ mergáitės var̃das bùvo Marijà. Angelas, atė̃jęs pàs ją̃, tãrė: Sveikà, malónės pilnóji, Viẽšpats sù tavimì; pagirtà tù tar̃p móterų. Jì, taĩ išgir̃dus, nusigañdo jõ žõdžių ir̃ mãnė sáu, kóks čià yrà tàs pasvéikinimas. Angelas jái tãrė: Nebijók, Marìja, nès tù radaĩ malónės pàs Diẽvą. Štaĩ pradė́si įsčioje ir̃ pagimdýsi sū́nų ir̃ pramiñsi jį̃ vardù JĖZUS. Jìs bùs dìdis ir̃ bùs vadìnamas Augščiáusiojo Sūnumì.

Viẽšpats Diẽvas duõs jõ tė́vo Dóvîdo sóstą: jìs karaliaũs Jokū̃bo namuosè peȓ ámžius, iȓ jõ karaliãvimui nebùs gãlo. Tuomèt Marijà tãrė ángelui: kaĩp taĩ įvỹks, kadángi àš nepažį́stų výro? Angelas atsãkė iȓ jái tãrė: Šventóji Dvasià nužeñgs añt tavę̃s, iȓ Augščiáusiojo galýbė apdeñgs tavè sàvo šešėliù; todė̃l iȓ Šventàsis, kuȓs gim̃s ìš tavę̃s, vadìnsis Diẽvo Sūnumì. Štaĩ tàvo gimináitė Elžbietà, iȓ jì pradė́jo sū́nų sàvo senãtvėje, iȓ šìtas mė́nuo yrà šẽštas taĩ, kurì vadìnama nevaisìnga, nès nėrà dalỹko negãlimo Diẽvui. O Marijà tãrė: Štaĩ àš Viẽšpaties tarnáitė, tebūniẽ mán taĩp, kaĩp tù pasakeĩ.

27. 25 kóvo. Švenč. Marìjos P. Apreiškìmo

Skaitymas

Izaìjo prãnašo (Iz 7, 10—15)

Žr. aug. 4 psl.

Evangelija

Lùko 1, 26—38

Žr. aug. 182 psl.

28. Viẽšpaties Kančiõs savàitėje, penktãdienį Septynių Švenč. Marìjos P. Skausmų̃

Skaitymas

Judìtos knỹgos (Judìtos 13, 22—25)

Viẽšpats paláimino tavè sàvo galýbe, nès peȓ tavè niekù pàvertė mū́sų nẽprietelius. Tù, dukteriẽ, esì Viẽšpaties, augščiáusiojo Diẽvo paláiminta labiaũ, nekaĩp vìsos móterys žẽmėje. Pašlóvintas teesiẽ Viẽšpats, kuȓs sutvė́rė dañgų iȓ žẽmę, kuȓs vẽdė tavè nukiȓsti galvõs mū́sų nẽprietelių vãdui, nès šiañdien jìs padãrė tàvo vaȓdą taĩp dìdį, kàd žmónės, atsimindamì peȓ ámžius Viẽšpaties galýbę, niekuomèt nesiliaũs tavę̃s gýrę, nès ùž juõs tù nepasigailė́jai sàvo gyvýbės, kaĩ mateĩ sàvo giminė̃s suspaudìmą iȓ síelvartą, bèt pašãlinai prãpultį mū́sų Diẽvo akìvaizdoje.

Evangelija

Jõno 19, 25—27

Anuõ metù: Priẽ Jė́zaus krỹžiaus stovė́jo jõ mótina, jõ mó⸗tinos sesuõ Marijà Kleopíenė ir̃ Marijà Magdalenà. Jė́zus, pa⸗mãtęs mótiną ir̃ stóvintį mókytinį, kurį̃ jìs mylė́jo, tãrė sàvo mó⸗tinai: Moterìške, štaĩ tàvo sūnùs. Paskuĩ tãrė mókytiniui: Štaĩ tàvo mótina. Nuõ tõs valandõs mókytinis pàėmė ją̃ pàs savè.

29. 14 balañdžio. Šv. Jùstino Kentė́tojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 1, 18—25. 30)

Bróliai: Žõdis apiẽ krỹžių tíems, kuriẽ žū̃na, tiesà, yrà paikýbė; bèt tíems, kuriẽ išgãnomi, taĩ yrà, mùms, jìs yrà Diẽvo galýbė. Nès parašýta: *Aš sunaikìnsiu išmintìngųjų ìšmintį ir̃ niekaĩs pavei̇̃siu gudriũjų gudrýbę.* Kur̃ yrà išmintìngasis? kur̃ Rãšto žinõvas? kur̃ šiõ pasáulio tyrinė́tojas? Ar̃ Diẽvas nepàvertė šiõ pasáulio išmin⸗tiẽs paikýbe? Nès pasáuliui sàvo išmintimì nepažìnus Diẽvo jõjo iš⸗mintyjè, Diẽvui patìko išganýti skelbìmo paikýbe tuõs, kuriẽ tìki. Nès ir̃ žỹdai reikaláuja stebùklų, ir̃ graikaĩ jíeško išmintiẽs; bèt mẽs skélbiame Krìstų, prikáltąjį añt krỹžiaus, kur̃s žỹdams, tiesà, yrà pa⸗pìktinimas, õ pagónims paikýbė, bèt pašauktíesiems, kaĩp žỹdams, taĩp ir̃ graikáms, Krìstų, Diẽvo galýbę ir̃ ìšmintį. Nès ìš Diẽvo ei̇̃⸗nanti paikýbė yrà išmintingèsnė ùž žmónes ir̃ ìš Diẽvo eĩnanti silp⸗nýbė stiprèsnė ùž žmónes. Per̃ jį̃ jū̃s ẽsate Krìstuje Jė́zuje, kursaĩ mùms pasidãrė Diẽvo išmintìs, teisùmas, pašvéntinimas ir̃ atpirkìmas.

Evangelija

Lùko 12, 2—8

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Nėrà niẽko ùž⸗dengta, kàs nebùs atìdengta, neĩ pàslėpta, kàs nepasidarýtų ži⸗noma. Nès ką̃ sãkėte tamsýbėje, bùs sãkoma šviesojè, ir̃ ką̃ kam⸗bariuosè kalbė́jote į̃ aũsį, bùs skélbiama añt stogū̃. Sakaũ gi jùms, sàvo príeteliams: Nebijókite tū̃, kuriẽ ùžmuša kū́ną ir̃ põ tõ niẽko daugiaũ nebegãli padarýti. Aš jùms paródysiu, kõ tù⸗rite bijóti: Bijókite tõ, kur̃s užmùšęs tùri gãlios įmèsti į̃ prãgarą.

Bejè, sakaũ jùms, tõ bijókite. Agi nè penkì žvìrbliai pardúo-dami ùž dù skatikù, tačiaũ nė víenas jų̃ Diẽvo neužmir̃štamas. Jùk ir̃ visì jū̃sų galvõs plaukaĩ suskaitýti. Taĩgi, nebijókite, jū̃s vertesnì ùž daũg žvìrblių. Aš sakaũ jùms: kàs išpažìns manè žmonių̃ akìvaizdoje, tą̃ ir̃ žmogaũs Sūnùs išpažìns Diẽvo angelų̃ akìvaizdoje.

30. 23 balañdžio. Šv. Jùrgio Kentė́tojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 2, 8—10; 3, 10—12)

Žr. Com. Sanct. 248 psl.

Evangelija

Jõno 15, 1—7

Žr. Com. Sanct. 250 psl.

31. 25 balañdžio. Šv. Mõrkaus Evangelìsto

Skaitymas

Ezekiẽlio prãnašo (Ez 1, 10—14)

Keturių̃ gyvū̃nų véido tóks bùvo panašùmas: priešakyjè žmo-gaũs véidas, liū̃to véidas visų̃ keturių̃ dešinėjè, ver̃šio véidas visų̃ ke-turių̃ kairėjè ir̃ ãro véidas visų̃ keturių̃ viršujè. Jų̃ veidaĩ bùvo pa-keltì, ir̃ jų̃ sparnaĩ ištiestì augštȳn; dvejì sparnaĩ síekė kìts kìtą ir̃ dvejĩ deñgė jų̃ kū́nus. Kiekvíenas jų̃ ė̃jo tiẽs sàvo véidu. Kur̃ dvasià stū̃mė, teñ jiẽ ė̃jo ir̃ eidamì nesìgręžė. Gyvū̃nų panašùmas bùvo tóks: žiū̃rint jiẽ atródė lýg žėrinčių añglių ugnìs ir̃ lýg dẽgantys švyturiaĩ. Gyvū̃nų tárpe bùvo mãtoma šeñ ir̃ teñ bėgiójanti blìzganti ugnìs ir̃ ìš ugniẽs išeĩnąs žaĩbas. Gyvū̃nai ė̃jo ir̃ grį̃žo kaĩp žaĩbo švitrãvimas.

Evangelija

Lùko 10, 1—9

Anuõ metù: Viẽšpats paskýrė dár kitùs septýnias dẽšimtis dù ir̃ ìšsiuntė juõs põ dù pirmà savę̃s į̃ visùs miestùs ir̃ vietàs,

kur̃ jìs pàts turė́jo ateĩti. Jìs jíems sãkė: Pjūtìs, tiesà, dìdelė, õ darbininkų̃ mãža. Taĩgi, prašýkite pjūtiẽs Viẽšpatį sių̃sti darbiniñkų į̃ sàvo pjū̃tį. Eĩkite, štaĩ àš siunčiù jùs, kaĩp avinėliùs, tar̃p vilkų̃. Nesinèškite neĩ maišẽlio, neĩ del̃mono, neĩ autùvo ir̃ niẽko kelyjè nesvéikinkite. Į kuriuõs tìk namùs įeĩsite, pirmà sakýkite: Ramýbė teesiẽ šìtiems namáms. Jéi tenaĩ bùs ramýbės sūnùs, jū́sų ramýbė ilsė̃sis jamè; jéigu nè, jì sugrį̃š pàs jùs. Pasilìkite tuosè pačiuosè namuosè válgydami ir̃ gerdamì, kõ pàs juõs yrà, nès darbiniñkas ver̃tas sàvo ùžmokesčio. Neváikščiokite ìš namų̃ į̃ namùs. Į kurį̃ tìk miẽstą įeĩsite, ir̃ priim̃s jùs, válgykite, kàs jùms pàdedama. Gýdykite jamè ẽsančius ligónius ir̃ sakýkite jíems: Jùms prisiar̃tino Diẽvo karalỹstė.

32. 26 balañdžio. Švenč. Marìjos P. Gerõsios Patarė́jos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 23—31)

Kaĩp vỹnmedis àš króviau žiedùs sù skaniù kvapù, ir̃ màno žiedaĩ nẽša puikių̃ ir̃ gausių̃ vaĩsių. Aš mótina gražiõs méilės ir̃ báimės, pažinìmo ir̃ šventõs viltiẽs. Manyjè visà kẽlio ir̃ tiesõs malónė; manyjè visà gyvẽnimo ir̃ dorýbės viltìs. Ateĩkite pàs manè visì, kuriẽ manę̃s trókštate, ir̃ pasisótinkite màno vaĩsiais! Nès màno dvasià saldèsnė ùž mẽdų ir̃ màno tėvonỹstė ùž mẽdų ir̃ medaũs sývą. Màno atsiminìmas pasiliẽka visosè ámžių kartosè. Kuriẽ manę̃s válgo, dár al̃ksta, ir̃ kuriẽ manę̃s gẽria, dár trókšta. Kàs manę̃s klaũso, nebùs sugė́dintas, ir̃ kàs veĩkia manyjè, tiẽ nenusidė̃s. Kuriẽ skleĩdžia apiẽ manè šviẽsą, turė̃s ámžinąjį gyvẽnimą.

Evangelija

Lùko 1, 26—33

Anuõ metù: Angelas Gabriẽlis bùvo Diẽvo sių̃stas į̃ Galiliẽjos miẽstą, kur̃s vadìnamas Nazarètas, pàs mergáitę, pažadė́tą výrui, vardù Juõzapui, ìš Dóvido namų̃; õ mergáitės var̃das bùvo Marijà. Angelas, atė̃jęs pàs ją̃, tãrė: Sveikà, malónės pilnóji, Viẽšpats sù tavimì; pagirtà tù tar̃p móterų. Jì, taĩ išgir̃dus, nusigañdo jõ žõdžių ir̃ mãnė sáu, kóks čià yrà tàs pasvéikinimas

Angelas jái tãrė: Nebijók, Marìja, nès tù radaĩ malónės pàs Diẽvą. Štaĩ pradḗsi įsčioje iř pagimdýsi sū́nų iř pramiñsi jį̃ vardù JĖZUS. Jìs bùs dìdis iř bùs vadìnamas Augščiáusiojo Sūnumì, Viẽšpats Diẽvas duõs jám jõ tḗvo Dóvîdo sóstą; jìs karaliaũs Jokũbo namuosè peř ámžius iř jõ karaliãvimui nebùs gãlo.

33. Trečiãdienį põ 2 sekmãdienio põ Velýkų. Šv. Juõzapo, Švenč. Marìjos P. Sužadḗtinio, Išpažinḗjo iř visuotìnės Bažnýčios Globḗjo iškilmẽ

Skaitymas

Pradžiõs knýgos (Prad 49, 22—26)

Juõzapas vìs áuga iř áuga. Jìs dailùs pasižiūrḗti; jõ atžalà skẽčiasi añt mū̃ro. Bèt šauliaĩ jį̃ įérzino, iř sù juõ vaĩdijosi iř jám pavydḗjo. Jõ kilpìnis pasilìko stipriaĩ į̃temptas, iř atrištì lìko jõ pečių̃ iř rañkų pánčiai rañkomis galìngojo Diẽvo Jokũbo. Iš teñ išė̃jo ganýtojas iř Izraėlio uolà. Tàvo tḗvo Diẽvas bùs tàvo padėjḗjas, iř Visagãlis tavè paláimins dangaũs paláiminimais ìš augštýbių, iř paláiminimais gelmḗs, ēsančios apačiojè, paláiminimais krūčių̃ iř įsčios. Tàvo tḗvo paláiminimai viřšija jõ tėvų̃ paláiminimus, kõlei neateĩs amžinų̃jų kalvų̃ troškìmas. Teguĩ jìs ateĩna añt Juõzapo galvõs iř añt Nazarãjo momenies jõ brólių tárpe.

Evangelija

Lùko 3, 21—23

Anuõ metù: Kaĩ visà tautà krìkštijosi, taĩp pàt iř Jḗzui apsikrìkštijus, atsitìko, kàd, jám besimeĩdžiant, atsidãrė dangùs, šventóji Dvasià nùžengė añt jõ kū̃nišku pavìdalu, kaĩp balañdis, iř baĩsas atsìliepė ìš dangaũs: Tù mylimàsis màno Sūnùs, tavè àš sáu pamė̃gau. Jḗzui bùvo apiẽ trìs dẽšimtis mẽtų, kaĩ jìs pradḗjo. Jìs bùvo laĩkomas Juõzapo sūnumì.

34. 1 gegùžio. Šv. Apãštalų Pilýpo iř Jokũbo

Skaitymas

Išmintiẽs knýgos (Išm 5, 1—5)

Žr. Com. Sanct. 249 psl.

Evangelija

Jõno 14, 1—14

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Tenenusigą̃sta jū́sų širdìs: jū̃s tìkite į Diẽvą, ir̃ į manè tikė́kite. Màno Tė́vo namuosè daũg buveĩnių. Jéi taĩp nebū́tų, bū́čiau jùms pasãkęs, nès àš einù jùms viẽtos prireñgti. Kuomèt àš bū́siu nuė̃jęs ir̃ prireñgęs jùms viẽtos, vė̃l ateĩsiu ir̃ pasiim̃siu jùs pàs savè, kàd, kur̃ àš esù, teñ ir̃ jū̃s bū́tumėte. Kur̃ àš einù, jū̃s žìnote ir̃ kẽlią žìnote. Tõmas jį̃ pakláusė: Viẽšpatie, mẽs nežìnome, kur̃ tù einì; kaĩpgi gãlime žinóti kẽlią? Jė́zus jám tãrė: Aš kẽlias, tiesà ir̃ gyvẽnimas. Nė víenas neateĩna pàs Tė́vą, kaĩp tìk per̃ manè. Jéi bū́tumėte pažìnę manè, jū̃s jùk pažìntumėte taĩp pàt màno Tė́vą; jaũ dabar̃ jū̃s jį̃ pažį́state ir̃ jį̃ mãtėte. Pilỹpas jám tãrė: Viẽšpatie, paródyk mùms Tė́vą, ir̃ bùs mùms ganà. Jė́zus jám atsãkė: Tíek daũg laĩko esù sù jumìs, ir̃ jū̃s nepažį́state manę̃s? Pilỹpai, kàs manè mãto, mãto ir̃ Tė́vą. Kaĩpgi tù sakaĩ: Paródyk mùms Tė́vą? Ar̃ jū̃s nètikite, kàd àš Tėvuje ir̃ Tė́vas yrà manyjè? Žodžiùs, kuriuõs àš kalbù, nè ìš savę̃s kalbù; bèt pasiliẽkąs manyjè Tė́vas, jìs dãro dárbus. Ar̃ jū̃s nètikite, kàd àš Tėvuje ir̃ Tė́vas yrà manyjè? Jéi nè, taĩ tikė́kite dė̃l pačių̃ darbų̃. Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, kàs tìki į manè, dárbus, kuriuõs àš daraũ, ir̃ jìs darỹs ir̃ didesnių̃ ùž juõs darỹs, nès àš einù pàs Tė́vą. Ir̃ kõ tìk prašýsite Tė́vą màno vardù, taĩ àš padarýsiu, kàd Tė́vas bū́tų pagárbintas Sūnujè. Jéi kõ prašýsite manè màno vardù, taĩ àš padarýsiu.

35. 3 gegùžio. Šv. Krỹžiaus Atradìmo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 2, 5—11)

Bróliai: Turė́kite savyjè tokiuõs jausmùs, kokiuõs turė́jo Krìstus Jė́zus. Jìs, esmè bū́damas Diẽvas, nelaĩkė pasisãvinimu bū́ti lygiám sù Dievù; bèt jìs pàts savè sunaikìno, prisiim̃damas tar̃no pavìdalą, pasidãręs panašùs į žmónes ir̃ viršujinė ìšvaizda ràstas kaĩp žmogùs. Jìs pàts savè pasižẽmino, pasidãręs klusnùs ìki mir̃čiai, mir̃čiai gì krỹžiaus. Todė̃l ir̃ Diẽvas išáugštino jį̃ ir̃ dovanójo jám var̃dą, vir-

šėsnį ùž visùs vardùs, kàd Jėzaus vardù *priklaũptų visóks kẽlias* dangujè, žẽmėje iȓ põ žemè, iȓ kàd *kiekvíenas liežùvis išpažìntų*, jóg Viẽšpats Jėzus Krìstus yrà Diẽvo Tėvo garbei.

Evangelija

Jõno 3, 1—15

Anuõ metù: Bùvo víenas žmogùs ìš parisiẽjų, vardù Nikodėmas, žỹdų vyresnỹsis. Jìs nakčià atẽjo pàs Jėzų iȓ jám kalbėjo: Rabbi, mẽs žìnome, kàd tù atėjaĩ nuõ Diẽvo, kaĩp mókytojas, nès niẽkas negalėtų darýti tų̃ stebùklų, kuriuõs tù daraĩ, jéi Diẽvas nebū́tų sù juõ. Jėzus atsãkė iȓ jám tãrė: Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ táu, jéi kàs neatgims ìš naũjo, tàs negalẽs matýti Diẽvo karalỹstės. Nikodėmas jį̃ pakláusė: Kaĩp gãli žmogùs gimti, sẽnas bū́damas? aȓgi jìs gãli añtrą kaȓtą įeĩti į sàvo mótinos vìdurius, kàd vė̃l atgimtų. Jėzus atsãkė: Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ táu, jéi kàs neatgims ìš vandeñs iȓ šventõsios Dvãsios, tàs negalẽs įeĩti į Diẽvo karalỹstę. Kàs gìmė ìš kū́no, yrà kū́nas, iȓ kàs gìmė ìš Dvãsios, yrà dvasià. Nesistebė́k, kàd táu pasakiaũ: reĩkia jùms ìš naũjo gimti. Vė́jas pùčia, kuȓ nóri; giȓdi jõ ūžìmą, bèt nežinaĩ, ìš kuȓ jìs ateĩna, aȓ kuȓ eĩna; taĩp yrà sù kiekvíenu, kuȓs gìmė ìš Dvãsios. Nikodėmas atsìliepė iȓ jį̃ pakláusė: Kaĩp taĩ gãli bū́ti? Atsakýdamas Jėzus jám tãrė: Tù mókytojas Izraėlyje iȓ taĩ nežinaĩ? Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ táu, mẽs kaĩbame, ką̃ žìnome, iȓ liùdijame, ką̃ mãtėme; bèt jū̃s nepriìmate mū́sų liùdijimo. Jéi mán kaĩbant jùms apiẽ žẽmiškus dalykùs, jū̃s nètikite, kaĩp tikė́site, jéi jùms kalbė́siu apiẽ dañgiškuosius? Niẽkas neùžžengė į dañgų, kaĩp tìk tàs, kuȓs nùžengė ìš dangaũs: žmogaũs Sūnùs, kuȓs yrà dangujè. Iȓ kaĩp Mozė pakė́lė augštỹn žálti̧ týruose, taĩp tùri bū́ti augštỹn pakéltas žmogaũs Sūnùs, kàd kiekvíenas, kuȓs į jį̃ tìki, nepražū́tų, bèt turė́tų ámžinąjį gyvẽnimą.

36. 3 gegùžio. Šv. Aleksándro Kentė́tojo
(Velýkų metù)

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 1, 3—7)

Žr. Com. Sanct. 250 psl.

Evangelija

Jõno 15, 5—11

Žr. Com. Sanct. 250 psl.

Ne Velýkų metù

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 5, 16—20)

Žr. Com. Sanct. 252 psl.

Evangelija

Lùko 6, 17—23

Žr. Com. Sanct. 252 psl.

37. 4 gegùžio. Šv. Mónikos Našlẽs

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (1 Tim 5, 3—10)

Mylimiáusis: Ger̃bk našlès, kuriõs yrá tikraĩ nãšlės. Bèt jéi kurì našlẽ tùri vaikų̃ ar̃ vaikų̃ vaikų̃, jì teišmóksta visų̃ pirmà laikýti pagarbojè sàvo namùs ir̃ atsilýginti gimdýtojams; nès taĩ patiñka Diẽvo akìvaizdoje. Kurì gì yrà tikraĩ našlẽ ir̃ apleistà, tegul̃ tùri viltiẽs Dievù ir̃ tegul̃ ištvermìngai laĩkosi maldų̃ ir̃ prãšymų nãktį ir̃ diẽną. Nès gyvẽnanti gẽriuose, yrà numìrus, gyvà tebebū̃damà. Ir̃ taĩ įsakýk, kàd jõs bū̃tų nepeĩktinos. Bèt jéi kàs nesirū̃pina savaĩsiais ir̃ ýpač namìškiais, tàs išsigýnė tikẽjimo ir̃ yrà piktèsnis ùž nètikintį. Našlẽ tebū̃niẽ renkamà nemažiaũ kaĩp šešių̃ dešimtų̃ mẽtų, kurì bùvo víeno výro žmonà, tùrinti sàvo gerų̃ darbų̃ liùdijimą: jéi jì vaikùs išáuklėjo, jéi svečiùs priim̃davo, jéi pláudavo šventų̃jų kójas, jéi šel̃pdavo keñčiančius sielvartą, jéi steñgėsi darýti visókius gerùs dárbus.

Evangelija

Lùko 7, 11—16

Anuõ metù: Jė́zus ẽjo į̃ miẽstą, kur̃s vadìnamas Najìmas; draugè sù juõ ẽjo jõ mókytiniai ir̃ gausì minià. Prisiar̃tinant jám

prie miẽsto var̃tų, štai nẽšė numìrėlį, vienatìnį sū́nų mótinos, õ tà bùvo našlė̃; draugè sù jà ė̃jo dìdelė miẽsto miniàa. Pamãtęs ją̃ Viẽšpats, gailestingùmo sujùdintas dė̃l jõs, jái tãrė: Neveřk. Ir̃ jìs prisiar̃tino ir̃ prisìlietė neštùvų. (Tie gi, kurie nẽšė, su-stójo.). Tuomèt jìs tãrė: Jaunikáiti, sakaũ táu, kélkis. Numì-rėlis atsisė́do ir̃ ė̃mė kalbė́ti. O jìs atìdavė jį̃ jõ mótinai. Visùs àpėmė báimė, ir̃ jie gárbino Diẽvą, sakýdami: Dìdis prãnašas kìlo mū́sų tárpe, ir̃ Diẽvas aplañkė sàvo taũtą.

38. 7 gegùžio. Šv. Stanìslovo, Výskupo ir̃ Kentė́tojo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 5, 1—5)

Žr. Com. Sanct. 249 psl.

Evangelija

Jõno 15, 1—7

Žr. Com. Sanct. 250 psl.

Evangelija

Jõno 10, 11—16

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Aš geràsis ga-nýtojas. Geràsis ganýtojas dúoda sàvo gyvýbę ùž sàvo avìs. Samdinỹs, kur̃s nè ganýtojas, kuriám ãvys nè sãvos, pamãtęs ateĩnantį vil̃ką, paliẽka avìs ir̃ bė́ga; vil̃kas gróbia ir̃ išvaĩko avìs. Samdinỹs bė́ga, nès jìs samdinỹs, ir̃ jám nerū̃pi ãvys. Aš geràsis ganýtojas; àš pažį́stu savą́sias, ir̃ mãnosios pažį́sta manè, taĩp kaĩp pažį́sta manè Tė́vas ir̃ àš pažį́stu Tė́vą. Todė̃l àš guldaũ sàvo gyvýbę ùž sàvo avìs. Aš turiù ir̃ kitų̃ avių̃, kuriõs nè iš šìtos avìdės; mán reĩkia ir̃ jõs atvèsti; jõs klausỹs màno bal̃so, ir̃ bùs vienà avìdė ir̃ víenas ganýtojas.

39. 10, 15 ar̃ 20 gegùžio. Šv. Izìdoriaus Artójo

Skaitymas

Šv. Jokū̃bo Apā̃štalo láiško (Jok 5, 7. 8. 11. 16. 17. 18)

Bū́kite kañtrūs, bróliai, ìki Viẽšpaties atėjìmui. Štaĩ artójas láukia brangaũs žẽmės vaĩsiaus, kantriaĩ kęsdamas, ìki gaũs *ankstývojo ir̃ vėlývojo lietaũs.* Taĩp bū́kite kañtrūs ir̃ jū̃s ir̃ sutvìrtinkite sàvo širdìs, nès Viẽšpaties atėjìmas yrà artì. Štaĩ mẽs vadìname paláimintais tuõs, kuriẽ iškentė́jo. Jū̃s girdė́jote apiẽ Jõbo kentė́jimą ir̃ mãtėte Viẽšpaties gãlą, nès *Viẽšpats yrà gailestìngas ir̃ pasigaĩlįs.* Taĩgi, išpažìnkite víenas kitám sàvo núodėmes ir̃ meĩskitės vienì ùž kitùs, kàd bū́tumėte išgélbėti; nès daũg gãli nuolatìnė teĩsiojo maldà. Elìjas bùvo žmogùs padúotas kentė́jimams, kaĩp ir̃ mẽs; jìs melstè meĩdėsi, kàd lietùs nelýtų añt žẽmės, ir̃ nelìjo trejùs metùs ir̃ šešìs mė́nesius. Paskuĩ vė̃l jìs meĩdėsi, ir̃ dangùs dãvė lietaũs, ir̃ žẽmė dãvė sàvo vaĩsiaus.

Evangelija

Jõno 15, 1—7

Žr. Com. Sanct. 250 psl.

40. 16 gegùžio. Šv. Jõno Nepomukiẽčio, Kentė́tojo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 5, 1—5)

Žr. Com. Sanct. 249 psl.

Arba:

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 21, 26—31)

Paĩkas žiū̃ri prõ lángą į namùs, õ išáuklėtas žmogùs stóvi laukè. Paikýbė žmõgui klausýtis prõ durìs, ir̃ protìngas apkráutų savè gė́da. Neišmintìngųjų lū̃pos pãsakoja paikùs dalykùs, õ išmintìngųjų žõdžiai sveriamì svarstỹklėmis. Paikų̃jų širdìs jų̃ burnojè, õ išmintìngųjų širdyjè jų̃ burnà. Kuomèt bediẽvis kéikia pìktąją dvãsią, jìs kéikia pàts savè. Šnibždė́tojas sùtepa sàvo sielą ir̃ visų̃ nekeñčiamas, õ tỹlįs ir̃ išmãnąs gerbiamì.

Evangelija

Mãto 10, 26—32

Žr. Com. Sanct. 249 psl.

Arba:

Evangelija

Mãto 11, 2—10

Žr. aug. 3 psl.

41. 13 birželio. Šv. Antãno Padviẽčio, Išpažinė́jo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 4, 9—14)

Bróliai: Iš mū́sų pasidãrė stẽbalas pasáuliui, angeláms iȓ žmonė́ms. Mẽs ẽsame paikì dė̃l Krìstaus, õ jū̃s išmintìngi Krìstuje; mẽs silpnì, jū̃s stìprūs, jū̃s garbìngi, mẽs negarbìngi. Ikì šiái vãlandai mẽs álkstame iȓ trókštame, ẽsame plikì, kum̃sčiomis mušamì, netùrime tikrõs viẽtos iȓ vaȓgstame, dirbdamì sàvo rañkomis. Mẽs ẽsame keikiamì iȓ láiminame, ẽsame pérsekiojami iȓ keñčiame; mùms piktžodžiáuja, iȓ mẽs meȋdžiamės; pasidãrėme lýg šiõ pasáulio są̃šlavos, visų̃ núograndos iki šiõlei. Nè kàd jùs sugė́dinčiau, àš taĩ rašaũ, bèt įspė́ju jùs, kaĩp màno mylimiáusius vaikùs Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Lùko 12, 35—40

Žr. Com. Sanct. 257 psl.

42. 21 birželio. Šv. Aloỹzo Gonzãgos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 31, 8—11)

Žr. Com. Sanct. 257 psl.

Evangelija

Mãto 22, 29—40

Anuõ metù: Jė́zus, atsakýdamas sadukiẽjams, tãrė: Jū̃s klýstate, nežinódami neĩ Rãštų, neĩ Diẽvo galýbės. Nès prisikėlimè výrai nevès móterų iř móterys netekė̃s, bèt bùs, kaĩp Diẽvo angelaĩ danguję̀. O apiẽ numìrusiųjų prisikėlìmą ař neskaĩtėte, kàs jùms Diẽvo pasakýta šiaĩs žõdžiais: *Aš Abraõmo Diẽvas, iř Izaõko Diẽvas, iř Jokū̃bo Diẽvas?* Jìs Diẽvas nè mìrusiųjų, bèt gyvų̃jų. Taĩ girdė́damos mìnios stebė́josi jõ mókslu. Bèt parisiẽjai, išgiȓdę, kàd jìs priveȓtęs nutìlti sadukíejus, susiė̃jo į̃ draũgę, iř víenas jų̃, įstãtymo mókytojas, jį̃ pakláusė, gùndydamas jį̃: Mókytojau, kóks didžiáusis įsãkymas įstãtyme? Jė́zus jám tãrė: *Mylė́si Viẽšpatį, sàvo Diẽvą, visà savo širdimì, visà sàvo síela iř visà sàvo mintimì.* Taĩ didžiáusis iř pirmàsis įsãkymas. Añtras gi į̃ jį̃ panašùs: *Mylė́si sàvo aȓtimą, kaĩp pàts savè.* Šitiẽdviem įsãkymais rẽmiasi vìsas įstãtymas iř pranašaĩ.

43. 24 birželio. Šv. Jõno Krìkštytojo Gimìmo

Skaitymas

Prãnašo Izaìjo (Iz 49, 1—3. 5. 6. 7)

Klausýkitės, sãlos, iř stebė́kite, jū̃s tolì ẽsančios taũtos. Viẽšpats pavadìno manè nuõ pàt mótinos įsčios; kuomèt àš dár tebebuvaũ màno mótinos viduriuosè, jìs atsìminė màno vaȓdą. Jìs padãrė màno bùrną taȓsi ãštrų kalavìją iř deñgė manè sàvo rañkos šešėliù; jìs padãrė ìš manę̃s lýg rinktìnę vilýčią iř pàslėpė manè sàvo saidokè. Iř jìs mán tãrė: Tù, Izraėli, màno taȓnas, nès àš gìrsiuos tavimì. Dabaȓ sãko Viẽšpats, kuȓs dãro ìš manę̃s nuõ pàt mótinos įsčios sáu taȓną: Štaĩ, àš paskýriau tavè pagónių šviesà, kàd tù bū́tumei màno išgélbėjimas ìki žẽmės pakraščių̃. Karãliai matỹs iř kunigáikščiai keĨsis iř gárbins dė̃l Viẽšpaties iř dė̃l Izraėlio Šveñtojo, kuȓs tavè išsiriñko.

Evangelija

Lùko 1, 57—68

Elžbiẽtai atė̃jo laĩkas gimdýti, iř jì pagimdė sū́nų. Jõs kaimýnai iř gìminės išgiȓdo, kàd Viẽšpats bùvo suteĩkęs jái dìdelį

sàvo gailestingùmą, iȓ svéikino ją̃. Atsitìko, kàd aštuñtą diẽną atė̃jo kū̃dikio apipjáustyti iȓ vadìno jį̄ jõ tė́vo vardù, Zakarijù. Bèt atsiliepdamà jõ mótina tãrė: Visái nè; jìs vadiñsis Jõnas. Jiẽ jái sãkė: Nėrà nẽ víeno tàvo giminėjè, kuȓs vadiñtųsi tuõ vardù. Tuomèt jiẽ kláusė ženklaĩs jõ tė́vą, kaĩp jìs nóri, kàd anàs vadiñtųsi. Jìs, pareikalãvęs rãšomosios lentẽlės, parãšė žo*džiùs: Jõ vaȓdas Jõnas. Iȓ visì stebė́josi. Tuojaũ atsivė́rė jõ burnà, jõ liežùvis atsirìšo, iȓ jìs kalbė́jo, gárbindamas Diẽvą. Báimė àpėmė visùs jų̃ kaimýnus, iȓ visuosè Judiejos kalnuosè bùvo skelbiamì visì tiẽ dalỹkai. Visì girdė́jusieji dė́jo taĩ sáu į̃ šìrdį iȓ sãkė: Kàs, kaĩp manaĩ, bùs tàs vaĩkas? Nès Viẽšpaties rankà bùvo sù juõ. O jõ tė́vas Zakarìjas pasidãrė pìlnas šven*tõsios Dvãsios iȓ pranašãvo, sakýdamas: Pagìrtas teesiẽ Viẽšpats, Izraėlio Diẽvas, nès jìs aplañkė iȓ atpiȓko sàvo taũtą!

44. 27 biržẽlio. Švenč. Marìjos P. Nuolatìnės Pagálbos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 23—31)

Žr. aug. 199 psl.

Evangelija

Jõno 19, 25—27

Žr. aug. 197 psl.

45. 29 biržẽlio. Šventų̃jų Apãštalų Pė̃tro iȓ Póvilo

Skaitymas

Apãštalų Darbų̃ (Apd 12, 1—11)

Anuõ metù: Karãlius Erodas pridė́jo rañką, kàd várgintų kaĩ kuriuõs ìš Bažnýčios. Jìs nužùdė kalavijù Jõno brólį Jokū̃bą. Ma*týdamas, kàd taĩ patiñka žỹdams, nepalióvė iȓ sùėmė taĩp pàt Pė̃trą. Bùvo Neraugìntosios dúonos diẽnos. Suė̃męs, jìs į̄metė jį̄ į̄ kalė́jimą

iȓ pàdavė sérgėti ketveriópai sargýbai, kiekvíenai ìš keturių̃ kareivių̃. Põ Velýkų jìs norė̃jo išvèsti jį̃ žmonė́ms. Taĩp Pẽtras bùvo laĩkomas kalė̃jime. Bažnýčia gì meĩldėsi nesiliaudamà ùž jį̃ Viẽšpačiui. Kuomèt Erodas jaũ turė̃jo jį̃ išvèsti, Pẽtras tą̃ nãktį miegójo taȓp dviejų̃ kareĩvių, apkáltas dviẽm grandìnėm. Sargaĩ priẽ angõs sérgėjo kalė̃jimą. Štaĩ, atsirãdo Viẽšpaties ángelas, iȓ šviesà àpšvietė kam̃barį. Ìštìkęs Pẽtro šóną, jìs pažãdino jį̃ iȓ tãrė: Kélkis greĩtai. Grandìnės nukrìto nuõ jõ rañkų. Angelas jám tãrė: Susijúosk iȓ apsiaũk sàvo kuȓpėmis. Jìs taĩp padãrė. Anàs jám tãrė: Apsisiaũsk sàvo drabužiù iȓ eĩk paskuĩ manè. Išė̃jęs jìs sẽkė jį̃, bèt nežinójo, kàd taĩ tiesà, kàs bùvo ángelo dãroma; jìs tãrėsi mãtąs regė̃jimą. Praẽję prõ pìrmą iȓ añtrą sargýbą, juõdu atė̃jo priẽ geležìnių vaȓtų, kuriaĩs išeĩnama į̃ miẽstą: jiẽ savàime juõdviem atsidãrė. Išė̃ję jiẽ paẽjo víeną gãtvę, iȓ ángelas ūmaĩ atstójo nuõ jõ. Pẽtras atsipéikė́jęs tãrė: Dabaȓ àš tikraĩ žinaũ, kàd Viẽšpats siuñtė sàvo ángelą iȓ išgélbėjo manè ìš Erodo rañkos iȓ ìš visõs žȳdų tautõs laukìmo.

Evangelija

Mãto 16, 13—19

Anuõ metù: Jė́zus atė̃jo į̃ Pilȳpo Kesarìjos apýlinkes iȓ kláusė sàvo mókytinius, taȓdamas: Ką̃ žmónės sãko ẽsant žmogaũs Sū́nų? Jiẽ gi atsãkė: Vienì sãko, kàd jìs Jõnas Krìkštytojas, kitì, kàd Elìjas, õ kitì, kàd Jeremìjas; aȓ víenas ìš pranašų̃. Jė́zus jíems tãrė: Jū̃s gi ką̃ sãkote manè ẽsant? Atsakýdamas Sìmonas Pẽtras tãrė: Tù Krìstus, gývojo Diẽvo Sūnùs. Atsakýdamas Jė́zus jám tãrė: Paláimintas esì, Jonos sūnaũ, Sìmonai, nès nè kū́nas iȓ kraũjas taĩ táu apréiškė, bèt màno Tė́vas, kuȓs yrà danguje̒. Ir àš táu sakaũ: tù Pẽtras, iȓ añt tõs uolõs àš pastatýsiu sàvo Bažnýčią, iȓ prãgaro vaȓtai jõs nenugalė̃s. Táu àš dúosiu dangaũs karalȳstės raktùs; ką̃ tù surìši žẽmėje, bùs sùrišta iȓ danguje̒, iȓ ką̃ tù atrìši žẽmėje, bùs àtrišta iȓ danguje̒.

46. 1 líepos. Brangiáusiojo M. V. Jė́zaus Krìstaus Kraũjo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Žȳdams (Žyd 9, 11—15)

Bróliai: Krìstus, gì atė̃jęs kaĩp vyriáusis bū́simųjų gėrýbių kùnigas, peȓ didèsnę iȓ tobulèsnę padañgtę, nè rañkomis padìrbtą, taĩ

yrà, nè šito sutvėrìmo, iȓ nè ožių̃ aȓ veȓšių kraujù, bèt sàvo kraujù įė̃jo víeną kaȓtą ùž visùs į̃ šventỹklą, rādęs ámžiną atpirkìmą. Nès jéi ožių̃ iȓ jáučių kraũjas iȓ kárvės pelenaĩ, šlākstant, pašvéntina su-teptúosius, apvalýdamas kū́ną, kaĩpgi daũg labiaũ kraũjas Krìstaus, kuȓs peȓ šveñtąją Dvāsią aukójo pàts savè nesùteptą Diẽvui, apvalỹs mū́sų sąžinę nuõ mìrusių darbų̃, kàd mẽs tarnáutumėm gyvájam Diẽvui. Iȓ todė̃l jìs yrà naujõs sándoros tarpiniñkas, kàd, įvỹkus miȓčiai, atpiȓkti nuõ padarýtųjų põ pirmą́ja sándorą péržengimų, pa-šauktíeji gáutų amžinõsios tėvonỹstės pãžadą. Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Jõno 19, 30—35

Anuõ metù: Jė́zus, paragãvęs ãcto, tãrė: Atlikta, iȓ nuleñ-kęs gálvą, atìdavė dvāsią. (Kadángi taĩ bùvo Prisirengìmo die-nà), kàd kū́nai nepasilìktų añt krỹžiaus subatojè, (nès subatõs dienà bùvo didžióji,) žỹdai meĩdė Pilõtą, kàd bū́tų suláužytos jíems blaũzdos iȓ kàd jiẽ bū́tų nuimtì. Todė̃l kareĩviai atė̃jo iȓ suláužė blauzdàs vienám iȓ kitám, kuriẽ bùvo prikaltì añt krỹžių draugè sù juõ. Priẽję priẽ Jė́zaus iȓ pamãtę, kàd jìs jaũ mìręs, jiẽ neláužė jõ blauzdų̃, tìk víenas kareĩvis atvė́rė jám jíetimi šóną, iȓ tuojaũ išė̃jo kraũjo iȓ vandeñs. Kuȓs taĩ mãtė, liùdijo apiẽ taĩ, iȓ jõ liùdijimas tìkras.

47. 2 líepos. Švenč. Marìjos P. Apsilañkymo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Giesm 2, 8—14)

Štaĩ, jìs ateĩna, šokinė́damas kalnuosè, pέršokdamas kaũburius. Màno mylimàsis panašùs į̃ stìrną iȓ į̃ jaunìklį bríedį. Štaĩ jìs stóvi ùž mū́sų síenos, žiū̃ri į̃ lángus, žiū̃ri prõ krotùs. Štaĩ màno myli-màsis mán kaĩba: Kélkis, skùbinkis, màno prietele, màno balandė̃le, màno dailiója, iȓ ateĩki. Nès žiemà jaũ praė̃jo; lietùs palióvė iȓ nuė̃jo, mū́sų žẽmėje pasiródė gėlių̃; atė̃jo mẽtas karpýti vỹnmedžius; gir-dė́ta mū́sų žẽmėje purplė̃lio balsas; figos mẽdis gãvo sàvo spurgùs; žýdintieji vynuogýnai dúoda sàvo kvãpą. Kélkis, màno príetele, màno gražióji, iȓ ateĩk; màno balandė̃le uolų̃ plyšiuosè, akmenų̃ sky-lėsè, paródyk mán sàvo véidą; teguĩ skam̃ba tàvo balsas màno au-sysè; nès tàvo balsas saldùs, iȓ tàvo véidas meilìngas.

Evangelija

Lùko 1, 39—47

Anuõ metù: Marijà, atsikė́lus, išė̃jo skubiaĩ į kálnus į Jùdo miẽstą. Jì įė̃jo į Zakarìjo namùs iř pasvéikino Elžbiẽtą. Iř atsitìko, kàd kaĩp tìk Elžbietà išgiřdo Marìjos pasvéikinimą, kū̃dikis linksmaĩ šókterėjo jõs įsčioje, iř Elžbietà pasidãrė pilnà šventõsios Dvãsios. Jì sušùko dìdeliu balsù iř tãrė: Pagirtà tù tar̃p móterų iř pagìrtas tàvo įsčios vaĩsius. Iř ìš kuř mán taĩ, kàd màno Viẽšpaties mótina ateĩna pàs manè? Nès štaĩ, kaĩp tìk tàvo pasvéikinimo baĩsas pasíekė màno ausìs, šókterėjo ìš džiaũgsmo kū̃dikis màno įsčioje. Paláiminta tù, kurì įtikė́jai, nès taĩ, kàs Viẽšpaties táu pasakýta, įvỹks. O Marijà tãrė: Màno síela gárbina Viẽšpatį, iř màno dvasià džiaũgiasi Dievujè, màno Išganýtojuje.

48. 16 líepos. Švenč. Marìjos P. Škaplierìnės

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 23—31)

Žr. aug. 208 psl.

Evangelija

Lùko 11, 27—28

Anuõ metù: Jė́zui kaĩbant minióms, moterìškė ìš miniõs, pakeldamà baĩsą, jám tãrė: Paláiminta įsčia, kurì tavè nešiójo, iř krū̃tys, kuriàs žìndai. Jìs atsãkė: Bejè, paláiminti, kuriẽ klaũso Diẽvo žõdžio iř laĩkosi jõ.

49. 19 líepos. Šv. Vinceñto Pauliẽčio, Išpažinė́jo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 4, 9—14)

Žr. aug. 206 psl.

Evangelija

Lùko 10, 1—9

Žr. aug. 198 psl.

50. 22 líepos Šv. Marìjos Magdalēnos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Giesm 3, 2—5; 8, 6. 7)

Aš kélsiuos ir̃ apeĩsiu miẽstą; prekývietėse ir̃ gãtvėse jieškósiu tõ, kurį̃ màno síela mýli. Aš jieškójau jõ ir̃ neradaũ. Manè rãdo panaktìniai, kuriẽ sérgi miẽstą: Ar̃ nemãtėte tõ, kurį̃ màno síela mýli? Praẽjus trùputį prõ juõs, àš radaũ tą̃, kurį̃ màno síela mýli. Aš pagavaũ jį̃ ir̃ nepaléisiu, kõlei neįsivèsiu jõ į̃ màno mótinos namùs ir̃ į̃ màno gimdýtojos kam̃barį. Prisiektinaĩ meldžiù jùs, Jerùzalės dùkterys, per̃ laukų̃ stìrnas ir̃ bríedžius, nekélkite ir̃ nežãdinkite mylimõsios, kõlei jì patì norė̃s. Padė̃k manè kaĩp añtspaudą añt sàvo širdiẽs, kaĩp añtspaudą añt sàvo petiẽs, nès méilė stiprì kaĩp mirtìs, pavỹdas kíetas kaĩp mìrusiųjų buveĩnė; jõs kar̃štis — ugniẽs ir̃ liepsnų̃ kar̃štis. Daũg vandenų̃ negãli užgesýti méilės, neĩ ùpės nepaskandiñs jõs. Jéi žmogùs dúotų ùž méilę vìsą sàvo namų̃ lõbį, lýg niekù laikýtų jį̃.

Evangelija

Lùko 7, 36—50

Anuõ metù: Víenas parisiẽjus prãšė jį̃ pàs savè válgyti. Taĩgi, įẽjęs į̃ parisiejaus namùs, jìs atsisė́do priẽ stãlo. Štaĩ moterìškė, kurì bùvo žìnoma miestè nusidė́jėlė, kaĩp tìk patýrė jį̃ ẽsant priẽ stãlo parisiejaus namuosè, atsìnešė alebastrìnį iñdą tẽpalo ir̃, atsistójusi ùžpakalyje priẽ jõ kójų, ė̃mė láistyti jõ kójas ãšaromis, šlúostė sàvo galvõs plaukaĩs, bučiãvo jõ kójas ir̃ tẽpė tẽpalu. Matýdamas taĩ parisiejus, kur̃s bùvo jį̃ pakviẽtęs, kalbė́jo pàts sáu víenas: Jéi šìtas bū́tų prãnašas, jùk žinótų, kàs ir̃ kokì yrà moterìškė, kurì prisiliẽčia jõ, nès jì nusidė́jėlė. Atsiliẽpdamas Jė́zus jám tãrė: Sìmonai, turiù táu šį̃ tą̃ pasakýti. Jìs tãrė: Sakýk, mókytojau. Víenas skólintojas turė́jo dù skólininku: víenas bùvo jám skolìngas penkìs šimtùs denãrų, kìtas penkiàs dẽšimtis. Netùrint juodviem ìš kõ atidúoti, jìs dovanójo abíem.

Katràs tàt labiaũ jį mýli? Sìmonas atsãkė iȓ tãrė: Manaũ, kàd tàs, kuriám daugiaũ dovanójo. Jìs jám sãkė: Nùtarei teisìngai. Iȓ atsigręžęs į moterìškę tãrė Sìmonui: Mataĩ šìtą moterìškę? Aš įėjaũ į tàvo namùs; tù nèdavei vandeñs màno kójoms; õ šìta láistė màno kójas sàvo ãšaromis iȓ šlúostė sàvo plaukaĩs. Tú manęs nepabučiavaĩ; šìta gi, kaĩp tìk įẽjo, nesilióvė bučiãvusi màno kójų. Nepàtepei aliẽjumi màno galvõs, õ šìta pàtepė tẽpalu màno kójas. Todė̃l sakaũ táu: atléidžiama jái daũg núodėmių, nès jì daũg mylė́jo. Kám mažiaũ atléidžiama, tàs mažiaũ mýli. O jái jìs tãrė: Táu atléidžiamos núodėmės. Sėdė́jusieji draugė̀ priẽ stãlo ė̃mė sakýti pãtys sáu: Kàs yrà tàs, kuȓs iȓ núodėmes atléidžia? Jìs tãrė moterìškei: Tàvo tikė́jimas išgélbėjo tavė̀; eĩk sáu ramì.

51. 24 líepos. Švenč. Marìjos P. Gailestingùmo Mótinos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 14—16)

Žr. aug. 216 psl.

Evangelija

Lùko 11, 33—36

Žr. aug. 241 psl.

52. 25 líepos. Šv. Jokū̃bo Apãštalo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 4, 9—15)

Bróliai: Mán ródosi, kàd Diẽvas pastãtė mùs, apãštalus, kaĩp paskučiáusius, kaĩp miȓčiai paskìrtus. Iš mūsų jùk pasidãrė stẽbalas pasáuliui, angeláms iȓ žmonė́ms. Mẽs ẽsame paikì dė̃l Krìstaus, õ jū̃s išmintìngi Krìstuje; mẽs silpnì, jū̃s stiprū̃s, jū̃s garbìngi, mẽs negarbìngi. Iki šiái vãlandai mẽs álkstame iȓ trókštame, ẽsame plikì, kuñsčiomis mušamì, netùrime tikrõs viẽtos iȓ vaȓgstame, dirbdamì sàvo rañkomis. Mẽs ẽsame keikiamì iȓ láiminame, ẽsame pérsekiojami iȓ keñčiame; mùms piktžodžiáuja, iȓ mẽs meĩdžiamės; pasidãrėme lýg šiõ pasáulio sąšlavos, visų̃ núograndos ìki šiõlei. Nè kàd

jùs sugė́dinčiau, àš taĩ rašaũ, bèt įspė́ju jùs, kaĩp màno mylimiáusius vaikùs. Nès nórs jū̃s turė́tumėte dẽšimtį tū́kstančių mókytojų Krìstuje, tačiaũ nedaũg jū̃s tùrite tėvų̃; jùk Evangèlija àš jùs pagìmdžiau.

Evangelija

Mãto 20, 20—23

Anuõ metù: Priẽ Jė́zaus prisiar̃tino Zebediejaus sūnų̃ mótina draũg sù sàvo sūnumìs ir̃ parpúolė, kažiñ kõ iš jõ melsdamà. Jìs jái tãrė: Kõ nóri? Jì jám sãko: Tar̃k, kàd šitúodu màno sū́nu tàvo karalỹstėje sėdė́tų víenas tàvo dešinėjè, kìtas tàvo kairėjè. Atsakýdamas Jė́zus tãrė: Nežìnote, kõ prãšote. Ar̃ gãlite gérti táurę, kurią̃ àš gérsiu? Jiẽ sãko: Gãlime. Jìs jíems tãrė: Màno taũrę, tiesà, jū̃s gérsite, õ sėdė́ti màno dešinėjè, ar̃ màno kairėjè — nè màno dalỹkas dúoti jùms, bèt tíems, kuríems màno Tė́vo prìrengta.

53. 26 líepos. Šv. Onõs, Švenč. P. Marìjos Mótinos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 31, 10—31)

Žr. Com. Sanct. 263 psl.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. Com. Sanct. 260 psl.

54. 31 líepos. Šv. Ignãco Lojólės, Išpažinė́jo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 2, 8—10; 3, 10—12)

Mylimiáusis: Atsimiñk Viẽšpatį Jė́zų Krìstų iš Dóvîdo ainìjos, kàd jìs prisikė́lė iš numìrusiųjų, anót màno evangèlijos, dė̃l kuriõs àš kenčiù ìki grandìnių lýg piktãdaris; tačiaũ Diẽvo žõdis nėrà sù-

rìštas. Todė̃l àš pakenčiù vìsa dė̃l išrinktų̃jų, kàd iȓ jiẽ laimė́tų išgãnymą, kuȓs yrà Krìstuje Jė́zuje, draugè sù dangaũs garbè. Bèt tù sekeĩ màno mókslu, pasielgimù, sumãnymu, tikė́jimu, lengvaširdystè, méile, kantrýbe, pérsekiojimais, kentė́jimais, kokių̃ mán atsitìko Antiókijoje, Ikonijoje iȓ Listroje, pérsekiojimais, kuriuõs àš kentė́jau, iȓ ìš visų̃ Viẽšpats išgélbėjo manè. Taĩp pàt visì, kuriẽ nóri gyvénti pamaldžiaĩ Krìstuje Jė́zuje, kentė̃s pérsekiojimą.

Evangelija

Lùko 10, 1—9

Žr. aug. 198 psl.

55. 2 rugpjū́čio. Šv. Alfonso Liguori, Výskupo, Išpažinė́jo, B. M.

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 2, 1—7)

Mylimiáusis: Sustiprė́k malónėje, kurì yrà Krìstuje Jė́zuje, iȓ ką̃ tù esì girdė́jęs ìš manę̃s priẽ daũgelio liùdytojų, taĩ pavèsk ištikimiems žmonė́ms, kuriẽ bùs tinkamì iȓ kitùs mókyti. Kentė́k, kaĩp gẽras Krìstaus Jė́zaus kareĩvis. Nė víenas, kuȓs kareiviáuja Diẽvui, nesipáinioja į̃ žẽmiškus reĩkalus, kàd patìktų tám, kuriám apsìėmė. Nès iȓ tàs, kuȓs kovója imtỹnėse, nevainikúojamas, jéi nekovója taisyklìngai. Vaȓgstąs artójas tùri pìrmas gáuti vaĩsių. Supràsk, ką̃ sakaũ, nès Viẽšpats duõs táu išmãnymo visuosè dalỹkuose.

Evangelija

Lùko 10, 1—9

Žr. aug. 198 psl.

56. Porciuñkulės arbà Švenč. M. P. Angeliškosios

Šiái šveñtei nėrà atskirõs Ofìcijos, nėrà nė ãtskiro Skaĩtymo, nė Evangèlijos. Tìk vienuolýnai tùri Ofìciją „Consecratio e. siae B. M. V. Angelorum“ iȓ ìma visàs maldàs, taip pat Skaĩtymą iȓ Evangèliją, iš Komunãlo Dedicationis E. siae. Taĩgi, jéi kuȓ bū́tų skaĩtoma Porciuñkulės arbà B. V. M. Angelorum Skaĩtymas iȓ Evangèlija, jõs reĩktų im̃ti beñdros Bažnýčios pašvéntinimo: Skaĩtymas Ap 21, 2—5 iȓ Evangèlija Lùko 19, 1—10, (Žr. Com. Sanct. 264 psl.).

57. 5 rugpjūčio. Švenč. Marìjos P. Sniegìnės

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 14—16)

Aš sutvertà nuõ pàt pradžiõs iř pirm̃ ámžių iř nepaliáusiu bùvus būsimaĩs ámžiais; àš tarnavaũ jõ akìvaizdoje šventõjoje buveĩnėje. Taĩp àš esù sustìprinta Sione; tolýgiai àš radaũ póilsio šventamè miestè, iř taĩp màno viešpatãvimas bùvo Jerùzalėje. Aš įsišaknijaũ garbìngoje tautojè iř jõs tėvonỹstės, màno Diẽvo, dalyjè; màno bu= veĩnė šventų̃jų daugýbėje.

Evangelija

Lùko 11, 27—28

Anuõ metù: Jė́zui kal̃bant minióms, vienà moterìškė iš mi= niõs, pakeldamà bal̃są, jám tãrė: Paláiminta įsčia, kurì tavè ne= šiójo, iř krũtys, kuriàs tù žìndai. Jìs atsãkė: Bejè, paláiminti, kuriẽ klaũso Diẽvo žõdžio iř laĩkosi jõ.

58. 6 rugpjūčio. M. V. Jė́zaus Krìstaus Atsimaĩnymo

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (2 Pẽtro 1, 16—19)

Mylimiáusieji: Nè gudriaĩ pramanýtomis pãsakomis sekdamì mẽs apskélbėme jùms mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus galýbę iř atėjìmą, bèt põ tõ kaĩp bùvome jõ didenýbės regẽtojais. Nès jìs ẽmė ìš Diẽvo Tẽvo šlóvę iř gar̃bę, kuomèt nuõ kilniáusios garbẽs atė̃jo jám tóks bal̃sas: *Šìtas yrà màno mylimàsis Sūnùs, kurį̃ àš sáu pamė́gau, jõ klausýkite.* Mẽs girdė́jome tą̃ ìš dangaũs àtneštą bal̃są, kadà bùvome sù juõ šventãjame kalnè. Juõ tikrèsnis yrà dabar̃ mùms pranašų̃ žõdis, iř jū̃s geraĩ dãrote, žiūrė́dami į̃ jį̃, kaĩp į̃ žìburį, šviẽčiantį tamsiojè viẽtoje, ìki išaũš dienà, iř aušrõs žvaigždẽ užtekė̃s jū́sų širdysè.

Evangelija

Mãto 17, 1—9

Anuõ metù: Jė́zus pasìėmė sù savim̃ Pẽtrą, Jokū̃bą iř jõ brólį Jõną iř užsìvedė juõs nuošaliaĩ į̃ áugštą kálną. Tenaĩ jìs

atsimainė jų akivaizdoje: jõ véidas sužibo kaĩp sáulė, õ jõ drabùžiai pasidãrė baltì kaĩp sniẽgas. Ir̃ štaĩ jíems pasiródė Mózė ir̃ Elìjas, kuriuõdu kalbė́josi sù juõ. Atsiliẽpdamas Pẽtras tãrė Jė́zui: Viẽšpatie, mùms čià gẽra bū́ti; jéi nóri, padarýkime čià trìs padangtès, víeną táu, víeną Mozei ir̃ víeną Elìjui. Dár jám tebèkalbant, štaĩ šviesùs debesìs àpsiautė juõs, ir̃ štaĩ bal̃sas ìš debesiẽs sãkė: *Šìtas màno mylimàsis Sūnùs, kurį̃ àš sáu labaĩ pamė̃gau; jõ klausýkite.* Taĩ išgir̃dę, mókytiniai parpúolė añt sàvo véido ir̃ labaĩ bijójo. Bèt Jė́zus priẽjo, juõs pàlietė ir̃ jíems tãrė: Kélkitės ir̃ nebijókite. Pakė́lę sàvo akìs, jiẽ niẽko daugiaũ nebemãtė, kaĩp tìk víeną Jė́zų. Nužeñgiant jíems nuõ kálno, Jė́zus jíems į̃sãkė, tar̃damas: Niẽkam nesakýkite apiẽ tą̃ regė́jimą, kõlei žmogaũs Sūnùs neprisikel̃s ìš numìrusių̃jų.

59. 10 rugpjūčio. Šv. Lauryno Kentėtojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 9, 6—10)

Bróliai: Kàs šykštaĩ sė́ja, šykštaĩ ir̃ pjaũs; ir̃ kàs sė́ja paláiminimuose, paláiminimuose ir̃ pjaũs. Tegul̃ kiekvíenas dúoda, kaĩp yrà paskýręs sàvo širdyjè, nè sù nuliū̃dimù, ar̃ ìš príevartos; nès liñksmą davė́ją mýli Diẽvas. Diẽvas gãli jùms dúoti gaũsiai kiekvienõs dovanõs, kàd visuomèt visakõ turė́tumėte visái pakañkamai ir̃ apsčiaĩ turė́tumėte kiekvienám gerám dárbui, kaĩp yrà parašýta: *Jìs bar̃sto, dúoda betur̃čiams; jõ teisýbė pasiliẽka per̃ ámžių ámžius.* Tàs, kursaĩ suteĩkia sėjė́jui sė́klos, duõs ir̃ dúonos válgyti; jìs padáugins jū́sų sė́klą ir̃ padìdins jū́sų teisýbės vaĩsių augìmą.

Evangelija

Jõno 12, 24—26

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi kviečių̃ grū́das nekrìs į̃ žẽmę ir̃ nebùs apmìręs, jìs pasiliẽka víenas, õ jéigu jìs bùs apmìręs, jìs nẽša daũg vaĩsiaus. Kàs mýli sàvo gyvýbę, tàs praràs ją̃, ir̃ kàs nekeñčia sàvo gyvýbės šiamè pasáulyje, išlaikỹs ją̃ amžinájam gy-

vẽnimui. Jéi kàs nóri mán tarnáuti, tàs tesekiẽ manė̃; kamė̃ àš esù, teñ bùs ir̃ màno tar̃nas. Jéi kàs mán tarnaũs, màno tė́vas pager̃bs jį̃.

60. 12 rugpjū́čio. Šv. Klãros Mergáitės

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 10, 17—18; 11, 1—2)

Žr. Com. Sanct. 262 psl.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

61. 15 rugpjū́čio. Švenč. Marìjos P. į dañgų Ėmìmo šveñtė

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 11—13. 15—20)

Visamė̃ àš jieškójau póilsio ir̃ pasilikaũ Viẽšpaties tėvonỹstėje. Tuomèt visų̃ Sutvėrė́jas dãvė įsãkymą ir̃ mán kalbė́jo, ir̃ kur̃s manė̃ sutvė́rė, dãvė mán ilsė́tis màno padañgtėje ir̃ mán tãrė: Gyvénk Jokū̃be ir̃ turė́k tėvonỹstę Izraėlyje, išléisk šaknų̃ màno išrinktuõsiuose. Taĩp àš esù sustìprinta Sionė̃; tolýgiai àš radaũ póilsio šventamė̃ miestè, ir̃ taĩp màno viešpatãvimas bùvo Jerùzalėje. Aš įsišaknijaũ garbìngoje tautojè ir̃ jõs tėvonỹstės, màno Diẽvo, dalyjè; màno buveĩnė šventų̃jų daugýbėje. Aš išáugau kaĩp kẽdras Libanè ir̃ kaĩp kiparìsas Siono kalnė̃. Aš išáugau kaĩp pálmė Kadėse ir̃ kaĩp rõžių kẽlmas Jerikè, kaĩp dailùs alỹvų mẽdis laukuosè ir̃ išáugau kaĩp klẽvas priẽ vandeñs pakelėjè. Kaĩp kinamõmas ir̃ kvepią̃s bálsimas àš daviaũ kvãpo, kaĩp rinktìnė mìra daviaũ skanaũs kvãpo.

Evangelija

Lùko 10, 38—42

Anuõ metù: Jė́zus įė̃jo į̃ víeną sõdžių. Tenaĩ vienà moterìškė, vardù Mõrta, priė̀mė jį̃ į̃ sàvo namùs. Jì turė́jo sẽserį,

vardù Marìją, kurì atsisė́do priẽ Viẽšpaties kójų ir̃ klaũsėsi jõ žõdžių. Mortà turė́jo daũg visókio dárbo sù patarnãvimu. Jì sustójo ir̃ tãrė: Viẽšpatie, táu nerũpi, kàd màno sesuõ paliẽka tarnáuti manè víeną? Sakýk jái, kàd jì mán padė́tų. Viẽšpats atsakýdamas jái tãrė: Mõrta, Mõrta, síelojiesi ir̃ esì susirũpinusi daũgeliu dalỹkų, õ reĩkia tìk víeno. Marijà išsiriñko geriáusią dãlią, kurì nebùs ìš jõs atimtà.

62. 16 rugpjū́čio. Šv. Joakìmo, Švenč. M. P. Tė́vo, Išpažinė́jo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 31, 8—11)

Žr. Com. Sanct. 257 psl.

Evangelija

Mãto 1, 1—16

Knygà giminẽs Jė́zaus Krìstaus, sūnaũs Dóvîdo, sūnaũs Abraõmo. Abraõmui gìmė Izaõkas, Izaõkui gìmė Jokũbas, Jo≠kũbui gìmė Jùdas ir̃ jõjo bróliai; Jùdui gìmė Pãras ir̃ Zara ìš Tamãros, Pãrui gìmė Esronas, Esronui gìmė Arãmas; Arãmui gìmė Aminadãbas, Aminadãbui gìmė Naasonas, Naasonui gìmė Salmonas, Salmonui gìmė Boozas ìš Raãbos; Boozui gìmė Obe≠das ìš Rùtos, Obedui gìmė Jėsė, Jėsei gìmė karãlius Dóvîdas. Karãliui Dóvîdui gìmė Saliãmonas ìš tõs, kurì bùvo Urijo. Sa≠liãmonui gìmė Roboamas, Roboamui gìmė Abìjas, Abìjui gìmė Asa. Asai gìmė Jozapãtas, Jozapãtui gìmė Jorãmas, Jorãmui gìmė Ozìjas. Ozìjui gìmė Joatãmas, Joatãmui gìmė Akãzas, Akãzui gìmė Ezekìjas. Ezekìjui gìmė Manãsas, Manãsui gìmė Amonas, õ Amonui gìmė Josìjas. Josìjui gìmė Jekonìjas ir̃ jõ bróliai ištrėmìmo į̃ Babilõną laikaĩs. Põ ištrėmìmo į̃ Babilõną Jekonìjui gìmė Salatijė̃lis, Salatijė̃liui gìmė Zorobabė̃lis, Zoroba≠bė̃liui gìmė Abijùdas, Abijùdui gìmė Elijakìmas, Elijakìmui gìmė Azoras. Azorui gìmė Sadokas, Sadokui gìmė Akìmas, Akìmui gìmė Elijùdas. Elijùdui gìmė Eleazãras, Eleazãrui gìmė Matãnas,

Matãnui gìmė Jokūbas. Jokūbui gìmė Juõzapas, výras Marìjos, ìš kuriõs ùžgimė Jėzus, vadìnamas Krìstumi.

63. 16 rugpjū́čio. Šv. Roko Išpažinė́jo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 4, 9—14)

Žr. Com. Sanct. 258 psl.

Evangelija

Lùko 12, 32—34

Žr. Com. Sanct. 258 psl.

64. 17 rugpjū́čio. Šv. Jãckaus Išpažinė́jo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 31, 8—11)

Žr. Com. Sanct. 257 psl.

Evangelija

Lùko 12, 35—40

Žr. Com. Sanct. 257 psl.

65. 18 rugpjū́čio. Šv. Elẽnos Ciesorienės, Našlẽs

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 31, 10—31)

Žr. Com. Sanct. 263 psl.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. Com. Sanct. 260 psl.

66. 24 rugpjūčio. Šv. Baltramiẽjaus Apãštalo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 12, 27—31)

Bróliai: Jũs ẽsate Krìstaus kūnas ir̃ sąnariaĩ víenas priẽ kìto. Taĩp Diẽvas pastãtė Bažnýčioje víenus kaĩp apãštalus, kitùs kaĩp prãnašus, trečiùs kaĩp mókytojus; toliaũ sùteikė stebuklùs, paskuĩ gýdymo dóvanas, patarnãvimus, vyresnýbes, įvairiàs kalbàs, kalbũ áiškinimą. Ar̃gi visì yrà apãštalai? ar̃ visì pranašaĩ? ar̃ visì mókytojai? Ar̃ visì dãro stebuklùs? ar̃ visì tùri gýdymų dóvaną? ar̃ visì kal̃ba kalbomìs? ar̃ visì áiškina? Jũs steñgkitės gáuti geresniũjų dovanũ.

Evangelija

Lùko 6, 12—19

Anuõ metù Jė́zus išẽjo į kálną mel̃stis ir̃ praléido nãktį maldojè Diẽvui. Išaũšus, jìs pasivadìno sàvo mókytinius ir̃ išsiriñko ìš jũ tárpo dvýliką (kuriuõs jìs ir̃ apãštalais pràminė): Sìmoną, kurį̃ jìs pràminė Petrù, ir̃ jõ brólį Andriẽjų, Jokū̃bą ir̃ Jõną, Pilýpą ir̃ Baltramiẽjų, Mãtą ir̃ Tõmą, Alpiẽjaus sū́nų Jokū̃bą ir̃ Sìmoną, vadìnamą Uoliúoju, Jokū̃bo brólį Jùdą ir̃ Jùdą Iskarijòtą, kur̃s bùvo išdavė́jas. Jìs nùžengė sù jaĩs ir̃ sustójo lygiojè viẽtoje, kur̃ bùvo jõ mókytinių minià ir̃ dìdi daugýbė tautõs ìš visõs Judiejos, ìš Jerùzalės, ìš Pajū́rio, Tìro ir̃ Sidono, kuriẽ bùvo atẽję jõ klausýtis ir̃ išsigýdyti sàvo ligũ. Taĩp pàt nešvariũjų dvãsių várginamieji bùvo pagýdomi. Ir̃ visà minià sténgėsi prisiliẽsti jõ, nès ìš jõ ẽjo galià ir̃ visùs gýdė.

67. 25 rugpjūčio. Šv. Liùdviko Išpažinė̃jo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 10, 10—14)

Viẽšpats vẽdė teĩsųjį tiesiaĩs keliaĩs ir̃ paródė jám Diẽvo karalỹstę ir̃ dãvė jám žinójimo šventų̃ dalỹkų, padãrė jį̃ turtìngą varguosè ir̃ paláimino jõ dárbus. Jì bùvo priẽ jõ, kaĩ norė́ta apgáuti jį̃ klastà, ir̃ padãrė jį̃ turtìngą. Jì sérgėjo jį̃ nuõ nẽprietelių ir̃ apgýnė jį̃ nuõ suvedžiótojų, ir̃ dãvė jám nugalė́ti kietojè kovojè, kàd jìs žinótų, jóg išmintìs ùž vìsa galingèsnė. Ir̃ neapléido teĩsiojo parduoto, bèt išgélbėjo jį̃ nuõ nusidė́jėlių, nùžengė draugè sù juõ į̃ duõbę, ir̃ neapléido jõ pánčiuose, kõlei jám neàtnešė viešpatãvimo lazdõs ir̃ valdžiõs priẽš tuõs, kuriẽ jį̃ slė́gė; ir̃ jì paródė melagiùs ẽsant tuõs, kuriẽ jį̃ sùtepė, ir̃ dãvė jám ámžino gỹriaus Viẽšpats, mū̃sų Diẽvas.

Evangelija

Lùko 19, 12—26

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė sàvo mókytiniams šìtą prilýginimą: Vienas augštõs kilmẽs žmogùs išė̃jo į̃ tólimą šãlį gáuti sáu karalỹstės ir̃ paskuĩ vė̃l sugrį̃žti. Todė̃l jìs pasivadìno dẽšimtį sàvo tarnų̃, dãvė jíems dẽšimtį mìnų ir̃ jíems tãrė: Ver̃skitės, ìki sugrį̃šiu. Bèt jõ piliẽčiai nèkentė jõ; jiẽ siuñtė paskui jį̃ pasiuntinių̃, sakýdami: Mẽs nenórime, kàd šìtas mùms karaliáutų. Tačiaũ gãvęs karalỹstę, jìs sugrį̃žo ir̃ liẽpė pašaũkti tarnùs, kuríems bùvo dãvęs pinigų̃, kàd žinótų, kíek kàs bùvo pel̃nęs. Atė̃jo pirmàsis ir̃ sãkė: Valdõve, tàvo minà laimė́jau dẽšimtį mìnų. Jìs jám tãrė: Geraĩ, geràsis tar̃ne, kadángi buvaĩ ìštikimas mažamè dalỹke, tù turė́si val̃džią dẽšimčiai miẽstų. Kìtas atė̃jo ir̃ sãkė: Valdõve, tàvo minà laimė́jau penkiàs minàs. Ir̃ tám jìs tãrė: Ir̃ tù bū́k vir̃šininkas penkíems miẽstams. Atė̃jo dár kìtas ir̃ sãkė: Valdõve, štaĩ tàvo minà, kurią̃ laikiaũ padė́tą skẽpetoje. Aš bijójau tavę̃s, nès tù žmogùs kíetas: imì, kõ neesì padė́jęs, ir̃ pjáuni, kõ neesì sė́jęs. Jìs jám tãrė: Aš teĩsiu tavè, netikusis tar̃ne, tàvo patiẽs bùrna. Tù žinójai, kàd àš žmogùs kíetas, imą̃s, kõ nepadė́jau, ir̃ pjáunąs, kõ nesė́jau. Taĩ kodė̃l tù neléidai màno pinigų̃ núomon, kàd àš sugrį̃žęs bū́čiau galė́jęs pareikaláuti jų̃,

žìnoma, sù palū́kanomis? Čià pàt stovė́jusiems jìs pasãkė: Atim̃kite ìš jõ mìną ir̃ dúokite tám, kur̃s tùri dẽšimtį mìnų. Tíems pastebė́jus: Valdõve, tàs jùk tùri dẽšimtį mìnų, jìs tãrė: Aš sakaũ jùms, kiekvíenam tùrinčiam bùs dúodama, ir̃ jìs apsčiaĩ turė̃s, õ ìš tõ, kur̃s neturi, bùs àtimta nèt ir̃ taĩ, ką̃ jìs tùri.

68. 28 rugpjū́čio. Šv. Augustìno, Výskupo, Išpažinė́jo ir Bažnýčios Mókytojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 4, 1—8)

Mylimiáusis: Aš prašaũ prisiektinaĩ akìvaizdoje Diẽvo ir̃ Jė́zaus Krìstaus, kur̃s teĩs gývus ir̃ mìrusius, jõ atėjimù ir̃ jõ karalystè, skélbk žõdį; nesiliáuk laikù ir̃ nelaikù; įrodinė́k, rãgink, bárk visù kantrumù ir̃ mókymu. Nès ateĩs laĩkas, kàd jiẽ nepakę̃s sveĩko mókslo, bèt, eidamì sàvo troškìmais, surìñks sáu mókytojų krū̃vą, kaĩp jíems ausysè niẽžti, ir̃ nugrę̃š ausìs nuõ tiesõs, õ gręšis priẽ pãsakų. Bèt tù bū́k budrùs, kentė́k visókius vargùs, dìrbk evangelìsto dárbą, eĩk sàvo tarnỹstę. Bū́k blaivùs. Nès àš jaũ esù aukójamas, ir̃ màno atsiskyrìmo laĩkas yrà čià pàt. Aš kovójau gẽrą kõvą, pàbaigiau bė́gti, išlaikiaũ tikė́jimą. Galè mán atidė́tas teisýbės vainìkas, kurį̃ duõs mán aną̃ diẽną Viẽšpats, teisùsis Teisė́jas; nè tìk mán, bèt ir̃ tíems, kuriẽ mýli jõ atėjìmą.

Evangelija

Mãto 5, 13—19

Žr. Com. Sanct. 256 psl.

69. 29 rugpjū́čio. Šv. Jõno Krìkštytojo Nukirtìmo

Skaitymas

Prãnašo Jeremìjo (Jer 1, 17—19)

Anuõ metù mán bùvo sùteikta Viẽšpaties žõdis ir̃ pasakýta: Susijúosk sàvo strė́nas, kélkis ir̃ kalbė́k Jùdui vìsa, ką̃ àš táu įsakaũ. Nebijók jų̃, nès àš padarýsiu, kàd tù neišsigą̃stumei jų̃ véido. Aš

jùk daraũ šiañdien ìš tavęs sustìprintą miẽstą, geležìnį šùlą ir̃ varìnę síeną vìsai šãliai, priẽš jùdo karaliùs, jõ kungiáikščius ir̃ kùnigus ir̃ žẽmės taũtą. Jiẽ kovõs priẽš tavè, bèt nenugalẽs, nès àš esù sù tavim̃, sãko Viẽšpats, kàd tavè išláisvinčiau.

Evangelija

Mõrkaus 6, 17—29

Anuõ metù: Erodas bùvo nusiuñtęs suim̃ti Jõno ir̃ bùvo jį̃ apkáldinęs kalė́jime dė̃l sàvo brólio Pilỹpo moter̃s Erodijãdos, kurią̃ jìs bùvo vẽdęs. Nès Jõnas sãkė Erodui: Táu nèdera turė́ti sàvo brólio móteries. Todė̃l Erodijadà týkojo jõ ir̃ norė́jo jį̃ ùžmùšti, bèt negalė́jo; nès Erodas bijójo Jõno, žinódamas jį̃ ẽsant žmõgų teĩsų ir̃ šveñtą; jìs sérgėjo jį̃, pasikláusęs jõ, daũg dãrė ir̃ míelu norù jõ klausýdavo. Bèt atẽjo patogì dienà: Sàvo gimìmo sukaktùvėse Erodas kė́lė didžiū̃nams, kariúomenės vir̃šininkams ir̃ Galiliejos vyresníesiems pókylį. Tuomèt Erodijãdos duktė̃ įẽjusi šóko ir̃ patìko Erodui ir̃ taĩp pàt draugè sėdė́jusiems ùž stãlo. Karãlius tãrė mergáitei: Prašýk ìš manę̃s, kõ tù nóri, àš táu dúosiu. Ir̃ jìs jái prisíekė: Kõ tìk prašýsi, àš táu dúosiu, kàd ir̃ sàvo karalỹstės pùsę. Išẽjusi jì kláusėsi sàvo mótiną: Kõ àš turiù prašýti? Tà atsãkė: Jõno Krìkštytojo galvõs. Tuojaũ įẽjus skubiaĩ pàs karãlių, jì prãšė, sakýdama: Nóriu, kàd tuojaũ mán dúotumei padėklè Jõno Krìkštytojo gálvą. Karãlius nuliū̃do, bèt dė̃l príesaikos ir̃ dė̃l draugè sėdė́jusių ùž stãlo nenorė́jo jõs liū̃dinti. Taĩgi, jìs nùsiuntė bùdelį ir̃ liẽpė atnèšti padėklè jõ gálvą. Tàs nukir̃to jį̃ kalė́jime, àtnešė jõ gálvą padėklè ir̃ pàdavė ją̃ mergáitei, õ mergáitė sàvo mótinai. Išgir̃dę apiẽ taĩ jõ mókytiniai, atẽjo, pàėmė jõ kū̃ną ir̃ padė́jo jį̃ į̃ kãpą.

70. 8 rugsė́jo. Švenč. Marìjos P. Gimìmo šveñtė

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 8, 22—35)

Viẽšpats manè turė́jo sàvo kelių̃ pradžiojè, pirmà negù yrà ką̃ nórs padãręs nuõ pàt pradžiõs. Aš įstatýta nuõ ámžių ir̃ nuõ se-

nóvės laikų̃, pirmà negù bùvo padarýta žẽmė. Dár nebùvo gelmių̃, õ àš jaũ buvaũ pradė́ta; dár nebùvo ištrýškę vandenų̃ šaltìniai, dár kalnaĩ nebùvo iškìlę sù sàvo baisià sunkýbe; àš buvaũ pagimdýta pirm̃ kauburių̃. Jìs dár nebùvo padãręs žẽmės ir̃ ùpių ir̃ žẽmės skrìtulio pamatų̃. Kuomèt jìs reñgė dañgų, àš teñ buvaũ; kuomèt tikrù įstãtymu vẽdė ribàs apliñk gelmès, kuomèt stìprino augštýbėse óro sritìs ir̃ svė́rė vandenų̃ šaltiniùs, kuomèt dãrė apliñk jū̃rą jõs rìbą ir̃ dãvė vandenìms įstãtymą nepéržengti sàvo ribų̃, kuomèt dė́jo žẽmės pãmatus, àš buvaũ draugè sù juõ, vìsa tvarkýdama, ir̃ gėrė́jaus kasdiẽn, žaisdamà vìsą laĩką jõ akìvaizdoje, žaisdamà žẽmės skritulyjè, ir̃ màno pasigėrė́jimas bū́ti sù žmonių̃ vaikaĩs. Dabar̃ tàt, màno sū́nūs, klausýkitės manę̃s: Paláiminti, kuriẽ sérgi màno kelìùs. Klausýkitės drausmẽs ir̃ bū́kite išmintìngi ir̃ neatmèskite jõs. Paláimintas žmogùs, kur̃s klaũsosi manę̃s ir̃ kur̃s bùdi kasdiẽn priẽ màno dùrų ir̃ stẽbi priẽ màno angõs stãktų. Kàs manè rañda, rañda gyvẽnimą ir̃ sẽmiasi išgãnymo ìš Viẽšpaties.

Evangelija

Mãto 1, 1—16

Knygà giminẽs Jė́zaus Krìstaus, sūnaũs Dóvîdo, sūnaũs Abraõmo. Abraõmui gìmė Izaõkas, Izaõkui gìmė Jokū̃bas, Jokū̃bui gìmė Jùdas ir̃ jõjo bróliai; Jùdui gìmė Pãras ir̃ Zara ìš Tamãros, Pãrui gìmė Esronas, Esronui gìmė Arãmas; Arãmui gìmė Aminadãbas, Aminadãbui gìmė Naasonas, Naasonui gìmė Salmonas, Salmonui gìmė Boozas ìš Raãbos; Boozui gìmė Obèdas ìš Rùtos, Obèdui gìmė Jėsė, Jėsei gìmė karãlius Dóvîdas. Karãliui Dóvîdui gìmė Saliãmonas ìš tõs, kurì bùvo Urìjo. Saliãmonui gìmė Roboãmas, Roboãmui gìmė Abìjas, Abìjui gìmė Asa. Asai gìmė Jozapãtas, Jozapãtui gìmė Jorãmas, Jorãmui gìmė Ozìjas. Ozìjui gìmė Joatãmas, Joatãmui gìmė Akãzas, Akãzui gìmė Ezekìjas. Ezekìjui gìmė Manãsas, Manãsui gìmė Amonas, õ Amõnui gìmė Josìjas. Josìjui gìmė Jekonìjas ir̃ jõ bróliai ištrėmìmo į̃ Babilõną laikaĩs. Põ ištrėmìmo į̃ Babilõną Jekonìjui gìmė Salatijė̃lis, Salatijė̃liui gìmė Zorobabė̃lis, Zorobabė̃liui gìmė Abijùdas, Abijùdui gìmė Elijakìmas, Elijakìmui gìmė Azóras. Azorui gìmė Sadokas, Sadokui gìmė Akìmas, Akìmui gìmė Elijùdas. Elijùdui gìmė Eleazãras, Eleazãrui gìmė Matãnas, Matãnui gìmė Jokū̃bas. Jokū̃bui gìmė Juõzapas, výras Marìjos, ìš kuriõs ùžgimė Jė́zus, vadìnamas Krìstumi.

71. 10 rugsė́jo. Šv. Mikalõjaus Tolentiniẽčio, Išpažinė́jo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 23—31)

Žr. aug. 199 psl.

Evangelija

Lùko 1, 26—38

Žr. aug. 5 pslp.

72. 12 rugsė́jo. Švenč. Marìjos Var̃do

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 4, 9—14)

Žr. Com. Sanct. 258 psl.

Evangelija

Lùko 12, 32—34

Žr. Com. Sanct. 258 psl.

73. 14 rugsė́jo. Šveñtojo Krỹžiaus Paáugštinimo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Pilypiẽčiams (Pilyp 2, 5—11)

Bróliai: Turė́kite savyjè tokiuõs jausmùs, kokiuõs turė́jo Krìstus Jė́zus. Jìs, esmè bū̃damas Diẽvas, nelaĩkė pasisãvinimu bū́ti lygiám sù Dievù; bèt jis pàts savè sunaikìno, prisiim̃damas tar̃no pavìdalą, pasidãręs panašùs į žmónes ir̃ viršujinè ìšvaizda ràstas kaĩp žmogùs. Jìs pàts savè pasižẽmino, pasidãręs klusnùs ìki mir̃čiąi, mir̃čiai gì krỹžiaus. Todė̃l ir̃ Diẽvas išáugštino jį̃ ir̃ dovanójo jám var̃dą, viršèsnį ùž visùs vardùs, kàd Jė́zaus vardù *priklaũptų visóks kẽlias* danguję̀, žẽmėje ir̃ põ žemè, ir̃ kàd *kiekvíenas liežùvis išpažìntų*, jóg Viẽšpats Jė́zus Krìstus yrà Diẽvo Tė́vo gar̃bei.

Evangelija

Jõno 19, 25—27

Anuõ metù Jė́zus tãrė žỹdų minióms: Dabar̃ įvỹksta teĩsmas pasáuliui; dabar̃ šiõ pasáulio kunigáikštis bùs ìšmestas laukañ. O àš, kaĩ bū́siu pakéltas augštỹn nuõ žẽmės, vìsa patráuksiu priẽ savę̃s. Jìs taĩ sãkė, nuródydamas, kókia mirtimì turė́jo mir̃ti. Minià jám atsãkė: Mẽs girdė́jome ìš įstãtymo, kàd Krìstus pasiliẽka per̃ ámžius, kaĩpgi tù sakaĩ: Reĩkia, kàd žmogaũs Sūnùs bū́tų pakéltas augštỹn? Kàs tàs žmogaũs Sūnùs? Jė́zus jíems tãrė: Dár trum̃pą laĩką šviesà yrà jū́sų tárpe. Váikščiokite, kõlei tùrite šviesõs, kàd tamsýbė jū́sų neužklùptų. Kàs váikščioja tamsýbėje, nežìno, kur̃ jìs eĩna. Kõlei tùrite šviẽsą, tikė́kite į̃ šviẽsą, kàd bū́tumėte šviesõs vaikaĩ. Taĩ pasãkęs, Jė́zus nuė̃jo ir̃ pasìslėpė nuõ jų̃.

74. 15 rugsė́jo. Švenč. Marìjos P. Septynių̃ Skausmų̃

Skaitymas

Judìtos knỹgos (Judìt 13, 22. 23—25)

Viẽšpats paláimino tavè sàvo galýbe, nès per̃ tavè niekù pàvertė mū́sų nẽprietelius. Tù, dùkterie, esì Viẽšpaties, augščiáusiojo Diẽvo, paláiminta labiaũ, nekaĩp vìsos móterys žẽmėje. Pašlóvintas teesiẽ Viẽšpats, kur̃s sutvė́rė dañgų ir̃ žẽmę, nès šiañdien jìs padãrė tàvo var̃dą taĩp dìdį, kàd žmónės, atsimindamì per̃ ámžius Viẽšpaties galýbę, niẽkad nesiliaũs gýrę tavę̃s, nès ùž juõs tù nepasigailė́jai sàvo gyvýbės, kaĩ mateĩ sàvo giminė̃s príespaudą ir̃ síelvartą, bèt pašãlinai prãpultį mū́sų Diẽvo akivaizdoje.

Evangelija

Jõno 19, 25—27

Anuõ metù: Priẽ Jė́zaus krỹžiaus stovė́jo jõ mótina, jõ mótinos sesuõ Marijà Kleopíenė ir̃ Marijà Magdalenà. Jė́zus, pamãtęs mótiną ir̃ stóvintį mókytinį, kurį̃ jìs mylė́jo, tãrė sàvo mótinai: Moterìške, štaĩ tàvo sūnùs. Paskuĩ tãrė mókytiniui: Štaĩ tàvo mótina. Nuõ tõs valandõs mókytinis pàėmė ją̃ pàs savè.

75. 17 rugsėjo. Šv. Pranciškaus Žaizdų̃

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Gãlatams (Gal 6, 14—18)

Bróliai: Aš nesìgiriu niekù kitù, kaĩp tìk mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus krỹžiumi. Peȓ jį̃ mán pasáulis yrà prikáltas añt krỹžiaus iȓ àš pasáuliui. Nès Krìstuje Jė́zuje netùri vertė̃s neĩ apipjáustymas, neĩ neapipjáustymas, bèt naũjas sutvėrìmas. Iȓ kàs tìk sèks tą̃ taisỹklę, añt jų̃ iȓ añt Diẽvo Izraėlio tebūniẽ ramýbė iȓ gailestingùmas. Toliaũ teguĩ niẽkas manę̃s nevárgina, nès àš nešióju sàvo kū́ne Viẽšpaties Jė́zaus žymès. Mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus malónė teesiẽ sù jū́sų dvasià, bróliai! Amen.

Evangelija

Mãto 16, 24—27

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jéi kàs nóri eĩti paskuĩ manè, teguĩ pàts savę̃s išsìžada, teguĩ ìma sàvo krỹžių iȓ tèseka manè. Nès, kàs nóri išgélbėti sàvo gyvýbę, praràs ją̃; õ kàs prapuldýtų sàvo gyvýbę dė̃l manę̃s, atràs ją̃. Nès ką̃ padė́tų žmõgui, jéi jìs laimė́tų vìsą pasáulį, õ sàvo sielai kę̃stų núostolį? arbà ką̃ žmogùs duõs sàvo sielai atvadúoti? Nès žmogaũs Sūnùs ateĩs sàvo Tė́vo gaȓbėje sù sàvo angelaĩs, iȓ tuomèt *jìs atsilýgins kiekvienám, žiūrė́damas jõ darbų̃.*

76. 21 rugsėjo. Šv. Mãto, Apãštalo iȓ Evangelìsto

Skaitymas

Prãnašo Ezekiẽlio (Ez 1, 10—14)

Žr. aug. 198 psl.

Evangelija

Mãto 9, 9—13

Anuõ metù: Jė́zus pamãtė sė́dintį muĩtinėje žmõgų, vardù Mãtą, iȓ jám tãrė: Sèk manè. Tàs atsikė́lė iȓ jį̃ sẽkė. Iȓ atsitìko,

kàd, Jė̃zui sė̃dint namuosè ùž stãlo, štaĩ daũg muĩtininkų ir̃ nusidė̃jėlių atė̃jo ir̃ sė̃dosi priẽ stãlo draũg sù juõ ir̃ jõ mókytiniais. Taĩ matýdami, parisiejai sãkė jõ mókytiniams: Kám jū́sų mókytojas válgo sù muĩtininkais ir̃ nusidė̃jėliais? Išgir̃dęs taĩ, Jė̃zus tãrė: Nè sveikíems reĩkia gýdytojo, bèt ser̃gantiems. Eĩkite ir̃ mókykitės, ką̃ taĩ réiškia: *Aš nóriu pasigailė̃jimo, õ nè aukõs.* Nès àš atė̃jaũ nè teisių̃jų šaũkti, bèt nusidė̃jėlių.

77. 23 rugsė̃jo. Šv. Tèklės, Mergáitės ir̃ Kentė̃tojos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 1—8. 12)

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

78. 29 rugsė̃jo. Šv. Mýkolo Arkangelo

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo Apreiškìmo knỹgos (Apr 1, 1—5)

Anuõ metù: Diẽvas dãvė Jõnui paskélbti sàvo tarnáms apiẽ taĩ, *kàs tùri veĩkiai įvỹkti;* jìs, sių̃sdamas sàvo ángelą, paskélbė sàvo tar̃nui Jõnui, kur̃s, ką̃ tìk bùvo regė̃jęs, taĩ liùdijo apiẽ Diẽvo žõdį, bū́tent, apiẽ Jė̃zų Krìstų. Paláimintas, kàs skaĩto ir̃ klaũsosi šìtos pranašỹstės žõdžių, ir̃ laĩko taĩ, kàs jojè parašýta; nès laĩkas yrà artì. Jõnas septynióms bažnýčioms Azijoje. Malónė jùms ir̃ ramýbė nuõ tõ, kur̃s yrà, kur̃s bùvo ir̃ kur̃s ateĩs; nuõ septynių̃ tiẽs jõ sóstu ẽsančiųjų dvãsių, ir̃ nuõ Jė̃zaus Krìstaus, kur̃s yrà *ìštikimas liùdytojas* numìrusiųjų pirm̃gimis ir̃ *žẽmės karãlių kunigáikštis,* kur̃s mùs mylė̃jo ir̃ apiplóvė mùs sàvo kraujù nuõ mū́sų núodėmių.

Evangelija

Mãto 18, 1—10

Anuõ metù: Priė̃jo priẽ Jė́zaus mókytiniai ir̃ sãkė: Kàs gi tàt didžiáusis dangaũs karalỹstėje? Jė́zus, pasišaũkęs vaĩką, pastãtė jį̃ tar̃p jų̃ ir̃ tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi jũs nesigrę̃šite ir̃ nepasidarýsite kaĩp vaikaĩ, nęįeĩsite į̃ dangaũs karalỹstę. Taĩgi, kàs tìk pasižẽmina kaĩp šìtas vaĩkas, tàs didžiáusis dangaũs karalỹstėje. Kàs tìk prìima víeną tókį vaĩką màno vardù, tàs manè priìma. Kàs gi papìktina víeną ìš šìtų mažutė̃lių, kuriẽ į̃ manè tìki, tàs ver̃tas, kàd ãsilo sukamų̃ gìrnų akmuõ bū́tų užnértas jám añt kãklo, ir̃ kàd jìs bū́tų nuskandìntas jū́ros gilýbėse. Var̃gas pasáuliui dė̃l papìktinimų! Nès reĩkia, kàd ateĩtų papìktinimų; tačiaũ var̃gas tám žmõgui, per̃ kurį̃ papìktinimas ateĩna. Jéi tàvo rankà, ar̃ tàvo kója tavè pìktina, nukir̃sk ją̃ ir̃ mèsk šaliñ nuõ savę̃s, nès táu geriaũ įeĩti į̃ gyvẽnimą luošám ar̃ raišám, kaĩp, tùrint abì rankì, ar̃ abì kóji, bū́ti įmestám į̃ ámžinąją ùgnį. Ir̃ jéi tàvo akìs tavè pìktina, išlùpk ją̃ ir̃ mèsk šaliñ nuõ savę̃s; táu geriaũ vienãkiui įeĩti į̃ gyvẽnimą, kaĩp, tùrint abì akì, bū́ti įmestám į̃ ugniẽs prãgarą. Žiūrė́kite, kàd nepaniẽkintumėte nẽ víeno šìtų mažutė̃lių; nès sakaũ jùms, jų̃ angelaĩ danguјè visuomèt mãto màno danguјè ẽsančiojo Tė́vo véidą.

79. 30 rugsė̃jo. Šv. Jeronimo, Išpažinė̃jo ir̃ Bažnýčios Mókytojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 4, 1—8)

Žr. Com. Sanct. 256 psl.

Evangelija

Mãto 5, 13—19

Žr. Com. Sanct. 256 psl.

80. 2 spãlių. Šv. Angelų̃ Sargų̃

Skaitymas

Išėjìmo knỹgos (2 Moz 23, 20—23)

Štaĩ ką̃ sãko Viẽšpats Diẽvas: Štaĩ, àš siųsiu sàvo Angelą, kàd eĩtų priẽ tavę̃s iȓ tavè sérgėtų kelyjè iȓ vèstų į̃ viẽtą, kurią̃ prìrengiau. Atsižveĩgk į̃ jį̃ iȓ klausýk jõ baĩso iȓ nedrį̃sk paniẽkinti, nès nepalìksi bè bausmẽs, jéi nusidė́si, iȓ màno vaȓdas yrà jamè. O jéi klausýsi jõ baĩso iȓ darýsi vìsa, ką̃ sakaũ, àš bū̃siu nẽprietelis tàvo nẽprieteliams iȓ várginsiu tavè várginančius.

Evangelija

Mãto 18, 1—10

Žr. aug. 230 psl.

81. 3 spãlių. Šv. Terẽsės Kū̃dikẽlio Jė́zaus

Skaitymas

Izaìjo prãnašo (Iz 66, 12—14)

Viẽšpats sãko taĩp: Štaĩ àš pasùksiu añt jõs taȓsi ramýbės ùpę iȓ kaĩp patvìnstantį upẽlį, tautų̃ gaȓbę, kurią̃ jū̃s žį̃site; jū̃s bū̃site nešamì priẽ krūčių̃ iȓ añt kelių̃ méilinsis priẽ jū́sų. Taĩp kaĩp ką̃ nórs meĩliai glaũdžia priẽ savę̃s jõ mótina, taĩp àš jùs pagúosiu, iȓ jū̃s bū̃site paguostì Jerùzalėje. Jū̃s matýsite, iȓ jū́sų širdìs džiaũgsis, iȓ jū́sų káulai žaliuõs, kaĩp žolẽ; Viẽšpaties rankà pasidarỹs žìnoma jõ tarnáms.

Evangelija

Mãto 18, 1—4

Anuõ metù: Mókytiniai priẽjo priẽ Jė́zaus iȓ sãkė: Kàs gì tàt didžiáusis dangaũs karalỹstėje? Jė́zus, pasišaũkęs vaĩką, pastãtė jį̃ taȓp jų̃ iȓ tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi jū̃s nesigrę̃šite iȓ nepasidarýsite kaĩp vaikaĩ, neįeĩsite į̃ dangaũs karalỹstę. Taĩgi, kàs tìk pasižẽmina kaĩp šìtas vaĩkas, tàs didžiáusis dangaũs karalỹstėje.

82. 4 spãlių. Šv. Pranciškaus Išpažinė́jo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Galãtams (Gal 6, 14—18)

Bróliai: Sáugok, Diẽve, kàd àš kuõ nórs gìrčiaus, kaĩp tìk mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus krỹžiumi. Per̃ jį̃ mán pasáulis yrà prikáltas ant̃ krỹžiaus ir̃ àš pasáuliui! Nès Krìstuje Jė́zuje netùri vertė̃s neĩ apipjáustymas, neĩ neapipjáustymas, bèt naũjas sutvėrìmas. Ir̃ kàs tìk sèks tą̃ taisỹklę, ant̃ jų̃ ir̃ ant̃ Diẽvo Izraèlio tebūniẽ ramýbė ir̃ gailestingùmas. Toliaũ teguĩ niẽkas manę̃s nevárgina, nès àš nešióju sàvo kū́ne Viẽšpaties Jė́zaus žymès. Mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus malónė teesiẽ sù jū́sų dvasià, bróliai! Amen.

Evangelija

Mãto 11, 25—30

Anuõ metù Jė́zus, atsiliẽpdamas, tãrė: Aš gárbinu tavè, Tė́ve, dangaũs ir̃ žẽmės Viẽšpatie, kàd taĩ pàslėpei nuõ išmintìngųjų ir̃ gudrių̃jų ir̃ taĩ apréiškei mažutė̃liams. Taĩp, Tė́ve, nès taĩp táu patìko. Vìsa mán màno Tė́vo atidúota. Ir̃ nė víenas nepažį̃sta Sūnaũs, kaĩp tìk Tė́vas; taĩp pàt ir̃ Tė́vo niẽkas nepažį̃sta, kaĩp tìk Sūnùs, ir̃ kám Sūnùs panorė̃s apréikšti. Ateĩkite pàs manè visì, kuriẽ var̃gstate ir̃ ẽsate apsuñkinti, ir̃ àš jùs atgaivìnsiu. Im̃kite sáu màno jùngą ir̃ mókykitės ìš manę̃s, nès àš romùs ir̃ nuolankiõs širdiẽs; taĩp jū̃s turė́site sàvo síeloms ãtilsio. Nès màno jùngas saldùs ir̃ màno naštà lengvà.

83. 7 spãlių. Švenč. Marìjos P. Rožañčiaus

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 8, 22—24. 32—35)

Viẽšpats manè turė́jo sàvo kelių̃ pradžiojè, pirmà negù yrà ką̃ nórs padãręs nuõ pàt pradžiõs. Aš į̀statyta nuõ ámžių ir̃ nuõ senóvės laikų̃, pirmà negù bùvo padarýta žẽmė. Dár nebùvo gelmių̃, õ àš jaũ buvaũ pradė́ta. Dabar̃ tàt, màno sūnū̃s, klausýkitės manę̃s: Paláiminti, kuriẽ sérgi màno keliùs. Klausýkitės drausmė̃s ir̃ bū́kite išmintìngi ir̃ neatmèskite jõs. Paláimintas žmogùs, kur̃s klaũsosi

manęs iȓ kuȓs bùdi kasdiẽn priẽ màno dùrų iȓ stẽbi priè màno angõs stãktų. Kàs manè rañda, rañda gyvẽnimą iȓ sẽmiasi išgãnymo ìš Viẽšpaties.

Evangelija

Lùko 1, 26—38

Žr. aug. 5 psl.

84. 11 spãlių. Švenč. Marìjos P. Motinỹstės

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 23—31)

Žr. aug. 199 psl.

Evangelija

Lùko 2, 43—51

Anuõ metù: Kadà šveñtės dienóms pasibaĩgus jiẽ grį̃žo, vaĩkas Jė́zus pasilìko Jerùzalėje; bèt jõ gimdýtojai tõ nežìnojo. Manýdami jį̃ ẽsant draugè keliáujančiųjų tárpe, jiẽ ẽjo vìsą diẽną iȓ jieškójo jõ taȓp genčių̃ iȓ pažį́stamų. Nesurãdę sugrį̃žo jõ bejieškódami į̃ Jerùzalę. Iȓ atsitìko, kàd põ trijų̃ dienų̃ jiẽ rãdo jį̃ šventỹkloje, sė́dintį mókytojų tárpe, besiklaũsantį jų̃ iȓ juõs beklausinė́jantį. O visì, kuriẽ girdė́jo jį̃, stebė́josi jõ išmãnymu iȓ atsãkymais. Pamãtę jį̃, jiẽ nustẽbo, iȓ jõ mótina jám tãrė: Sūnaũ, kám mùms taĩp padareĩ? Štaĩ, tàvo tė́vas iȓ àš sù skausmù jieškójova tavęs. Jìs jíems tãrė: Kám manęs jieškójote? Aȓgi jū̃s nežinójote, kàd mán reĩkia bū́ti tuosè dalỹkuose, kuriẽ yrà màno Tė́vo? Bèt jiẽ nesuprãto, ką̃ jíems bùvo pasãkęs. Iȓ jìs iškeliãvo sù jaĩs, atẽjo į̃ Nazarètą iȓ bùvo jíems klusnùs.

85. 15 spãlių. Šv. Terēsės, Mergáitės

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 10, 17. 18; 11, 1—2)

Bróliai: *Kàs gìriasi, tegul̃ gìriasi Viẽšpatyje.* Nès nè kàs pàts savè ùžtaria, tàs yrà pripažį́stamas, bèt tàs, kurį̃ Diẽvas gìria. O

kàd gì jū̃s pakę̃stumėte màno paikýbės trùputį! Bèt ir̃ pakę̃skite manè! Nès àš rū̃pinuos jumìs Diẽvo pavydù: àš pažadė́jau jùs vie= nám výrui pastatýti jùs kaĩp skaĩsčią mergáitę Krìstui.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

86. 16 spãlių. Šv. Jadvỹgos Našlė̃s

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 31, 10—31)

Žr. Com. Sanct. 263 psl.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. Com. Sanct. 260 psl.

87. 17 spãlių. Šv. Margarètos Marìjos Alacoque, Mergáitės

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 3, 8—9. 14—19)

Bróliai: Mán, visū̃ šventų̃jų mažiáusiam, yrà dúota tà malónė skélbti pagónyse neìštiriamus Krìstaus turtùs ir̃ apšviẽsti visùs, kóks yrà nuõ ámžių Dievujè, visū̃ dalỹkų Sutvėrė́juje, pàslėptosios paslaptiẽs tiekìmas. Todė̃l àš klaupiúos añt kẽlių priẽš mū́sų Viẽ= špaties Jė́zaus Krìstaus Tė́vą, nuõ kuriõ kiekvienà tėvỹstė danguje ir̃ žẽmėje gáuna var̃dą, kàd jìs dúotų jùms pagal̃ sàvo garbė̃s turtùs sustiprė́ti jėgà per̃ jõ Dvãsią į̃ vidujìnį žmõgų, kàd Krìstus tikė́jimu gyvéntų jū̃sų širdysè, ir̃ kàd jū̃s bū́tumėte įsišaknìję ir̃ sutvirtė́ję méilėje, kàd galė́tumėte supràsti draugè sù visaĩs šventaĩsiais, kóks yrà plõtis, il̃gis, aũgštis ir̃ gỹlis, taĩp pàt pažìnti pérviršijančią visókį žinójimą Krìstaus méilę, kàd bū́tumėte pripìldyti vìso Diẽvo pilnùmo.

Evangelija

Mãto 11, 25—30

Žr. aug. 232 psl.

88. 18 spãlių. Šv. Lùko Evangelìsto

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 8, 16—24)

Bróliai: Aš dėkóju Diẽvui, kur̃s dãvė tókį pàt susirū̃pinimą jumìs Tìtui į̃ šìrdį; nès jìs, tiesà, prìėmė parãginimą, bèt, bū̃damas labaĩ uolùs, sàvo valià iškeliãvo pàs jùs. Mẽs ìšsiuntėme taĩp pàt sù juõ brólį, kur̃s dė̃l Evangèlijos gìriamas visosè bažnýčiose. Nè ganà tõ; jìs ir̃ bažnýčių ìšrinktas mū̃sų keliõnės draũgas tám méilės dárbui, kur̃s mū̃sų atliẽkamas Viẽšpaties gar̃bei ir̃ mū̃sų gerõs vãlios išreiškìmui. Mẽs steñgiamės išveñgti, kàd kàs nórs mùs peĩktų dė̃l tõs gausiõs dovanõs, kurì mū̃sų dalìnama; nès mẽs rū̃pinamės tuõ, kàs gẽra, nè tìk Diẽvo, bèt ir̃ žmonių̃ akìvaizdoje. Mẽs ìšsiuntėme sù jaĩs taĩp pàt ir̃ tą̃ mū̃sų brólį, kuriõ uolùmą išmėgìnome daũgelyje dalỹkų ir̃ kur̃s dabar̃, labaĩ pasitikė̃damas jumìs, yrà dár daũg uolèsnis. Ar̃ àš (rašaũ) apiẽ Tìtą, kur̃s yrà màno draũgas ir̃ padėjė̃jas pàs jùs, ar̃ apiẽ mū̃sų brólius, kuriẽ yrà bažnýčių pasiuntiniaĩ, Krìstaus garbė̃, jū̃s dúokite jíems bažnýčių akìvaizdoje jū̃sų méilės ir̃ mū̃sų pasigyrìmo jumìs įródymą.

Evangelija

Lùko 10, 1—9

Žr. aug. 198 psl.

89. 24 spãlių. Šv. Rãpolo Arkángelo

Skaitymas

Tobìjo knỹgos (Tob 12, 7—15)

Anuõ metù: Angelas Rãpolas tãrė Tobìjui: Gẽras yrà dalỹkas slė̃pti karãliaus pãslaptį, õ apréikšti Diẽvo dárbus ir̃ išpažìnti yrà šlovìnga. Maldà sù pãsninku ir̃ ìšmalda yrà gerèsnis dalỹkas negù

kráuti áukso turtùs; nès ìšmalda išláisvina nuõ mirtiẽs, iȓ jì taĩ ap≈kuõpia nuõ núodėmių iȓ dúoda ràsti gailestingùmą iȓ ámžinąjį gy≈vẽnimą. Kàs gì dãro núodėmę iȓ neteisýbę, tiẽ yrà síelos nẽprie≈teliai. Apréikšiu tàt jùdviem tiẽsą iȓ neslẽpsiu nuõ jùdviejų slaptų̃ dalỹkų. Kuomèt meldeĩsi sù ãšaromis iȓ láidojai numìrėlius, iȓ palìkdavai sàvo pietùs, iȓ slẽpdavai numìrusius peȓ diẽną sàvo na≈muosè iȓ láidojai nãktį, àš nùnešiau tàvo maĩdą Viẽšpačiui. O ka≈dañgi patikaĩ Diẽvui, reikė́jo, kàd bañdymas ištìrtų tavè. Dabaȓ gì Viẽšpats siuñtė manè, kàd išgýdyčiau tavè iȓ išláisvinčiau tàvo sūnaũs žmóną Sãrą nuõ piktõsios dvãsios. Nès àš esù Angelas Rãpolas, víe≈nas iš septynių̃, kuriẽ stóvime Viẽšpaties akìvaizdoje.

Evangelija

Jõno 5, 1—4

Anuõ metù: Bùvo žỹdų šveñtė, iȓ Jė́zus nuė̃jo į Jerùzalę. Jerùzalėje priẽ Avių̃ vaȓtų yrà tvenkinỹs, ebrãjiškai vadìnamas Betsajida, tùrįs penkìs príeangius. Juosè gulė́jo dìdelė daugýbė seȓgančių, aklų̃, raišų̃, džiū̃stančių, kuriẽ láukė vandeñs pasijù≈dinimo. Nès Viẽšpaties ángelas kaȓtais nužeñgdavo į tveñkinį, iȓ vanduõ pasijùdindavo. Kàs tìk, vándeniui pasijùdinus, pìr≈mas įeĩdavo į tveñkinį, pasveĩkdavo, vìs tíek, kókia ligà jìs siȓgo.

90. Paskutìnį spãlių sekmãdienį. Mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Karãliaus

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Kolosiẽčiams (Kolos 1, 12—20)

Bróliai: Dėkókime Diẽvui Tė́vui, kuȓs pádãrė mùs vertùs daly≈váuti šventų̃jų tėvonỹstės šviesojè, kuȓs išgélbėjo mùs ìš tamsýbės valdžiõs iȓ pérkėlė į sàvo méilės Sūnaũs karalỹstę. Jamè tùrime at≈pirkìmą jõjo kraujù, núodėmių atleidìmą. Jìs yrà nerẽgimojo Diẽvo pavéikslas, pirm̃gimis pirm̃ vìso sutvėrìmo; nès peȓ jį̃ sutvérta vìsa danguje iȓ žẽmėje, mãtomi iȓ nemãtomi dalỹkai, aȓ taĩ sóstai, aȓ viešpatỹstės, aȓ kunigaikštỹstės, aȓ vaĩdžios; vìsa sutvérta peȓ jį̃ iȓ jám; jìs yrà pirm̃ visų̃, iȓ vìsa juõ laĩkosi. Jìs yrà Bažnýčios kū́no galvà, jìs, kuȓs yrà pradžià, pirm̃gimis numìrusiųjų tárpe, kàd vi≈samè jìs turė̃tų pirmininkỹstę. Nès vìsai Diẽvo pilnýbei patìko apsi≈

gyvénti jamè iȓ peȓ jį̃ sudẽrinti vìsa sù savimì, aȓ kàs yrà žẽmėje, aȓ dangujè, dãrant jõ krỹžiaus kraujù taĩką, Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Jõno 18, 33—37

Anuõ metù: Pilõtas tãrė Jė́zui: Aȓ tù esì žỹdų karãlius? Jė́zus atsãkė: Aȓ pàts ìš savę̃s taĩ kláusi, aȓ kitì táu pasãkė apiẽ manè? Pilõtas atsãkė: Aȓ àš žỹdas? Tàvo tautà iȓ vyriáusieji kunigaĩ mán tavè į̃davė: ką̃ esì padãręs. Jė́zus atsãkė: Màno karalỹstė nè ìš šiõ pasáulio; jéi màno karalỹstė bū́tų ìš šiõ pasáulio, màno tarnaĩ jùk kovótų, kàd nebū́čiau išdúotas žỹdams; bèt dabaȓ màno karalỹstė nè ìš čià. Tuomèt Pilõtas jám tãrė: Taĩ tù esì karãlius? Jė́zus atsãkė: Tù pàts sakaĩ, àš esù karãlius. Aš tám gimiaũ iȓ atėjaũ į̃ pasáulį, kàd liùdyčiau apiẽ tiẽsą. Kiekvíenas, kuȓs yrà ìš tiesõs, klaũso màno balso.

91. 28 spãlių. Šv. Sìmono iȓ Jùdo, Apãštalų

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Efeziẽčiams (Efez 4, 7—13)

Bróliai: Kiekvienám mū́sų yrà dúota malónė, atitiñkanti Krìstaus dovanõs saĩką. Todė̃l pasakýta: *Užžeñgęs augštỹn, jìs vẽdė sugáutus belaisviùs, dãvęs žmonė́ms dovanũ.* Ką̃ gì kìta réiškia tàs užžengìmas, jéi nè taĩ, kàd jìs pirmà bùvo iȓ nužeñgęs į̃ žemiáusias žẽmės dalìs? Kuȓs nùžengė, yrà tàs pàts, kuȓs iȓ ùžžengė añt visũ dangũ, kàd vìsa pripìldytų. Jìs taĩ víenus dãvė apãštalus, kitùs prãnašus, kitùs evangelistùs, kitùs ganýtojus iȓ mókytojus darýti šventúosius tóbulus, tarnỹstės dárbui, Krìstaus kū́nui statýti, ìki visì pasíeksime tikė́jimo iȓ Diẽvo Sūnaũs pažinìmo vienýbę, pìlną žmogaũs subrendìmą, Krìstaus pilnýbės ámžiaus saĩką.

Evangelija

Jõno 15, 17—25

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Taĩ àš jùms į̃sakaũ, kàd víenas kìtą mylė́tumėte. Jéi pasáulis jū́sų nekeñčia,

žinókite, kàd manę̃s pirmà jū́sų nèkentė. Jéi bū́tumėte ìš pa- sáulio, pasáulis mylė́tų, kàs jõjo yrà; kadángi tačiaũ jū̃s neẽsate ìš pasáulio, bèt àš jùs išrinkaũ ìš pasáulio, todė̃l pasáulis jū́sų nekeñčia. Atsimiñkite màno žodžiùs, kuriuõs àš esù jùms sã- kęs: Tar̃nas nè didèsnis ùž sàvo valdõvą. Jéi jiẽ manè pérse- kiojo, pérsekios ir̃ jùs; jéi jiẽ laĩkė màno žodžiùs, laikỹs ir̃ jū́sų. Bèt vìsa taĩ jiẽ jùms darỹs dė̃l màno var̃do, nès nepažį́sta tõ, kur̃s yrà manè siuñtęs. Jéi àš nebū́čiau atė̃jęs ir̃ nebū́čiau jíems kalbė́jęs, jiẽ neturė́tų núodėmės, õ dabar̃ jiẽ netùri kuõ patéisinti sàvo núodėmes. Kàs manę̃s nekeñčia, tàs nekeñčia ir̃ màno Tė́vo. Jéi nebū́čiau tar̃p jų̃ dãręs darbų̃, kurių̃ niẽkas kìtas nėrà dãręs, jiẽ neturė́tų núodėmės, õ dabar̃ jiẽ mãtė ir̃ nekeñčia kaĩp manę̃s, taĩp ir̃ màno Tė́vo. Tačiaũ turė́jo įvỹkti žõdžiai, parašýti jų̃ įstãtyme: *Jiẽ nèkentė manę̃s bè priežastiẽs.*

92. 1 lãpkričio. Visų̃ Šventų̃jų šveñtė

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo Apreiškimo knỹgos (Apr 7, 2—12)

Anuõ metù: Štaĩ àš, Jõnas, mačiaũ kìtą ángelą, pasìkeliantį nuõ sáulės tekė́jimo, tùrintį gývojo Diẽvo añtspaudą; jìs šaũkė dìdeliu balsù keturíems angeláms, kuríems dúota keñkti žẽmei ir̃ jū́rai, tar̃- damas; Nekeñkite žẽmei ir̃ jū́rai, nė mẽdžiams, ìki pažymė́sime mū́- sų Diẽvo tarnùs jų̃ kãktose. Aš girdė́jau pažymė́tųjų skaĩčių: šim̃tas kẽturios dẽšimtys keturì tū́kstančiai pažymė́tųjų, ìš visų̃ Izraèlio vai- kų̃ giminių̃. Iš Jùdo giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų, ìš Ru- bèno giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų, ìš Gãdo giminė̃s dvý- lika tū́kstančių pažymė́tų. Iš Asèro giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažy- mė́tų, ìš Neptãlio giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų, ìš Manãso giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų. Iš Simeõno giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų, ìš Levio giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų, ìš Isakãro giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų. Iš Zabulõno giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų, ìš Juõzapo giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų, ìš Benjamìno giminė̃s dvýlika tū́kstančių pažymė́tų. Po tõ àš mačiaũ dìdelę mìnią, kuriõs niẽkas negalė́jo suskaitýti, ìš visų̃ tautų̃, giminių̃, žmonių̃ kuopų̃ ir̃ kalbų̃: jiẽ stovė́jo tiẽs sóstu ir̃ Avi- nė̃lio akìvaizdoje, apvilktì baltaĩs rū̃bais, ir̃ pálmės bùvo jų̃ rañkose. Jiẽ šaũkė dìdeliu balsù, tardamì: Išgãnymas mū́sų Diẽvui, sė́dinčiam sóste, ir̃ Avinė̃liui. Visì angelaĩ stovė́jo apliñk sóstą, apliñk vyresniúo-

sius iȓ kẽturis gyvũnus; jiẽ parpúolė tiẽs sóstu añt sàvo veidų̃ iȓ pa⸗gárbino Diẽvą, tardamì: Amen. Paláiminimas, garbė̃, išmintìs iȓ dė⸗kójimas, pagarbà, galýbė iȓ stiprýbė mū́sų Diẽvui peȓ ámžių ámžius. Amen.

Evangelija

Mãto 5, 1—12

Anuõ metù: Jė́zus, matýdamas miniàs, užė̃jo į̃ kálną iȓ, kaĩ jìs atsisė́do, priẽ jõ prisiaȓtino jõ mókytiniai. Atvė́ręs sàvo bùrną, jìs mókė juõs, sakýdamas: Paláiminti betuȓčiai dvãsioje, nès jų̃ dangaũs karalỹstė. Paláiminti romíeji, nès jiẽ pavéldės žẽmę. Paláiminti, kuriẽ liũdi, nès jiẽ bùs pagúosti. Paláiminti, kuriẽ aĩksta iȓ trókšta teisýbės, nès jiẽ bùs pasótinti. Paláiminti gai⸗lestingíeji, nès jiẽ laimė̃s gailestingùmo. Paláiminti nesuteptõs širdiẽs, nès jiẽ matỹs Diẽvą. Paláiminti taikíeji, nès juõs vadiñs Diẽvo vaikaĩs. Paláiminti, kuriẽ pérsekiojami dė̃l teisýbės, nès jų̃ dangaũs karalỹstė. Paláiminti, kaĩ jùms piktžodžiáuja iȓ pér⸗sekioja jùs, iȓ melúodami sãko vìsa pìkta priẽš jùs dė̃l manę̃s. Džiaũgkitės iȓ liñksminkitės, nès jū́sų ùžmokestis gausùs danguję̀.

93. 2 lãpkričio. Visų̃ Mìrusiųjų Atsiminìmas

I⸗se šv. Mišiosè

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 15, 51—57)

Bróliai: Štaĩ àš sakaũ jùms pãslaptį: Mẽs visì, tiesà, kélsimės, bèt nevisì bū́sime pérmainyti. Ūmaĩ, akìmirksnyje, kaĩ atsiliẽps pa⸗skučiáusis trimìtas; nès trimìtas atsiliẽps, iȓ mìrusieji keĩsis nebe⸗geñdą, iȓ mẽs bū́sime pérmainyti. Nès šìtas geñdąs tùri apsivilkti ne⸗gedimù, iȓ tãs marùs tùri apsivilkti nemarumù. O kuomèt tàs ma⸗rùsis apsiviĩks nemarumù, tuomèt įvỹks žõdžiai, kuriẽ yrà parašýti: *Mirtìs praryta nugalė́jimo. Mirtiẽ, kuȓ yrà tàvo nugalė́jimas? Mirtiẽ, kuȓ yrà tàvo ãkstinas?* Mirtiẽs ãkstinas yrà núodėmė, o núodėmės stiprýbė yrà įstãtymas. Bèt dė̃kui Diẽvui, kuȓs mùms dãvė nugalė́⸗jimą peȓ mū́sų Viẽšpatį Jė́zų Krìstų.

Evangelija

Jõno 5, 25—29

Anuõ metù: Jė́zus kalbė́jo žýdų minióms: Iš tikrų̃jų, iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, ateĩna valandà ir̃ dabar̃ jaũ yrà, kuomèt mìrusieji išgir̃s Diẽvo Sūnaũs bal̃są, ir̃ kuriẽ išgir̃s, bùs gyvì. Nès kaĩp Tė́vas tùri gyvẽnimą pàts savyjè, taĩp jìs dãvė ir̃ Sū́nui turė́ti gyvẽnimą pačiám savyjè. Jìs dãvė jám taĩp pàt valdžiõs darýti teĩsmą, nès jìs žmogaũs Sūnùs. Nesistebė́kite tuõ, kàd ateĩna valandà, kuriojè visì ẽsantieji kapuosè išgir̃s Diẽvo Sūnaũs bal̃są; kuriẽ gẽra dãrė, išeĩs atsikélti į̃ gyvẽnimą, õ kuriẽ pìkta dãrė, — kéltis į̃ teĩsmą.

94. Visų̃ Mìrusiųjų Atsiminìmas

II-se šv. Mišiosè

Skaitymas

Makabiejų knýgos (2 Mak 12, 43—46)

Žr. Com. Sanct. 266 psl.

Evangelija

Jõno 6, 37—39

Žr. Com. Sanct. 266 psl.

95. Visų̃ Mìrusiųjų Atsiminìmas

III-se šv. Mišiosè

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo Apreiškìmo (Apr 14, 13)

Žr. Com. Sanct. 266 psl.

Evangelija

Jõno 6, 51—55

Žr. Com. Sanct. 267 psl.

96. 11 lãpkričio. Šv. Martýno, Výskupo iȓ Išpažinė́jo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 44, 16—27; 45, 3—20)

Žr. Com. Sanct. 254 psl.

Evangelija

Lùko 11, 33—36

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Niẽkas nèdega žìburio iȓ nèdeda uždengtojè viẽtoje, neĩ põ saikù, bèt į̃ žibintùvą, kàd įeĩnantieji matýtų šviẽsą. Tàvo kū̃no žìburỹs yrà tàvo akìs. Jéi tàvo akìs nepagadìnta, vìsas tàvo kū̃nas turẽs šviesõs; õ jéi jì netìkusi, taĩp pàt iȓ tàvo kū̃nas bùs tamsýbėje. Žiūrė̃k tàt, kàd tavyjè ẽsanti šviesà nebū̃tų tamsýbė. Taĩgi, jéi vìsas tàvo kū̃nas àpšviestas iȓ nė vienà jõ dalìs nėrà tamsýbėje, jìs bùs šviesùs vìsas, lýg kàd bū̃tų tavė apšviẽtusi žaĩbo šviesà.

97. 13 lãpkričio. Šv. Stanìslovo Kòstkos, Išpažinė́jo

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 4, 7—16)

Teisùsis, jéi bū̃tų pirm̃ laĩko mirtiẽs ùžkluptas, bùs póilsyje. Nès pagarbõs vertà senãtvė nè tà, kurì ilgà, iȓ jì nematúojama mẽtų skaĩčiumi, bèt žmogaũs ìšmonė yrà jám žilì plaukaĩ iȓ nesùteptas gyvẽnimas taĩ jõ senãtvės ámžius. Kadángi jìs patìko Diẽvui, bùvo mýlimas, iȓ kadángi gyvẽno tar̃p nusidė́jėlių, jìs bùvo àtimtas. Jìs bùvo pagáutas, kàd piktýbė neatmainýtų jõ išmãnymo iȓ kàd klastà nesuklaidìntų jõ sielos. Nès niẽkniekių žavė́jimas padãro gerùs dalykùs támsius, iȓ geĩdulio nepastovùmas iškreĩpia dvãsią bè piktýbės. Trumpù laikù pàbaigtas, jìs pasíekė daũg mẽtų, nès jõ síela patìko Diẽvui; todė̃l jìs skubė́jo jį̃ išvèsti iš neteisýbių vìdurio; taũtos gì taĩ mãtė iȓ neišmãnė, neĩ dė́jo į̃ sàvo šìrdis, kàd Diẽvo malónė iȓ pasigailė́jimas suteikiamà šventíesiems, iȓ malonìngas apsilañkymas išrinktíesiems. Bèt mìręs teisùsis pasmer̃kia dár tebegyvẽnančius bedieviùs, iȓ jõ ankstì pabaigtà jaunỹstė ìlgą neteĩsiojo gyvẽnimą.

Evangelija

Mãto 19, 13—21

Anuo metù: Pàs Jė́zų bùvo àtvesta vaikų̃, kàd dė́tų añt jų̃ rankàs iř pasimel̃stų. Bèt mókytiniai juõs draũdė. Jė́zus gì jíems tãrė: Léiskite mažutėliùs iř nedraũskite jíems eĩti pàs manė̀, nès tokių̃ dangaũs karalỹstė. Iř padė́jęs añt jų̃ rankàs, jìs ìš teñ išė̃jo. Štaĩ, víenas priė̃jęs jám tãrė: Geràsis Mókytojau, ką̃ gẽra àš turiù darýti, kàd laimė́čiau ámžinąjį gyvẽnimą? Jìs jám tãrė: Kám manė̀ kláusi, kàs gẽras? Víenas gẽras, Diẽvas. Jéigu gì nóri įeĩti į̃ gyvẽnimą, laikýkis įsãkymų. Jìs jám tãrė: Kurių̃? Jė́zus atsãkė: *Neužmùši, nesvetmoteriáusi, nevõgsi, neliùdysi neteĩsiai; gerbk sàvo tė́vą iř sàvo mótiną, iř: mylė́si sàvo ar̃timą, kaĩp pàts savè.* Jaunikáitis jám tãrė: Vìsa taĩ laikiaũ nuõ sàvo jaunỹstės; kõ dár mán trū̃ksta? Jė́zus jám tãrė: Jéi nóri bū́ti tóbulas, eĩk, pardúok, ką̃ turì, iř dúok betur̃čiams; iř turė́si tur̃tą danguję̀; paskuĩ ateĩk iř sèk manė̀.

98. 14 lãpkričio. Šv. Juozapãto, Výskupo iř Kentė́tojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Žýdams (Žyd 5, 1—6)

Bróliai: Kiekvíenas vyriáusis kùnigas, pàimtas ìš žmonių̃, yrà įstãtomas žmonė́ms, tuosè dalỹkuose, kuriẽ liẽčia Diẽvą, kàd aukótų dóvanas iř aukàs ùž núodėmes, kaĩp tàs, kur̃s gãli pasigailė́ti nežìnančiųjų iř klýstančiųjų, nès iř jìs pàts yrà àpsiaustas silpnýbės; iř todė̃l jìs tùri, kaĩp ùž žmónes, taĩp iř pàts ùž savè aukóti aukàs ùž núodėmes. Iř nė̀ víenas nèima pàts sáu pagarbõs, bèt tìk tàs, kur̃s Diẽvo šaũkiamas, kaĩp Aarõnas. Taĩp iř Krìstus nė̀ pàts sáu pasisãvino vyriáusiojo kùnigo gar̃bę, bèt tasaĩ, kur̃s jám pasãkė: *Tù màno Sūnùs; àš šiañdien pagimdžiaũ tavè.* Kaĩp iř kitojè viẽtoje sãko: *Tù kùnigas per̃ ámžius Melkizedèko būdù.*

Evangelija

Jõno 10, 11—16

Anuõ metù: Jė́zus tãrė parisiė̃jams: Àš geràsis ganýtojas. Geràsis ganýtojas dúoda sàvo gyvýbę ùž sàvo avìs. Samdinỹs,

kuřs nè ganýtojas, kuriám ãvys nė sãvos, pamãtęs ateĩnantį viĩką, paliẽka avìs iř bė́ga; viĩkas gróbia iř išvaĩko avìs. Samdinỹs bė́ga, nès jìs samdinỹs, iř jám nerū̃pi ãvys. Àš geràsis ganýtojas; àš pažį́stu savą́sias iř mãnosios pažį́sta manè, taĩp kaĩp pažį́sta manè Tė́vas, iř àš pažį́stu Tė́vą. Todė̃l àš guldaũ sàvo gyvýbę ùž sàvo avìs.

99. 19 lãpkričio. Šv. Elžbiẽtos Našlė̃s

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 31, 10—31)

Žr. Com. Sanct. 263 psl.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. Com. Sanct. 262 psl.

100. 21 lãpkričio. Švenč. Marìjos P. Aukójimo ìškilmė

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 24, 14—16)

Žr. aug. 216 psl.

Evangelija

Lùko 11, 33—36

Žr. aug. 241 psl.

101. 22 lãpkričio. Šv. Cecìlijos, Mergáitės iř Kentė́tojos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 13—17)

Viẽšpatie, màno Diẽve, Tù išáugštinai màno buveĩnę žẽmėje, kaĩ àš meldžiaũ išgélbėti nuõ užeĩnančios mirtiẽs. Àš šaukiaũs į

Viẽšpatį, màno Viẽšpaties Tė́vą, kàd nepamèstų manę̃s màno síel-varto diẽną ir̃ puikių̃jų metù, kadà nebùvo pagálbos. Aš nuõlat gìrsiu tàvo var̃dą ir̃ skélbsiu jį̃ sù dėkójimu, nès màno maldà bùvo išklausýta. Tù apsáugojai manè nuõ žuvìmo ir̃ išgélbėjai manè ìš neteisýbės laĩko. Todė̃l àš dėkósiu ir̃ gìrsiu tavè, Viẽšpatie mū́sų Diẽve.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

102. 25 lãpkričio. Šv. Kotrỹnos, Mergáitės ir̃ Kentė́tojos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 1—8. 12)

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. Com. Sanct. 259 psl.

III

COMMUNE SANCTORUM

1. Apãštalų vigìlijose

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 44, 25—27; 45, 2—4. 6—9)

Viẽšpaties paláiminimas añt teĩsiojo galvõs. Todė̃l Viẽšpats dãvė jám tėvonỹstę iř padalìno jõs plõtą tar̃p dvýlikos giminių̃. Jìs rãdo malónės visų̃ žmonių̃ akysè. Diẽvas išáugštino jį̇̃ príešų báimei iř jõ žõdžiais sustãbdė stebuklìngus žénklus. Jìs padãrė jį̇̃ garbìngą karãlių akivaizdoje, dãvė jám įsãkymų apiẽ jõ taũtą iř jám paródė sàvo gar̃bę. Už ištikimýbę iř romùmą jìs pašvéntino jį̇̃ iř jį̇̃ išsiriñko ìš visų̃ žmonių̃ tárpo iř jám dãvė véidas į̃ véidą įsãkymų, gyvẽnimo iř drausmẽs įstãtymą. Jìs išáugštino jį̇̃, padãrė sù juõ ámžiną sándorą, sujúosė jį̇̃ garbẽs júosta. Viẽšpats apvainikãvo jį̇̃ garbẽs vainikù.

Evangelija

Jõno 15, 12—16

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Taĩ màno įsãkymas, kàd mylė́tumėte víenas kìtą, kaĩp àš jùs mýlėjau. Niẽkas netùri didèsnės méilės, kaĩp tą̃, kàd kàs gul̃do sàvo gyvýbę ùž sàvo prietelius. Jū̃s màno prieteliai, jéi darýsite, ką̃ àš jùms įsakaũ. Aš jaũ nebevadinù jū́sų tarnaĩs, àš pavadinaũ prieteliais, nès pasakiaũ jùms vìsa, ką̃ tìk esù girdė́jęs ìš sàvo Tė́vo. Nè jū̃s manè išsiriñkote, bèt àš jùs išsirinkaũ iř paskýriau jùs, kàd eĩtumėte, nèštumėte, vaĩsiaus, iř jū̃sų vaĩsius pasilìktų, kàd, kõ tìk prašýsite Tė́vą màno vardù, jìs jùms dúotų.

2. Víeno Kentė́tojo Výskupo I

Skaitymas

Šv. Jokū̃bo Apãštalo láiško (Jok 1, 12—18)

Mylimiáusieji: Paláimintas žmogùs, kur̃s kañtriai keñčia mėgì=nimą, nès kadà bùs ištìrtas gaũs gyvẽnimo vainìką, kurį̃ Diẽvas pa=žadė́jo jį̃ mýlintiesiems. Nė víenas gùndomas tegul̃ nesãko, kàd jìs Diẽvo guñdomas, nès Diẽvas negãli bū́ti gùndomas į̃ pìkta, ir̃ pàts nė víeno neguñdo. Bèt kiekvíenas yrà gùndomas sãvojo pageidìmo patráuktas ir̃ priviliótas. Paskuĩ, kuomèt pageidìmas pradė́jo, jìs pa=gim̃do núodėmę, o įvỹkdyta núodėmė gim̃do mir̃tį. Taĩgi, neklýskite, màno mylimiáusieji bróliai. Kiekvíenas gẽras davinỹs ir̃ kiekvienà tóbula dovanà yrà ìš augštýbių, nužeñgia nuõ šviesýbių Tė́vo, pàs kurį̃ nėrà nevienodùmo, nė pasikeitìmo šešė̃lio. Nès jìs sàvo valià tiesõs žodžiù pagim̃dė mùs, kàd mẽs bū̃tumėm lýg jõ sutvėrìmų pir=monės.

Evangelija

Lùko 14, 26—33

Anuõ metù: Jė́zus tãrė minióms: Jéi kàs pàs manè ateĩna ir̃ nelaĩko neapýkantoje sàvo tė́vo, mótinos, žmonõs, vaikų̃, brólių ir̃ seserų̃, dár gì ir̃ sàvo gyvýbės, tàs negãli bū́ti màno móky=tinis. Ir̃ kàs nèneša sàvo krỹžiaus ir̃ nèseka manę̃s, negãli bū́ti màno mókytinis. Nès kàs jū́sų, norė́damas statýti bókštą, ne=skaičiúoja pirmà atsisė́dęs ìšlaidų, kurių̃ reĩkia, ar̃ turė̃s kuõ iš=tesė́ti, kàd paskuĩ, jám padė́jus pãmatą ir̃ negãlint ištesė́ti, nepra=dė́tų visì, kuriẽ mãto, týčiotis ìš jõ ir̃ sakýti: Tàs žmogùs pra=dė́jo statýti ir̃ negalė́jo pabaĩgti. Arbà kur̃s karãlius, norė́damas kariáuti priẽš kìtą karãlių, nesvar̃sto pirmà atsisė́dęs, ar̃ galė̃s sù dẽšimčia tū́kstančių eĩti priẽšais tám, kur̃s ateĩna priẽš jį̃ sù dvìdešimčia tū́kstančių? Jéi nè, taĩ anám dár tolì tebeẽsant, jìs siuñčia pãsiuntinius ir̃ prãšo tar̃tis dė̃l taikõs. Taĩp pàt kiekvíe=nas jū́sų, kur̃s neišsìžada vìso, ką̃ tùri, negãli bū́ti màno mó=kytinis.

3. Taĩp pàt víeno Kentė́tojo Výskupo II

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 1, 3—7)

Bróliai: Paláimintas teesiẽ mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Diẽvas iȓ Tė́vas, gailestingùmo Tė́vas iȓ visókios pagúodos Diẽvas, kuȓs mùs pagúodžia kiekvienamè mū́sų síelvarte, kàd iȓ mẽs galė́tumėm pagúosti ẽsančius bèt kokiojè príespaudoje tuõ padrą́sinimu, kuriuõ iȓ mẽs ẽsame Diẽvo padrą́sinami; nès kaĩp mùms gaũsiai teñka Krìstaus kentė́jimų, taĩp pàt peȓ Krìstų apsčiaĩ suteĩkiama mùms pagúodos. Taĩgi, aȓ mẽs keñčiame vaȓgą, taĩ įvỹksta jùms padrą́sinti iȓ išganýti; aȓ tùrime pagúodos, yrà taĩ jùms pagúosti; aȓ mẽs ẽsame padrą́sinami, yrà taĩ jū́sų drą́sinimui iȓ išgãnymui, kuȓs dúoda kañtriai nukentė́ti tuõs kentė́jimus, kuriuõs iȓ mẽs keñčiame, taĩp kàd mū́sų viltìs jumìs yrà tvirtà, nès žìnome, jóg kaĩp ẽsate kentė́jimų draugaĩ, taĩp pàt bū́site iȓ pagúodos. Krìstuje Jė́zuje, mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Mãto 16, 24—27

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Jéi kàs nóri eĩti paskuĩ manè, teguĩ pàts savę̃s išsìžada, teguĩ ìma sàvo krỹžių iȓ tèseka manè. Nès, kàs nóri išgélbėti sàvo gyvýbę, praràs ją̃; õ kàs prapuldýtų sàvo gyvýbę dė̃l manę̃s, atràs ją̃. Nès ką̃ padė́tų žmõgui, jéi jìs laimė́tų vìsą pasáulį, õ sãvo síelai kę̃stų núostolį? arbà ką̃ žmogùs duõs sàvo síelai atvadúoti? Nès žmogaũs Sūnùs ateĩs sàvo Tė́vo garbėjè sù sàvo angelaĩs, iȓ tuomèt *jìs atsilýgins kiekvienám, žiūrė́damas jõ darbų̃.*

4. Víeno Kentė́tojo ne Výskupo I

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 10, 10—14)

Viẽšpats vẽdė teĩsųjį tiesiaĩs keliaĩs, paródė jám Diẽvo karalỹstę iȓ dãvė jám žinójimo šventų̃ dalỹkų, padãrė jį̃ turtìngą varguosè iȓ paláimino jõ dárbus. Jìs bùvo priẽ jõ, kaĩ norė́ta apgáuti jį̃ klastà, iȓ padãrė jį̃ turtìngą. Jìs sérgėjo jį̃ nuõ nẽprietelių iȓ apgýnė jį̃ nuõ

suvedžiótojų, iȓ dãvė jám nugalė́ti kitojè kovojè, kàd jìs žinótų, jóg išmintìs ùž vìsa galingèsnė. Jì neapléido teĩsiojo pardúoto, bèt išgélbėjo jį̃ nuõ nusidė́jėlių, nùžengė draugè sù juõ į duõbę, iȓ neapléido jõ pánčiuose, kõlei jám neàtnešė viešpatãvimo lazdõs iȓ valdžiõs priẽš tuõs, kuriẽ jį̃ slė́gė; iȓ jì paródė melagiùs ẽsant tuõs, kuriẽ jį̃ sùtepė, iȓ dãvė jám ámžiną skaistýbę Viẽšpats, mū́sų Diẽvas.

Evangelija

Mãto 10, 34—42

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Nemanýkite, bū́k àš atẽjęs ramýbės atnèšti žẽmėn; nè ramýbės atnèšti àš atėjaũ, bèt kalavìjo. Nès àš atėjaũ sukélti žmogaũs priẽš jõ tė́vą, dukteȓs priẽš jõs mótiną iȓ marčiõs priẽš jõs úošvę, iȓ žmogaũs namìškiai bùs jõ nẽprieteliai. Kàs mýli tė́vą aȓ mótiną, labiaũ nekaĩp manè, tàs manę̃s nèvertas; iȓ kàs mýli sū́nų aȓ dùkterį labiaũ kaĩp manè, tàs manę̃s nèvertas. Kàs nèima sàvo krỹžiaus iȓ manę̃s nèseka, tàs manę̃s nèvertas. Kàs laĩmi sàvo gyvýbę, praràs ją̃, iȓ kàs dė̃l manę̃s prapuldýtų sàvo gyvýbę, atràs ją̃. Kàs jùs prìima, manè prìima, iȓ kàs manè prìima, prìima tą̃, kuȓs yrà manè siuñtęs. Kàs prìima prãnašą prãnašo vardù, gaũs prãnašo ùžmokestį, iȓ kàs prìima teĩsųjį teĩsiojo vardù, gaũs teĩsiojo ùžmokestį. Iȓ kàs bùs dãvęs vienám šitų mažiáusių atsigérti tìk taũrę šálto vandeñs mókytinio vardù, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, nepraràs sàvo ùžmokesčio.

5. Taĩp pàt víeno Kentė́tojo ne Výskupo II

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 2, 8—10; 3, 10—12)

Mylimiáusis: Atsimiñk Viẽšpatį Jė́zų Krìstų ìš Dóvìdo ainìjos, kàd jìs prisikė́lė ìš numìrusių̃jų, anót màno evangèlijos, dė̃l kuriõs àš kenčiù ìki grandìnių lýg piktãdaris; tačiaũ Diẽvo žõdis nėrà sùrištas. Todė̃l àš pakenčiù vìsa dė̃l išrinktų̃jų, kàd iȓ jiẽ laimė́tų išgãnymą, kuȓs yrà Krìstuje Jė́zuje, draugè sù dangaũs garbè. Bèt tù sekeĩ màno mókslu, pasielgimù, sumãnymu, tikė́jimu, lengvaširdystè, méile, kantrýbe, pérsekiojimais, kentė́jimais, kokių̃ mán atsitìko Antiò-

kijoje, Ikonìjoje iȓ Lìstroje, pérsekiojimais, kuriuõs àš kentė́jau, iȓ ìš visų̃ Viẽšpats išgélbėjo manė̀. Taĩp pàt visì, kuriẽ nóri gyvénti pamaldžiaĩ Krìstuje Jė́zuje, kentė̃s pérsekiojimą.

Evangelija

Mãto 10, 26—32

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Niẽko nėrà ùždengta, kàs nebùs atìdengta, neĩ pàslėpta, kàs nebùs žìnoma. Ką̃ àš jùms sakaũ tamsojė̀, sakýkite šviesojė̀, iȓ ką̃ giȓdite į̃ aũsį, skélbkite añt stogų̃. Nebijókite tų̃, kuriẽ ùžmuša kū́ną, õ sielos negãli užmùšti; verčiaũ bijókite tõ, kuȓs gãli iȓ sielą iȓ kū́ną nugramzdìnti į̃ prãgarą. Aȓgi nė̀ dù žvìrbliu pardúodama ùž skatìką? Tačiaũ nė̀ víenas jų̃ nekriñta žẽmėn bè jū́sų Tė́vo. Jū́sų nèt galvõs plaukaĩ visì suskaitýti. Todė̃l nebijókite; jū̃s vertesnì ùž daũgelį žvìrblių. Taĩgi, kàs tìk išpažiñs manė̀ žmonių̃ akìvaizdoje, tą̃ ìr àš išpažìnsiu sàvo danguje ẽsančiojo Tė́vo akìvaizdoje.

6. Velýkų metù. Víeno Kentė́tojo

Skaitymas

Išmintiẽs knýgos (Išm 5, 1—5)

Teisíeji stóvi sù dìdele ìštverme priẽš tuõs, kuriẽ yrà juõs spáudę iȓ kuriẽ yrà atė̃mę jų̃ darbų̃ vaisiùs. Taĩ pamãtę, aniẽ nusigą̃s baisiù ìšgąsčiu iȓ stebė̃sis netikė́to išgélbėjimo ūmumù; jiẽ sakỹs sáu vienì, gailė́damies iȓ dvãsios suspaudimè vaitódami: Taĩ tiẽ, kuriuõs mẽs kitadõs laĩkėme pãjuokos iȓ pasitýčiojimo dalykù. Mẽs neišmãnėliai laĩkėme jų̃ gyvẽnimą beprotystė̀ iȓ jų̃ pãbaigą nẽgarbe. Štaĩ, kaĩp jiẽ paskaitýti taȓp Diẽvo vaikų̃, iȓ jų̃ dalìs taȓp šventų̃jų.

Arbà:

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 2, 8—10; 3, 10—12)

Žr. aug. 248 psl.

Evangelija

Jõno 15, 1—7

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Aš tikràsis vỹn=medis, iȓ màno Tė́vas vỹnininkas. Kiekvíeną vỹnmedžio šakẽlę manyjè, nènešančią vaĩsiaus, jìs àtima, iȓ kiekvíeną, kurì nẽša vaĩ=siaus, jìs apvãlo, kàd nèštų daugiaũ vaĩsiaus. Jũs jaũ ẽsate ne=suteptì dė̃l žõdžių, kuriuõs àš jùms kalbė́jau. Pasilìkite manyjè, iȓ àš jumysè. Kaĩp vỹnmedžio šakẽlė negãli nèšti vaĩsiaus patì saváime, jéi nepasiliẽka vỹnmedyje, taĩp iȓ jũs, jéi nepasiliẽkate manyjè. Aš vỹnmedis, jũs vỹnmedžio šakẽlės. Kàs pasiliẽka manyjè iȓ àš jamè, tàs nẽša daũg vaĩsiaus, nès bè manę̃s jũs niẽko negãlite padarýti. Jéi kàs nepasilìktų manyjè, bùs laukañ išmes=tas, kaĩp šakẽlė, iȓ sudžiùs, ją̃ suriñks, įmès į̃ ùgnį, iȓ jì sudègs. Jéi pasilìksite manyjè iȓ màno žõdžiai pasilìks jumysè, jũs pra=šýsite, kõ tìk norė́site, iȓ bùs jùms sùteikta.

7. Velýkų metù. Daũgelio Kentė́tojų

Skaitymas

Šv. Pẽtro Apãštalo láiško (1 Pẽtro 1, 3—7)

Pagìrtas teesiẽ Diẽvas iȓ mū́sų Viẽšpaties Jė́zaus Krìstaus Tė́=vas, kuȓs pagaĩ dìdelį sàvo gailestingùmą atgim̃dė mùs gyvájai vil=čiai Jė́zaus Krìstaus prisikėlimù ìš numìrusiųjų, negeñdančiai, nesù=teptai iȓ nevýstančiai tėvonỹstei, laĩkomai danguję̀ jùms, Diẽvo galý=bės sérgimiems tikė́jimu išgãnymui, kuȓs yrà prìrengtas, kàd bū́tų apréikštas, paskutìniame laikè. Juõ jũs liñksminsitės, jéi iȓ reĩkia da=baȓ trumpám laĩkui nuliū̃sti įvairiuosè ištyrìmuose, kàd jū́sų išmėgiñ=tas tikė́jimas bū́tų ràstas brangèsnis ùž áuksą, (kuȓs mėgìnamas ug=nimì), gỹriui, gaȓbei iȓ šlõvei, apsireiškimè Jė́zaus Krìstaus mū́sų Viẽšpaties.

Evangelija

Jõno 15, 5—11

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Aš vỹnmedis, jũs vỹnmedžio šakẽlės. Kàs pasiliẽka manyjè, iȓ àš jamè, tàs nẽša

daũg vaĩsiaus, nès bè manę̃s jũs niẽko negãlite padarýti. Jéi kàs nepasilìktų manyjè, bùs laukañ ìšmestas, kaĩp šakẽlė, ir̃ sudžiùs, ją̃ suriñks, įmès į̃ ùgnį, ir̃ jì sudègs. Jéi pasilìksite manyjè, ir̃ màno žõdžiai pasilìks jumysè, jũs prašýsite, kõ tìk norė́site, ir̃ bùs jùms sùteikta. Tuõ màno Tė́vas gárbinamas, kàd jũs nẽšate labaĩ daũg vaĩsių ir̃ ẽsate màno mókytiniai. Kaĩp Tė́vas mylė́jo manè, taĩp ir̃ àš jùs mylė́jau. Pasilìkite màno méilėje. Jéi laikýsite màno įsãkymus, jũs pasilìksite màno méilėje, kaĩp ir̃ àš laikiaũ sàvo Tė́vo įsãkymus ir̃ pasilikaũ jõ méilėje. Taĩ àš jùms kalbė́jau, kàd màno džiaũgsmas bū̃tų jumysè ir̃ kàd jū́sų džiaũgsmas bū̃tų pìlnas.

8. Daũgelio Kentė́tojų (ne Velýkų metù) I

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 3, 1—8)

Teisíeji gyveñs per̃ ámžius, jų̃ ùžmokestis pàs Viẽšpatį, ir̃ rū̃kinimas. Neišmintìngųjų akìms jiẽ ródosi mìrštą, ir̃ jų̃ išėjìmas laĩkomas suspaudimù, ir̃ jų̃ atsiskyrìmas nuõ mū́sų sunáikinimu; tuõ tárpu jiẽ yrà ramýbėje. Ir̃ nórs jiẽ žmonių̃ akìvaizdoje kentė́jo kančių̃, tačiaũ jų̃ viltìs pilnà nemarùmo. Jiẽ bùvo trùputį várginti, o jíems bùs sùteikta daũg gerùmo, nès Diẽvas juõs mėgìno ir̃ rãdo juõs vertùs savę̃s. Jìs ištýrė juõs kaĩp áuksą krósnyje ir̃ prìėmė juõs kaĩp dẽginamąją aũką; savù laikù jìs aplankỹs juõs. Teisíeji žibė̃s ir̃ plė̃sis kaĩp kìbirkštys nendrýne. Jiẽ teĩs pagónis ir̃ viešpataũs tautóms, ir̃ Viẽšpats bùs jų̃ karãlius amžinaĩ.

Evangelija

Lùko 21, 9—19

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Išgir̃dę apiẽ karùs ir̃ maištùs, nenusigą̃skite, nès reĩkia, kàd taĩ pirmà įvỹktų, bèt dár nè tuojaũ gãlas. Tuomèt jìs jíems sãkė: Sukils̃ tautà priẽš taũtą ir̃ karalỹstė priẽš karalỹstę; bùs viẽtomis didelių̃ žẽmės drebė́jimų, mãro ir̃ bãdo, bùs baisenýbių ìš dangaũs ir̃ didelių̃ ženklų̃. Bèt pirmà vìso tõ jiẽ pakels̃ priẽš jùs sàvo rankàs ir̃ pérsekios, paduõs jùs į̃ sinagògas ir̃ į̃ kalė́jimus, vedžiõs pàs

karaliùs iȓ valdovùs dė̃l màno vaȓdo; bùs gì taĩ jùms próga liù=dyti. Todė̃l įsidė́kite sáu į̃ širdis nemąstýti ìš añksto, kaĩp jū̃s atsakinė́site, nès àš jùms dúosiu ìškalbos iȓ išmintiẽs, kuriái ne=galẽs atsisténgti iȓ prieštaráuti nė víenas jū́sų príešininkas. Jū̃s bū́site išdúoti gimdýtojų, brólių, giminiū̃ iȓ príetelių, iȓ kaĩ ku=riuõs jū́sų nužudỹs. Jū̃s bū́site visū̃ nekeñčiamì dė̃l màno vaȓdo. Bèt iȓ pláukas nuõ galvõs jùms nepražùs. Sàvo kantrumù jū̃s laimė́site sàvo síelas.

9. Taĩp pàt daũgelio Kentė́tojų (ne Velýkų metù) II

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Išm 5, 16—20)

Teisíeji gyveñs peȓ ámžius, jū̃ ùžmokestis pàs Viẽšpatį, iȓ rū̃=pestis apiẽ juõs pàs Augščiáusįjį. Todė̃l jiẽ gaũs garbė̃s karalỹstę iȓ blìzgantį vainìką ìš Viẽšpaties rañkos, nès jìs deñgs juõs sàvo dẽšine iȓ sàvo šventù petimì giñs juõs. Jõ uolùmas imš añt savę̃s šárvus, iȓ jìs apginkluõs vìsą sutvėrìmą nẽprieteliams atkeȓšyti. Jìs apsi=viĩks teisýbe viẽtoje šárvo iȓ viẽton šálmo imš tìkrą teĩsmą; imš kaĩp nenùgalimą skỹdą teisingùmą.

Evangelija

Lùko 6, 17—23

Anuõ metù: Jė́zus nùžengė nuõ kálno iȓ sustójo lygiojè viẽ=toje, kuȓ bùvo jõ mókytinių minià iȓ dìdi daugýbė tautõs ìš visõs Judiejos, ìš Jerùzalės, ìš Pajū́rio, Tìro iȓ Sidõno, kuriẽ bùvo atẽję jõ klausýtis iȓ išsigýdyti sàvo ligū̃. Taĩp pàt nešvariū̃jų dvãsių várginamieji bùvo pagýdomi. Iȓ visà miniàsténgėsi prisiliẽsti jõ, nès ìš jõ ẽjo galià iȓ visùs gýdė. O jìs, pakė́lęs akìs į̃ sàvo mókytinius, sãkė: paláiminti betuȓčiai, nès jū́sų yrà Diẽvo kara=lỹstė. Paláiminti, kuriẽ dabaȓ álkstate, nès bū́site pasótinti. Pa=láiminti, kuriẽ dabaȓ veȓkiate, nès juõksitės. Paláiminti bū́site, kaĩ žmónės neapkę̃s jū́sų, atstums jùs, darkỹs iȓ atmès jū́sų vaȓdą kaĩp pìktą dė̃l žmogaũs Sūnaũs. Džiaũgkitės tą̃ diẽną iȓ liñksmin=kitės, nès štaĩ jū́sų ùžmokestis dìdelis dangujè.

10. Taĩp pàt daũgelio Kentė́tojų III

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Žýdams (Žyd 10, 32—38)

Bróliai: Atsimiñkite pirmą́sias dienàs, kuriosè jū̃s, apšviestì, išlaĩkėte dìdelę kentė́jimų kõvą, ar̃ taĩ pãtys išniẽkinimais ir̃ várginimais būdamì padarýti pãjuoka, ar̃ taĩ būdamì draugaĩ tų̃, sù kuriaĩs taĩp pasìelgta. Nès jū̃s ir̃ kãlinius ùžjautėte ir̃ prìėmėte sù džiaugsmù jū̃sų turtų̃ išplėšìmą, žinódami, kàd jū̃s tùrite gerèsnį ir pasiliẽkantį lõbį. Taĩgi, nenustókite sàvo pasitikė́jimo, kur̃s tùri dìdelį ùžmokestį. Nès jùms reĩkia kantrýbės, kàd darýdami Diẽvo vãlią, gáutumėte, kàs pažadė́ta. *Nès dár mãžą trùputį, ir̃ kur̃s tùri ateĩti, ateĩs ir̃ neužtrùks. Màno gì teisùsis ìš tikė́jimo yrà gývas.*

Evangelija

Mãto 24, 3—13

Anuõ metù: Jė́zui sė́dint Alývų kalnè, priẽ jõ priẽjo skýrium mókytiniai ir̃ tãrė: Pasakýk mùms, kadà taĩ bùs? ir̃ kóks tàvo atėjìmo ir̃ pasáulio pabaigõs žénklas? Atsakýdamas Jė́zus jíems tãrė: Žiūrė́kite, kàd kàs nórs jū̃sų nesuklaidìntų. Nès daũgelis ateĩs màno vardù ir̃ sakỹs: Aš Krìstus, ir̃ jiẽ suklaidiñs daũgelį. Nès jū̃s išgir̃site kal̃bant apiẽ karùs ir̃ apiẽ karų̃ gandùs. Žiūrė́kite, kàd neišsigą̃stumėte, nès *reĩkia, kàd taĩ įvỹktų.* Bèt dár taĩ nè gãlas, nès *tautà sukil̃s priẽš taũtą ir̃ karalỹstė priẽš karalỹstę;* viẽtomis bùs mãro, bãdo ir̃ žẽmės drebė́jimų. O vìsa taĩ skausmų̃ pradžià. Tuomèt jùs kankiñs ir̃ jùs žudỹs, ir̃ jū̃s bū́site visų̃ tautų̃ nekenčiamì dė̃l màno var̃do. Tuomèt *daũgelis pasipìktins,* vienì kitùs išduõs ir̃ vienì kitų̃ nesikę̃s. Kil̃s daũg netikrų̃ pranašų̃ ir̃ suvedžiõs daũgelį. Ir̃ kadángi bùs apsčiaĩ neteisýbės, daũgelio méilė ataũš. O kàs bùs ištvermìngas ìki gãlui, tàs bùs išgélbėtas.

Arbà:

Evangelija

Lùko 12, 1—8

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Sáugokitės parisiẽjų ráugo, taĩ yrà veidmainỹstės. Nė́ra niẽko ùždeñgta, kàs

nebùs atìdengta, neĩ pàslėpta, kàs nepasidarýtų žìnoma. Nės ką̃ sãkėte tamsýbėje, bùs sãkoma šviesojė̀, ir̃ ką̃ kambariuosė̀ kalbė́jote į̃ aũsį, bùs skélbiama añt stogų̃. Sakaũ gì jùms, sàvo prieteliams: Nebijókite tų̃, kuriẽ ùžmuša kū́ną ir̃ põ tõ niẽko daugiaũ nebegãli padarýti. Aš jùms paródysiu, kõ tùrite bi= jóti: Bijókite tó, kur̃s užmùšęs tùri gãlios įmèsti į̃ prãgarą. Bejè, sakaũ jùms, tõ bijókite. Ar̃gi nè penkì žvìrbliai pardúodami ùž dù skatikù, tačiaũ nė víenas jų̃ Diẽvo neužmir̃štamas. Jùk ir̃ visì jū́sų galvõs plaukaĩ suskaitýti. Taĩgi, nebijókite, jū̃s ver= tesnì ùž daũg žvìrblių. Aš sakaũ jùms: kàs išpažiñs manè žmo= nių̃ akìvaizdoje, tą̃ ir̃ žmogaũs Sūnùs išpažiñs Diẽvo angelų̃ akì= vaizdoje.

11. Výskupo Išpažinė́jo I

Skaitymas

Išmintiẽs knýgos (Ekli 44, 16—27; 45, 3—20)

Štaĩ didỹsis kùnigas, kur̃s sàvo dienomìs patìko Diẽvui ir̃ bùvo ràstas teisùs; rūstýbės metù ìš jõ padarýta sudẽrinimas. Neàtrasta jám lygaũs. Jìs sérgėjo Augščiáusiojo įstãtymą, todė̃l Viẽšpats sù príesaika dãvė jám áugti į̃ sàvo taũtą. Viẽšpats jám dãvė paláimi= nimo visóms tautóms ir̃ patvìrtino sàvo sándorą añt jõ galvõs. Viẽš= pats pažymė́jo jį̃ sàvo paláiminimais, išlaĩkė jám sàvo gailestingùmą, o jìs rãdo malónės Viẽšpaties akysè. Viẽšpats padãrė jį̃ garbìngą ka= rãlių akìvaizdoje ir̃ dãvė jám garbė̃s vainìką. Jìs padãrė sù juõ ámži= ną sándorą, dãvė jám dìdžią kunigỹstę ir̃ paláimino jį̃ garbingumù, kàd jìs eĩtų kùnigo páreigas ir̃ turė́tų garbė̃s jõ vardù ir̃ aukótų jám tiñkamus smil̃kalus saldžiám kvãpui.

Evangelija

Mãto 25, 14—23

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė sàvo mókytiniams šį̃ prilýginimą: Víenas žmogùs, iškeliáudamas svetur̃, pasìšaukė sàvo tarnùs ir̃ pérdavė jíems sàvo turtùs. Vienàm jìs dãvė penkìs talentus, ki= tám dù, õ trečiám víeną, kiekvienám pagaĩ jõ gabùmą, ir̃ tuojaũ iškeliãvo. Tas, kur̃s bùvo gãvęs penkìs talentus, nuė̃jęs jaĩs ver̃= tėsi ir̃ pel̃nė kitùs penkìs. Taĩp pàt ir̃ kur̃s bùvo gãvęs dù, pel̃nė

kitù dù. Kur̃s gì bùvo gãvęs víeną, nuė̃jęs įkasė jį̃ į žemès ir̃ pàslėpė sàvo valdõvo pìnigus. Daũg laĩko prasliñkus, tų̃ tarnų̃ valdõvas parė̃jo ir̃ dãrė sù jaĩs apýskaitą. Priė̃jo tàs, kur̃s bùvo gãvęs penkìs talentus, ir̃ àtnešė kitùs penkìs talentus, sakýdamas: Viė̃špatie, tù mán daveĩ penkìs talentus; štaĩ, àš pelniaũ dár kitùs penkìs. Jõ valdõvas jám tãrė: Geraĩ, geràsis ir̃ ištikimàsis tar̃ne: kadángi tù buvaĩ ìštikimas añt nedaũgelio, àš añt daũgelio tavè pastatýsiu; įeĩk į sàvo viė̃špaties džiaũgsmą. Priė̃jo gì ir̃ tàs, kur̃s bùvo gãvęs dù talentu, ir̃ tãrė: Viė̃špatie, tù mán daveĩ dù talentu; štaĩ, pelniaũ dár kitù dù. Jõ valdõvas jám tãrė: Geraĩ, geràsis ir̃ ištikimàsis tar̃ne; kadángi tù buvaĩ ìštikimas añt nedaũgelio, àš añt daũgelio tavè pastatýsiu; įeĩk į sàvo viė̃špaties džiaũgsmą.

12. Taĩp pàt Výskupo Išpažinė̃jo II

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Žýdams (Žyd 7, 23—27)

Bróliai: Daũg bùvo kunigų̃, nès mirtìs neléido jíems pasilìkti, õ šìtas, kadángi pasiliė̃ka per̃ ámžius, tùri ámžiną kunigỹstę. Todė̃l jìs ir̃ gãli išgélbėti amžinaĩ tuõs, kuriẽ ar̃tinasi per̃ jį̃ į Diẽvą, nès yrà visuomèt gývas, kàd mùs užtar̃tų. Nès piderė̃jo, kàd tóks mùms bū́tų vyriáusis kùnigas, šveñtas, nekal̃tas, nesùteptas; atskìrtas nuõ nusidė̃jėlių ir̃ augštèsnis ùž dañgų, kuriám neprivalù kasdiẽn, kaĩp vyriáusiems kunigams, atnašáuti aukàs pirmà ùž savàs núodėmes, paskuĩ ùž žmonių̃; nès jìs taĩ padãrė víeną kar̃tą, aukódamas pàts savè. Jė̃zus Krìstus, mū́sų Viẽšpats.

Evangelija

Mãto 24, 42—47

Anuõ metù: Jė̃zus tãrė sàvo mókytiniams: Budė̃kite tàt, nès nežìnote, kurią̃ vãlandą jū́sų Viẽšpats ateĩs. Taĩgi žinókite, jéi šeiminiñkas žinótų, kurią̃ vãlandą vagìs ateĩs, jùk jìs budė̃tų ir̃ neléistų įsiver̃žti į sàvo namùs. Todė̃l bū́kite ir̃ jū̃s pasirúošę, nès tą̃ vãlandą, kuriõs jū̃s nežìnote, žmogaũs Sūnùs ateĩs. Kaĩp ródosi, kàs yrà ìštikimas ir̃ gudrùs tar̃nas, kurį̃ jõ viẽšpats pa-

stãtė priẽ sàvo šeimýnos, kàd jíems dúotų vaĩgio tiñkamu metù? Paláimintas tàs tar̃nas, kurį̃ atẽjęs jõ viẽšpats rañda taĩp dãrantį Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jìs pastatỹs jį̃ priẽ visų̃ sàvo gėrýbių.

13. Bažnýčios Mókytojo

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (2 Tim 4, 1—8)

Mylimiáusis: Aš prašaũ prisiektinaĩ akìvaizdoje Diẽvo ir̃ Jė̃zaus Krìstaus, kur̃s teĩs gývus ir̃ mìrusius, jõ atėjimù ir̃ jõ karalystė̀, skélbk žõdį; nesiliáuk laikù ir̃ nelaikù; įrodinė̃k, rãgink, bárk visù kantrumù ir̃ mókymu. Nès ateĩs laĩkas, kàd jiẽ nepakę̃s sveĩko mókslo, bèt, eidamì sàvo troškìmais, suriñks sáu mókytojų krū̃vą; kaĩp jíems ausysè niẽžti, ir̃ nugrę̃š ausìs nuõ tiesõs, õ grę̃šis priẽ pãsakų. Bèt tù bū̃k budrùs, kentė̃k visókius vargùs, dìrbk evangelìsto dárbą, eĩk sàvo tarnỹstę. Bū̃k blaivùs. Nès àš jaũ esù aukójamas, ir̃ màno atsiskyrìmo mẽtas yrà čià pàt. Aš kovójau gẽrą kõvą, pàbaigiau bė̃gti, išlaikiaũ tikė̃jimą. Galè mán atidė̃tas teisýbės vainìkas, kurį̃ duõs mán aną̃ diẽną Viẽšpats, teisùsis Teisė̃jas; ne tìk mán, bèt ir̃ tíems, kuriẽ mýli jõ atėjìmą.

Arbà:

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 39, 6—14)

Teisùsis pàkelia sàvo šìrdį budė̃ti nuõlat aũštant priẽ Viẽšpaties, kur̃s jį̃ padãrė, ir meĩdžiasi Augščiáusiojo akìvaizdoje. Jìs àtveria sàvo bùrną maldojè ir̃ meĩdžia dovanóti sàvo nusikaĩtimùs. Nès jéi dìdis Viẽšpats nóri, jìs pripìldo jį̃ ìšmonės dvasià. Tuomèt jìs siuñčia sàvo išmintiẽs žodžiùs kaĩp liẽtų ir̃ maldojè gàrbina Viẽšpatį. Jìs geraĩ tvar̃ko sàvo sumãnymus ir̃ mókslą ir̃ svar̃sto jõ pãslaptis. Jìs skélbia sàvo mókslo draũsmę ir̃ didžiúojasi Viẽšpaties sándoros įstãtymu. Daũgelis gir̃s jõ ìšmintį, ir̃ jìs nebùs ùžmirštas per̃ ámžius. Jõ atsiminìmas neišdìlsta, ir̃ jõ var̃das bùs mìnimas kartų̃ kartosè. Jõ ìšmintį gìria taũtos, ir̃ jõ gýrių skélbia susirinkìmas.

Evangelija

Mãto 5, 13—19

Anuõ metù: Jė̃zus tãrė sàvo mókytiniams: Jū̃s žẽmės druskà: jéi druskà išdvõks, kuõ jì bùs sū́doma? Jì daugiaũ

niẽkam nebetiñka, kaĩp tìk išmèsti laukañ iȓ žmonė́ms mìndžioti. Jū̃s pasáulio šviesà. Negãli bū́ti pàslėptas miẽstas, pastatýtas kalnè. Taĩp pàt nèdegama žiburio iȓ nèdedama jõ põ saikù, bèt į̃ žibintùvą, kàd šviẽstų visíems, kuriẽ yrà namuosè. Tegul̃ jū́sų šviesà taĩp šviẽčia žmonių̃ akìvaizdoje, kàd jiẽ matýtų gerùs jū́sų dárbus iȓ gárbintų jū́sų Tė́vą, kuȓs yrà dangujė̀. Nemanýkite, bū̃k àš atė̃jęs Į̃stãtymo aȓ Pranašų̃ panaikìnti; nè panaikìnti àš atėjaũ, bèt įvýkdyti. Nès ìš tikrų̃jų, àš sakaũ jùms, kõlei dangùs iȓ žẽmė nepraeĩs, neĩ vienà jota iȓ neĩ víenas bruožẽlis neišnỹks ìš Į̃stãtymo, ìki vìsa įvỹks. Taĩgi, kàs panaikìntų víeną šìtų mažiáusių paliepìmų iȓ taĩp mókytų žmónes, bùs vadìnamas mažiáusis dangaũs karalỹstėje; õ kàs jį̃ laikỹs iȓ mókys, tàs bùs vadìnamas dìdis dangaũs karalỹstėje.

14. Išpažinė́jo ne Výskupo I

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 31, 8—11)

Paláimintas žmogùs, kuȓs àtrastas be dėmė̃s, kuȓs nenuẽjo paskuĩ áuksą iȓ neturė́jo viltiẽs piniguosè iȓ turtuosè. Kàs jìs, iȓ mẽs jį̃ gìrsime? Nès jìs padãrė nuostabių̃ dalỹkų sàvo gyvẽnime. Kàs bùvo juõ išmėgìntas iȓ ràstas tóbulas? Tokiám bùs ámžino gỹriaus. Kàs galė́jo péržengti iȓ nepéržengė, darýti pìkta iȓ nedãrė? Todė̃l jõ gėrýbės patvìrtintos Viẽšpaties, iȓ vìsas šventų̃jų susirinkìmas skel̃bs jõ išmaldas.

Evangelija

Lùko 12, 35—40

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Tebūniẽ jū́sų strė́nos sujúostos iȓ uždegtì žiburiaĩ jū́sų rañkose. Jū̃s bū́kite panãšūs į̃ žmónes, láukiančius sàvo valdõvo, pagrį̃žtančio ìš vestùvių, kàd, kaĩp tìk ateĩs iȓ pabel̃s, tuojaũ jám atidarýtų. Paláiminti tiẽ tarnaĩ, kuriuõs atė̃jęs valdõvas ràs bùdinčius. Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jìs susijuõs, pasodiñs juõs priẽ stãlo iȓ, eĩdamas apliñkui, tarnaũs jíems. Jéi jìs pareĩtų antrojè naktiẽs sargýboje, aȓ pareĩtų trečiojè sargýboje iȓ taĩp juõs ràstų, paláiminti

minti tiẽ tarnaĩ. Taĩ gì įsidėmė́kite, jéi šeimininñkas žinótų, ku=
rią̃ vãlandą ateĩs vagìs, jìs jùk budė́tų iȓ neléistų įsiláužti į sàvo
namùs. Iȓ jū̃s bū́kite pasirúošę, nès žmogaũs Sūnùs ateĩs vã=
landą, kurią̃ nemãnote.

15. Taĩp pàt Išpažinė́jo ne Výskupo II

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 4, 9—14)

Bróliai: Mẽs pasidãrėme stẽbalas pasáuliui, angeláms iȓ žmo=
nė́ms. Mẽs ẽsame paikì dėl Krìstaus, o jū̃s išmintìngi Krìstuje; mẽs
silpnì, jū̃s stiprū̃s, jū̃s garbìngi, mẽs negarbìngi. Iki šiái vãlandai mẽs
álkstame iȓ trókštame, ẽsame plikì, kum̃sčiomis mušamì, netùrime
tikrõs viẽtos iȓ vaȓgstame, dìrbdami sàvo rañkomis. Mẽs ẽsame kei=
kiamì iȓ láiminame, ẽsame pérsekiojami iȓ keñčiame; mùms piktžo=
džiáuja, iȓ mẽs meĩdžiamės; pasidãrėme lýg šiõ pasáulio są̃šlavos,
visų̃ núograndos ìki šiõlei. Nè kàd jùs sugė́dinčiau, àš taĩ rašaũ,
bèt įspė́ju jùs, kaĩp màno mylimiáusius vaikùs. Krìstuje Jė́zuje,
mū́sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Lùko 12, 32—34

Anuõ metù: Jė́zus tãrė sàvo mókytiniams: Nebijók, mažàsis
bū̃ry, nès jū́sų Tė́vui patìko dúoti jùms karalỹstę. Pardúokite,
ką̃ tùrite, iȓ dúokite ìšmaldą. Darýkite sáu maišẽlių, kuriẽ ne=
palaikė́ja, tuȓtą nemažė́jantį danguje, kuȓ vagìs nesiaȓtina iȓ kañ=
dys negadìna. Nès kuȓ jū́sų tuȓtas, teñ iȓ jū́sų širdìs.

16. Išpažinė́jo Abãto

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 45, 1—6)

Jìs bùvo Diẽvo iȓ žmonių̃ mýlimas, jõ atsiminìmas paláimintas.
Diẽvas padãrė jį̃ garbė lýgų šventíesiems, išáugštino jį̃ nẽprietelių
báimei iȓ jõ žõdžiais sustãbdė stebuklìngus žénklus. Jìs padãrė jį̃

garbìngą karãlių akìvaizdoje, dãvė jám įsãkymų apiẽ jõ taũtą ir̃ jám paródė sàvo gar̃bę. Už ištikimýbę ir̃ romùmą jìs pašvéntino jį̃ ir̃ jį̃ išsiriñko ìš visų̃ žmonių̃ tárpo. Jìs dãvė jám išgir̃sti sàvo bal̃są, į̃ve- dė jį̃ į̃ dẽbesį ir̃ jám dãvė véidas į̃ véidą įsãkymų, gyvẽnimo ir̃ draus- mẽs įstãtymą.

Evangelija

Mãto 19, 27—29

Anuõ metù: Pẽtras tãrė Jė́zui: Štaĩ mẽs vìsa palìkome ir̃ tavė̀ sẽkėme; kàs gì tàt bùs mùms? Jė́zus jám tãrė: Iš tikrų̃jų, sa- kaũ jùms, jũs, kuriẽ manė̀ sẽkėte, atgimimė̀, kaĩ žmogaũs Sūnùs sėdė̃s sàvo didenýbės sóste, taĩp pàt sėdė́site dvýlikoje sóstų ir̃ teĩsite dvýliką Izraėlio giminių̃. Ir̃ kiekvíenas, kur̃s paliẽka na- mùs, ar̃ brólius, ar̃ sẽseris, ar̃ tė́vą, ar̃ mótiną, ar̃ móterį, ar̃ vai- kùs, ar̃ dirvàs dė̃l màno var̃do, gaũs šimteriópai ir̃ pavéldės ám- žinąjį gyvẽnimą.

17. Mergáitės Kentė́tojos I

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 1—8. 12)

Dėkóju táu, Viẽšpatie karãliau, ir̃ giriù tavė̀, Diẽvą màno Gél- bėtoją. Augštinu tàvo var̃dą, nès tù buvaĩ mán padėjė́jas ir̃ globė́jas. Tù išgélbėjai màno kū̃ną nuõ žuvìmo, nuõ neteisìngo liežùvio kìlpų, nuõ lū̃pų tų̃, kuriẽ dãro mẽlą, ir̃ buvaĩ màno padėjė́jas màno prie- šininkų akìvaizdoje. Tù išgélbėjai manė̀, laikýdamos sàvo gailestingù- mo daugýbės, nuõ kriõkiančių, pasirýžusių suė́sti, ìš rañkų tų̃, kuriẽ týkojo màno gyvýbės, ir̃ nuõ apstójusių manė̀ síelvartų galýbės, nuõ apsùpusios manė̀ liepsnõs smarkùmo, taĩp kàd àš nesùdegiau viduryjè ugniẽs, ìš prãgaro vidurių̃ gilýbės, nuõ sùtepto liežùvio, nuõ mẽlo žõdžio, nuõ nedõro karãliaus ir̃ nuõ neteisìngo liežùvio. Màno síela gir̃s Viẽšpatį ìki mirtiẽs, kàd gélbi tuõs, kuriẽ šaũkia tavė̀, Viẽšpa- tie, ir̃ juõs išvadúoji ìš tautų̃ rañkų, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė sàvo mókytiniams šìtą prilýgi- nimą: Dangaũs karalỹstė bùs panašì į̃ dẽšimtį mergáičių, ku-

riõs, pasiẽmusios sàvo žibintùs, išẽjo pasitìkti jaunìkio iř jaunõsios. Peñkios ìš jų̃ bùvo paĩkos, õ peñkios gùdrios. Peñkios paĩkosios, pasiim̃damos žibintùs, nepasìėmė sù savim̃ aliẽjaus; gùdriosios gì draũg sù žibiñtais pasìėmė aliẽjaus sàvo ìnduose. Jaunìkiui užtruñkant, vìsos susnū̃do iř užmìgo. Vidū̃naktį pasigir̃do šaũksmas: Štaĩ, ateĩna jaunìkis, išeĩkite jám priẽšais. Tuomèt vìsos tõs mergáitės atsikė́lė iř taĩsė sàvo žibintùs. Paĩkosios sãkė išmintìngosioms: Dúokite mùms sàvo aliẽjaus, nès mū́sų žibiñtai gę̃sta. Gùdriosios atsãkė, tar̃damos: Kàd kar̃tais nepristìgtų mùms iř jùms, verčiaũ eĩkite pàs pardavė́jus iř sáu nusipir̃kite. Jóms eĩnant pir̃ktis, atė̃jo jaunìkis, iř kuriõs bùvo pasirúošusios, įė̃jo draũg sù juõ į vestuvès, iř dùrys bùvo uždarýtos. Pagaliaũ atė̃jo iř lìkusios mergáitės iř sãkė: Viẽšpatie, viẽšpatie, atidarýk mùms. Bèt jìs atsakýdamas tãrė: Iš tikrų̃jų, sakaũ jùms, àš jū́sų nepažį́stu. Budė́kite tàt, nès nežìnote neĩ dienõs, neĩ valandõs.

18. Taĩp pàt Mergáitės Kentė́tojos II

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 13—17)

Viẽšpatie, mū́sų Diẽve! Tù išáugštinai màno buveĩnę žẽmėje, kaĩ àš meldžiaũ išgélbėti nuõ užeĩnančios mirtiẽs. Aš šaukiaũs į Viẽšpatį, màno Viẽšpaties tė́vą, kàd nepamèstų manę̃s màno síelvarto diẽną iř puikių̃jų metù, kadà nebùvo pagálbos. Aš nuõlat gìrsiu tàvo var̃dą iř skélbsiu jį̃ sù dėkójimu, nès màno maldà bùvo išklausýta. Tù apsáugojai manè nuõ žuvìmo iř išgélbėjai manè ìš neteisýbės laĩko. Todė̃l àš dėkósiu iř gìrsiu tavè, Viẽšpatie, mū́sų Diẽve.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Anuõ metù: Jė́zus pasãkė sàvo mókytiniams šį̃ prilýginimą: Dangaũs karalỹstė panašì į pàslėptą dir̃voje lõbį. Rãdęs jį̃ žmogùs laĩko slaptojè, ìš tõ džiaũgsmo eĩna, pardúoda vìsa, ką̃ turi, iř per̃kasi tą̃ dir̃vą. Vė̃l dangaũs karalỹstė panašì į žmõgų

pir̃klį, jíeškantį gerų̃ per̃lų. Rãdęs víeną brángų per̃lą, jìs eĩna, pardúoda vìsa, ką̃ tùri, ir̃ jį̃ nusìperka. Vė̃l dangaũs karalỹstė panašì į̃ jū̃ron įmestą tiñklą ir̃ užgriẽbiantį visókios rū̃šies žuvų̃. Kaĩ jìs pìlnas, jį̃ ištráukia ir̃, atsisė́dę krantè, gerą́sias sùrenka į̃ indùs, o negerą́sias laukañ mẽta. Taĩp bùs ir̃ pasáulio pabaigojè: išeĩs angelaĩ ir̃ atskir̃s piktúosius ìš gerų̃jų tárpo ir̃ įmès juõs į̃ ugniẽs krósnį. Teñ bùs ver̃ksmo ir̃ dantų̃ griežìmo. Ar̃ suprãtote vìsa taĩ? Jiẽ jám tãrė: Taĩp. Jìs jíems tãrė: Todė̃l kiekvíenas Rãšto žinõvas, pamókytas apiẽ dangaũs karalỹstę, panašùs į̃ žmõgų šeiminiñką, kur̃s ìšima ìš sàvo ìždo naujų̃ ir̃ senų̃ dalỹkų.

Arbà:

Evangelija

Mãto 19, 3—12

Anuõ metù: Priẽ Jė́zaus prisiar̃tino parisiẽjai jõ gùndyti ir̃ sãkė: Ar̃ dẽra žmõgui paléisti sàvo móterį dė̃l kokiõs nórs priežastiẽs? Atsakýdamas, jìs jíems tãrė: Ar̃ neskaĩtėte, kàd tàs, kur̃s pradžiojè sutvė́rė žmõgų, *padãrė juõs, kaĩp výrą ir̃ móterį?* Ir̃ tãrė: *Todė̃l žmogùs palìks tė́vą ir̃ mótiną ir̃ laikỹsis sàvo moter̃s, ir̃ dù bùs víenas kū́nas.* Taĩgi, yrà jaũ nebè dù, bèt víenas kū́nas. Ką̃ tàt Diẽvas sujùngė, žmogùs tenepérskiria. Jiẽ jám tãrė: Taĩ kám gì Mozė liẽpė *dúoti pérsiskyrimo rãštą ir̃ paléisti?* Jìs jíems atsãkė: Mozė léido jùms paléisti sàvo žmónas dė̃l jū́sų širdiẽs kietùmo, o pradžiojè taĩp nebùvo. Taĩgi, àš jùms sakaũ: Kàs tìk paléidžia sàvo žmóną, jéi nè dė̃l svetmoterỹstės, ir̃ kìtą vẽda, svetmoteriáuja; ir̃ kàs paléistąją vẽda, svetmoteriáuja. Tuomèt, jõ mókytiniai jám tãrė: Jéi tóks výro dalỹkas sù móterimi, taĩ nèverta vèsti. Jìs jíems tãrė: Nè visì išmãno tą̃ žõdį, bèt tiẽ, kuríems dúota. Nès yrà eunùkų, kuriẽ tokiẽ yrà gìmę ìš mótinos įsčios, ir̃ yrà eunùkų, kuriẽ žmonių̃ padarýti, ir̃ yrà eunùkų, kuriẽ pãtys savè tokiuõs padãrė dė̃l dangaũs karalỹstės. Kàs gãli išmanýti, teišmãno.

19. Mergáitės ne Kentė́tojos I

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (2 Kor 10, 17. 18; 11, 1—2)

Bróliai: Kàs gìriasi, tegul̃ gìriasi Viẽšpatyje. Nės nè kàs pàts savè ùžtaria, tàs yrà pripažį́stamas, bèt tàs, kurį̃ Diẽvas gìria. O, kàd gì jū̃s pakę̃stumėte màno paikýbės trùputį! bèt ir̃ pakę̃skite manè! Nès àš rū̃pinuos jumìs Diẽvo pavydù: àš pažadė́jau jùs vienám výrui pastatýti jùs kaĩp skaĩsčią mergáitę Krìstui.

Arbà:

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Korintiẽčiams (1 Kor 7, 25—34)

Bróliai: Apiẽ mergáites àš neturiù Viẽšpaties įsãkymo, tačiaũ dúodu patarìmą, kaĩp gãvusis ìš Viẽšpaties pasigailė́jimą, kàd bū̃čiau ìštikimas. Taĩgi, kàd žmõgui gẽra taĩp bū́ti, àš laikaũ taĩ ẽsant gẽra dė̃l dabartìnio reĩkalo. Esì sùrištas sù móterimi? Nejieškók atsirìšti. Esì laĩsvas nuõ moters? nejieškók moters. Bèt jéi vedì móterį, nenusìdedi; ir̃ jéi mergáitė ìšteka, jì nenusìdeda. Tačiaũ tokiẽ turė̃s kū̃no vargų̃; àš gì jū̃sų gailiúos. Štaĩ ką̃ àš sakaũ, bróliai: Laĩkas yrà trum̃pas; liẽka ir̃ tíems, kuriẽ tùri žmónas, bū́ti taĩp, lýg kàd jų̃ neturė́tų; kuriẽ ver̃kia, kaĩp kàd never̃ktų; kuriẽ džiaũgiasi, kaĩp kàd nesidžiaũgtų; kuriẽ per̃ka, kaĩp kàd niẽko neturė́tų; kuriẽ naudójasi šiuõ pasáuliu, kaĩp kàd nesinaudótų; nès šiõ pasáulio ìšvaizda praeĩna. Aš gì nóriu, kàd jū̃s bū̃tumėte be rū̃pesčio. Kàs nevẽdęs, tàs rū̃pinasi Viẽšpaties dalỹkais, kaĩp įtìktų Diẽvui. O kàs vẽdęs, tàs rū̃pinasi pasáulio dalỹkais, kaĩp jìs įtìktų žmónai, ir̃ yrà pasidalìnęs. Taĩp pàt netekė́jusi moterìškė ir̃ mergáitė galvója apiẽ Viẽšpaties dalykùs, kàd bū̃tų šventà kū̃nu ir̃ dvasià Krìstuje Jė́zuje, mū̃sų Viẽšpatyje.

Evangelija

Mãto 25, 1—13

Žr. aug. 259 psl.

Arbà:

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. aug. 260 psl.

20. Vienõs Kentė́tojos ne Mergáitės

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Ekli 51, 1—8, 12)

Žr. aug. 259 psl.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. aug. 260 psl.

21. Šventõsios, nei Mergáitės, nei Kentė́tojos

Skaitymas

Išmintiẽs knỹgos (Pat 31, 10—31)

Kàs ràs drąsią moterìškę? Jõs vertẽ kaĩp dalỹkų ìš tolimiáusių žẽmės pakraščių̃. Jà pasìtiki jõs vỹro širdìs, ir̃ jám netrū́ksta pel̃no. Jì atsilýgina jám gerù, o ne piktù per̃ visàs sàvo gyvẽnimo dienàs. Jì parū́pina vìlnų ir̃ linų̃ ir̃ darbúojasi sàvo sumanìngomis rañkomis. Jì kaĩp pir̃klio laĩvas, kur̃s ìš tolì gabẽna sáu dúonos. Jì kẽliasi ankstì rýtą, dúoda maĩsto sàvo namìškiams ir̃ pẽno sàvo tarnáitėms. Jì apžiū̃ri dir̃vą ir̃ ją̃ per̃ka; sàvo rañkų pelnù jì įsìveisia vynuogýną. Jì sujúosia sàvo strė́nas stiprýbe ir̃ sutvìrtina sàvo pẽtį. Jì jaũčia ir̃ mãto, kàd jõs ùždarbis gẽras, ir̃ jõs žiburỹs negę̃sta nãktį. Jì ìštiesia sàvo rañką į̃ dìdelius dalykùs, ir̃ jõs pir̃štai stvẽriasi ver̃pstės. Jì atideñgia sàvo rañką pavar̃gėliui ir̃ ìštiesia sàvo délnus betur̃čiui. Jì nebìjo sàvo namáms sniẽgo šaltùmo, nès visì jõs namiškiai apvilktì dvẽjetu. Jì dãro sáu añtklodžių; plonà dróbė ir̃ pur̃puras jõs ãpvalkalas. Jõs výras garbìngas var̃tuose, kaĩ sė́di sù šaliẽs vyresniaĩsiais. Jì dãro plóną dróbę ir̃ pardúoda ir̃ dúoda kananiẽčiui júostą. Stiprùmas ir̃ grõžė jõs ãpdaras, ir̃ jì juõkiasi paskutìnę diẽną. Jì àtveria sàvo bùrną ìšminčiai, ir̃ añt jõs liežùvio yrà maloningùmo įstãtymas. Jì apžiū̃ri sàvo namų̃ takùs ir̃ neválgo sàvo dúonos dykinė́dama. Jõs sūnū̃s kìlsta ir̃ skélbia ją̃ ẽsant laimingiáusią — jõs výras, — ir̃ gìria ją̃. Daũg dukterų̃ susikróvė turtų̃, tù pérviršijai jàs visàs. Apgaulìngas meilingùmas ir̃ tuščià grõžė, moterìškė, kurì bìjo Viẽšpaties, tùri bū́ti giriamà. Dúokite jái jõs rañkų vaĩsių, ir̃ tegul̃ jõs darbaĩ ją̃ gìria var̃tuose.

Arbà:

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Timotiẽjui (1 Tim 5, 3—10)

Mylimiáusis: Gerbk našlès, kuriõs yrà tikraĩ nãšlės. Bèt jéi kurì našlẽ tùri vaikũ ar̃ vaikũ vaikũ, jì teišmóksta visũ pirmà laikýti pagarbojè sàvo namùs ir̃ atsilýginti gimdýtojams; nès taĩ patiñka Diẽvo akivaizdoje. Kurì gì yrà tikraĩ našlẽ ir̃ apleistà, teguĩ tùri viltiẽs Dievù ir̃ teguĩ ištvermìngai laĩkosi maldũ ir̃ prãšymų nãktį ir̃ diẽną. Nès gyvẽnanti gẽriuose, yrà numìrus, gyvà tebebūdamà. Ir̃ taĩ įsakýk, kàd jõs bū́tų nepeĩktinos. Bèt jéi kàs nesirū́pina savaĩsiais ir̃ ýpač namìškiais, tàs išsigýnė tikė́jimo ir̃ yrà piktèsnis ùž nètikintį. Našlẽ tebūniẽ renkamà nemažiaũ kaĩp šešiũ dešimtũ mẽtų, kurì bùvo víeno výro žmonà, tùrinti sàvo gerũ darbũ liùdijimą: jéi jì vaikùs išáuklėjo, jéi svečiùs priim̃davo, jéi pláudavo šventũjų kójas, jéi šelpdavo keñčiančius síelvartą, jéi steñgėsi darýti visókius gerùs dárbus.

Evangelija

Mãto 13, 44—52

Žr. aug. 260 psl.

22. Bažnýčios pašvéntinimo sukaktìs

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo Apreiškìmo knýgos (Apr 21, 2—5)

Aš mačiaũ *šveñtąjį miẽstą*, naũjąją *Jerùzalę*, nužeñgiančią ìš dangaũs nuõ Diẽvo, prisireñgusią, *kaĩp sužiedúotinė*, pàpuoštą sàvo sužiedúotiniui. Aš girdė́jau dìdelį balsą ìš sósto tãriant: *Štaĩ* Diẽvo *padañgtė* sù žmonėmìs, *ir̃* jìs *gyveñs sù jaĩs; jiẽ bùs jõ tautà*, ir pàts Diẽvas bùs sù jaĩs jũ Diẽvas. *Diẽvas nušlúostys nuõ jũ akiũ kiekvíeną ãšarą;* mirtiẽs daugiaũ nebebùs, neĩ dejãvimo, neĩ šaũksmo, neĩ skaũsmo nebebùs daugiaũ; nès kàs bùvo pirmà, išnýko. Tuomèt *sė́dintis sóste* tãrė: *Štaĩ àš daraũ vìsa naũja.*

Evangelija

Lùko 19, 1—10

Anuõ metù: Jė́zus, įė́jęs į̃ Jerìką, ẽjo per̃ jį̃. Štaĩ čià bùvo víenas žmogùs, vardù Zakãjus, muĩtininkų vir̃šininkas ir̃ turtìngas.

Jìs norė́jo pamatýti Jė́zų, kàs jìs ẽsąs, bèt negalė́jo dė̃l miniõs, nès pàts bùvo mãžo ū̃gio. Taĩgi, jìs užbė́go príešakin ir̃ įlìpo į šil̃kmedį, kàd jį̃ matýtų, nès teñ jìs turė́jo praeĩti. Atė̃jęs į tą̃ vìetą ir̃ pažvel̃gęs augštỹn, Jė́zus pamãtė jį̃ ir̃ jám tãrė: Zakãjau, lìpk skubiaĩ žemỹn, nès mán reĩkia šiañdien pabū́ti tàvo namuosè. Jìs skubiaĩ nulìpo ir̃ prìėmė jį̃ sù džiaugsmù. Taĩ matýdami visì murmė́jo ir̃ sãkė, kàd jìs užė̃jęs pàs nusidė́jėlį. O Zakãjus atsistójęs tãrė Viẽšpačiui: Viẽšpatie, štaĩ àš dúodu pùsę sàvo gėrýbių beturčiams, ir̃ jéi kuõ nùskriaudžiau ką̃ nórs, grąžinù keturgubai. Jė́zus jám tãrė: Šiañdien sùteikta išgãnymas šìtiems namáms, nès ir̃ jìs yrà Abraõmo sūnùs. Nès žmogaũs Sūnùs atė̃jo jieškóti ir̃ gélbėti, kàs bùvo pražùvę.

23. Láidotuvių dienà

Skaitymas

Šv. Póvilo Apãštalo láiško Tesalonikiẽčiams (1 Tes 4, 13—18)

Bróliai: Mẽs nenórime palìkti jū̃sų bè žinių̃ apiẽ užmìgusius, kàd jū̃s neliū̃dė́tumėte, kaĩp kitì, kuriẽ netùri viltiẽs. Nès jéi mẽs tìkime, kàd Jė́zus mìrė ir̃ prisikė́lė, taĩ taĩp Diẽvas užmìgusius per̃ Jė́zų atvès draugè sù juõ. Nès taĩ mẽs sãkome jùms Viẽšpaties žodžiù: Mẽs, kuriẽ ẽsame gyvì, paliekamíeji ìki Krìstaus atėjìmui, nepranóksime užmìgusiųjų. Nès pàts Viẽšpats, kadà bùs dúotas paliepìmas, ir̃ atsiliẽps arkángelo bal̃sas ir̃ Diẽvo trimìtas, nužeñgs ìš dangaũs; tuomèt mìrusieji, kuriẽ yrà Krìstuje, kel̃sis pirmì. Paskuĩ mẽs, kuriẽ ẽsame gyvì, paliktíeji, bū́sime pagautì draugè sù jaĩs debesysè, Krìstui priẽšais į órą, ir̃ taĩp mẽs bū́sime visuomèt sù Viẽšpačiu. Taĩgi, pasidrą̃sinkite vienì kitùs šìtais žõdžiais.

Evangelija

Jõno 11, 21—27

Anuõ metù: Mortà tãrė Jė́zui: Viẽšpatie, kàd bū́tumei čià bùvęs, màno brólis nebū́tų mìręs. Bèt ir̃ dabar̃ àš žinaũ, kàd Diẽvas táu duõs, kõ tìk tù Diẽvą paprašýsi. Jė́zus jái tãrė: Tàvo brólis atsikel̃s. Mortà jám atsãkė: Žinaũ, kàd jìs atsikel̃s prisikėlimè, paskutìnę diẽną. Jė́zus jái tãrė: Aš prisikėlìmas ir̃ gy-

výbė; kàs tìki į̃ manè, nórs iȓ bū́tų mìręs, bùs gývas, iȓ kiekvíe-nas, kuȓs gývas iȓ į̃ manè tìki, nemiȓs peȓ ámžius. Ar taĩ tikì? Jì jám atsãkė: Taĩp, Viẽšpatie, àš tikiù, kàd tù Krìstus, gývojo Diẽvo Sūnùs, kuȓs atėjaĩ į̃ šį̃ pasáulį.

24. Metìnė mirìmo sukaktìs

Skaitymas

Makabiẽjų knỹgos (2 Mak 12, 43—46)

Anuõ metù: Drąsiáusis výras Jùdas, padãręs riñkliavą, nùsiuntė dvýliką tū́kstančių drãkmų sidãbro į̃ Jerùzalę, kàd bū́tų paaukóta núodėmės aukà ùž mìrusius, turė́damas gerų̃ iȓ pamaldžių̃ minčių̃ apie prisikėlìmą. (Nès jéi jìs nebū́tų turė́jęs viltiẽs, kàd krìtusieji keĩsis, taĩ ródytųsi bereikalìnga iȓ tùščia meĩstis ùž mìrusius). Be tõ, jìs turė́jo galvojè, kàd tíems, kuriẽ užmìgo pamaldžiaĩ, yrà ati-dė́ta geriáusi malónė. Taĩgi, šventà iȓ išganìnga yrà mintìs meĩstis ùž mìrusius, kàd jiẽ bū́tų išvadúoti ìš núodėmių.

Evangelija

Jõno 6, 37—39

Anuõ metù: Jė́zus tãrė žýdų minióms: Vìsa, ką̃ mán Tė́vas dúoda, ateĩs pàs manè, iȓ ateĩnančio pàs manè àš neišstumsiu laukañ. Nès àš nùžengiau ìš dangaũs nè sàvo vãlios výkdyti, bèt vãlios tõ, kuȓs yrà manè siuñtęs. Tà gì yrà manè siuñtusio Tė́vo valià, kàd niẽko ìš tõ, ką̃ jìs yrà mán dãvęs, nepamèsčiau, bèt kàd taĩ prikélčiau paskutìnę diẽną.

25. Kasdiẽnės mìšios ùž mìrusius

Skaitymas

Šv. Jõno Apãštalo Apreiškìmo knỹgos (Apr 14, 13)

Anuõ metù: Aš girdė́jau balsą ìš dangaũs, kuȓs mán sãkė: Rašýk: paláiminti mìrusieji, kuriẽ mìršta Viẽšpatyje! Jaũ nuõ dabaȓ, sãko Dvasià, jiẽ tùri ilsė́tis nuõ sàvo vargų̃, nès jų̃ darbaĩ juõs sẽka.

Evangelija

Jõno 6, 51—55

Anuõ metù: Jė́zus tãrė žýdų minióms: Àš esù gyvóji dúona, kur̃s ìš dangaũs nùžengiau. Kàs válgys tõs dúonos, bùs gývas per̃ ámžius; õ dúona, kuriõs àš dúosiu, yrà màno kū̃nas dė̃l pasáulio gyvýbės. Tuomèt žýdai giñčijosi tar̃p savę̃s, sakýdami: Kaĩp jìs gãli mùms dúoti válgyti sàvo kū̃ną? Jė́zus gì jíems tãrė: Iš tikrų̃jų, ìš tikrų̃jų, sakaũ jùms, jéi neválgysite žmogaũs Sūnaũs kū̃no ir̃ negérsite jõ kraũjo, netur̃ė́site savyjè gyvẽnimo. Kàs válgo màno kū̃ną ir̃ gẽria màno kraũją, tàs tùri ámžinąjį gyvẽnimą, ir̃ àš prikélsiu jį̃ paskutìnę diẽną.

POTERIAI

1. Žegnójimasis

Vardañ Diẽvo, Tė́vo iȓ Sūnaũs iȓ Šventõsios Dvãsios. Amen.

2. Viẽšpaties Maldà

Tė́ve mū́sų, kuȓs esì dangujè! Teesiẽ šveñtas Tàvo Vaȓdas; teateiniẽ Tàvo karalỹstė; teesiẽ Tàvo valià, kaĩp dangujè, taĩp iȓ añt žẽmės. Kasdiẽnės mū́sų dúonos dúok mùms šiañdien iȓ atléisk mùms mū́sų kaltès, kaĩp iȓ mẽs atléidžiame sàvo kaltiniñkams; iȓ nevèsk mùs į̃ pagùndą, bèt gélbėk mùs nuõ pìkta. Amen.

3. Angelo Pasvéikinimas

Sveĩka Marìja, malónės pilnóji! Viẽšpats sù tavimì; tù pagìrta tar̃p móterų iȓ pagìrtas tàvo įsčios Vaĩsius — Jė́zus. Šventóji Marìja, Diẽvo Mótina, meĩsk ùž mùs nusidė́jėlius dabaȓ iȓ mū́sų mirtiẽs valandojè. Amen.

4. Apãštalų Tikýbos Išpažinìmas

Tikiù į̃ Diẽvą Tė́vą, visagãlį, dangaũs iȓ žẽmės Sutvėrė́ją; iȓ į̃ Jė́zų Krìstų, vienãtinį Jó Sū́nų, mū́sų Viẽšpatį; kursaĩ prasidė́jo ìš Šventõsios Dvãsios, gìmė ìš Panõs Marìjos; kentė́jo priẽ Pòntijaus Pilõto; bùvo prikáltas priẽ krỹžiaus, numìręs iȓ paláidotas; nùžengė į̃ prãgarus, trẽčiąją diẽną kė́lės ìš numìrusių, įžengė į̃ dañgų, sė́di dešinėjè Diẽvo Tė́vo visagãlio; ìš tẽn ateĩs gyvų̃jų iȓ mìrusiųjų teĩsti. Tikiù į̃ Šveñtąją Dvãsią, šveñtąją visuõtinę Bažnýčią, Šventų̃jų bendrãvimą, núodėmių atleidìmą, kū́no ìš numìrusių prisikėlìmą iȓ ámžinąjį gyvẽnimą. Amen.

5. Kẽturios tiẽsos, krikščióniui būtinaĩ žinótinos

1. Yrà Diẽvas, víenas trijuosè Asmenysè: Diẽvas Tẽvas, Diẽvas Sūnùs iř Diẽvas Šventóji Dvasià. 2. Antràsis Švenčiáusios Trejýbės Asmuõ, Diẽvo Sūnùs, yrà tãpęs žmogumì iř numìręs dė̃l mū́sų išgãnymo. 3. Diẽvas yrà teisìngas: ùž gerùs dárbus dañgų dúoda, ùž piktùs — prãgaru baũdžia. 4. Žmogaũs síela nemìršta.

6. Švč. Trejýbės gárbinimas

Garbė̃ Diẽvui, Tė́vui, Sū́nui iř Šveñtajai Dvãsiai. Kaĩp bùvo pradžiojè, dabař, iř visadõs, iř peř ámžius. Amen.

7. Viẽšpaties Angelas

Viẽšpaties Angelas apréiškė Marìjai, iř pradė́jo ìš Šventõsios Dvãsios. Sveĩka Marìja ...

Štaĩ àš Viẽšpaties tarnáitė, teesiẽ mán pagaĩ Tàvo žõdį. — Sveĩka Marìja ...

Iř žõdis tãpo kū́nu iř gyvẽno tarp mū́sų. — Sveĩka Marìja ...

8. Maldẽlė ùž mìrusius

Amžinąjį ãtilsį dúok mìrusiems, Viẽšpatie. Iř amžinóji šviesà jíems tešviẽčia. Teguĩ ìlsis ramýbėje. Amen.

9. Dešimtìs Diẽvo Įsãkymų

Aš esmì Viẽšpats tàvo Diẽvas, kuřs tavè ìšvedžiau ìš Egìpto žẽmės, ìš neláisvės namų̃.

Pìrmas: Neturė́k kitų̃ dievų̃, tiktaĩ manè víeną.
Añtras: Netařk sàvo Viẽšpaties vařdo bè reĩkalo.
Trẽčias: Sekmãdienį šv̨ę̃sk.
Ketviřtas: Geřbk sàvo tė́vą iř mótiną.
Peñktas: Nežudýk.
Šẽštas: Nepaleistuváuk.
Sẽkmas: Nevõk.

Ašmas: Nekalbė̃k netiesõs.
Deviñtas: Negeĩsk sàvo ar̃timo móteries.
Dešim̃tas: Negeĩsk nẽ víeno dáikto, kur̃s yrà tàvo ar̃timo.
Mylė̃k sàvo Viẽšpatį Diẽvą visà širdimì, visà síela, visù prõtu, visomìs jėgomìs, õ sàvo ar̃timą — kaĩp pàts savè.

10. Penkì Bažnýčios Įsãkymai

Pìrmas: Šventès švę̃sk. Añtras: Šventãdieniais Mišių̃ klausýk. Trẽčias: Pãsninkus pasninkáuk. Ketvir̃tas: Eĩk išpažintiẽs beñt víeną kar̃tą mẽtuose ir̃ apiẽ Velýkas priim̃k Švenčiáusiąjį Sakrameñtą. Peñktas: Sàvo bažnýčios laikýti padė̃k.

11. Septýnios Dìdžiosios Núodėmės

1 — Puikýbė, 2 — Godùmas, 3 — Paleistuvãvimas, 4 — Pavỹdas, 5 — Rūstùmas, 6 — Pérsivalgymas ar̃ pasigėrìmas, 7 — Tingė̃jimas.

12. Devýnios svẽtimos núodėmės

Ką̃ pìkta darýti, 1 — patarìmas, 2 liepìmas, 3 — padėjìmas. Ką̃ pìkta dãrant, 4 — pritarìmas, 5 — pagyrìmas, 6 — nesuturė̃jimas. Ką̃ pìkta padãrius, 7 — tylė̃jimas, 8 — slėpìmas, 9 — pasidalìjimas.

13. Septynì Sakrameñtai arbà regimíeji Krìstaus įstatýtieji ženklaĩ Diẽvo malónei įgýti

1 — Krìkštas, 2 — Sutvírtinimas, 3 — Švenčiáusiasis Sakrameñtas, 4 — Atgailà, 5 — Paskutìnis Patepìmas, 6 — Kunigỹstė, 7 — Moterỹstė.

14. Peñkios ãtgailos dãlys

1 — Núodėmes atsimiñti, 2 — Už jàs gailė̃tis, 3 — Tvirtaĩ pasižadė̃ti nebenusidė̃ti, 4 — Núodėmes išpažìnti, 5 — Už jàs atsilýginti.

15. Trỹs Diẽviškos Dorýbės

1 — Tikė́jimas, 2 — Viltìs, 3 — Méilė.

16. Kẽturios pagrindìnės Dorýbės

1 — Išmãnymas, 2 — Teisingùmas, 3 — Tvirtùmas, 4 — Susivaldymas.

17. Septýnios Dìdžiosios Dorýbės

1 — Nuolankùmas, 2 — Duosnùmas, 3 — Skaistùmas, 4 — Ramùmas, 6 — Artimo méilė, 7 — Susivaldymas válgant iř gẽriant.

18. Trỹs žymiáusieji gerì Darbaĩ

1 — Maldà, 2 — Pãsninkas, 3 — Išmaldà.

19. Septynì labdarýbės darbaĩ síelai

1 — Nemókantį pamókyti, 2 — Abejójančiam patařti, 3 — Nuliū̃dusį pagúosti, 4 — Pìkta dãrantį sudraũsti, 5 — Pãžaidas atléisti, 6 — Núoskaudas nukę̃sti, 7 — Melstis ùž gývus iř mirùsius.

20. Septynì labdarýbės darbaĩ kū̃nui

1 — Alkaną papenė́ti, 2 — Trókštantį pagìrdyti, 3 — Núogą apdeñgti, 4 — Pakeleĩvį į̃ namùs priim̃ti, 5 — Kãlinį sušelpti 6 — Ligónį lankýti, 7 — Numìrėlį paláidoti.

21. Trýs Evangèlijos patarìmai

1 — Netuřtas, 2 — Skaistùmas, 3 — Paklusnùmas.

22. Švenč. Sakrameñto gárbinimas

Gárbinkime Švenčiáusiąjį Sakrameñtą, Jė́zaus Krìstaus, mū́sų Viẽšpaties, tìkrąjį kū̃ną iř kraũją.

Dabař iř visadõs iř peř ámžius. Amen.

23. Katalìkų pasisvéikinimas

Garbė̃ Jė́zui Krìstui. Per̃ àmžius. Amen.

24. Tikė́jimo ãktas

Màno Diẽve. Dė̃l tõ, kàd esì pirmõji ir̃ neapsirinkamoji tiesà, tvirtaĩ tikiù vìsa, ką̃ šveñtajai Mótinai katalikų Bažnýčiai esì apréiškęs; õ kadangi jì líepia mán tikė́ti, todė̃l tikraĩ tikiù, kàd Diẽvas yrà víenas trijuosè asmenysè, õ tiẽ ãsmenys taĩ — *Tė́vas, Sūnùs ir̃ Šventóji Dvasià*, kàd Diẽvo Sūnùs ìš Šventõsios Dvãsios yrà tãpęs žmogùs, gìmęs ìš Marìjos Panõs, vadìnosi Jė́zus Krìstus, kentė́jo ir̃ mìrė dė̃l mū́sų išgãnymo, kàd tàs pàt Diẽvas geríems dañgų dúoda, õ nedõrus prãgaru baũdžia. Kartù paréiškiu, kàd àš trõkštu tamè tikė́jimè gyvénti ir̃ mir̃ti.

25. Vìlties ãktas

O Diẽve màno, dė̃l tõ, kàd esì be gãlo gailestiñgas ir̃ sàvo pažaduosè ìštikimas, àš viliúosi, jóg per̃ Jė́zaus Krìstaus núopelnus ir̃ per̃ sàvo, Diẽvui pàdedant, atlíekamus gerùs dãrbus, gáusiu sàvo núodėmių atleidìmą ir̃ ámžinąją gar̃bę dangujè

26. Méilės ãktas

Diẽve màno, kadángi esì aukščiáusioji gėrýbė, myliù Tavè labiaũ ùž vìską ir̃ dė̃l Tàvo méilės myliù sàvo ar̃timą, kaĩp pàts savè, ir̃ esù pasirỹžęs (-usi) verčiaũ vìsko, nẽt ir̃ gyvýbės nustõti, negù Tavè dár kar̃tą įrū́stinti.

27. Núodėmių gaĩlesčio ãktas

Diẽve màno, gailiúosi, kàd àš Tavè įrū̃stinau; dė̃liai tõ visà širdimì gailiúosi ùž sàvo núodėmes ir̃ biauriúosi jomìs, kaĩp pikčiáusiu dalykù, nès nusidė́damà (s) nè tìk praradaũ Dañgų ir̃ nusipelniaũ prãgarą, bèt daũg daugiaũ mán skaudù, kàd Tavè, begalìnę ir̃ méilės ver̃tą Gėrýbę įrū̃stinau; dabar̃ tvirtaĩ ryžtúosi Tavę̃s daugiaũ nerū̃stinti, Tàvo malónės padedamà (s), ir̃ žadù sáugotis artimų̃jų, núodėmėn vẽdančiųjų aplinkýbių.

28. Maldà priẽš válgant

Viẽšpatie, paláimink mùs iȓ šiàs dóvanas, kuriàs válgysime iš Tàvo Apváizdos. Peȓ Krìstų, mū́sų Viẽšpatį. Amen.

29. Maldà paválgius

Dė̃kui Táu, visagãlis Diẽve, ùž tàs dóvanas, kurių̃ válgėme, iȓ ùž visàs mùms sùteiktas gėrýbes, kursaĩ gyvenì iȓ viešpatáuji peȓ ámžius. Amen.

30. Maldà priẽš pãmokas

Teĩkis atsių̃sti, Viẽšpatie, Šventõsios Dvãsios dovanų̃ mū́sų prõtui apšviẽsti iȓ síelos jėgóms sustìprinti. Paláimink mū́sų tė́vus, mókytojus iȓ visùs tuõs, kuriẽ mùs vẽda į̃ gẽrą. Dúok mùms tvirtùmo mókslams geraĩ išeĩti. Peȓ Krìstų mū́sų Viẽšpatį. Amen.

31. Maldà põ pãmokų

Dė̃kui Táu, visagãlis Diẽve, ùž mókslą iȓ ùž visàs mùms sùteiktas gėrýbes, — kursaĩ gyvenì iȓ viešpatáuji peȓ ámžius. Amen.

TIKĖJIMO IŠPAŽINIMAS

Aš N. tvirtaĩ tikiù iř išpažį́stų visàs tiesàs draugè iř kiekvieną jų̃ skỹrium, kuriõs yrà šventõsios Ròmos katalikų Bažnýčios vartójamame Tikė́jimo Išpažinimè, bū̃tent:

Tikiù į víeną Diẽvą, visagãlį Tė́vą, dangaũs iř žẽmės, visų̃ regimų̃jų iř neregimų̃jų daiktų̃ Sutvėrė́ją. Iř víeną Viẽšpatį Jė́zų Krìstų, Vienatìnį Diẽvo Sū́nų. Pirmà visų̃ ámžių gìmusįjį ìš Tė́vo, Diẽvą ìš Diẽvo, šviẽsą ìš šviesõs, tìkrąjį Diẽvą ìš tìkrojo Diẽvo, pagimdýtąjį, nè sutvértąjį, Tė́vo bendraesýbį, peř kurį̃ vìsa kàs yrà sutvérta. Kurìs dė̃l mū́sų, žmonių̃, iř dė̃l mū́sų išgãnymo bùvo atẽjęs ìš dangaũs. Iř nuõ Šventõsios Dvãsios priẽmęs ìš Panõs Marìjos kū́ną iř tãpęs žmogùs. Kuřs ùž mùs bùvo priẽ Pòntijaus Pilõto prikáltas priẽ krỹžiaus, iř kentė́jęs iř paláidotas. Kuřs trẽčiąją diẽną pagaĩ šveñtąjį Rãštą prisikė́lė ìš numìrusiųjų. Iř, įžeñgęs į dañgų, sė́di Tė́vo dešinėjè. Kuřs vė̃l ateĩs garbėjè gyvų̃jų iř mìrusiųjų teĩsti, kuriõ karaliãvimui nebùs gãlo. Iř į Šveñtąją Dvãsią, Viẽšpatį iř Gaivìntoją, kurì yrà kìlusi ìš Tė́vo iř Sū̃naũs. Kurì sù Tė́vu iř Sū̃numì draugè yrà gárbinama iř bendraĩ šlóvinama, kurì yrà kalbė́jusi peř Prãnašus. Iř Víeną, Šveñtąją, Visúotinąją Apãštališkąją Bažnýčią. Išpažį́stu víeną krìkštą núodėmėms atléisti. Iř láukiu mìrusiųjų prisikėlìmo iř ateĩsiančiojo ámžiaus gyvẽnimo. Amen.

Apãštalų iř Bažnýčios padavimùs iř kitùs tõs Bažnýčios pãpročius iř núostatus pripažį́stu iř tvirčiáusiai juõs prìimu.

Taĩp pàt pripažį́stu Šveñtąjį Rãštą tà prasmè, kuriõs laĩkėsi iř tebesilaĩko šventóji mótina Bažnýčia, kurì vienà tegãli spręsti apiẽ tìkrąją šveñtojo Rãšto prãsmę iř jį̃ áiškinti; iř jõ niekuomèt kitaĩp neimsiu neĩ áiškinsiu, tik taĩp, kaĩp sutartinaĩ yrà mókę šventíeji Tėvaĩ.

Taĩp pàt išpažį́stu, kàd tiẽsiai ir tikraĩ yrà septynì Naũjojo Įstãtymo Sakrameñtai, Jė́zaus Krìstaus, mū́sų Viẽšpaties, įstatýti iř žmonių̃ giminẽs išgãnymui, kàd iř nè visì jiẽ kiekvienám,

reikiamì, bū́tent: Krìkštas, Sutvìrtinimas, Švenčiáusiasis Sakrameñtas, Atgailà, Paskutìnis Patepìmas, Kunigỹstė ir̃ Moterỹstė, kàd jiẽ suteĩkia malónę, ir̃ kàd ìš jų̃ Krìkštas, Sutvìrtinimas ir̃ Kunigỹstė bè šventvagỹstės negãli bū́ti pakartójami.

Taĩp pàt katalìkų Bažnýčios priimtą́sias ir̃ patvìrtintą́sias ãpeigas, kuomèt sù ìškilme suteikiamì yrà visì minė́tieji Sakrameñtai, prìimu ir̃ pripažį́stu.

Vìsa tàt draugè ir̃ ýpačiai, kàs šventõjoje Trideñto Sántaryboje bùvo nusprę́sta ir̃ išáiškinta apiẽ gim̃tąją núodėmę ir̃ nutéisinimą, prìimu ir̃ laikaũsi.

Lýgiai išpažį́stu, kàd Mišiosè aukójama Diẽvui tikrà, tinkamà ir̃ maĩdoma ùž gyvúosius ir̃ mìrusiuosius aukà ir̃ kàd Švenčiáusiajame Sakramentè teisìngai, tikraĩ ir̃ ẽsamai yrà Jė́zaus Krìstaus, mū́sų Viẽšpaties, Kū́nas ir Kraũjas draugè sù Jõ síela ir̃ dievỹste ir̃ kàd visà dúonos esýbė pavir̃sta Kū́nu ir̃ visà vỹno esýbė — Kraujù, ir̃ tą̃ pavirtìmą katalìkų Bažnýčia vadìna esýbės pasikeitimù. Taĩp pàt išpažį́stu, kàd, ìmant šìtą Sakrameñtą ir̃ víenu katruõ pavìdalu, yrà ìmamas vìsas ir̃ nedalìjamas Krìstus ir̃ tìkras Sakrameñtas.

Tvirtaĩ laikaũsi, kàd yrà skaistyklà, ir̃ kàd tenaĩ laĩkomoms síeloms pàdeda tikinčių̃jų maĩdos.

Lýgiai tikiù, kàd Šventíeji, draugėjè sù Krìstum karaliáujantieji, reĩkia šlóvinti ir̃ jų̃ šaũktis, kàd jiẽ ùž mùs aukója Diẽvui sàvo maldàs, ir̃ kàd jų̃ relìkvijos reĩkia ger̃bti.

Tvìrtinte tvìrtinu, kàd Krìstaus, Diẽvo Gimdýtojos, visuomèt Panõs, ir̃ kitų̃ Šventų̃jų pavéikslai reĩkia turė́ti ir̃ laikýti, ir̃ kàd prideramaĩ reĩkia jiẽ šlóvinti ir̃ ger̃bti.

Taĩp pàt tvìrtinu, kàd Krìstus Bažnýčiai yrà palìkęs galýbę atlaidáms teĩkti ir̃ kàd jų̃ vartójimas krikščiónims yrà labaĩ išganìngas.

Pripažį́stu Šveñtąją, Visúotinąją Apãštalų Ròmos Bažnýčią visų̃ bažnýčių mótina ir̃ mókytoja, — Ròmos Výskupo šveñtojo Pẽtro, Apãštalų Kunigáikščio Įpėdinio ir̃ Jė́zaus Krìstaus Viẽtininko, prìžadu ir̃ prisíekiu tikraĩ klausýti.

Lýgiai neabejódamas prìimu ir̃ išpažį́stu vìsa kìta, kàs šventų̃jų Kãnonų ir̃ visúotinųjų Sántarybų, ýpačiai šventõsios Trideñto Sántarybos ir̃ visúotinosios Vatikãno Sántarybos yrà

padúota, nusprę̃sta ir̃ išáiškinta, ýpačiai apiẽ Ròmos Výskupo primãtą ir̃ jõ neklaidìngą mokytojãvimą ir̃ víenkart vìsa, kàs tám príešinga ir̃ visókias erèzijas, Bažnýčios paneigtą́sias ir̃ pasmerktą́sias, àš taĩp pàt paneigiù, àtmetu ir̃ pasmerkiù.

Šìta yrà tikróji katalìkų tikýba, be kuriõs niẽkas negãli bū́ti išganýtas, kurią̃ dabar̃ mielaĩ išpažį́stu ir̃ kuriõs nuoširdžiai laikaũsi; todė̃l àš, tàs pàts (tà patì) N., ketinù, pasìžadu ir̃ prisíekiu ją̃ sveĩką ir̃ neiškraipýtą lìgi gývas, lìgi paskutìnio atsidūsìmo, tvirtų̃ tvirčiáusiai Diẽvo pàdedamas išlaikýti ir̃ išpažìnti, — ir̃ kíek galė́damas sténgtis, kàd màno valdiniaĩ arbà tiẽ kuriaĩs màno pareigojè tèks mán rū̃pintis, tõs pàt tikýbos laikýtųsi, jõs mókytųsi ir̃ ją̃ skélbtų. Taĩp teguĩ mán pàdeda Diẽvas ir̃ šì šventóji Jõ Evangèlija.